

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

USA Today Bestseller
TONI BLAKE

Yeni Günüñ Işığı

Yeni Günüñ Işıǵı ❧ Toni Blake

Çeviren: Gökçe Müderrisoǵlu Aktaş

nemesis

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Sevgili Okuyucu,

Destiny serisini yazarken kendi hayatımdan, kasabada büyümeme ilişkin anılardan esinlenirken buldum hep kendimi. Bunların bazıları hikâyede yerini alırken, bazıları da sadece zihnimin gerilerinde kaldı. *Yeni Günün Işığı*’nı yazarken Sue Ann’in Noel kurabiyelerinin hiç düşünmeye gerek olmadan tarifi, büyükannemin Apalaşlı ailesinden bizlere ulaşan geleneksel Noel kurabiyeleri olduğunu biliyordum.

Anımsadığım ilk anılarımdan biri de büyükannemin mutfağında, bir taburede oturup ona yardım etmek için, büyükbabam çok sevdiği için adı “Büyükbaba Kurabiyesi” olan o kurabiyelerin hamurlarını yuvarlayışımdır. Daha sonra da her Noel’de, annemin de o kurabiyeleri yapmasına yardım ettim hamuru yuvarlayıp şekiller kesmesine; ağaç, yıldız, çan, çorap, kardan adam ve geyik şekilleri yapmasına (ama unutmayın, geyik şeklini pişirme kâğıdına yerleştirmek her zaman çok zordur). Okul ve iş yıllarım boyunca herkes dört gözle annemin kurabiyelerini bekledi. Çünkü hamuru çok ince açma ve onları hafif, havalı ama lezzetli yapma konusunda çok yeteneklidir. Artık Büyükbaba Kurabiyesi’ni bazen kendim yapıyorum ama şimdye dek anneminki kadar kusursuz yapmayı başaramadım.

Bu kurabiyeler, hayatımın unutulmaz bir parçası ve kesinlikle uzun zamanda süren bir aile geleneğidir. Ve bu

tarifi, sizlerin ailesinin de benimki kadar sevmesi umu-
duyla, sizinle paylaşmaktan mutluluk duyuyorum.

Bu Noel tatilinde tüm güzelliklerin sizinle olmasını di-
liyorum.

Toni

Not: Destiny'den daha fazla tarif için **www.ToniBlake.com** 'u ziya-
ret edin.

BÜYÜKBABA KURABİYESİ

(diğer adı Yağlı Kurabiye)

250 gram margarin ya da tereyağı
250 gram pudra şekeri
1 yumurta
10 gram krem tartar
15 gram vanilya
300 gram un
15 gram karbonat
3-4 gram tuz

İlk beş malzemeyi iyice karıştırın. Tuz, karbonat ve unu ayrı bir kaba alın ve en son krema şeklini almış karışımın içine boşaltın. İyice karıştırdığınızda, sekiz saatliğine ya da gece boyunca dolapta bekletin.

Fırını 190 derecede önden ısıtın. Hamuru, olanaklıysa yarım santimetre kadar ya da biraz daha ince açın. İsteddiğiniz şekilleri kesip yapışmayacak bir pişirme kâğıdının üzerine yerleştirin. (Ya da hamuru dolaba koyarken ince uzun şekil verip, çıkardığınızda sadece basit kaba kurabiyeler de kesebilirsiniz.)

Kurabiyeleri, hafifçe kabarana kadar fırının alt kısmında pişirin. Sonra da üst tarafa alıp kenarları hafifçe nar gibi kızarana kadar pişirin. Kurabiyelerin kalınlığına göre toplam pişirme süresi 4-6 dakikadır. Fazla pişirmeyin. Çıkardıktan sonra tezgâhta soğumaya bırakın.

Sade ya da kremayla yiyin:

250 gram pudra şekeri

Çok az tuz

13 gram vanilya

İsteddiğiniz kıvamda olana kadar süt (çok fazla eklememeye dikkat edin)

Tüm malzemeleri karıştırın. İsteddiğiniz taktirde bu karışımın içine gıda boyası ekleyebilirsiniz. Hazırladığınız karışımı pasta fırçasıyla pişen kurabiyelere sürün.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

*“Mutlu olmaya ne hakkın var senin?
Mutlu olmak için bir nedenin var mı?”*

Charles Dickens, Bir Noel Şarkısı

Giriş

Araba, Blue Valley Gölü’nün yanındaki bir dönemeçten fren sesleriyle dönerken, az kalsın yolun kenarındaki kaldırıma çıkıyordu. Sue Ann, direksiyonu sımsıkı kavrayıp nemli gözleriyle arabasının farının aydınlattığı yolu görmeye çabalarken, gözyaşına boğulmamayı umdu. *Şu anda araba kullanmamalıyım. Ben bir anneyim. Daha dikkatli olmam gerekiyor.*

Ama şu anda dikkatli olmayı düşünmek biraz zordu. Aslında, göğsüne biri bir hançer saplamış gibi hissederken, düşünmek bütünüyle zordu.

Ama hayır... Herhangi biri değildi o. Jeff’ti. Kocası... Bu bir kâbustu. Ve o, umutsuzca uyanmayı istiyordu. Soluk alamıyordu.

Ve —ah Tanrım— zavallı Sophie! Sadece yedi yaşındaydı.

Evdeki yatağında uyuyordu. Neler olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Küçük kusursuz yaşamının sonsuza dek değişeceğiyle ilgili en ufak bir fikri bile yoktu.*

Sue Ann, arabasını Jenny’nin garaj yoluna döndürdü ve Mick’in pikabına arkadan çarpmadan, son anda frene bastı. Gecenin bir yarısıydı ve içgüdüsu onu buraya getir-

mişti. Hem, gecenin üçünde en yakın arkadaşınızın evine çıkıp gidemeyecekseniz kimin evine *gidebilirsiniz* ki?

Sue Ann, ayak parmaklarının altında Jenny'nin bahçesindeki serin çimleri hissettiği anda, yalınayak ve pijamalı olduğunu ancak fark edebildi. Ama sadece o evden kaçıp kurtulması gerekiyordu ve çıkarken aldığı tek şey anahtarlarıydı.

Kapıyı çalmakta tereddüt etmedi. Göğsü hâlâ patlayacakmış gibiydi; içi acıyordu. Olanlar gerçek değilmiş gibiydi, gerçek olamazdı. Ama *gerçektir*. Acı ve korkunç bir şekilde gerçek...

Bir dakika sonra Jenny'nin eşi Mick, kapıyı birden açtığında, önce kafası karışmış gibi göründü ama sonra ifadesi daha çok endişeli bir hâl aldı:

“Sue Ann?”

Berbat görünüyor olmalıydı. Ya da belki de çıldırmış gibi görünüyordu. Birden kendini çok güçsüz hissetti. Mick'in kendisini bu hâlde görmesinden utandı.

“Jenny'ye ihtiyacım var,” dedi kısık ve umutsuz bir sesle. Yanaklarından gözyaşlarının süzüldüğünü ve gözlerinin kızardığını biliyordu.

“İçeri gir,” dedi Mick, onun dirseğini tutup kanepeye doğru götürürken. “Gidip onu çağırayım.” Sonra da evin dar merdivenlerinden yukarı doğru hızla ilerledi.

Ne kadar yanılmışım... Bir zamanlar onun kötü, güvenilmeyecek bir adam olduğunu düşünüyordum. Bu ironi, boğazını daha da düğümledi. Neredeyse ağlayacaktı.

Jenny hoş ve beyaz geceliğiyle hızla merdivenlerden aşağıya koştu. RDE, Kladpo ve sirkada <http://görmek.org> ile Sue Ann'in gözyaşlarına boğulmasına yetti.

Şimdi ona söylemeliyim. Ama olanları dile getirebileceğimden bile emin değilim.

“Sue Ann?” Jenny gözlerini kırptırdı. Bakışları endişe doluydu. “Sorun ne? Ne oldu?”

“Jeff,” diyebilirdi Sue Ann, boğazı her an düğümlenecekmiş gibi olsa da.

Jenny’nin ağzı açık kaldı:

“Yaralandın mı?”

Sue Ann başını kısaca salladı. Gözlerinin arka tarafı zonkluyordu:

“Hayır, ben...”

“Ne?”

“O... O... Başka bir kadın var.”

Bu haber, Sue Ann’in de tahmin ettiği gibi, Jenny’nin soluğunu kesip onun da kanepeye çökmesine neden oldu. Çünkü Sue Ann ve Jeff, onlar kusursuzdular. Herkesin yerinde olmak istediği çiftti onlar. Birbirlerinin lise aşkla- rıydılar. Mutlu ve âşıktılar her zaman. Jeff, Destiny’deki her kadının sahip olmayı isteyeceği iyi, yakışıklı ve güve- nilir bir adamdı. Herkes Sue Ann’i kıskanırdı.

Artık kıskanmayacaklardı.

“Ne?” Jenny dehşetle fısıldadı. “Emin misin? Çün- kü... Çünkü...”

Evet, çünkü bu kulağa Jeff’miş gibi gelmiyordu. Sue Ann bunu biliyordu. Bunu iliklerine dek hissediyordu. Ve bu, her şeyi daha da zorlaştırıyordu.

“Kendisi kabul etti. Bana her şeyi anlattı. Birlikte ça- lıştığı biriymiş.” Sue Ann, zorla soluk alıyormuş gibi his- sediyordu. İşte şimdi söylemişti. Ve olanları sesli bir şe- kilde söylemek, tüm bunları, yürek parçalayıcı bir şekilde daha da gerçek kılıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>
İlişkisi... Bitmiş mi?” diye sordu Jenny.

Ah Tanrım! Bu soru, Sue Ann'in zorla bir soluk daha alıp vermesine neden oldu. Çünkü Jenny asıl kötü kısmı henüz bilmiyordu.

"Bu... Sıradan bir ilişkiden daha fazlası Jen. Jeff..." Sanki bir şeyler Sue Ann'in karnının içini parçalıyormuş gibiydi. "Onu seviyormuş. Ve... Beni henüz aldatmamış fiziksel olarak. Ama ona âşık olmuş. Ve bu, sıradan bir ilişkiden çok daha kötü... Çok daha kötü!"

Kendi sözlerinin gerçekliği karşısında yeniden göz yaşlarına boğuldu. Jeff, Sue Ann'e hep âşık olmuş, ona kendini adamıştı. Sue Ann'in sonsuza, ölene dek bunun değişmeyeceği konusunda en ufak bir kuşkusu bile yoktu. Ama şimdi birden, ortada hiçbir belirti yokken Jeff bir başkasını seviyordu. Kalbi tekrar acıdı. Jenny'nin omuzlarına sıkıca tutunup ona doğru yaslandı.

"Ah, Sue Ann!" dedi Jenny. Sadece o kadar... Çünkü ikisi de Sue Ann'i şu anda rahatlatacak ya da iyi hissettirecek hiçbir sözcük olmadığını biliyorlardı. "Peki, emin misin? O kadına karşı... Hâlâ aynı şeyleri hissettiğinden?"

Sue Ann, sadece başıyla onayladı.

"Aman Tanrım!" diye fısıldadı Jenny.

"Bu nasıl olabilir?" diye patladı Sue Ann. "Yani nasıl olabildi? Nasıl mümkün olabilir?"

"Bilmiyorum," diye mırıldandı en yakın arkadaşı, kollarıyla sıkıca Sue Ann'e sarılırken. "Bilmiyorum."

Sue Ann, bir kez daha başını salladı. Sanki öyle yapınca tüm olanlar sona erecekmiş, kocasına, masum bir şekilde son birkaç haftadır içine kapanık olduğunu, bir sorun olup olmadığını sorduğu birkaç saat öncesindeki gibi küçük, güvenli, mutlu dünyasına geri dönebilecekti.

miş gibi... En korkunç düşlerinde bile Jeff'in son birkaç aydır başka biriyle aşk yaşadığını göremezdi.

“Ben... Kendimi hiç bu kadar bomboş hissetmemiştim Jen. Hiç... Sanki bir gün seviliyormuşsun ve dünyanın bir anlamı varmış, diğ r gün de sonsuza dek sahip olacağını düşündüğün sevgi tamamen... Gitmiş gibi.”

“Peh,” dedi Scrooge. “Saçmalık!”

Charles Dickens, Bir Noel Şarkısı

Bölüm 1

Sue Ann, ayakları yorulmuş, elleri poşetlerle dolu bir şekilde, alışveriş merkezine doğru güçlkle yürüdü. “Grandma Got Run Over by a Reindeer” tepedeki hoparlörlerden yankılanıyordu ama ona karşın —ya da onun yüzünden— Noel ruhunu hissetmek pek de olanaklı değildi.

Aman Tanrım! Daha dün Şükran Günü’ydü. Kendi dertleriyle dolu koca bir ay geçirmişti. Ya da hangi derde odaklanmayı seçtiğine bağlı olarak bir ömür de diyebilirdi. Jeff’siz ilk Noel, cehennem gibi bir ay geçirmesine neden olacaktı. Daha da kötüsü, eşini ve yanındakileri kaybetmesi, bu cehennemi ömür boyu yaşamasına neden olacaktı.

Anı yaşa. Sadece ana odaklan. Boşanma danışmanlığını üstlenen kitabevi sahibi arkadaşı Amy’nin aklına yerleştirdiği bir tavsiyeydi bu. Gerçekten de çok basit olmasına karşın, zor anları atlatmak için iyi bir kuraldı.

O nedenle Sue Ann, ilerleyen günlerde karşılaşacağı olası sorunları düşünmemeye ve gelecek haftalardaki kutlamalar sırasında karşılaşacağı tüm o zor ve üzücü anları aklına getirmemeye karar verdi. *Sadece anı yaşa. Alışverişini bitir ve sonra cehennemin dibine git!*

Bu durumda cehennemin dibi, doğup büyüdüğü Ohio

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranney.org>

eyaletindeki Destiny kasabasında, Jeff'le birlikte baştan aşağı yeniledikleri Victoria tarzı evlerinin de bulunduğu Holly Lane'di. Ev, şehir merkezinden birkaç blok uzak-taydı. Jeff'in yaklaşık altı ay önceki gidişinden sonra, artık çok daha boş geliyordu. Bu nedenle Sue Ann, şu anda evden ve her şeyden kaçırıyordu. Sadece hafta sonu için Bear Gölü'nün kıyısında bir ev kiralamıştı. Bu sayede kendini toparlamayı, rahatlamayı ve gelecek tatil için hazırlanmayı umuyordu.

Herkesin kendisini tanıdığı böyle küçük bir kasabada bile, isterse gözlerden uzak bir yaşam sürebileceğini gördüğüne şaşırmıştı. Bir şekilde bu olabiliyordu. Jeff'in gidişinden beri kendiliğinden gelişmişti bu durum. Ama Noel, bir sürü parti ve etkinlikle birlikte çıkagelmişti ve onun, mutluluğu dünyalara bedel bir kızı vardı. Ve her şey enine boyuna düşünülecek olursa, kaybıyla yüzleşip elinden geldiğince hayatını yaşamasının zamanı artık gelmişti. Kendini bunun için hazır hissetse de hissetmese de...

Şükran Günü'nün hafta sonu için kiraladığı göl kıyısındaki evi, arkadaşı Tessa salık vermişti. Jenny ile Amy de diğer arkadaşları Rachel gibi bu fikrin kulağa güzel geldiğini düşünmüşlerdi. Tessa, huzura ihtiyacı olduğu bir dönemde ormanın içinde bir ev satın almış ve bu ev sayesinde sadece huzuru değil, hayatının aşkını da bulmuştu. Sue Ann'in arayacağı son şey bir erkek olsa da, huzur ve avuntu kulağına hoş geliyordu.

Kederinin içine son kez çekilip çevresine ördüğü o yalnızlık duvarını kırması için yeterli cesareti toplayacaktı.

Dışarıda duran arabasının soğutucusunda Şükran Günü'nden kalanları düşünerek alışveriş merkezinin yan kapısına doğru ilerledi. Zaten Crestview'deydi. Destiny'de yaşayanlar, belirli ihtiyaçlarını, daha büyük olan bu komşu kasabadan alırdı. Bear Gölü de çok uzakta değil-

di. O da belki kendini iyi hissedeceğini düşünüp arabaya Noel kartlarıyla emlak çalışma rehberini de atmıştı. Ama planı çoğunlukla dinlenmek, kitap okumaktı. Şöminenin yanında oturmaktı. Ya da sımsıkı giyinip manzaranın tadını çıkarmak için yürüyüşe çıkmaktı.

Belki de bu, sadece kendini sınayacağı bir testti. Ya da hafta sonunu tek başına göl kıyısında geçirebilen bir kadın, son aylarda hissettiğinden daha güçlü bir kadındır diye düşündüğündendi. Rahatlamak, cesaret toplamak ya da kendine bir şeyler kanıtlamak... Nedeni ne olursa olsun göle doğru yola çıkmaya, alışveriş edenleri, müziği ve erken tatil telaşını arkasında bırakıp gitmeye hazırdı. *Sakin göl evi, işte geliyorum.*

“Selam.”

Derinden gelen erkek sesi yakınlarda bir yerlerde gibiydi ama şu anda, mağazanın o bölümünde sadece Sue Ann vardı. Şaşkın bir şekilde durup çevresine bakındı. Aklını kaçırdığından kuşkulandı.

Ve tam yoluna devam edecekken, sesi yeniden duydu:

“Buradayım.”

Korktu. Bir kez daha çevresine bakındı. Ve bu kez, mağaza koridorunun kıyısındaki tahta bir yapı gözüne çarptı. Üzerinde de sahte tüylü bir geyik kafası vardı.

“Sorun ne?”

Geyiğin ağzı konuşurken hareket ediyor, sanki ona meydan okuyormuş gibi başı da belirgin bir şekilde yana yatıyordu:

“Daha önce bir geyikle hiç konuşmadın mı?”

Ah Tanrım, bu çok tuhaftı. Çünkü kendisinin göremediği ama onu gören biri oradaydı. Bu çok da adil değildi ve onu tuhaf bir şekilde korkutmuştu.

“Mmm... Hayır,” dedi sonunda. Sessizce. Çünkü bir geyikle konuşamazlık yaparken görülme riski taşıyordu.

“Çoğunlukla çocuklarla konuşurum,” dedi geyik.

“O hâlde... Mmm... Ben nasıl bu kadar şanslı olabildim?”

“Çünkü çok tatlısın.”

“Ah!” Aman Tanrım, kızaracak mıydı, bir geyik kendisine tatlı olduğunu söylediği için? Kendini aptal gibi hissetti. Ama yine de... Tuhaf bir şekilde gururu okşanmıştı. Uzun süredir, tatlı olmakla yakından uzaktan ilgili hiçbir şey hissetmemişti.

“Ve ayrıca yavrukurtların, müşteri hizmetleri masasının yanında, armağanları ücretsiz paketlediklerini de söylemem gerekiyor,” diye ekledi geyik. “Ben de onlara yardım ederdim ama iş makas ve bant kullanmaya gelince tamamen çuvallıyorum.”

“Görebiliyorum,” diye yanıtladı Sue Ann, farkında olmasa da hâlimden hoşnut ama yine de temkinli bir şekilde. “Pekâlâ, ben gidiyorum.”

“Yazık,” dedi geyik.

Sue Ann, bunun üzerine gözlerini kırıp bir soluk aldı. Bu, çok saçmaydı. Bir geyik, onun kızarmasına neden oluyordu.

“Bir ara ahırıma gelmek istemez misin?” diye sordu geyik. Bu kez Sue Ann, kahkahasını bastırmak zorunda kaldı. “Birlikte birkaç eggnog içerdik. Sonra belki de, bilirsin ya, geyik oyunları oynardık.”

Yanakları yeniden yanmaya başladı. Geyik oyunları yüzünden mi? Yoksa geyiğin boynuzları şu anda gösterişli bir açıda duruyordu da o mu davetkâr görünüyordu gözüne, bu kulağa hiç de mantıklı gelmese de?

Ve geyik bu kadar açık konuşabilirken, kendisi öyle olmadığı için rahatsız olmuştu. Çünkü geyik çok komik ve tatlıydı. Ve ona kendisini... Bir kadını görüştürüyordu.

Arzulanan bir kadın gibi... Jeff artık ona âşık olmadığını söylediğinden beri ilk kez.

“Bu... Mmm... Çok hoş,” dedi sonunda, gülümsemesini gizlemeyi beceremeyerek. “Ama gerçekten gitmek zorundayım.”

“Zavallı bir geyiğin kalbini mi kıracaksın? Hem de Noel zamanı?”

Sue Ann başını eğdi ve hâlâ sahte bir geyikle sohbet ediyor olduğuna inanamadı:

“Eminim Kuzey Kutbu’na döndüğünde, tatlı bir dişi geyik gözüne takılacaktır.”

Geyik omuzlarını silkti, sanki “*belki olur belki de olmaz*” der gibi.

Sue Ann, gitmek için döndüğünde, gülümsemesini gizlemeye çalışıyordu.

“Mutlu Noeller,” diye seslendi geyik.

“Sana da,” dedi Sue Ann, ona doğru son bir bakış atarak. Sonra da kapıya yöneldi. Hâlâ mağazadan çıkmak, müzikten, kalabalıktan ve her şeyden uzaklaşmak için can atıyordu. Ama ne kadar aptalca görünürse görünsün, geyik onu mutlu etmişti.

Kütüklerden yapılmış gösterişsiz yedi göl evi, Snow Vadi’since bölünen Bear Gölü’nün kıyısında sıralanmıştı. Sue Ann, üçüncüsüne yerleşti ve Noel kartlarını hazırlamaya başladı. Bir şeyler yapma ihtiyacı hissetmesi çok uzun zaman almamıştı. Soğutucusuyla küçük valizini taşıyıp şömineyi yakana, pijamalarını giyene kadar —daha hava kararmamış olmasına karşın— kendini eksik hissetmeye başlamıştı bile.

Sürekli koşturmacaya alışık genç bir anne olarak meşgul olmaya alışkındı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>
Ama buraya rahatlamak, gevşemek ve sonunda boşan-

ma acısını atlatabilmek için geldin. Her saniye meşgul olmak zorunda değilsin.

O nedenle, önündeki kartları yazmayı bırakıp masa olarak kullandığı küçük kahve sehpasının üzerine koydu. Örgü kilimin üzerinde ayağa kalkıp soğutucuya doğru gitti. Ve rahatlamak umuduyla, bir şişe Chardonnay şarabı çıkardı. Tirbuşonu çevirirken arkasındaki ateşin çıtırtılarını dinledi. Sonra evden getirdiği bir şarap kadehinin içine içkisini koydu. Taş şömineye dönük duran iki rahat sandalyeden birinin üzerine oturup neredeyse hipnoz olmuş bir hâlde ateşi izlemeye ve düşünmeye başladı.

Ne var ki düşündüğü Jeff'ti. Özellikle de Jeff ve Veronica... Jeff ona "Ronni" diyordu ve bu da Sue Ann'de kusma isteği uyandırıyor. Bu takma adı sevmediğinden değil, birbirleriyle bu denli mide bulandırıcı bir şekilde ilgilenmelerinden dolayı kusmak istiyordu. Jeff, onunla ayrılmadan önce "Ronni"yle yatmamaya o denli özen göstermesine karşın, resmi olarak ayrılır ayrılmaz yeni eşini kasabanın her yanında göstermeye başlamıştı, sanki bir başkasıyla olması çok olağanmış gibi. Sanki bu Sue Ann'e karşı bir saygısızlık değilmiş ve sanki her yere artık birlikte yaşadığı yeni fıstıkla gidiyor olması Sophie için zararlı değilmiş gibi... Creekside Park'taki yaz karnavalına getirdi onu Jenny. Sonbaharda Apple Festival'de de görmüşü onları. Whippy Dip'ten Dolly's Main Street Cafe'ye kadar her yerde birlikte görülmüşlerdi. Oysa Destiny'de yaşamıyorlardı bile. Jeff, kadının Crestview'deki küçük evine taşınmıştı.

O kadınlayken bir okul çocuğu gibi... Bir zamanlar benimleyken olduğu gibi. Ama artık bir okul çocuğu değildi, sadece öyleymiş gibi davranıyordu.

Jeff ve Ronni ile ilgili olan her şey Sue Ann'de kusma isteği uyandırıyor. Onun için bu şarapın da bir anlamı vardı.

“Tüm ilişkimizin bir yalan, bir düzmece olduğuna inanıyorum. Beni sevdiğini sandığım ama aslında senin beni sevmediğin... Kendimi aptal gibi hissediyorum.”

Jeff’in Sue Ann’e Veronica’dan söz ettiği o korkunç gecede, Sue Ann’in söylediği birçok şeyden birkaçıydı bunlar.

“Sen bir aptal değilsin Sue Ann. Seni *sevmiştim*. Sadece... Artık sevmiyorum. O türlü değil yani. Sen Sophie’nin annesinin ve hep yaşamımda olacaksın. Bu nedenle seni *hep* seveceğim. Sadece artık sana âşık değilim.”

Jeff bunları söylemişti, sanki bunlar Sue Ann’e kendini daha iyi hissettirecekmiş gibi. *Aptal!* Sue Ann, daha büyük bir yudum aldı şarabından.

Ve olasıdır ki Veronica’yla ilgili en kötü şey de Sue Ann’in ondan daha genç, aptal ya da olağanüstü olduğu için nefret edemeyecek oluşuydu. Çünkü bunların hiçbirisi değildi Veronica. Otuz bir yaşındaydı. Yani Sue Ann’den iki yaş gençti. Sıradan düz saçları vardı. Biraz tombuldu ve sıkıcı bir giyim tarzına sahipti. Bu da demek oluyordu ki, Jeff’in ona karşı duygusu yüzeysel değildi; gerçektir, derindi. Ve Sue Ann için en kahredici olanı da bunların fiziksel ve sığ şeyler olduğunu düşünemeyecek oluşuydu. Bu, gerçek bir aşktı. Midesini bulandıran bir düşünce daha... Bir yudum şarap daha almanın tam vaktiydi.

Tamam, belki de Noel kartlarıyla uğraşmak bundan daha iyidir. Buraya, kafasına üşüşen o yaralayıcı düşüncelerden kurtulmak için gelmişti ama şu ana dek pek de işe yaramamıştı. Belki de çok yoğun bir sürüyor yaşıyor olması bir lütuftu.

Belki de bu göl evine gelmek aptalca bir fikirdi.

Elinde şarabıyla pencereye doğru yavaşça ilerledi. Asfalt yolun arkasındaki durgun göle bir bakış attı. Ah, kar yağmaya başlıyordu. Hava tahmininde bulunma-

mıştı. Güneydoğu Ohio’da bu kadar erken kar pek görülmezdi; o nedenle bir süre sonra dururdu nasıl olsa. Yine de kışın ve Noel’in geldiğinin bir başka habercisiydi bu. Sophie’nin dağılmış evindeki ilk Noel’in...

Sophie, dünkü Şükran Günü’n Sue Ann’le birlikte, anneannesinin evinde akrabalarla geçirmişti. Sonra Jeff Sophie’yi almak için gelmiş, kendisi ve Ronni’nin hafta sonunda kızıyla neler yapacaklarını budalaca anlatmaya başlamıştı.

“Bunun ne kadar yanlış olduğunu görmüyor musun?” demek istemişti Sue Ann. “Burada olman gerekiyor, benimle, bizimle. Ve şu anda, her yıl olduğu gibi arabaya binmemiz, balkabağı turtasıyla Pictionary için annenin evine gidiyor olmamız gerekiyor. Bir aile olmamız gerekiyor.”

Ancak aynı anda, onun yüzüne bakmaya dayanamadığını fark etti. Çünkü Jeff ona ihanet etmişti. Yeminlerini bozmuş, güvenini sarsmıştı. Ve o, hiçbir şey yokmuş, boşanmaları çok eskide kalmış ve şimdi yeni yaşamlarına alışmışlar gibi ortalarda dolaşıyordu.

Bir zamanlar, Jeff’in rahat sosyal tavırlarına, her tür kalabalıkta kendini rahat hissetmesine saygı duyardı. Ama artık bundan neredeyse iğreniyordu. Çünkü en azından birbirlerini gördüklerinde, onun da kendisinin hissettiği kadar kendini rahatsız hissetmesini istiyordu. Yaşamlarını tümüyle yok edip değiştirdiği için kötü hissetmesini istiyordu. Ama Jeff hiç de kendini kötü hissediyor gibi görünmüyordu.

O, daha çok Veronica’yı —ok da parlak olmayan— yeni bir mücevher parçasıymış gibi Destiny’nin dört bir yanında gezdirmekle meşgld.

Ama belki de onu görmeye dayanamıyor oluşu, doğru yönde attığı bir adımdı. Ondan iğrenmek, onu zlemekten daha sağlam görülüyor. <https://rantey.org>

Yine de Jeff'ten iğrenmeye başlasa da... Şu anda Sue Ann'in kendini sevimli bulması da pek kolay değildi. Bu çirkin olaylar, kendine her zaman olduğundan daha eleştirel bakmasına neden olmuştu.

Destiny Properties'teki yarı zamanlı işinde çok mutlu olması kötü bir şey miydi? Eğer bu iş olmasaydı, sadece annelikle geçirecekti vaktini. Diğer birçok insanın yaptığı gibi daha basit şeyler mi istemeliydi? Yüksek sesle gülmeye eğilimli olduğu, eve çok sık dışarıdan yemek söylediği ya da bazen sır tutamadığı için mi Jeff'in ona karşı duyguları değişmişti? Bu sonuncusu üzerine çalışıyordu gerçi, oldukça da düzelmişti. Tanrı biliyor ya, kirli çamaşırlarının başkalarınca görülmesinin ne denli acı bir şey olduğunu öğreniyordu artık.

Bir tür karma mıydı bu, merak ediyordu.

Bu tür düşüncelere her daldığında, Jenny ona bu düşüncelerin sonunun olmadığını söylerdi. Ama bu kez zihninin bu gereksiz sorularını durdurmak için Jenny yanında değildi.

Derin bir soluk verip şarabından bir yudum daha aldı. Belki yarın erken kalkıp sımsıkı giyinerek göl kıyısında canlandırıcı bir yürüyüş yapabilirdi. Doğayla bütünleşmeye, içine dönmeye çalışırdı. Ama şu an, Noel kartlarıyla uğraşmak, bunların hepsinden daha güvenli bir yolmuş gibi göründü.

Bir saat sonra, kartları ve bir bardak şarabı daha bitirdi. Dışarısı sessiz ve derin bir karanlıkla kaplandı. Şimdi sırada, emlakçilik lisansına çalışmak vardı. Yıllardır emlak ofisinde yarı zamanlı olarak idari bölümde çalışmıştı ama şimdi daha çok paraya ihtiyacı vardı ve bu da gideceği doğru yoldu. Eğer işler yolunda giderse, evi elinde bile tutabilirdi. Evi satıp satmamakla ilgili konuşup duruyordu ama evini seviyordu. İçinde kendinden çok fazla parça vardı.

Herkes onun insanları doğru evlerle buluşturma ve onların, bir evin gözle görülmesi de potansiyelini görmelelerine yardımcı olma konusunda hünerli olduğunu söylerdi. Bir önceki yaz büyük teyzesi Celia'nın göl kulübesi boşaltıldığında, Logan Whitaker'in orayı seveceğini düşünmüştü. Yine Jeff'i o evi almaya ikna etmeye çalıştığında, güzel Holly Lane'deki evin potansiyelini görmüştü. Ve onun bu öngörüsü üzerine, bir zamanlar berbat hâlde olan evi sıcak, çok güzel bir yuvaya çevirmişlerdi. Doğrusu, evleri iyileştirme ve yeniden dekore etmeye küçük bir kızken başlamıştı. Sadece o zamankiler *oyuncak evlerdi...* O zamanlar annesi ucuz ikinci el oyuncak evler alırdı ve Sue Ann de onları yeniden boyayıp güzelleştirerek, kusursuz hâle sokardı. Bu nedenle emlakçilik lisansını almaya çalışması, Jeff'in gidişinin neden olduğu tek olumlu şeydi.

O anda telefon çaldı. Vadide telefonun çekip çekmediğinden emin değildi ama çantasının durduğu masaya doğru aceleyle gitti. Yanıtlamak için telefonunu aldı:

“Merhaba?”

“Sue Ann, ben Barry Clayton.” Sue Ann'in avukatıydı. Boşanma sonuçlandığından beridir görüşmemişlerdi. “Korkarım kötü haberlerim var. Oturuyor musun şu anda?”

On beş dakika sonra, Sue Ann telefonu kapatıp şöminenin karşısındaki rahat sandalyelerden birine duygusuz bir şekilde yığıldı. Yaşamı son zamanlarda çok berbattı ama üstesinden geliyordu. Anı yaşamaya çalışarak atlatıyor, güçleniyordu. Ama bu, her şeyi değiştirdi.

Hafiften yanan ateşe doğru boş gözlerle bakarken, avukatın söyledikleri beyninde yankılanıyordu:

“Jeff nafakanın kesilmesi için dilekçe verecek. Veronica'yla yarın evlenecekler. Bu yüzden artık nafaka öde-

meye gücünün yetmeyeceğini söylüyor. Ve söylediğim için üzgünüm ama bir bebek sahibi olmayı planlıyorlar. Hemen... Bakımıyla yükümlü olduğu bir kişi ve olasılıkla daha sonra iki kişi... Akla yatkın bir dava olacak. Seni korkutmak istemem ama en kötüsünü düşünecek olursak, bu nedenle geçim sıkıntısı yaşayacak olursan Sophie'nin velayetini isteyebilir."

Konuşmaları anlamaya çalışıyor, otururken bile başı dönüyordu. Sonunda derin bir soluk aldı. *Vay canına! Jeff, nasıl olur? Şimdiden evleniyorsun ve... Ah Tanrım, bir de bebek yapmak mı?* Birileri midesine yumruk atmış gibi hissediyordu. Yo, birileri değil, eski kocası... Jeff, son zamanlarda birçok açıdan çok bencilce davranmıştı ama bu en kötüsüydü. Akıl alır gibi değildi. Aynı anda bir başkasıyla evlenip yuva kurmaya hazırlanıyor ve maddi desteğini kesiyor muydu, kendisi bir iş bile bulamadan? Evet, emlakçilik sınavına hazırlanıyordu ama şu an... Pekâlâ, bunun için vakit yok gibiydi. Daha yüksek bir gelir elde etmek için bir şeyler yapmalıydı *hemen*.

Yoksa Sophie'yi yitirebilirdi. Derin bir soluk daha süzldü dudaklarından. Elbette Jeff böyle bir şey yapmazdı... Elbette. Ama son altı ayda, kendisinin yapmayacağını düşündüğü pek çok şey yapmıştı.

Ben ne yapacağım? Nasıl üstesinden geleceğim?

O telefondan önce, içinde çalışma materyallerinin olduğu dosyayı almaya hazırlanıyordu. Ama şimdi... Onu ayakta tutacak, bir emlakçilik lisansından çok daha büyük ve hızlı bir mucizeye ihtiyacı vardı. Dosyanın arkasındaki şarap şişesine uzanıp büyük bir yudum aldı. Bu da onu kurtaramazdı ama şu anda, ders çalışmayla uğraşmaktan daha mantıklı geliyordu.

O nedenler de çok kitap Arasayınca, ne kadar düşündü.

Önce Jenny'yi ya da annesini aramayı düşündü ama

hâlâ haberi kavramaya çalıştığını ve en yakınındakilerle bile paylaşamayacağını fark etti. *Acıyı zihninden uzaklaştır. O kadınla evlendiğini, onunla çocuk yapmaya hazır olduğunu unut. Sophie'ye ve kendine odaklan. Kendinizi kurtarmak için ne yapacaksın, Sophie'nin seninle kalmasını sağlamak için?*

İçeride, derinlerde gözyaşlarını tetikleyen bir öfke dalgası oluşuyordu. *Ama sakın ağlamaya kalkma. Bu duruma ilgili yeterince gözyaşı döktün zaten. Daha fazla yok.*

Ve tuhaf bir şekilde gözyaşlarına engel olabildi.

Sonunda olmuştu. Jeff sonunda canını o kadar çok acıtmıştı ki, artık sadece üzgün değil kızgındı. Deli gibi kızgındı daha doğrusu...

Şişeden daha büyük bir yudum aldı ve şişeyi odanın diğer tarafına, ateşin hâlâ yandığı şöminenin ızgarasına doğru fırlatma isteğine engel oldu.

Sonra, duygusal yorgun içinde şarabı bir kenara koydu. Aman Tanrım, bu kadarı çok fazlaydı. *Paniğe kapılma. Alışmak için kendine biraz zaman ver. Tüm dünyanın sorununu şu saniyede çözmek zorunda değilsin. Kendine dinlenmek için izin ver. Belki yarın bir yanıta uyanırsın. Belki sabah her şey daha net olur.*

Ateşe bir odun daha atabilirdi ama... Birden kendini çok uykulu hissetti. Sanki her an uyuyakalacakmış gibiydi. Şarap yüzünden olmalıydı. Peki, zihinsel çöküş de vardı. Kendini yavaşça rahat sandalyeye bıraktı. İşte bu kadar...

Gözlerini kapatmak ve huzur dolu bir yerlerde olduğunu düşünmek iyi gelmişti. *Sen güçlüsün, beceriklisin ve her şey düzelecek,* diye söz verdi kendine sessizce. Amy'nin ona verdiği kitaplardan bir bölümdü bu. *Her şey düzelecek. Tanrı öyle umuyordu.*

Ve sonra... O da neydi? Sue Ann, bir ses yüzünden

sıçrayarak uyandığında ne kadar süre geçmişti bilmiyordu. Sağ yanından, kapının yanından gelmişti; bir tıkırtı gibiydi. Ardından da hafif bir sarsma sesi gelmişti.

Uykusundan dolayı uyuşuk bir hâlde, aklını toplamaya, dik oturup düşünmeye zorladı kendini.

Sonra sarsıntı yineleni. Bu seferki daha gürültülüydü. Aman Tanrım, ses kapının yanından değil, kapıdan geliyordu! Dışarıda biri vardı; içeri girmeye çalışıyordu!

Zihni hâlâ karışık bir hâlde ayaklarının üzerine sıçradı. *Silah! Silah. bir silaha ihtiyacım var!*

Çevreye bakındı ama zorlukla odaklanabiliyor, çok yavaş hareket edebiliyordu.

Hadi, bir şeyler yap. Sen bir annesin; tehlike anında çabuk düşünmen gerek. Birilerinin seni öldürmesine izin veremezsin. Çünkü Sophie'nin sana her zamankinden çok ihtiyacı var.

Sarsıntı arttıkça umutsuzluğu da arttı. Kapının her an açılabilceğini anladı. Ve şöminenin yanında duran eski tahta süpürgeyi gördü. Hızla kaptı. Göl evinin kapısı hareket etmeye başladığında, kalbi hızla ve acıyla güm güm atıyordu. İçinden bir ses, rahat sandalyelerden birinin üzerine sıçraması gerektiğini söyledi. Süpürgeyi bir mızrak gibi tuttu.

Kapı açılıp odaya soğuk havayla birlikte bir adam girdiğinde, korkuyla bir çığlık attı. Ama sonra, cesur olması gerektiğini anımsadı. *Zorla... Sophie burada olsaydı ne yapardın, eğer onu korumak senin elinde olsa?*

“Yaklaşma, silahım var!” diye bağırdı.

Sonra adamın sakın bir şekilde gözlerini kısmış, kendine bakıyor olduğunu fark etti.

Ve adamın esmer ve... Mmm, belki de yakışıklı olduğunu. Ve o adam...

“Adamı öldür!” diye bağırdı. <https://rantey.org>

Destiny İlkokulu'ndan beri, Adam Becker yaşamının demirbaşlarından ve neredeyse bir o kadar zamandır da eski kocasının en yakın arkadaşıydı. Koyu saçları ve klasik güzel görüntüsüyle Adam, Destiny'nin iyi çocuğuydu. O nedenle çılgın bir katil yerine Adam'ı görmek Sue Ann'i rahatlatmıştı. Ama Adam'ı Şükran Günü'nün hafta sonunda Bear Gölü'ne getiren neydi?

Adam, sönmekte olan ateşle iyice kararan odada gözlerini daha da kısıtı ve:

“Sue Ann? Burada ne arıyorsun?” derken hâlâ kafası karıştı.

“Ben mi? Ben de aynısını senin için düşünüyordum. Burada ne yapıyorsun? Benim göl evimde?”

O anda Adam hafifçe geri çekildi ve genellikle dostça bakan gözleri, birden belirgin bir aşağılamayla doldu. Vay canına, bu da neydi? Kimdi bu maskeli adam? Adam'ı tanıdığı onca yıl boyunca, onun hiç bu kadar çabuk sinirlendiğini görmemişti.

“Senin göl evin mi?” diye yanıt verdi. “Ah, sana bu kötü haberi vermek istemezdim Sue Ann ama bu göl evi bana ait.”

*Bu arada hava kararmaya başlamış ve
kar hızını artırmıştı.*

Charles Dickens, Bir Noel Şarkısı

Bölüm 2

Sue Ann'e mi öyle geliyordu, yoksa Adam her zaman-
kinden daha mı çekici görünüyordu? Belki alacakaranlık
yüzündendi. Ya da şarap yüzünden... Ama bir dakika! Az
önce söyledikleri bir anlam taşımıyordu.

"Nasıl senin olabilir?" diye tersledi onu Sue Ann.
"Özellikle de ben içindeyken?"

"Ben her yıl bu evi, Şükran Günü'nün hafta sonunda
kiralарım, bu yıl da olduğu gibi. İşte öyle olabilir," dedi
Adam.

"Bak, *başka* bir evi kiralamış olmalısın. Çünkü ben de
bir tane kiraladım ve bana verdikleri de bu."

Yanıt olarak Adam avucu büyüklüğünde, üzerinde
Bear Gölü logosu olan ahşap bir anahtarlığa tutturulmuş
olan anahtarı kaldırdı, sanki bu evin sahibi olduğunun ka-
nıtıymış gibi.

"Bende de ondan bir tane var," dedi Sue Ann sert bir
şekilde.

Ama Adam'ın yüzünde hâlâ onun anlayamadığı bir ifa-
de vardı. Çünkü onu tanıdı tanıyalı hiç görmediği bir ifade
takınmıştı. Bezgin görünüyordu; sınırlanmasına ramak kal-

muş gibiydi. O anda bakışları Sue Ann'in elindeki süpürgeye döndü... Şu an, yere yakın duran bir gitar gibiydi daha çok.

"Peki, gözü dönmüş bir göl evi katili olsam, bana ne yapacaktın? Beni ölüme mi süpürecektin?"

Sue Ann'in utançtan yanakları yandı:

"Bilmiyorum. Bulabildiğim tek şey buydu."

Adam bakışlarını şömineye, sonra yeniden Sue Ann'e çevirdi:

"Hımm, bir dahaki sefere şömine maşasını dene. O zaman biraz daha telaşlanabilirim."

Kahretsin, maşayı nasıl görmemişti! Uyku, şarap, üzüntü... Ama yine de...

"Ayrıca, o sandalyenin üzerinde ne işin var? Ben gözü dönmüş bir göl evi katiliyim unuttun mu? Bir fare değil..."

Açıkça Sue Ann'e kendisini bir aptal gibi hissettiriyordu. Bu, Adam'ın tarzı değildi. Ne olmuştu ona?

"Kafam karışmıştı ve... Sanırım, gözü dönmüş katilden daha yukarıda olursam, kendimi daha güçlü hissedeceğimi düşündüm."

Ancak Adam hiç de etkilenmiş görünmüyordu. Ya da Sue Ann'in çok güçlü olduğunu düşünüyor gibi değildi.

"Tamam, artık inebilirsin," dedi umursamaz bir şekilde. Sonra çevresine bakındı. "Yani... Burada yalnız mısın? Tek başına?" Sanki bu delilikmiş gibi konuşuyordu ama kendisi de yalnız görünüyordu.

"Evet."

"Tuhaf," dedi Sue Ann'e söylemektense kendisine söyler gibi bir sesle.

"Sorun ne?" diye sordu Sue Ann.

Adam genellikle dost canlısı, sorumluluk sahibi ve sevimliydi. Destiny'deki birçok insan, Becker Peyzaj'ın sahibini "insancıl biri" olarak tanımlardı. En kötü zamanlarında bile, sessiz ve düşüncelere dalmış olsa da, kimseye sahte ve aşağılayıcı davranmazdı.

"Bunu zaten konuştuğumuzu sanıyorum," dedi Adam. "Şu anda benim göl evimdesin."

Şu ana kadar yani. Adam'ın sorununun ne olduğunu bilmiyordu ama bu durum kendisini sinirlendirmeye başlıyordu:

"Ben de yer ayırttığımı ve bu evi *bana* verdiklerini konuştuğumuzu sanıyorum. Yani bir tür karışıklık olmuş olmalı ama eminim ofise gidersen sana başka bir ev verebilirler." Anladığından emin olmak için bu kez çok kesin ve net bir şekilde konuştu. Aman Tanrım, aslında içki içen kendisiydi.

Birkaç metre uzağında Adam kıstığı gözlerini onun vücudunda gezdirip kaşlarını çattı. Olayı yeni yeni anlamaya başlamış, Sue Ann'in hiçbir yere gitmeyeceğini fark etmiş gibiydi.

"Peki," dedi sonunda, biraz kızgın bir şekilde ve gitmek için arkasını döndü. Ama kapıya ulaştığında, durup arkasına baktı. Bu kez daha az kibirli bir şekilde konuştu. "Bu arada, sen burada ne yapıyorsun? Yani ne zamandan beri göl evi kiralayan bir tip oldun?"

Adam'ın gözlerine uzun uzun bakmamaya çalıştı.

"Kocam beni başka bir kadın için terk ettiğinden beri," diye anımsattı ona, sert bir şekilde. Gerçi sertliği, sonraki sözleri eklerken pişman olmuşçasına yok olup gitti. "Ben sadece... Tatilden önce birkaç günlüğüne her şeyden uzaklaşmak istedim, hepsi bu."

“Ah!”

Görünen o ki Adam fazlasıyla kendi dertlerine, sorunlarına boğulmuştu. Ya da yaşamında her ne oluyorsa, ona bir anlığına Sue Ann’in yaşadıklarını unutturmuştu. Sonra gözleri yumuşadı ve kızgın duruşu üzüntüye dönüştü.

Sue Ann’e kendisine acımış gibi geldi. *Kahretsin!*

“Sadece bil diye söylüyorum... Bence o bir aptal!”

Adam hâlâ kendisi gibi davranmıyor olsa da ve Sue Ann kendine acınmasını istemese de, duyarlılığı birazcık içini ısıttı.

“Teşekkürler,” dedi yumuşakça.

Ve sonra kapı Adam’ın arkasından kapandı. Sue Ann orada, kapıya bakakaldı.

Burada tam olarak neler olmuştu? Adam’ı bu denli kötü hâle sokan neydi? Jeff’le ayrıldıklarından beri Adam’la pek konuşmamıştı. Jeff’in hata yaptığını düşünüyor olması iyi bir şeydi ama bunu bir yana bırakacak olursak, herkesin bayıldığı iyi adam Adam Becker’ı az önce karşılaştığı kendini beğenmiş pisliğe çeviren neydi?

Ah, her neyse... En azından ev yine onundu.

Adam, kendisi gibi davranmıyordu ve bunun farkındaydı. Sorun şuydu ki, şu anda bunun pek de önemi yoktu. Yağan karın içinde göl evleri ve yanındaki kamp yeriyle ilgilenen ofise doğru yürürken, aklında bir sürü düşünce vardı.

Kahretsin! Ne ara bu kadar yoğun yağmaya başlamıştı? Kot ceketinin yakasını, kalın ve yoğun kar tanelerini kendisine doğru savuran soğuk rüzgârı engellemek için boynuna doğru kaldırdı.

Hâlâ kimsiz gölün ortasında yürürken Sue Ann’i bulduğuna inanamıyordu. Sue Ann ve diğer tüm kız arkadaşları

olsa anlayabilirdi. Ama tek başına Sue Ann, bir göl evinde... Çok saçma geliyordu.

Ah kahretsin, üzerine gitme. Tüm dünyası altüst oldu. Şu anda mantıklı şeyler yapması gerekmiyor.

Yine de... Bu nasıl bir rastlantıydı? İnzivaya çekilebileceği o kadar yer arasında Adam'ın göl evini seçmiş olması... Tam da onun göl evi. Onun ve ikiz oğulları Jacob'la Joey'in her Şükran Günü'nün hafta sonunda geldikleri ev.

Bu yıl ikizler onunla değildiler. Onun böyle terslenmesine neden olan da buydu. Eski eşi Sheila bir hafta kadar önce arayıp anne ve babasının, çocukları aralık ayında batıya, Aspen'e götürmek istediklerini söylemişti... Bu da Adam'ın tatilini daha başlamadan berbat etmişti. Elbette velayete o da ortaktı ve istese hayır diyebilirdi. Ama öyle yapsaydı, tam bir aşağılık gibi görünecekti, özellikle de çocukların gözleri alabildiğine karın düşüncesiyle parıldamışken. Kahretsin! İkinci sınıftaki öğretmenleri Bayan Wallace bile babalarının verdiği dizüstü bilgisayarla ödevlerini yapmayı sürdürdükleri sürece, bu gezinin eğitici olacağını söyleyerek planı onaylamıştı.

Adam küçükken babasıyla birlikte bu vadide birçok kez kamp yapmıştı. Yazları balık tutmak, kano ve su bisikletlerine binmek, gölü çevreleyen tepelerde, zikzaklar çizen yürüyüş yollarında yürüyüş yapmak güzel olurdu. O nedenle, neredeyse oğulları yürümeye başladığından beri onları hazırlayıp buraya getirmeye başlamıştı. Şükran Günü'nün hafta sonu da bunu yapmak için kolay bir vakitti. Çünkü Sheila bu hafta sonunu hep Columbus'a gidip arkadaşlarıyla alışveriş yapmaya ayırırdı. Ve boşandıklarından beri hâlâ Sheila'yla su anda birlikte olduğu

adam, o birkaç günde bir yerlere giderlerdi. Yılın en ılık zamanları değildi ama o ve çocuklar, yine de yapacak bir sürü şey buluyorlardı. Yürüyüş, marshmallow kızartmak, hayalet hikâyeleri anlatmak ve genellikle de dışarıda takılıp erkek işleri yapmak gibi...

Ve önceden var olan bir rezervasyonu olduğu için, ikizler gelemeyecek olsa da iptal ettirmemişti. Aslında, rahatlayıp eski ruh hâline dönüp dönemeyeceğini görmek için iyi bir yer olacağına karar vermişti.

Ama şu ana dek, buraya gelmek onu sadece biraz daha sinirlendirmişti. Ve kar az yağıyor olmasına karşın, yol şimdiden kayganlaşmış, sürüşü zorlaştırmıştı. Göl evine, en yakın arkadaşının eski eşinin yerleştiğini görmüştü. Sadece bu da değildi... Sue Ann, göğüslerini tümüyle ortaya çıkaran daracık bir pijama üstü giymiş, bu da Adam'ın kasıklarını gerip huzursuz olmasına neden olmuştu.

Ama belki de tuhaf hissetmesi aptallıktı. Sonuçta Sue Ann'i çocukluklarından beri tanıyordu. Yıllar boyunca aynı arkadaşlarla takıldıkları için, onu çift parçalı mayosuyla çok kez görmüştü. Ama bu seferki biraz daha farklı gelmişti; daha özeldi. Ama Sue Ann, konuşmaları boyunca Adam'ın farkında olmadan göğüslerini izlediğini fark etmemişti. Kahretsin! Tüm bu olanlar, giderek daha da gerçekdışı gelmeye başlıyordu.

Kütüklerden yapılmış ofisin girişinde kar savrulurken, kapıyı açıp yıllardır kendisine göl evini kiralayan yaşlı ve zayıf Grayson Collier'ı gördü.

"Çok çabuk döndün?" diye sordu adam. her zaman olduğu gibi arkadaşça.

Adam, savrulan karı ve uğuldayan rüzgârı arkasında bırakarak kapıyı kapadı. Yalnız bırakılan çok olmama-ya çalıştı ama bu biraz zordu:

“İsteyerek değil. Evimde bir kadın var.”

Grayson güldü:

“Ve sen de oradan ayrıldın mı? Yani, ben de evimde bir kadın olmasını isterdim. Anlarsın ya evlat,” dedi göz kırparak.

Adam, keyifsiz bir şekilde baktı. Grayson şimdi de komik çocuk olmayı mı seçmişti?

Grayson, farkına vardığında gülümsemeyi kesip boğazını temizledi:

“Ah, şaka yapmıyorsun yani? Evinde gerçekten bir kadın mı var?”

“Evet.”

Kaşları çatıldı:

“Bunun nasıl olduğunu bilmiyorum ama... Bulmam için bana bir dakika ver.” Onlarca yıldır kullanılıyormuş gibi duran eski tip bir kayıt defteri çıkardı. *Snow Vadi'si kiralama ofisinde daha bilgisayar gibi çağdaş bir sisteme geçmediniz mi?* “Hımm,” dedi deftere bakarak. “Ah!” dedi en sonunda. “Hı hı...”

“Hı hı mı” diye sordu Adam.

“Hı hı,” diye onayladı Grayson.

Adam, patlamaya hazır bir bomba gibiydi. Dişlerini gıcırdatarak sordu:

“Ne hı hı?”

“Pekâlâ, yeni bir arkadaş işe başladı ve görünen o ki senin rezervasyon yaptırdığını fark etmeden, evine bir rezervasyon daha almış. Kadının girişini de benim vardiya-
yamdan önce yapmış olmalı.”

“Anladım,” dedi Adam soğuk bir şekilde ve sakın olmaya çalışarak. “Peki, o zaman bana başka bir ev vermeye ne dersin?”

Her zaman kiraladığı evi seviyordu ama şu anda *hangi* ev olsa razıydı. Elindeki anahtarı bir diğeriyle değiştirmeye hazır bir şekilde tezgâha sertçe koydu.

“Olmaz,” dedi Grayson.

Adam, kaşlarının hızla kalktığını hissetti:

“Olmaz mı?”

“Hepsi dolu.”

Adam, buna inanmayarak gözlerini kırptı. Genellikle yılın bu zamanları çok boş olurdu.

“Şaka yapıyorsun. Tanrı aşkına, Şükran Günü’nün hafta sonunda kaç kişi göl evi kiralar?”

“Elimizdeki bilgiye göre, yaklaşık sekiz kişi. Yedi göl evimiz ve bir de sen varsın. Turley ailesi, Şükran Günü için bir çeşit aile partisi vermeye karar verdi ve çoğu da *burada* kalıyor.”

“Ciddi ciddi bana verecek bir evinizin olmadığını mı söylüyorsun?” diye bağırdı Adam. “Geçen yıldan beri rezervasyonum olmasına karşın...”

Grayson pişman görünüyordu:

“Elbette çok üzgünüm ve kesinlikle yeni çalışana dersini vereceğim. Ama... Sanırım iyi olan şu ki, en azından küçük oğulların seninle değil bu yıl. Ve bu yüzden onları hayal kırıklığına uğrattığın için üzülmen gerekmiyor.”

Gürlemesine ramak kalmışken, Adam’ın göğsünden hafif bir iç çekme sesi geldi. Yaşlı adam mantıklı bir şey söylemişti ama bu Adam’ı mutlu etmemişti. Birkaç gün yetecek kadar yiyecek ve kıyafet almıştı yanına; annesine köpeği beslemesini söylemişti ve... Kahretsin, dahası bu kaçışa güvenmişti. Çok da büyük bir şey değildi ama kendini daha iyi hissetmesine ve tatili karşılamaya hazır olmasına yardımcı olmasını umduğu bir şeydi. Kahretsin!

Yine de yazgı ya da başka bir şey elinden bütün seçeneklerini almıştı:

“Peki... O hâlde, hoşuna gitse de gitmese de sen paramı yeniden kredi kartıma yatırır yatırmaz eve dönüyorum.”

Konuşmaları boyunca her şeyde olduğu gibi Grayson’ın bunda da ikircikli oluşu, Adam’ı şaşırttı.

“Bundan emin misin?” diye sordu pencereye doğru bir bakış atarak. “Yani, karın ne kadar yoğun yağdığını görüyorsun, değil mi?”

“Görüyorum,” dedi Adam, pencereye yandan bir bakış atarak. “Ama ne var ki altımda bir arazi aracı var. Azıcık kar beni durduramaz.”

“Hımm,” diye yanıtladı Grayson, sanki Adam’ın bilmediği bir şeyler biliyormuş gibi. “Buraya gelmek için az önce geçtiğin tepeyi anımsıyor musun? Oradan az önce bir telefon aldım. Yol sabun gibi kayganmış. Ve ayrıca burası Snow Vadi’si, biliyorsun.”

“Yani?” diye sordu Adam, gözlerini hafifçe kısarak.

“Yani, bu sadece bir ad değil. Burada kar yağınca daha çabuk birikir ve daha yoğun yağar. Arazinin duruşu ve vadiye gelen havanın akışıyla ilgili bir şeydir bu. Her yerde kar kalınlığı üç-dört santimetreyken, burada sekiz on santimetreyi bulur. Ve şu tepe tam bir baş belasıdır. İyi havalarda bile oldukça sarptır. Kötü havalardaysa onu geçmek neredeyse olanaksızdır.”

Hıh! Bunları daha önce hiç duymamıştı ama daha önce de çok kez kışları karlı havada kötü sürüş koşullarının üstesinden gelmişti ve Grayson olasıdır ki abartmaya eğilimliydi.

“Tamam, tamam. Bu anlamda doğruymuşsun. Karın kalınlığının olma-

dığını söyledin az önce,” dedi Adam. “O hâlde, çok fazla seçeneğim varmış gibi görünmüyor. Buradan gidiyorum.” Anahtarlarını cebinden çıkarmaya çalışarak güçlkle soğuşa doğru yürüdü.

İlk fark ettiğı şey, iş botlarının karda, birkaç dakika öncekinden daha derine saplanması oldu. Sonra çevreye bakmak için başını kaldırdı.

Kahretsin! Çok kısa sürede tüm vadi, kar fırtınası varmış gibi bir hâle bürünmüştü. Her yer apaktı. Kar, öncekinden daha sert savruluyordu. Yirmi metre kadar uzakta-ki ilk göl evi bile zorlukla seçilebiliyordu.

Dikkatini çeken bir diğer şey de arkasında bir yerlerden gelen, kayan ve savrulan tekerlerin sesiydi. Arkasını döndüğünde, yoğun karın içinde karanlık bir gölge gördü. Büyük ve sağlam görünen bir SUV, yukarı doğru dikleşen yolun ilk dönemecinden dönmeye çalışıyordu.

Lanet olsun! Gerçekten yol berbattı. Burada kar, hafifken kaydığından çok daha fazla kayıyordu. İlerideki dev SUV bile yol alamıyordu.

O anda, soğukta kendisiyle birlikte dışarı çıkıp izleyen ve sağında duran Grayson’ı fark etti.

“Sana söylemişim,” dedi Grayson.

Adam, dik dik baktı:

“Bu gece nerede uyuyacaksın?” diye sordu. Çünkü bu gece yaşlı adamla birlikte yatacak gibi görünüyordu.

“Ofisin zemininde sanırım. Bu tür durumlar için bir tane uyku tulumu bulunduruyorum.”

Hıh! Adam, bir uyku tulumu bile getirmemişti, bir göl evi kiraladığı için. Ranzaları olan bir ev... Genellikle o alt katta, çocuklar da üst katta birlikte yatarlardı. Göğsü bir kez daha öfkeyle sıkıştı.

“Eğer istersen bana katılabilirsin,” diye önerdi Grayson. “Çok rahat değil ama kamyonetinde donarak ölmekten iyidir.”

“Çok moral verdin yaşlı adam!” Adam, ters ters adama doğru baktı. “Ama... Aslında, göl evindeki kadın benim eski bir arkadaşım. Ve ranzalar olduğuna göre, onunla kalmam daha mantıklı gibi. Onun hoşuna gitse de gitmese de...”

Tüm bu olanlar, kötü bir filme dönüşmeye başlamış gibiydi. Eğer böyle giderse, gözü dönmüş bir göl evi katili olasılıkla az sonra ortaya *çıkacaktı*. Ve Adam’ın buraya ilk geldiği andaki ruh hâlinin çok da iyi olmadığını hesaba katarsak, şu anda morali tümüyle yerlerdeydi. Aslına bakılırsa, tüm bunları yaşamak için, isteyerek arkasında bıraktığı güzel bir evi vardı.

Adam, göl evinin kapısına doğru paldır küldür yürüdü. Kapıyı çalmakla uğraşmadı, çünkü dışarısı fena hâlde soğuktu. Sue Ann de biraz daha iyi görünüyordu. Birkaç dakika önce üzerinde ayakta durduğu sandalyede oturuyordu bu kez. Görünen o ki kapıyı kilitlemeye gerek duymamıştı.

“Sana kötü haberlerim var,” dedi Adam uzatmadan. “Bir oda arkadaşın var.”

Sue Ann’in kaşları hızla kalktı:

“Ne?”

“Bu gece tüm evler doluymuş ve benim de *bir yerde* uyumam gerek.”

Sue Ann zorla bir soluk alırken, Adam onu izledi. Sevimli yüzünde inanamayan bir ifade vardı. Sarı saçları başının üzerinde dağınık bir şekilde toplanmıştı. Aşağı sarkan birkaç tutam da dikkatini uzun boynuna çekiyordu.

Ve az önce olduğu gibi, yıllardır saçını böyle görmesine karşın, genellikle örtülü hâlde gördüğü tenini burada tek başınayken görmek, Adam'a özel bir şeyler hissettirmişti. Tuhaftı. Kendisine bile açıklayamayacağı kadar tuhaf...

Daha önce onunla flört ettin... O aptal geyik kafasının arkasından.

Kahretsin, bunu yapmıştı. Neden olduğunu bilmiyordu ama *şu an* hissettiklerini anlayamıyordu. O anda, hep kusursuz olma baskısından sıkıldığını hissetmişti. Çocukları geziden önce Sheila'nın ailesinin evine götürmek, baba olarak yaptığı son iş olmuştu. Sue Ann'in, kendisini sesinden tanıyacağını düşünmüştü. Tanımadığında da içinde şeytani bir dürtü uyanmış, onunla biraz oynaması için Adam'ı zorlamıştı. Ve ne olduğunu bile anlayamadan olay flöte dönüşmüştü.

Hiç değilse bir anlığına, Adam'ı o berbat ruh hâinden uzaklaştırmıştı. Ve biraz tuhaf olsa da eğlenceliydi. Ama *şu an*, cesur geyiğin kendisi olduğunu söylemek için doğru bir zaman değildi. Çünkü sevimli olsa da olmasa da Sue Ann, az önce olduğundan daha üzgün görünüyordu.

"Peki, kalma konusunda ısrar ediyorsan..." dedi Sue Ann. "Öyleyse ben gideyim. Çünkü eğer sen buradaysan..." Derin bir soluk aldı. "Bu, her şeyi berbat eder."

Adam, güçlkle soluk aldı.

"Teşekkür ederim," dedi, tahrik olduğundan daha çok gücendiğini vurgulamaya çalışarak.

Sue Ann, Adam'la yüz yüze gelmek için ayağa kalkmıştı ve galiba Adam'ın karşısında ne giydiğinin farkında değildi. Ve Adam, gerçekten onun gitmesini *istiyordu* ama...

"Eğer o kadar kolay olsaydı Sue Ann, *ben* gitmiş olurum."

“Kolaydan kastın ne?”

“Dışarıda lanet bir kar fırtınası var.”

Adam’a bakarak gözlerini kırıştırdı. Kafa karışıklığı şimdi kahverengi gözlerini gölgeliyordu.

“Gerçekten mi? Nasıl olur? Henüz kasım ayındayız.”

Güney Ohio’da kar çoğunlukla Noel’den sonra görüldü ve böylesine yoğun bir kar fırtınasını bu kadar erken görmek çok sıra dışıydı.

Ama Adam, sadece bıkkın bir şekilde başıyla onayladı:

“Gerçekten... Kasım da olsa, tepeye hiçbir şekilde çıkmamız olanaksız. Yani en azından, sabaha kadar burada tıklılıp kaldık. Korkarım sen de benimle mahsur kaldın.”

Bu, Sue Ann’in derin bir soluk daha almasına neden oldu. Bu arada omuzlarını da silkti. Bu da Adam’ın dikkatini yeniden göğüslerine çekti. Çünkü meme uçları, pijamasının üzerinden rahatlıkla görülebiliyordu. Pijama altında sorun yoktu; pazendi ve üzerinde farklı renklerde kar taneleri vardı. Ama üstü, üstündekine dayanılması biraz zordu. Askılı ve soluk pembeydi; meme uçlarından daha soluktu, bunu söyleyebilirdi. Çünkü meme uçları kendini belli ediyordu... Ve ayrıca üzerindeki çok inceydi.

Tanrı aşkına, bu kadının kış mevsiminde olduğundan haberi yok muydu?

Adam hep göğüslerden hoşlanan bir adam olmuştu. Belki de zihninin bir yerlerinde, Sue Ann’inkilerin de güzel olduğunun hayal meyal farkındaydı ama şu anda, kesin olarak öyle olduklarını görüyor ve bu da yine kasıklarının gerilmesine neden oluyordu. Hatta gerilmekten daha fazlası... Ah, kahretsin! Kamp çantasını kamyonetinden alıp yanında getirmiş olmayı diledi. O zaman çantasını

önüne tutup kotunu saklayabilirdi. Lanet olsun! İhtiyacı olan şey bu değildi. Acı gerçek şuydu ki, şu anda gözlerini Sue Ann'in göğüslerinden ayırma konusunda fiziksel olarak beceriksizdi.

Geceyi burada geçireceği için, "Hımm, üzerine giyeceğin bir şeylerin yok mu?" demekten başka bir seçeneği yoktu.

"Ne?" diye sordu Sue Ann, ilgisiz bir şekilde.

Ama o anda Adam bakışlarını Sue Ann'in yüzünden göğüslerine doğru indirdi ve o da sonunda önüne baktı. Sonra da dehşete kapılmışçasına bir soluk aldı.

"Ben o pijama altının pazen bir üste ya da başka bir şeye daha iyi uyacağını düşünmüştüm," dedi Adam, tereddütle gözlerini kısıarak.

Tanrım, bu çok tuhaftı. Sue Ann'i bu kadar uzun zamandır tanıdığı için, öyle olmamalıydı aslında ama öyleydi ve bu, her şeyi daha da kötüleştiriyordu.

Sue Ann, yanakları hafifçe kızarıırken, kollarını önünde birleştirdi:

"Hımm, hayır... Ona uyan pazen bir üst yok ve ben... Burada yalnız olacağımı düşündüğüm için başka bir şeyim yok yanımda ama..."

Gözleri, koltuğun üzerindeki el örgüsü battaniyeyi bulana dek telaşla çevrede dolandı. Sonra onu alıp pelerin gibi kendine sardı.

Tığla işlenmiş, ormansı yeşil renkleri olan battaniye, Sue Ann'i iyice sardı. Bu, Adam için daha iyi olmalıydı. Sadece... Kahretsin! Ama her nasılsa işe yaramıyordu. Bir kez olan olmuştu. Sue Ann'in göğüslerini zihninde canlandırıyorordu yine de.

"Daha iyi mi?" diye sordu Sue Ann.

“Evet,” diye yalan söyledi. Sonra yineledi. “Evet.” Sanki bu söylediğini mucizevi bir şekilde doğrulayacakmış gibi.

Pencereye doğru bakan Sue Ann, üzgün görünerek kara bakmak için oraya doğru yürüdü, üzerindeki battaniyesiyle.

Adam, ona bu şekilde davetsiz misafir olmak zorunda kaldığı için kendini kötü hissediyor ama aslında daha çok tüm bu olanlara kızıyordu.

“Bak, bu benim suçum değil,” dedi. “Yani asıl sorun ne? Umarım sabah yakandan düşmüş olacağım.”

“Asıl sorun...” Sue Ann durdu, soluk aldı. Hâlâ umutsuzca karanlık pencere camından dışarıya bakıyordu. “Asıl sorun şu ki, sadece yalnız vakit geçirmeye ihtiyacım vardı. Tatil süreciyle yüzleşebilmeme yardımcı olması için... Ve bu sürecin getireceği bazı şeylerle daha... Belki de hiç işe yaramayacaktı ama ben sadece...” Başını salladı. Yorgun görünüyordu. “Tüm bu olanlar yüzünden çok yoruldum ve aşağılandım. Ve gerçek şu ki... Bu süreçle uğraşmak, Sophie’yi mutlu edip tüm bu olanları kabul etmek, kendime yeni bir yaşam kurmaya çalışmak... Bazen üstesinden gelemediğimi hissediyorum.”

Dudaklarını büzdü. Adam’ın tanıdığından daha duygulu görünüyordu. Adam, öyle olmasını istemese de, onun dertlerinin ağırlığını kendi göğsünde hissetti ve ona sarılabilmeyi istedi.

“Olasılıkla ne dediğimi anlamıyorsundur gerçi,” diye sürdürdü, neredeyse dargın bir sesle. “Erkekler çok güçlüler. Sen, kendi boşanmanın üstesinden kolaylıkla geldin.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bu söz, Adam’ın ciğerlerinde yankılanan derin bir so-

luk almasına neden oldu. Şu ana değin, üç yıl önce gerçekleşen boşanmasıyla ilgili kimseyle konuşmamıştı. Ama şu anda, küçük ve hızlı bir ayrıcalık olacaktı.

“Aa, benim belli ettiğim kadar kolay olmamış olabilir,” dedi sessizce. “Ve... Bunları yaşadığın için çok üzgünüm.”

Sue Ann, gözlerini pencereden Adam’a çevirdi ve onun sıcak bakışlarındaki üzüntü, Adam’ı daha da yaraladı.

“Teşekkürler,” dedi hafifçe. “Ve bunlarla başını ağrıttığım için özür dilerim. Sadece... O yüzden buraya geldim. Yaşamımı sürdürebilmek için. Ve şu ana kadar... Pekâlâ, buraya geldikten sonra kötü bir haber aldım. Bu yüzden planladığım gibi olmadı. Gerçi hiçbir şey planladığım gibi gitmiyor, neden şaşıyorum ki?”

Adam, o beklenen soruyu sorarken başım eğdi:

“Ne tür kötü bir haber?”

Sue Ann, uzun uzun Adam’a baktı. Sonra da yanıt vermeden önce derin bir soluk aldı:

“Belki de Jeff’ten öğrenmişsindir tüm olanları...”

“Jeff’le uzun bir süredir görüşmedim,” diye sözünü kesti Adam. O nedenle, olan her neyse, olasılıkla duymamıştı.

Yine de Sue Ann ikirciklendi. Adam konuşmanın onun için zor olduğunu düşündü.

“Sorun şu ki...” Sue Ann sustu ve dudağını ısırды. “Sen buraya gelmeden hemen önce avukatım aradı. Jeff’le Ronni’nin evleneceğini... Bir bebek sahibi olmak istediklerini... Şimdiden nafakayı kesmeye çalıştığını söylemek için. Ve ben ne yapacağımı bilmiyorum.”

“Lanet olsun!” Adam’ın söyleyebildiği tek şey bu oldu o anda. Üç Düzende Bir Kitap Arşivi <https://manteay.org> Galiba. “Bu, berbat bir şey... Üzgünüm Sue Ann.”

“Teşekkür ederim. Ama bundan söz etmeyelim, olur mu? İşte her şeyi anlattım...” Sanki kötü bir şeyler yemiş gibi bir yüz ifadesi takındı. “Lütfen Jeff’e bunları anlattığımı söyleme, olur mu?”

“Söylemem,” diye rahatlatmıştı onu Adam hızlıca. “Benim karşımda utanmana gerek yok.”

Sue Ann, pek ikna olmuş gibi görünmüyordu. Onu rahatlatmaya çalışırken bile Adam’ın davranış şekli ve sesindeki katılık yüzünden belki de Sue Ann’i suçlayamazdı... Ama Sue Ann yine de başını kısaca salladı. Sonra da:

“Peki, sen benim neden üzgün olduğumu öğrendiğine göre, senin sorunun ne? Buraya geldiğinden beri çok sinirlisin.”

Kendi sorunlarını kendine saklayan ve genellikle duygularını pek belli etmeyen bir adam olarak Adam, genellikle soruyu savuşturup konuyu değiştirirdi. Ama bunun adil olmayacağını düşündü. Ayrıca Sue Ann, onun en kötü hâlini görmüştü. Belki de bunu ona açıklayıp bir nedeni olduğunu anlatabilirdi:

“Sheila’nın ailesi, çocukları bir aylığına, Noel’e kadar batıya götürdüler.”

Bu, Sue Ann’i çok da şaşırtmadı:

“Sophie söylemişti. Okuldaki konuşmalardan...”

Ah, evet... Sue Ann’in kızıyla Adam’ın oğulları aynı sınıftaydı.

“Pekâlâ... Özellikle de yılın bu zamanlarında, uzakta olmaları için çok uzun bir süre bu, bilirsin ya.”

Sue Ann başıyla onayladı ama:

“En azından, geri döneceklerini biliyorsun.” Kocasının tersine, demek istemişti. Adam da onun doğru bir şey söylediğini düşündü. Belki de Sue Ann’in şu anki dert-

lerine kıyasla bu çok önemsiz geliyordu kulağa. Çünkü evet, Jeff'le ilgili bu yeni haber çok yıkıcıydı. Öyle bile olsa, bu Adam'ın sorunlarını ortadan kaldırmıyor ya da ona kendini iyi hissettirmiyordu. Sue Ann'in ve hiç kimşenin onun hakkında bilmediği ve asla akıllarına gelmeyecek bir sürü şey vardı.

Sue Ann'e bunu söylemedi elbette... Onun yerine, karla kaplı sessiz gecenin odayı kaplamasına izin verdi. Şöminedeki ateş bile sessizdi. O yandan gelen bir çıtırtı ve gürültü o anı bozana dek.

"Gidip kamyonetten eşyalarımı alacağım," dedi Adam. *"İstediğini yapman için bir dakika veriyorum sana."* Belki kendini örtmek için daha fazla pazen bulmak gibi. Ama battaniye de işe yaramıyorsa, sorun neydi?

Pekâlâ, lütfen şu battaniyeyi üzerinde tutmayı sürdür; belki sonunda zihnimde senin göğüslerini canlandırmaktan vazgeçerim.

"Yukarıda mı olmak istersin, aşağıda mı?" diye sordu Adam.

Sue Ann, şöminenin yanında oturduğu yerden ona doğru dönüp baktı:

"Ne?"

"Ranzalar," dedi elinde bir sırt çantasıyla, ranzaların yanında dururken Adam.

"Ah, hımm... Aşağıda yatarım." *Ve seksten söz etmediğin için gerçekten çok rahatladım.* Adam'ın seksten söz etmesini neden bekliyordu, bilmiyordu gerçi. *Daha önce* o konudan hiç söz etmemişlerdi. Galiba kendisini öyle içini gösteren bir üstle gördüğü için hâlâ biraz utanıyordu. Akşam yaşadığı bütün huzursuzlukların yanında, o aklına bile gelmemişti, Adam açıkça dikkatini oraya çekene ka-

dar. Omuzlarını biraz kaşındırmasına karşın, battaniyeyi daha sıkı bir şekilde önünde birleştirdi.

Belki de onu ilk kez gördüğü içindi... Her zaman olduğundan daha yakışıklı görünüyordu bugün Sue Ann'e. Biraz daha... Güçlü ya da her neyse işte. Adam her zaman klasik iyi bir görünüşe sahipti ama her zaman düzgün olan koyu saçları, bu gece yanlarda biraz dağınıktı ve belki de biraz kısaltılması gerekiyordu.

Bugün tıraş olmayı da unutmuş gibi görünüyordu.

Adam'la seksi yan yana düşünemezdi elbette. Kendisinin çok uzun zamandan beridir arkadaşıydı ve öyle de kalmasını istiyordu. Adam Destiny Bulldogs takımının oyun kurucusuyken ve okuldaki bütün kızlar onu çok çekici bulurken bile o, hiç öyle bir şey düşünmemişti. Çünkü Adam Jeff'in en yakın dostu, Jenny'nin de erkek arkadaşı, ilk aşkıydı. Mezuniyete de iki çift olarak gitmişlerdi.

Ya da lanet olsun, belki de seksi düşünmek, kucağına yeni düşen gerçek sorunları düşünmekten daha keyifliydi. Kim bilir, belki de ekonomik istikrar ve çocuğunun velayetini elinde tutabilmekten başka şeyler düşünerek mutlu oluyordu.

"Hindili bir sandviç ister misin?" diye sordu Sue Ann. Kötü konulardan uzaklaşmak için bir başka avantajıydı bu da. "Ben tam kendime bir tane yapmak üzereydim."

Ayrıca içtiği onca şarabı bastırması için bir şeyler yemesi gerekiyordu artık. Ve ah, belki de o yüzdendi. Şarap yüzünden... Şehvetli düşüncelere kapılıyordu. Sonuçta Jeff'ten altı ay önce ayrılmış ve ondan da birkaç ay önce-sine dek hiç seks yapmamıştı... Yani vücudu olasıdır ki seksi özlediğini haber veriyordu.

Ah, evet... Sorunlar listeme bir yenisini daha eklemem gerekiyor.

“Evet, elbette,” dedi Adam. Sesi hâlâ biraz agresif geliyordu ama en azından yumu amaya  abal yordu. “Ben de bir şeyler getirdim. Onları getirmeye gideyim kamyonete.”

Birkaç dakika sonra şöminenin karşısına oturmuş, hindili sandviçleri, mezeleri, kabaklı ekmekleri ve tartlarıyla kendilerine bir ziyafet veriyorlardı.  ikisinin de so utucularından ve  antalarından  ıkanlard  bunlar.

Adam getirdiği biradan  itti, Sue Ann de şarap  emeyi sürdürdü.

“Ateş sönüyor,” dedi Adam, yanındaki y  ından biraz odun almak  in taba ını kenara bırakarak.

Sue Ann, onun sönmekte olan ateşe e ilip de odunları özenle yerle tirini izledi. *Himm... Bu kadar güzel bir kalçası olduğunu daha önce hiç fark etmemi tim.*

Tam o anda kendisini yakaladı. * arap... Sadece  arap. Ve dertlerinden kurtulmak  in herhangi bir avuntu arıyorsun. Ama Tanrı aşkına, Adam’ı o şekilde d  nme i kes!*

“Hâlâ... Kızgın gibi görünüyorsun,” dedi Sue Ann.

Adam genelde bundan daha konu kandı ama şimdi konu tu unda bile h r ınd  ve kısa kesiyordu. Yanıt olarak, Sue Ann’e doğru, yine Adam’inkine benzemeyen bir bakış attı:

“  nk  hâlâ berbat bir ruh h lindeyim.”

Sue Ann, bilmi  bir şekilde omuzlarını silkti:

“Ben de  yle. Ama bunu sana yansıtmamaya çalışıyorum. Burada birlikte mahsur kaldı ımıza göre, olabildiğince cana yakın olmaya çalışıyorum.”

“ yle yapmak zorunda değilsin,” dedi Adam.

“Aman Tanrım! De ilim... Sadece ben öyle bir insa-

nım. Kendimi ne kadar berbat hissedersenem edeyim, yine de uyumlu olmaya çalışırım. Senin de öyle biri olduğunu düşünmüştüm hep ama bu gece senin tümüyle başka bir yanını görüyorum.”

Adam, ona delici bir bakış attı:

“Yaşamımda bir kez olsun berbat bir ruh hâlinde olmaya hakkım yok mu sence de Sue Ann? Bunu tek başımayken yapmaya çalıştım,” diye söylendi. “Ama benim görevimde sen çıktın karşıma.”

“Tamam, peki, sen kendi berbat ruh hâlinde ol. Ama bu evin senin oluşu hâlâ tartışma konusu. Eğer bana soracak olursan, evi senle paylaştığım için çok şanslısın.”

“Ben bu evi kiralayalı bir yıl oldu,” dedi Adam. “Yani, eğer kimin sahip olduğunu tartışacak olursak ben kazanırım.”

“Ama önce ben geldim.”

Adam, Sue Ann’e ciddi ve sert bir bakış atarak sessiz kaldı. Ve sonunda konuştu. Sesi bu kez sakın ama iğneliyiciydi:

“Sue Ann, ikimizin de daha büyük sorunları varken, böyle saçma bir şey üzerine tartışmak istiyor musun gerçekten?”

Vay canına!

“Anımsattığın için teşekkür ederim.”

“Beni buna sen zorladın,” diye kesip attı Adam. “Ve şimdi eğer senin için sorun olmazsa, sadece burada oturup ateşe bakacağım.”

“Peki,” dedi Sue Ann, kendini biraz sivri dilli hissederek. Ama birden, asıl sorunun ne olduğunu merak etti. Adam’ın üzüldüğü asıl şey neydi? Evet, Noel’de yalnız olacaktı ama bu, onu bu denli sinirlendirebilecek gibi görünmüyordu.

Sormayı düşünüyordu neredeyse ama hâlâ omuzlarından dökülen battaniyenin içinden Adam'a attığı bir bakış, onu, bunu yapmaması konusunda uyardı. Adam, ateşin karşısına oturmuş, çıtırdayarak odayı aydınlatan alevleri izliyordu. Bakışları kaygılı, biraz da acılıydı. *Şu lanet olası sorunun ne bu gece, Adam Becker?*

Sonunda, Sue Ann ayağa kalktı. O anda, battaniyeyi şal gibi atmıştı omuzlarına. Bir elinde boş tabağıyla Adam'ın tabağını almak için eğildi:

“Bitti mi?”

“Hayır,” diye yanıtladı Adam, avucunu onun bileğine sararak. Çünkü Sue Ann, sormadan önce tabağı almıştı bile. “Hâlâ tartımı yiyorum.”

Aynı anda kafasını Sue Ann'e çevirip dikkatle baktı... Tam da göğüslerine. Sue Ann ona doğru eğildiği için ve elleri dolu olduğundan, battaniyesi açılmıştı.

“Ah!” Sue Ann, belki de biraz hızlıca geri çekilip kalktı. Çünkü Adam'ın dokunuşu biraz fazla sıcaktı. “Özür dilerim.”

Sue Ann, tam da o anda geriye doğru sendeledi ve dengesini yeniden kazanmadan önce, arkasındaki sandalyeye çarptı. Adam da hemen ayağa kalkıp tabağını kahve sehпасına bıraktı ve kollarıyla Sue Ann'i yakaladı, o sırada artık tutulmaya ihtiyacı olmamasına karşın. Ve biraz bekledi:

“İyi misin?”

“Hı hı,” diyebildi Sue Ann, başını sallayıp hâlâ kendi tabağını sıkıca tutarak... Ve Adam'ın iki elinin de kendi kalçasında olduğunu yoğun bir şekilde hissederek. Ellerinin çok güçlü ve yetenekli olduğunu da... Ve külotunun içinde...

“Tamam,” dedi Adam. Ama hâlâ bekliyordu.

“Sadece çok hızlı kalktım,” dedi Sue Ann. “Ayrıca biraz şarap içmiştim, yani olasılıkla sallanıyordum.”

“Sallanıyordun,” diye yineledi Adam, elleriyle onu hâlâ desteklerken.

“Biraz sarhoş gibi...”

Sue Ann, bu konuda haklı olduğundan çok emindi. Çünkü az sonra yapacağı hamleyi açıklamasının tek yolu buydu. Boşta duran elini Adam’ın gömleğinin altına giydiği koyu renk tişörtünün üzerine götürdü. Parmak uçlarını onun göğsüne yasladı, sanki o şekilde dengesini sağlayabilecekmiş gibi. Ama aslında kesinlikle biliyordu ki, ona dokunmanın nasıl bir şey olduğunu deniyordu...

İkisi de sessiz ve hareketsizce durdular. Sue Ann, onun göğsüne dokunmaktan hoşlanmıştı. Sadece parmak uçları değerken bile altındaki sert kasları hissedebiliyordu. Kalbi daha hızlı ve sert atmaya başlamıştı. Ve aşağı doğru gizlice attığı bir bakış, göğüs uçlarının orada sergilendiğini açığa çıkardı...

Ama bir dakika...

Tanrım!

Bu, Adam’dı.

“Biz ne yapıyoruz?” dedi Sue Ann, sessiz odada.

“Bilmiyorum,” diye fısıldadı Adam, ağırbaşlı ama yine de... İstekli bir şekilde.

Sonra Sue Ann bakışlarını Adam’a çevirdi. Gözleri buluştu. Sue Ann ona, onu öpmek istermiş gibi baktığını hissetti.

Bu konuda haklı olmalıydı. Çünkü o anda Adam, çekinerek ona doğru yavaşça eğildi ve dudaklarını çok nazik bir şekilde onun dudaklarına değirdi. Sue Ann, buna aç

olan vücudunda zevk dalgalanırken, ufak bir soluk aldı. Ah Tanrım! Vay canına! Aman Tanrım!

Bakışları yeniden buluştuğunda, şöminenin ışığında, Adam'ın gözlerinin ne denli mavi parladığını fark etti. Göğsü inip kalktı. Ve aptal gibi:

“Elimde bir tabak var,” dedi. Çünkü Adam'ı bu şekilde öpmek zor olacak gibiydi.

Ama Adam, bu aptalcaymış gibi davranmadı. Hızlıca tabağı alıp kendisinininkinin yanına, kahve sehпасına koydu. Sonra onu yeniden kollarına aldı ve pantolonundaki kabarıklığı hissedeceği kadar yakınma çekti. Ona, o zamana dek aldığı en güçlü öpücüğü vermek için, dudaklarını onunkilere doğru indirdi.

Vay canına!

Sue Ann, genelde kar fırtınalarına minnettar olmazdı ama birden, düşünebildiği tek şey, “Tanrım daha çok yağsın oldu!”

Neşe, şükran ve coşku!

Charles Dickens, Bir Noel Şarkısı

Bölüm 3

Bu son öpücük güçle dolu olsa da, ardından gelenler şaşırtıcı bir şekilde sakin, kontrollü ve yetenekliydi. Vay canına! Adam kesinlikle bir kadını nasıl öpeceğini biliyordu. Bir eli Sue Ann'in vücut kıvrımlarında gezinirken, diğeri kışkırtıcı bir şekilde göğüslerine doğru gidiyordu. Sue Ann, soluksuz kalıyordu sıradan ama içine işleyen bu zevk karşısında. Öpüşlerinde acele etmeyişi ve bunu kendinden emin bir şekilde yapışı, daha iyi bir sona ulaşmak için telaşlanmadığını gösteriyordu. O andan bütünüyle tat aldığını ve Sue Ann kadar onun da aralarındaki tutkudan keyif aldığını gösteriyordu.

Sue Ann, vücudunun yönetimini ele alıp birden, Adam'ın vücudunun karşısında hareket ederken ne kadar rahat olduğuna inanamaz buldu kendini.

Çünkü şu anda, oldukça doğal bir şekilde geliyordu bu... Göğüsleri, Adam'ın göğüslerinin üzerinde istekle kıpırdıyor, parmakları onun kalın ve dağınık saçlarında dolaşıyordu.

Adam'ın elleri, şimdi de Sue Ann'in kalçasında yavaşça hareket ediyordu. Elbette bu da demek oluyordu ki Sue

Ann, Adam'ın tam da sert ve kalın olduğu yerine değiyor-du... Vay canına! Birisi soluksuz kalmaktan mı söz etti?

Aslında, bu tuhaf gelmeliydi ona. Ama onun yerine, sadece... Zevk verici, sade ve basitti.

Şarap yüzünden mi? Bunların hepsinden şarap mı so-rumluydu?

Belki de... Ama o, artık öyle olduğunu düşünmüyordu.

"Ne kadar sarhoşsun?" diye sordu Adam, sanki Sue Ann'in zihnini okurmuş gibi.

Öpüşmeye verdikleri ara, aralarında birkaç santimetre-lik bir boşluk yarattı. Sonra Sue Ann, onun gözlerine ba-karak bir elini kaldırıp başparmağı ve işaret parmağıyla, "çok az," diye işaret etti. Adam'ın erkeksi misk kokusunu alabiliyor, yeniden onu öpmek istiyordu.

"Gerçekten mi?"

Sue Ann, uzun uzun başını salladı.

"Peki, güzel."

Ama... "Neden?"

Adam, biraz soluksuz gibiydi:

"Bir aşağılık gibi hissetmeden seni öpmeyi sürdüreb-iirim demek oluyor bu," derken.

Ah, tamam. Öpüşmek, daha çok öpüşmek... Çok gü-zeldi. Dünyada tek istediği buydu şu anda... Öpmeyi ve öpülmeyi sürdürmek. Ve Adam onu öpmeyi kaldığı yer-den sürdürdü. Sue Ann, düşünmeyi bir yana bırakıp o eski unutulmaya yüz tutmuş duyguların öne çıkmasına izin verdi. Biraz sarhoş olsa da bu, düşünemediği anlamına gelmiyordu. Belki de daha çok, "sonunda rahatlıyorum. sonunda kendimi bırakıyorum" demek oluyordu bu.

Upuzun bir altı ay boyunca ilk kez Sue Ann anı yaşı-yor, her saniyeyi içine çekiyor ve bir şeyler için endişe-lenmesine izin vermiyordu.

O nedenle, Adam hiçbir şey söylemeden geri çekilince heyecanlandı, bunun sadece kahve sehpasını ayak altından çekip şöminenin karşısındaki örgü kilimin üzerine boşaltmak için olduğunu görene dek. Sonra Adam, Sue Ann'in elini alıp onu sessizce ikisi de dizlerinin üzerine çökene dek yere doğru çekti. Bu arada ateş yanlarında uğuldayıp yüzlerini —ve belki başka yerlerini de— ısıtırken, onu öpmeyi sürdürdü.

Sonra, ikisi de tümüyle kilimin üzerine uzanana dek Sue Ann'i yatırdı. Ve elleri onun vücudunda yeniden gezinirken, Sue Ann daha fazla dokunuşu bedeninde hissetmeye başladı. Ellerini Adam'ın göğsünde kaydırdı; sırtındaki ve omuzlarındaki kasları keşfetmek için gezdirdi. Ve onun Adam olduğunu düşünmeyi bıraktı. Çünkü bu düşünce tuhaftı. Diğer bölüme odaklanmak daha kolaydı: dudaklarını ve ellerini kullanmayı bilen güçlü ve yakışıklı bir erkeğin kendi üzerinde bunu yaptığını düşünmek... Sue Ann, liseden beri öpmenin ve dokunmanın böylesine yeni bir şeymiş gibi geldiği saf, taze ve kolay bir tutkuya kendini bu denli kaptırdığı bir anı anımsamıyordu.

Adam, ellerinin üstüyle Sue Ann'in göğüslerine dokunurken bile öpmeyi bırakmıyordu. Onun, dudaklarının karşısında soluklar almasına ve baldırlarının arasında bir şeylerin tutuşmasına neden oluyordu. Sonra kışkırtıcı bir şekilde okşayarak onun kıvrımlarını kavradı, başparmağını tam da oraya sürmeden hemen önce.

Sue Ann, bir kez daha zorlukla soluk aldı. Adam, yaşıca geri çekildi... Ama telaşa kapılmış gibi görünmüyordu. Sadece biraz daha tutkuluydu.

Bakışları, Sue Ann'in dudaklarına indi. Tek eliyle onun göğsünü okşarken, diğer elinin parmak uçlarıyla dudak-

larına dokundu. Sanki onun dudaklarını yeni bir anlamda tanımaya çalışıyor gibiydi.

Yeniden öpüşüklerinde, Adam ilk kez dilini de onun ağzının içine soktu. Sanki yumuşak bir şekilde içine girilmiş gibi hissetti Sue Ann. Öyle ki, külotundaki zevk patlaması tüm vücudunda yankılandı. Dokunuş ve öpüş gibi basit şeyleri, daha önce binlerce kez yaşamıştı. Ama bunlar, anımsadığından daha etkileyiciydi. Ve bu da onlara dalıp geri kalan her şeyi unutmasını kolaylaştırıyordu. Bu, belki de yeni biriyle olduğu içindi? Hem de hiç beklemediği bir anda... Yoksa ömrü boyunca tanıdığı bir adamla birden ortaya çıkan etkileyici bir kimya ne demek olabilirdi ki?

Adam, yukarı kalkarak Sue Ann'in karnının aşağı tarafına baktı ve ellerini bluzunun bel kısmına götürdü. Sue Ann, onu izlerken bir soluk aldı. Adam, bluzu yavaşça yukarı çekip göğüslerini ortada bırakacak kadar kaldırdı. Sadece bir erkek görmüştü onları şu ana dek... Bu düşünce, Sue Ann'in kendini hem gergin hem de... çılgın gibi heyecanlı hissetmesine neden oldu. Ah Tanrım, Adam'ın dikkatle incelemesi karşısında göğüsleri sızlıyordu. Daha fazlası için sızlıyordu... Sue Ann, dudağını ısırды. Güzel olduklarını düşünüyor muydu? Adam bir şey söylemedi ama gözleri donuk ve istekliydi. Çenesiyse gevşemişti.

Adam, onun göğüslerini avuçlarına alarak eğildi ve yetenekli bir şekilde dudaklarının arasına almadan önce, sertleşen meme ucunu yaladı. Sue Ann, inlemesini bastırmaya çalışmadı. Zaten yapamazdı da. Zevk tüm vücuduna yayılıyordu. Sanki tüm duyarlı noktaları birbirine bağlanmış gibiydi. Adam onu öptükçe, göğüslerini somurdukları bu duyguyu daha yoğun hissediyordu. Sanki vücudu, Adam'ın ve kendinin şehveti için var olmuş gibiydi.

Adam kendi gömleğini çıkarmaya başladığında, Sue Ann ona yardım etti. Sonra da koyu tişörtünü başının üzerinden çıkarışını sabırla izledi. Yaşamı boyunca Adam'ı birçok kez tişörtsüz görmüştü —yüzerken, Jeff'le birlikte, onun ailesinin çiftliğinde otları düzenlerken— ama onu kendi üzerindeyken tişörtsüz görmek, daha etkileyiciydi. Ve bu, kaslı karnıyla kollarını ya da göğsünün üzerindeki koyu tüyleri görmesini sağlıyordu.

“Kalk,” diye fısıldadı Adam. Elleri Sue Ann'in bluzunun arkasındaydı. Onu çıkarmak istiyordu. Sue Ann, bluzu çıkarabilmesi için kollarını yukarı kaldırdı.

Adam sonra, kar taneli pijama altının belindeki ipe uzandı. Bu hareket, Sue Ann'i biraz sarstı. Duygudan düşünceye geçmesi için onu zorladı. Çünkü bu demek oluyordu ki, durmayacaklardı. *Durmayacaktı*. Ve Sue Ann de durmayacaktı. Onlar gerçekten...

O anda sadece seks yapmak, belki birçok kadın için çok büyük bir sorun olmayabilirdi. Ama onun için... O sadece bir adamla yatmıştı, eski kocasıyla. Yani sanki yeniden... Bir bakireymiş gibi hissediyordu. Diğer insanların yatakta neler yaptığıyla ilgili başka bir şey bilmiyordu; hiç de bilmemişti aslında. İki insan arasında yıllar boyunca oluşan alışkanlıkları vardı. Ve Tanrı biliyordu ya, bu alışkanlıkları hiçbir şeyin yıkabileceğini düşünmezdi. Cinsel geleceğinin tam olarak nasıl olacağını bildiğini sanıyordu.

O yüzden, burada neler olacağımı fark etmek, onu birden delicesine endişelendirdi. Kendini çok deneyimsiz hissetti.

Ve birden, onca yılı, sonunda kendini fırlatıp atacak bir adamla harcadığı için üzüldü.

O hâlde, şunu düşünmeyi bırak. Şunu düşünmeyi bırak ve yap şu işi. Hisset!

Pekâlâ, bunu yapabilirim. Ben glym. Becerikliyim ve her Şey güzel olacak. Sanki aramızda yaşananlar oldukça olağan Şeylermiş gibi, kalkıp Adam'ın pijamamın altını indirmesine izin verebilirim.

Tam olarak da öyle yaptı. Bu hareket onu, göbek deliğinin altındaki üzerinde glmseymen bir zencefilli çörek adam olan klotuyla bıraktı... Eğer birilerinin göreceğini düşünseydi, giymeden önce bir kez daha düşünürdü. Adam'ın yüzündeki keyif pırıltısını görmüştü, "Sevimli," demeden önce.

"Mevsim nedeniyle," diye fısıldadı Sue Ann.

"Bu yıl kutlamalardan nefret ettiğini sanıyordum?"

"Evet ama sadece kendimi toparlamaya çalışıyorum."

"Belki bu seni toparlar," dedi Adam, yumuşak bir Şekilde onun bacaklarını aralayıp eğilmeden ve zencefilli çörek adamın alt yanma tutkulu öpücükler kondurmadan hemen önce.

"Ahhhh!" diye inledi Sue Ann. Sesi odada yankılandı. Onu beklemediği anda yakalamıştı. *Aman Tanrım!*

Ve hiç üzerinde düşünmemesine karşın, Adam yeniden kalktığında, kendini onun kotunun beline uzanırken buldu. Sonra da kemerine uzanıp çözmeye başladı. Bu, verilmiş bir karar değil, sadece içgüdüydü. Düşünmekten hissetmeye geçmişti galiba yeniden. Böyle olduğunda, kendini daha iyi hissediyordu.

Adam'ın telaşsız ve kışkırtıcı çekiciliğine karşın, her Şey daha hızlı ilerlemeye başlamıştı. Biraz daha acele etmenin zamanı gelmişti.

Yine de daha sert dokunuşlar, daha ritmik hareketler ve daha derin öpücüklerle ağır ağır ilerlemeyi sürdürdüler. Sue Ann'in vücudu, aklını yitirmiŐcesine Adam'ın vücudunu izleyerek yönetimi tümüyle ele almıştı.

Jenny'ye çok yakın bir zamanda, eskiden cinsel anlamda çok rahat ve kendinden emin olmasına karşın, bundan sonra gergin, sakar ve güvensiz olacağı için yeni biriyle birlikte olduğunu hayal bile edemediğini söylemişti. Ama bu kaygıları geçmişte kalmış ve belli ki yanılmıştı. Adam'ın vücuduyla bu kadar büyük bir uyum içinde olacağını kim bilebilirdi ki? Bir şeyler, Adam'ın vücuduna hiç düşünmeden yanıt vermesi için onu özendiriyordu. Vücudundaki her sinir, onun dokunuşlarıyla titriyordu.

Adam'ın kotunu indirmesine yardım ettiği sırada bacaklarının arasında belirgin bir şekilde duran şeyin görüntüsü, Sue Ann'in karnının kasılmasına neden oldu. Ve oraya doğru bakmamaya çalışsa da bu çok zordu. Özellikle de şöminenin ışığı tüm çıkıntıları, damarları ve çevresini daha da vurgularken... Adam'ın organı da bu gezi sırasında karşılaşmayı beklemediği şeylerden biriydi ama... Aman Tanrım, şu anda hiçbir duraksama yaşamadan onunla buluşmaya hazırdı.

Sue Ann incelemeyi sürdürürken Adam, onun külotunu indirmeye, kotunda kondom aramaya, paketini yırtıp açmaya ve takmaya çalışıyordu. Sonra da Sue Ann'in baldırlarını aralayarak ılık ve sert bir şekilde ona doğru yaslandı ve sonra... Ah, içine girdi.

Sonrasında ikisi de soluk alıp verdiler ve sessiz kaldılar. Vay canına! Daha önce herhangi bir şey, onun birden içine girmesi ve onunla bağlanmış olmak kadar güzel hissettirmiş miydi? Sue Ann, kilimin üzerinde sırtüstü uzanıyordu. Kollarını onun boynuna dolamıştı. Bacakları onun kalçalarına dolanmıştı. Yanakları, bu ani ilişkinin, yepyeni biriyle birlikte olmanın verdiği heyecanla yanıyordu.

Neredeyse ağlamak üzere olduğunu fark etmek, Sue Ann'i şaşırttı. Üzüntü ya da pişmanlık yüzünden değil,

kendini çok iyi hissettiği içindi bu. Arzulamak çok güzeldi. Her zaman tanıdığı biri tarafından bu şekilde değer görmek ve zevk almak çok doğru görünüyordu.

Söylemek istediği şeyler aklında uçuşuyordu ama hepsini içinde tuttu. Çünkü konuşursa onları bağlayan bu büyü-
nün bozulacağından korktu. O nedenle sadece onun kulağına doğru soluğunu verdi, boynunu öptü ve erkeksi kokusunu yeniden içine çekti... Sonra da içine doğru ilerlediğini hissetti. Adam'ın üzerinde oluşunun ve içine girmesinin kusursuzluğunu iliklerine dek hissetti. Amah Tanrım! *Evet, evet...* Her derin vuruş içine işliyor, her hücrelerine dek kadın olduğunu hissettiriyordu. Aldığı keyif, ateşli soluklar ve engelleyemediği inlemeler olarak dışarı çıkıyordu.

Adam'ın kollarını ona dolaması ve kendisi sırtüstü yatana dek yerde birlikte dönmeleri, Sue Ann'i biraz şaşırtmıştı. Ama biraz düşününce, bu çok da şaşırtıcı gelmedi. Çünkü Adam düşünceli bir partnerdi ve Sue Ann'in boşalmasını istiyordu. Olasılıkla da bu pozisyonda daha kolay olacağını düşünmüştü.

Adam onu ilk öptüğü andan beri Sue Ann'in bedeni isteyerek ona ayak uyduruyor, başından ayaklarına dek her yeri yepyeni bir ateşle yanıyordu. Ve her nasılsa, çevresindeki her şeyin daha çok farkına varmaya başladı: Birkaç metre ilerideki ılık alevlerden gelen hafif çıtırtı ve ses, dizinin altındaki mavi yeşil kilime gömülmesi. Adam'ın alnındaki terin hafif pırıltısı, kendi göğüslerinin şöminenin ışığında sallantısı, Adam'ın kendisini izlerken mavi gözlerindeki o canlılık...

Adam'ın kendisini çıplak görmesinin tuhaf ve utanç verici olacağını düşünürdü... Ama şimdi tam tersiydi. Onun üzerinde dolaşan gözleri kendini güzel, doğal ve özgür hissetmesine neden oluyordu.

İçindeki zevk giderek yükselirken, Adam'ın üzerinde pervasızca gidip geliyordu. Sırtını eğdi, avuçlarını Adam'ın göğüslerine bastırdı ve kollarıyla kendi göğüslerini sıkıştırırken, Adam'ın onları izlediğini gördü. Teslim olmuşçasına başını arkaya eğdi ve daha önce hiç anımsamadığı kadar derinden, baş döndüren bir boşalmanın vücudunda dalgalanmasına izin verdi. Sonra da gözlerini kapatıp tekrar tekrar çığlıklar attı.

Ve yorgunlukla Adam'ın üzerine doğru yatarken, Adam'ın elleri kalçalarını sıktı ve:

"Aman Tanrım, ben de!" dedi ve Sue Ann'in içine güçlü bir şekilde, derinlere doğru girerek ve inleyerek o da boşaldı.

Bittiğinde Sue Ann, Adam'ın göğsünün üzerinde:

"Tanrım!" diye fısıldadı. "Aman Tanrım!"

Yaşamının en beklenmeyen birleşmesi olmuştu. Ve de *en iyisi...* Hem de eski kocasının en yakın arkadaşıyla. Vay canına!

Adam, şöminenin yanındaki kilimde uyanıp çevresine bakındı ve —şu işe bak— Sue Ann'i gördü. Yutkunup şaşkınlığını unutmaya çalıştı. Çünkü onu öptüğü andan içine girdiği ana dek ne yaptığının tümüyle farkındaydı.

Bundan, o saçma ruh hâlini sorumlu tutabilirdi. Ya da Sue Ann'in daracık pijama üstünü... Ya da kar fırtınasını... Sonuçta hepsinin olanlarda parmağı vardı. Ama şu an, Sue Ann'in uyuduğunu ve şöminenin azalan ışığında teninin parladığını izlerken, yeniden hızla sertleşiyordu.

Bu da demek oluyordu ki, olanlar sadece düşünmeden gerçekleşen, o an gelişen şeyler değildi. Adam bunu gerçekten istemişti. Sue Ann Kinman, sonradan Sue Ann Simpkins olmuştu. Adam, onun düğününde sağdıçtı. Ve onu daha önce hiç bu şekilde hayal etmemişti. Bugün ge-

yık kafasının ardında onunla flört ettiği anda bile... O, *bu olanlardan* tümüyle farklıydı.

Pekâlâ, madem Sue Ann'i bu şekilde düşünmeye başlamıştı, o hâlde durmaya niyeti yoktu. En azından şimdi-lik. Az önce onun omuzlarını örten battaniye, şimdi ikisi-nin üzerine örtülmüş, belden aşağılarını kapatıyordu. Ve Adam, onun göğüslerinin dışarıda olduğuna sevinmişti. Daha önce tahmin ettiği gibi kusursuzlardı. Lanet olsun, şu anda onlara sahip olduğuna, dokunduğuna ve ptğne inanmak çok zordu. Uzun ve davetkâr bacaklarının arasına girdiğine inanmak da...

şu bir gerçekti ki bu, Adam'a kendini çok şanslı hissettirmişti... Fena hâlde şanslı. Çünkü inanıyordu ki, şu ana dek bunu sadece Jeff deneyimlemişti. Gerçi bu da berbat bir utanç kaynağıydı Adam için. Elbette, kesinlikle yaptığı şeyi doğru bulmuyordu.

Çoğu insan —Adam da içinde— Sue Ann'in, tanıdığı herkese yardım etmek için kasabada gerçekleşen her etkinliğe katılan, dışa dönük, neşeli, mutlu ve güvenilir bir anne ve eş olduğunu düşünürdü. Ama inanıyordu ki insanlar, onun şu an yanında çıplak bir şekilde uzanırken-ki kadar görkemli ve kışkırtıcı olduğunu bilmiyorlardı. O kilimin üzerinde tutkuyla, soluk soluğa kaldığını, inlediğini ve Adam'ın karşısında zevkle kıvrandığını da... O, Sue Ann'in gizli bir yönünü biliyordu artık. Ateşli ve etkileyici bir yönünü. Ve bu da ona kendini çok ayrıcalıklı hissettiriyordu.

Sue Ann yanında hareket edip göğüsleri kıpırdadığın-da, Adam'ın organı gerildi. Bunun olduğuna inanmak çok gt ama oluyordu ve şu anda onun buna engel olmaya niyeti yoktu. Bu gece ilk gördüğü andan beri dikkatini ayıramadığı göğüslere gözlerini kısarak baktı ve eğilip

hafifçe belirgin uçlarına hoşça dilini sürttü. Heyecandan ensesindeki saçların kalktığını hissetti ve daha da sertleşti.

Bunu bir kez daha yapıp sertleşen meme ucunu bir kez daha yaladığında, Sue Ann'in gözleri kapalı olduğu hâlde yüzüne seksi bir gülümseme yayıldı.

"Böyle sırtmana neden olan şey ne sence?" diye takıldı ona Adam, artık uyandığını bildiği için.

"Hımm... Eğer zihnimde dans eden şekerlemelerin görüntüsü olduğunu söylesem, bana inanır mıydın?"

Adam güldü:

"Hiç inanmazdım."

"Sence ne düşünüyorum?"

Adam, soruyu düşündü:

"Belki, 'Aman Tanrım, Adam'la seks yaptım!' gibi bir şey olabilir. Ama elbette ben daha çok, 'Vay canına! Bu çok güzel, hiç durmasın istiyorum,' gibi şeyleri yeğlerim."

Sue Ann, dudağını ısırды. Gözleri hâlâ kapalıydı:

"Olasılıkla... İkisi de."

"Bunu kabul edebilirim," dedi Adam. Ama sonra, hiç planlamadığı hâlde, şunu söylerken buldu kendini: "Ama... Şimdilik sadece ikincisi üzerine odaklansak nasıl olur?"

"*Bunu* kabul edebilirim," dedi Sue Ann, sonunda gözlerini açıp Adam'ın gözlerine bakarken.

Kahretsin! Adam nasıl olmuştu da bunu daha önce fark etmemişti? Sue Ann'in gözleri ne kadar sevimliydi... Ne kadar sıcak ve duygusaldı. Doğada hep gördüğün türden rahatlatıcı ve canlı bir kahverengi tonuydu ama... Her nâilsa derin bakışları vardı, sırlar saklarmışçasına.

Belki de... Sadece kışkırtıcı *olduğunda* böyle oluyor-

lardı. Adam, onun vücudunu öpmeye başladığında, hâlâ onun bu yönünü gördüğüne çok seviniyordu. Belki gözlerindeki giz de buydu. Eğlenceli ve sorumluluk sahibi anne yönünün altında sakladığı bu çekici ve kışkırtıcı kadındı gizi...

Adam, onu öptükçe Sue Ann'in ateşli ve yumuşak soluklar vermesini sevmişti. Göğüslerinden başlamıştı ve şimdi, yavaş yavaş birkaç çilin olduğu karnına, göbek deliğinin altına doğru ilerliyordu.

Sue Ann'in gözleri düşte gibiydi, dudakları aralanmıştı. Belki de Adam'ın ilerlediği yer onu delirtiyordu. Adam, ona yeniden kendini iyi hissettirmek ve yeniden onu tatmak istiyordu.

Bacaklarını araladığında, Sue Ann'in bir soluk aldığı nı, orta parmağıyla ıslanan kısmı okşadığında, ateşli bir şekilde "Ah..." dediğini duydu. Aman Tanrım, Adam için ıslanmıştı. Bu da Adam'ın içindeki hazzı daha da artırıyordu. Dilini duyarlı ve onu bekleyen yere doğru indirdiği anda, iki parmağım Sue Ann'in içine doğru kaydırıldı... Ve onun inlemelerinin duvarlarda yankılanmasından çok hoşlandı.

Sue Ann, Adam'ın yaptıklarını izlerken dudağını ısırıldı. Çünkü öyle yapmasa, dudakları titreyecekti. Yeni biriyle bu kadar yakın olmanın, Adam'ın yaptıklarının açıklığının ve teklifsizliğinin onu ne kadar heyecanlandırdığını ve ona kendini ne kadar iyi hissettirdiğini yadsıyamazdı. Ah Tanrım! *Evet, evet!*

"Güzel!" derken buldu kendini Sue Ann, tavana bakarken. "Çok güzel!"

Küçük bir kasabada yaşamaktan, küçük bir kasaba eşi olmaktan hep mutlu olmuştu. Ama yine de daha fazlasını isteyen, daha büyük, daha özgür bir yaşamı arzulayan,

istediğini yapabilmeyi dileyen bir yanı da vardı. Ve şu an tam da onu hissediyordu; yaşadığını hissediyordu.

O nedenle, şu anda ilk tutkulu seksin ardından bile, şarabı öncekinden daha az hissetmesine karşın içgüdüsel hareketlerini dizginlemeye çalışmıyordu. Onun yerine, kendini tümüyle bırakıyordu. Ve dakikalar içinde, onunla birlikte yine coşkunun doruklarına ulaşp güçlü ve fırtına gibi bir boşalma vücudunda gezinirken, “Ah Tanrım!” diye bağııyordu. Sadece bu daha sıcaktı.

Vay canına!

Sonra Sue Ann, orada yaşadığı hazzın zevkini çıkarıp dudagını ısırarak uzanıyor ve yine düşünüyordu: *Bunu bana Adam mı yaptı? Gerçekten mi? Adam?*

Adam kalkıp bakışları buluştuğunda, Sue Ann biraz utanarak:

“Bu... Güzeldi,” dedi.

Adam kaşlarını kaldırdı ve koyu ve seksi gözleriyle, delici bakışlar attı:

“Güzel?”

“Peki, olağanüstü hoşuna gider mi?” diye sordu Sue Ann gülümseyerek.

“Çok doğru,” dedi Adam. İfadesindeki kibir, biraz daha yakışıklı görünmesine neden oluyordu.

Sue Ann, ne diyeceğini bilemedi. Biraz utangaç bir şekilde:

“Teşekkür ederim,” dedi.

“Benim için sorun değildi,” dedi Adam. Sonra gözlerini kapattı. Sanki o da bir anda kendini tuhaf hissediyor gibiydi. “Yani demek istediğim... Bunu istedim.” Sonra biraz utanmış görünerek başını salladı. “Seninle nasıl seksten konuşacağımı bilmiyorum.”

“Biliyorum,” diye fısıldadı Sue Ann.

“O zaman, konuşmak yerine sadece öpüşsek?”

Sue Ann başıyla onayladı. Bu fikri sevmişti. Adam, kilimin üzerinde ona doğru gitti. Ellerini yanaklarına götürdü ve o başta masum görünen ama az önce de denediği ve öyle olmadığını gördüğü lezzetli öpücüklerden vermeyi sürdürdü.

Kısa bir süre sonra Adam, Sue Ann’den ve battaniyeden kurtulup daha önce oturduğu sandalyeye doğru sessizce kalktı. Sue Ann, bunun ne demek olduğunu tam anlamamıştı... Bitmiş miydi, ara falan mı veriyorlardı? Ama ereksiyonuna bakılacak olursa hayır, kesinlikle dahası vardı. Sue Ann, kilimin üzerinde diz çöküp bekledi.

Adam, Sue Ann’in yemekte tam bitirmediği şaraba uzanıp büyük bir yudum aldı ve ona uzattı. O da bir yudum aldı. Sonra bir yudum daha alıp şişeyi vermeden:

“Son içki mi?” diye sordu.

“Hepsini bitir,” dedi Adam. “Sonra da yanıma gel.”

Ah, pekâlâ. Sanırım yeni bir pozisyon deneyeceğiz. Buna varım. Şişeyi kafasına dikip ayağa kalktı. Yavaşça Adam’ın dizlerine doğru gidip bacaklarını araladı.

Ve Tanrım, bu çok özeldi: Adam’la, üzerlerinde hiçbir şey olmadan yüz yüze olmak... Elbette seks özel bir şeydi ama Adam’ın gözlerinin yakınlığı, birbirlerine bakmaya engel olamayacak oluşları, gerçekten bunu yaptıklarını fark ediyor olmaları, başladıktan bu kadar süre sonra *hâlâ* yapıyor olmaları...

“Beni daha çok öpecek misin?” dedi Sue Ann, hiç planlamadığı hâlde.

“Kesinlikle,” dedi Adam, derin ve söz veren bir tavırla. Ve şu ana dek olduğu gibi, dudakları birbiriyle buluştuğu anda Sue Ann, düşünmeyi bırakıp sadece hissetmeye bıraktı kendini, yumuşak göğüslerinin onun kaslı göğsüne

sürtmesine ve baldırlarının arasındaki boşluğun onun bacaklarının arasındaki sertlikle buluşmasına izin vererek.

Sonra kendi soluğunu duydu; giderek daha ateşli geliyordu. Adam'ın kiler de... Ve sonra kendini, onun organını ellerinin arasına alırken buldu. Sıkı, ritmik okşamalarla elini çevrelemişti çevresinde. Adam'ın boğazından boğuk iniltiler geliyordu, öpücüklerin arasında.

Sue Ann, onun neden birden sertleştiğini bilmiyordu ama —mmm— birden zevk veren kişi olmak hoşuna gitmişti; kendi dokunuşlarının Adam'a hissettirdikleri hoşuna gitmişti. Belki de son birkaç yudum şarabın bunda etkisi vardı ama şu anda sadece... Tüm dürtülerini izlemek istiyordu. Hiç beklemediği bir dürtü olsa da bu...

Çünkü bu, yaşamında ilk kez oluyordu. İlk kez dürtülerini izliyordu. Sophie için telaşlanması gerekmiyordu. Ya da Destiny için... Ya da gelecek için... Ya da herhangi bir şey için... Ayrıca, bir adamla yeniden ne zaman birlikte olacağını kim bilebilirdi ki?

O nedenle kendine engel olmadı... Onun vücudunu yükseltip gevşetmekten vazgeçmedi. Yavaşça yere doğru gidip onun bacaklarının arasında diz çöktü. Sertliği hâlâ ellerinin arasındaydı. Bu kez incelemeye başladı ve Adam gibi onun da sağlam ve iri olduğunu düşündü. Sonra ona doğru eğildi. Giderek daha da yaklaştı. Bu dürtüyü de incelemeye hazırdı... Ama önce Adam'a bir bakış attı:

“Seni şaşırtıyor muyum?”

“Evet,” dedi Adam. Soluksuz kalmış gibiydi.

“Hoşuna gidiyor mu?”

“Tanrım, evet!”

Sue Ann'in gördüğü kadarıyla bu, Adam'ın söyleyebildiği tek sözdü ve kenetlenmiş dişlerinin arasından çıkmıştı.

Adam kesinlikle bunu beklemiyordu. Tanrı biliyordu ya, Sue Ann de beklemiyordu. Ama birkaç saniyedir tuttuğu soluğunu bırakıp dudaklarını Adam'ın üzerine doğru eğdi, tüm büyüklüğünü hissederek. Onun soluklarını ve zevk alışını dinledi. Sonra da hem ona hem de kendine zevk vererek ağzını yukarı aşağı oynatmaya başladı. Hâlâ, ummadığı bir anda neden o şeyi yaptığından emin değildi... Belki de yeniden dolu dolu ertelemekten yaşamak istemişti. Ya da belki de ona kendisinin de cömert bir partner olabileceğini göstermek istemişti. Bildiği tek şey, bunun kendisi için bir anlamı olduğu ve bedeninin bunu istediğiydi.

Uzun bir süre onun üzerinde bu şekilde hareket etti. Onun ellerinin saçlarında dolaşması, inlemesi ve fısıltıları hoşuna gidiyordu. Adam:

“Tanrım, evet, evet!” diye fısıldıyordu. Sonunda Sue Ann, geri çekilip Adam'ın dağınık duran kotunun yanındaki cüzdanından kondom bulmaya gidene dek sürdürdü. Sonra yeniden onun bacaklarının arasında dizlerinin üzerine çöküp kondomu geçirdi.

Adam artık çılgına dönmüştü ve acele ediyordu. İlk başta olmasını istediği yer olan sandalyeye, üzerine doğru çekti Sue Ann'i. Sonra da onun kalçasını yerleştirip kucağına oturttu ve Sue Ann, o kadar güçlü bir şekilde içine girilmesinin verdiği zevkle çığlıklar attı.

Bakışları buluştu. Sue Ann, onun gözlerindeki tutkuyu gördü. Sonra kollarını boynuna dolayıp onu öptü. Bedeni yeniden yönetimi ele geçirmişti. Onun üzerinde gidip geliyor, sallanıyor ve hızla doruğa çıkaran bir tür ilkel dansla inip kalkıyordu. İkisi de ateşli ve kusursuz birkaç dakika içinde boşaldılar. Tüm inlemelerle soluklar bittiğinde,

bedenleri birbirine karışmış bir şekilde, Sue Ann'in başı Adam'ın omuzlarında, öylece kalakaldılar.

"Bu kusursuzdu," diye fısıldadı Adam.

"Hı hı," diye onayladı Sue Ann. Bu kez konuşamayan Sue Ann'di.

"Yatağa gitmek ister misin, şeker şey?" diye sordu Adam, bu saçma takma adla Sue Ann'i güldürerek.

Bir dakika sonra ikisi de alt ranzanın örtüsünün altında, çıplak bir şekilde yatıyorlardı. Az önce sorulan "üstte mi altta mı" sorusu yepyeni bir anlam kazanmıştı artık. Dışarıdaki kar fırtınasını unutup battaniyenin altında, sıcacık bir şekilde birbirlerine sarılıp uyudular.

Sue Ann'in, yanında bir kıpırtı olup da uyandığında, vakitle ilgili hiçbir fikri yoktu. Gözlerini açtı ve loş odada, şömineye doğru giden sıkı bir erkek kalçası gördü. Adam ateşe odun atıp ızgaraya birkaç kütük daha yerleştirirken Sue Ann, dudağını ısırıp manzaranın tadını çıkarırdı. Sonra da onları sarılmak zorunda bırakacak kadar dar olan yatağa geri dönmesi için sabırla bekledi.

Birbirlerinin kollarına yerleştiklerinde, daha önce kendini Adam'a hiç bu kadar yakın hissetmediği kafasına dank etti. Elbette bu çok mantıklıydı. Ama bu, Sue Ann'in öncesini merak etmesine neden oldu. Ve soru sormaya hakkı varmış gibi hissetti:

"Bana bir şeyler söyle," diye başladı. "Seni o kadar üzen neydi? Yani, çocukların gittiğini ve bunun senin tatilini nasıl mahvedeceğini anladım ama... Gerçekten hepsi bu mu?"

Adam, soruya şaşırılmış bir hâlde, Sue Ann'in kollarından biraz geri çekildi:

"Ah, şu an gecenin bir yarısı Sue Ann..."

Sue Ann, sadece soluk aldı. Erkekler neden hep kaçamak yanıtlar veriyordu?

“Gecenin bir yarısı konuşmamak için bir yasa mı var?” Yan dönüp Adam’ın sakal tıraşı gelmiş yüzüne dikkatle baktı. “Sadece... Sen hiçbir şeye bu denli sinirlenmezmişsin gibi...”

Adam’ın bakışları, ona güveneceğini düşündürdü:

“Belki de... Üzgün olduğumda belli etmiyorumdur sadece. Ama bu kez belli ettim. Buraya yalnız olacağımı düşünerek geldim sonuçta. Ve sanırım...” Bakışları üzerlerindeki ranzaya doğru kaydı ve Sue Ann, onun yeniden ondan uzaklaştığını ve kendisine açılmanın çok da iyi bir fikir olmadığını düşündüğünü fark etti. “Sanırım belki de... Çok fazla şey üst üste geldi. Hepsi bu.”

“Ne gibi şeyler?”

Sue Ann, onun bakışlarından kolaylıkla anlayabiliyordu. *Çok ısrarcı ve meraklısın*, diyordu. Ama bilmek istiyordu. Çünkü onu önemsiyordu. Ve o an fark etti ki, Adam’ı tanıyor olmasına karşın... Aslında onunla ilgili pek bir şey bilmiyordu. Boşanmasının görüldüğü kadar kolay olmadığını söylediğini anımsayarak sordu:

“Pekâlâ... Buna yanıt vermeyeceksen, şuna yanıt ver: Neden boşandın?”

“Yüce İsa! Sue Ann bu... Bu ne şimdi, durup dururken?”

“Ne varmış?” dedi Sue Ann. Bazen ısrarcı olabiliyordu. Adam da onu tanıdığına göre, bu onu şaşırtmamalıydı. “Sen ve Sheila’nın neden boşandığınızı hep merak ettim. Ve seninle çok uzun zamandan beri arkadaşız, değil mi? O nedenle bana söylemek neden bu kadar zor, anlayamıyorum.” Çocukları alıp bırakmanın dışında, Adam Sheila’dan hiç söz etmezdi. Hiçbir zaman boşanmalarının nedeniyle ilgili bir ipucu vermemişti. Jeff bile bununla ilgili, Adam’ın “farklı yönlere gittiklerini” ve “farklı in-

sanlar olduklarını” söylemesi gibi çok az şey biliyordu. Şimdi, az önce söylediklerine bakarak Sue Ann, bunun arkasında bir hikâye olduğundan kuşku duyuyordu.

“Pekâlâ,” dedi Adam sonunda. Yeniden agresifleşmişti sesi. Sue Ann, tek dirseğinin üzerine yaslandı. Adam hâlâ yukardaki ranzaya bakıyordu ama bu kez bir de ‘aslında’ bakışı vardı yüzünde. “Evliliğimiz bitmeden çok önce kötü gitmeye başlamıştı. Bunu çoğu insan bilmiyor ama artık sen biliyorsun.”

Sue Ann, gözlerini kııptı. Gerçekten şaşırmıştı:

“Gerçekten mi? İkiniz de çok mutlu görünüyordunuz?”

“Bir süre öyleydik,” dedi Adam, bir soluk alarak. “Ama çok erken evlendik. Tutku ve tüm diğer şeyler bittiğinde, ortak pek bir şeyimiz kalmadı. O... Benim istediğimden daha büyük şeyler istiyordu.”

“Daha büyük mü?”

“Daha büyük bir yaşam. Daha büyük bir yerde... Üniversiteden sonra benimle Destiny’ye taşındığı için pişman oldu.” Adam’la Sheila, Adam’ın futbol oynadığı, Sheila’nın da bir amigo olduğu Ohio Eyaletinde tanışmışlardı. Hatta Sue Ann’le Jeff de birkaç maça gidip sonrasında da onlarla birlikte vakit geçirmişlerdi.

“Ben, büyük bir yerde yaşamamanın büyük bir yaşam vereceğine katılmıyorum,” dedi Sue Ann. “Ya da daha zengin bir yaşam...”

“Sanırım seninle aynı fikirdeyim. Zaten öyle olmasa, kendi işimi kurmak için buraya geri dönmezdim,” diye yanıtladı Adam. “Ama bunun Sheila için doğru karar olmadığını bilmem gerekirdi. O hep büyük bir şehre taşınmak istemişti. Ama onu, Destiny’de bir peyzajcının eşi olmaya ikna ettim. O zamanlar kolay geliyordu; günümüzü gün ediyorduk. Bir düşte gibiydik. Ve ne karar verir-

sek verelim, her şeyin öyle süreceğini sanacak kadar genç ve aptaldım. Ama zaman getik Sheila, yaşamımızın... Küçük olduğunu hissettirdi bana. Oğlanlar doğduktan sonra her şey daha da kötüye gitti ve biz sürekli birbiri-mizden uzaklaştık.”

“Peki sonra?”

“Sonra ne?”

“Boşanmanıza ne neden oldu?”

Adam sadece baktı ona; sanki onu anlamaya çalışıyor-muş, sonraki sözleri özenle seiyormuş gibi.

“Hepsi bu,” dedi en sonunda.

Sue Ann, gözlerini kırttı:

“Bu?” Bu, tuhaf bir istek değildi; o nedenle sormu-yordu bu soruyu. Gözlerindeki bakış yüzünden soruyor-du. Bir şekilde, odanın soluk ışığında bile kararmış gi-biydiler. Sue Ann, onun her şeyi anlatmadığını biliyordu. Orada bir dakikalığına, kendisine tüm kalbiyle açılmış gibiydi. Ama sonra birden, tek söz bile etmez olmuştu. Yanıtları giderek daha da kısal mış ve kesil mişti. “Bana söylemediğin ne var?”

“Pekâlâ, belki de sana her şeyi söylemedim.” diye baş-ladı Adam. Yine de çok kararsız geliyordu sesi. Sonra bir-den azarlarmışasına konuştu. “Ama bunun bir nedeni de Bayan şeker şey, bazen çok düşük bir enen olabiliyor. Biliyorsun, değil mi?”

Ah, şu mesele... Sue Ann, sadece bir soluk aldı. İşte, son zamanlarda üstesinden gelmeye çalıştığı o hatası... Ama kimse değişimini fark ediyor gibi değildi. Hep geç-mişteki suçlarını anımsıyorlardı. Eskiden bu tür hataların Sue Ann’e küçük görünüyor olması çok tuhaftı. Kendisi-nin kişisel özelliği olarak kabul ettiği basit şeylerdi ama artık onu güvenilmez biri yapıyordu.

"O huyumu bıraktım," diye açıkladı. "Ve böyle bir şeyi asla kimseye anlatmam Adam... Gerçekten." Adam hâlâ kuşkuyla bakarken ekledi. "Söz veriyorum. Sır tutabilirim. Jenny'ye sor. Eskiden Mick'le gizlice görüştüğü zamanlarda, ben her şeyi biliyordum ve kimseye tek bir sözcük bile etmedim. Jeff'e bile..."

Adam, başını diğer yana eğdi ve:

"Bu etkileyici ama... Yine de sana söyleyemem," derken gözlerini kıstı.

"Bunu yapamazsın!" diye sözünü kesti Sue Ann. "Söyleyecek gibi yapıp sonra vazgeçemezsin."

Adam sadece meydan okuyan bir bakış attı:

"Öyle mi? Sue Ann'in fair play kuralı mı bu?"

Sue Ann başını salladı:

"Evet, öyle."

Sonra, Adam'ın yüz ifadesini tam olarak anlayamadı ama kesin bir üzüntü gördü yüzünde.

"Bana anlat Adam," diye fısıldadı.

"Yapamam," diye yanıtladı Adam sessizce. Bu kez sesinde üzüntü vardı. "Kimseye söylemeyeceğine güvensem bile..."

Yatağın sıcaklığına karşın, Adam'ın yanıtı tenini karıncalandırıp midesini harekete geçirdi. Tanrım, ne olabilirdi ki? Bu kadar korkunç ne olabilirdi?

"Neden?"

Adam, bir soluk alıp gözlerini onun gözlerinden uzaklaştırdı:

"Çünkü sana söylersem, bana farklı bir gözle bakmaya başlarsın. İyi bir gözle değil ama..."

Hımm... Adam? Gerçekten mi? Bunu anlamak güçtü. Adam'ın bu kötü ruh hâline karşın o, Destiny'deki en dürüst adamdı.

“Buna inanmıyorum,” dedi en sonunda Sue Ann.

“Eğer söylersem inanırsın.”

“Hayır.”

“Evet...”

Ama Sue Ann, bunun hâlâ olanaklı olmadığını düşünüyordu.

“Nasıl olur? Sana kötü gözle bakmama neden olacak ne söyleyebilirsin bana? Yani, Tanrı aşkına Adam Becker... Bay Becker Peyzaj..., Bay Yavrukurt’un babası, Bay İyi Çocuk... Sen herkese yardım edebilmek için elinden geleni yaparsın. Willie Hargis’in eşinin öldüğü yıl, tüm yaz ücretsiz olarak çimlerini biçtin. Yaşlılar için kar küpersin. Sen...”

“Sue Ann!” dedi Adam, sertçe sözünü keserek. “Ben onu aldattım.”

“Ne?” dedi Sue Ann, soluk almakta güçlük çekerek ve korkarak.

“Beni duydun. Onu aldattım.”

"Bunlar geçmişte yaşayanların gölgesi sadece."

Charles Dickens, Bir Noel Şarkısı

Bölüm 4

Sue Ann'ın yüzündeki ifadeyi anlamaya çalışırken Adam'ın kalbi sıkıştı. Ama anlamasına gerek yoktu, hissedebiliyordu. Bir erkeğin —bir eşin— işleyebileceği en büyük günahı işlemişti. Sue Ann'ın eski kocasının işlediği günahı... Hemen hemen aynıydı. Birbirinden çok farklı durumlardı ama olasılıkla bunun bir önemi yoktu.

"Sen... Şaka yapıyorsun," dedi Sue Ann. Adam'ın kollarının arasında gerilmişti. Sesi güçlkle duyuluyordu. Bu son öpücük güçle dolu olsa da, ardından gelenler şaşırtıcı bir şekilde sakin, kontrollü ve yetenekliydi. Vay canına! Adam kesinlikle bir kadını nasıl öpeceğini biliyordu. Bir eli Sue Ann'ın vücut kıvrımlarında gezinirken, diğeri kışkırtıcı bir şekilde göğüslerine doğru gidiyordu. Sue Ann, soluksuz kalıyordu sıradan ama içine işleyen bu zevk karşısında. Öpüşlerinde acele etmeyişi ve bunu kendinden emin bir şekilde yapışı, daha iyi bir sona ulaşmak için telaşlanmadığını gösteriyordu. O andan bütünüyle tat aldığını ve Sue Ann kadar onun da aralarındaki tutkudan keyif aldığını gösteriyordu.

Sue Ann, vücudunun yönetimini ele alıp birden, Adam'ın

vücudunun karşısında hareket ederken ne kadar rahat olduğuna inanamaz buldu kendini.

Çünkü şu anda, oldukça doğal bir şekilde geliyordu bu... Göğüsleri, Adam'ın göğüslerinin üzerinde istekle kıpırdıyor, parmakları onun kalın ve dağınık saçlarında dolaşıyordu.

Adam'ın elleri, şimdi de Sue Ann'in kalçasında yavaşça hareket ediyordu. Elbette bu da demek oluyordu ki Sue Ann, Adam'ın tam da sert ve kalın olduğu yerine değişiyordu... Vay canına! Birisi soluksuz kalmaktan mı söz etti?

Aslında, bu tuhaf gelmeliydi ona. Ama onun yerine, sadece... Zevk verici, sade ve basitti.

Şarap yüzünden mi? Bunların hepsinden şarap mı sorumluydu?

Belki de... Ama o, artık öyle olduğunu düşünmüyordu.

"Ne kadar sarhoşsun?" diye sordu Adam, sanki Sue Ann'in zihnini okurmuş gibi.

Öpüşmeye verdikleri ara, aralarında birkaç santimetrelik bir boşluk yarattı. Sonra Sue Ann, onun gözlerine bakarak bir elini kaldırıp başparmağı ve işaret parmağıyla, "çok az," diye işaret etti. Adam'ın erkeksi misk kokusunu alabiliyor, yeniden onu öpmek istiyordu.

"Gerçekten mi?"

Sue Ann, uzun uzun başını salladı.

"Peki, güzel."

Ama... "Neden?"

Adam, biraz soluksuz gibiydi:

"Bir aşağılık gibi hissetmeden seni öpmeyi sürdürebilirim demek oluyor bu," derken.

Ah, tamam. Öpüşmek, daha çok öpüşmek... Çok güzeldi. Dünyada tek istediği buydu şu anda... Öpmeyi ve öpülmeyi sürdürmek. Ve Adam onu öpmeyi kaldığı yer-

den sürdürdü. Sue Ann, düşünmeyi bir yana bırakıp o eski unutulmaya yüz tutmuş duyguların öne çıkmasına izin verdi. Biraz sarhoş olsa da bu, düşünemediği anlamına gelmiyordu. Belki de daha çok, “sonunda rahatlıyorum, sonunda kendimi bırakıyorum” demek oluyordu bu.

Upuzun bir altı ay boyunca ilk kez Sue Ann anı yaşıyor, her saniyeyi içine çekiyor ve bir şeyler için endişelenmesine izin vermiyordu.

O nedenle, Adam hiçbir şey söylemeden geri çekilince heyecanlandı, bunun sadece kahve sehpasını ayak altından çekip şöminenin karşısındaki örgü kilimin üzerini boşaltmak için olduğunu görene dek. Sonra Adam, Sue Ann’in elini alıp onu sessizce ikisi de dizlerinin üzerine çökene dek yere doğru çekti. Bu arada ateş yanlarında uğuldayıp yüzlerini —ve belki başka yerlerini de— ısıtırdı, onu öpmeyi sürdürdü.

Sonra, ikisi de tümüyle kilimin üzerine uzanana dek Sue Ann’i yatırdı. Ve elleri onun vücudunda yeniden gezinirken, Sue Ann daha fazla dokunuşu bedeninde hissetmeye başladı. Ellerini Adam’ın göğsünde kaydırdı; sırtındaki ve omuzlarındaki kasları keşfetmek için gezdirdi. Ve onun Adam olduğunu düşünmeyi bıraktı. Çünkü bu düşünce tuhaftı. Diğer bölüme odaklanmak daha kolaydı: dudaklarını ve ellerini kullanmayı bilen güçlü ve yakışıklı bir erkeğin kendi üzerinde bunu yaptığını düşünmek... Sue Ann, liseden beri öpmenin ve dokunmanın böylesine yeni bir şeymiş gibi geldiği saf, taze ve kolay bir tutkuya kendini bu denli kaptırdığı bir anı anımsamıyordu.

Adam, ellerinin üstüyle Sue Ann’in göğüslerine dokunurken bile öpmeyi bırakmıyordu. Onun, dudaklarının karşısında soluklar almasına ve baldırlarının arasında bir şeylerin tutuşmasına neden oluyordu. Sonra kışkırtıcı bir

şekilde okşayarak onun kıvrımlarını kavradı, başparmağını tam da oraya sürmeden hemen önce.

Sue Ann, bir kez daha zorlukla soluk aldı. Adam, yavaşça geri çekildi... Ama telaşa kapılmış gibi görünmüyordu. Sadece biraz daha tutkuluydu.

Bakışları, Sue Ann'in dudaklarına indi. Tek eliyle onun göğsünü okşarken, diğer elinin parmak uçlarıyla dudaklarına dokundu. Sanki onun dudaklarını yeni bir anlamda tanımaya çalışıyor gibiydi.

Yeniden öpüştüklerinde, Adam ilk kez dilini de onun ağzının içine soktu. Sanki yumuşak bir şekilde içine girilmiş gibi hissetti Sue Ann. Öyle ki, külotundaki zevk patlaması tüm vücudunda yankılandı. Dokunuş ve öpüş gibi basit şeyleri, daha önce binlerce kez yaşamıştı. Ama bunlar, anımsadığından daha etkileyiciydi. Ve bu da onlara dalıp geri kalan her şeyi unutmasını kolaylaştırıyordu. Bu, belki de yeni biriyle olduğu içindi? Hem de hiç beklemediği bir anda... Yoksa ömrü boyunca tanıdığı bir adamla birden ortaya çıkan etkileyici bir kimya ne demek olabilirdi ki?

Adam, yukarı kalkarak Sue Ann'in karnının aşağı tarafına baktı ve ellerini bluzunun bel kısmına götürdü. Sue Ann, onu izlerken bir soluk aldı. Adam, bluzu yavaşça yukarı çekip göğüslerini ortada bırakacak kadar kaldırdı. Sadece bir erkek görmüştü onları şu ana dek... Bu düşünce, Sue Ann'in kendini hem gergin hem de... çılgın gibi heyecanlı hissetmesine neden oldu. Ah Tanrım. Adam'ın dikkatle incelemesi karşısında göğüsleri sızlıyordu. Daha fazlası için sızlıyordu... Sue Ann, dudağını ısırды. Güzel olduklarını düşünüyor muydu? Adam bir şey söylemedi ama gözleri donuk ve istekliydi. Çenesiye gevşemişti.

Adam, onun göğüslerini avuçlarına alarak eğildi ve yete-

nekli bir şekilde dudaklarının arasına almadan önce, sertleşen meme ucunu yaladı. Sue Ann, inlemesini bastırmaya çalışmadı. Zaten yapamazdı da. Zevk tüm vücuduna yayılıyordu. Sanki tüm duyarlı noktaları birbirine bağlanmış gibiydi. Adam onu öptükçe, göğüslerini somurdukça bu duyguyu daha yoğun hissediyordu. Sanki vücudu, Adam'ın ve kendinin şehveti için var olmuş gibiydi.

Adam kendi gömleğini çıkarmaya başladığında, Sue Ann ona yardım etti. Sonra da koyu tişörtünü başının üzerinden çıkarışını sabırla izledi. Yaşamı boyunca Adam'ı birçok kez tişörsüz görmüştü —yüzerken, Jeff'le birlikte, onun ailesinin çiftliğinde otları düzenlerken— ama onu kendi üzerindeyken tişörsüz görmek, daha etkileyiciydi. Ve bu, kaslı karnıyla kollarını ya da göğsünün üzerindeki koyu tüyleri görmesini sağlıyordu.

“Kalk,” diye fısıldadı Adam. Elleri Sue Ann'in bluzunun arkasındaydı. Onu çıkarmak istiyordu. Sue Ann, bluzu çıkarabilmesi için kollarını yukarı kaldırdı.

Adam sonra, kar taneli pijama altının belindeki ipe uzandı. Bu hareket, Sue Ann'i biraz sarstı. Duygudan düşünceye geçmesi için onu zorladı. Çünkü bu demek oluyordu ki, durmayacaklardı. *Durmayacaktı*. Ve Sue Ann de durmayacaktı. Onlar gerçekten...

O anda sadece seks yapmak, belki birçok kadın için çok büyük bir sorun olmayabilirdi. Ama onun için... O sadece bir adamla yatmıştı, eski kocasıyla. Yani sanki yeniden... Bir bakireymiş gibi hissediyordu. Diğer insanların yatakta neler yaptığıyla ilgili başka bir şey bilmiyordu; hiç de bilmemişti aslında. İki insan arasında yıllar boyunca oluşan alışkanlıkları vardı. Ve Tanrı biliyordu ya, bu alışkanlıkları hiçbir şeyin yıkabileceğini düşünmezdi. Cinsel geleceğinin tam olarak nasıl olacağını bildiğini sanıyordu.

O yüzden, burada neler olacağını fark etmek, onu birden delicesine endişelendirdi. Kendini çok deneyimsiz hissetti.

Ve birden, onca yılı, sonunda kendini fırlatıp atacak bir adamla harcadığı için üzüldü.

O hâlde, şunu düşünmeyi bırak. Şunu düşünmeyi bırak ve yap şu işi. Hisset!

Pekâlâ, bunu yapabilirim. Ben güçlüyüm. Becerikliyim ve her şey güzel olacak. Sanki aramızda yaşananlar oldukça olağan şeylermiş gibi, kalkıp Adam'ın pijamamın altını indirmesine izin verebilirim.

Tam olarak da öyle yaptı. Bu hareket onu, göbek deliğinin altındaki üzerinde gülümseyen bir zencefilli çörek adam olan külotuyla bıraktı... Eğer birilerinin göreceğini düşünseydi, giymeden önce bir kez daha düşünürdü. Adam'ın yüzündeki keyif pırıltısını görmüştü, "Sevimli." demeden önce.

"Mevsim nedeniyle," diye fısıldadı Sue Ann.

"Bu yıl kutlamalardan nefret ettiğini sanıyordum?"

"Evet ama sadece kendimi toparlamaya çalışıyorum."

"Belki bu seni toparlar," dedi Adam, yumuşak bir şekilde onun bacaklarını aralayıp eğilmeden ve zencefilli çörek adamın alt yanına tutkulu öpücükler kondurmadan hemen önce.

"Ahhhh!" diye inledi Sue Ann. Sesi odada yankılandı. Onu beklemediği anda yakalamıştı. *Aman Tanrım!*

Ve hiç üzerinde düşünmemesine karşın, Adam yeniden kalktığında, kendini onun kotunun beline uzanırken buldu. Sonra da kemerine uzanıp çözmeye başladı. Bu, verilmiş bir karar değil, sadece içgüdüydü. Düşünmekten hissetmeye geçmişti galiba yeniden. Böyle olduğunda, kendini daha iyi hissediyordu.

Adam'ın telaşsız ve kışkırtıcı çekiciliğine karşın, her şey daha hızlı ilerlemeye başlamıştı. Biraz daha acele etmenin zamanı gelmişti.

Yine de daha sert dokunuşlar, daha ritmik hareketler ve daha derin öpücüklerle ağır ağır ilerlemeyi sürdürdüler. Sue Ann'in vücudu, aklını yitirmişçesine Adam'ın vücudunu izleyerek yönetimi tümüyle ele almıştı.

Jenny'ye çok yakın bir zamanda, eskiden cinsel anlamda çok rahat ve kendinden emin olmasına karşın, bundan sonra gergin, sakar ve güvensiz olacağı için yeni biriyle birlikte olduğunu hayal bile edemediğini söylemişti. Ama bu kaygıları geçmişte kalmış ve belli ki yanılmıştı. Adam'ın vücuduyla bu kadar büyük bir uyum içinde olacağını kim bilebilirdi ki? Bir şeyler, Adam'm vücuduna hiç düşünmeden yanıt vermesi için onu özendiriyordu. Vücudundaki her sinir, onun dokunuşlarıyla titriyordu.

Adam'ın kotunu indirmesine yardım ettiği sırada bacaklarının arasında belirgin bir şekilde duran şeyin görüntüsü, Sue Ann'in karnının kasılmasına neden oldu. Ve oraya doğru bakmamaya çalışsa da bu çok zordu. Özellikle de şöminenin ışığı tüm çıkıntıları, damarları ve çevresini daha da vurgularken... Adam'm organı da bu gezi sırasında karşılaşmayı beklemediği şeylerden biriydi ama... Aman Tanrım, şu anda hiçbir duraksama yaşamadan onunla buluşmaya hazırды.

Sue Ann incelemeyi sürdürürken Adam, onun külotunu indirmeye, kotunda kondom aramaya, paketini yırtıp açmaya ve takmaya çalışıyordu. Sonra da Sue Ann'in baldırlarını aralayarak ılık ve sert bir şekilde ona doğru yaslandı ve sonra... Ah, içine girdi.

Sonrasında ikisi de soluk alıp verdiler ve sessiz kaldılar. Vay canına! Daha önce herhangi bir şey, onun birden

içine girmesi ve onunla ba lanmı  olmak kadar güzel hissettirmi  miydi? Sue Ann, kilimin üzerinde sırtüstü uzanıyordu. Kollarını onun boynuna dolamı tı. Bacakları onun kalçalarına dolanmı tı. Yanakları, bu ani ilişkinin, yepyeni biriyle birlikte olmanın verdiği heyecanla yanıyordu.

Neredeyse a lamak üzere olduğunu fark etmek, Sue Ann'i    ırttı.  z nt  ya da pişmanlık yüzünden değil, kendini çok iyi hissettiği içindi bu. Arzulamak çok güzeldi. Her zaman tanıd ı biri tarafından bu şekilde değer görmek ve zevk almak çok doğru görünüyordu.

Söylemek istediği şeyler aklında u u uyordu ama hepsini içinde tuttu. Çünkü konuşursa onları ba layan bu büyünün bozulaca ından korktu. O nedenle sadece onun kulağına doğru solu unu verdi, boynunu öptü ve erkeksi kokusunu yeniden içine çekti... Sonra da içine doğru ilerlediğini hissetti. Adam'ın üzerinde oluşunun ve içine girmesinin kusursuzlu unu iliklerine dek hissetti. Amah Tanrım! *Evet, evet...* Her derin vuruş içine i liyor. her hücresine dek kadın olduğunu hissettiriyordu. Ald ı keşif, ateşli soluklar ve engelleyemedi i inlemeler olarak dışarı çıkıyordu.

Adam'ın kollarını ona dolaması ve kendisi sırtüstü yata dek yerde birlikte dönmeleri, Sue Ann'i biraz    ırtmı tı. Ama biraz d    n nce, bu çok da    ırtıcı gelmedi. Çünkü Adam düşünceli bir partnerdi ve Sue Ann'in boşalmasını istiyordu. Olasılıkla da bu pozisyonda daha kolay olacağını d   nm  tı.

Adam onu ilk  pt    andan beri Sue Ann'in bedeni isteyerek ona ayak uyduruyor, ba ından ayaklarına dek her yeri yepyeni bir ate le yanıyordu. Ve her nasılsa, çevresindeki her şeyin daha çok farkına varmaya başladı: Birkaç metre ilerideki ılık alevlerden gelen hafif çıtırtı ve ses,

dizinin altındaki mavi yeşil kilime gömülmesi, Adam'ın alnındaki terin hafif pırıltısı, kendi göğüslerinin şöminenin ışığında sallantısı, Adam'ın kendisini izlerken mavi gözlerindeki o canlılık...

Adam'ın kendisini çıplak görmesinin tuhaf ve utanç verici olacağını düşünürdü... Ama şimdi tam tersiydi. Onun üzerinde dolaşan gözleri kendini güzel, doğal ve özgür hissetmesine neden oluyordu.

İçindeki zevk giderek yükselirken, Adam'ın üzerinde pervasızca gidip geliyordu. Sırtını eğdi, avuçlarını Adam'ın göğüslerine bastırdı ve kollarıyla kendi göğüslerini sıkıştırırken, Adam'ın onları izlediğini gördü. Teslim olmuşçasına başını arkaya eğdi ve daha önce hiç anımsadığı kadar derinden, baş döndüren bir boşalmanın vücudunda dalgalanmasına izin verdi. Sonra da gözlerini kapatıp tekrar tekrar çılgınlıklar attı.

Ve yorgunlukla Adam'm üzerine doğru yatarken, Adam'ın elleri kalçalarını sıktı ve:

"Aman Tanrım, ben de!" dedi ve Sue Ann'in içine güçlü bir şekilde, derinlere doğru girerek ve inleyerek o da boşaldı.

Bittiğinde Sue Ann, Adam'ın göğsünün üzerinde:

"Tanrım!" diye fısıldadı. "Aman Tanrım!"

Yaşamının en beklenmeyen birleşmesi olmuştu. Ve de *en iyisi...* Hem de eski kocasının en yakın arkadaşıyla. Vay canına!

Adam, şöminenin yanındaki kilimde uyanıp çevresine bakındı ve —şu işe bak— Sue Ann'i gördü. Yutkunup şaşkınlığını unutmaya çalıştı. Çünkü onu öptüğü andan içine girdiği ana dek ne yaptığıının tümüyle farkındaydı.

Bundan, o saçma ruh hâlini sorumlu tutabilirdi. Ya da Sue Ann'in daracık pijama üstünü... Ya da kar fırtınası-

nı... Sonuçta hepsinin olanlarda parmağı vardı. Ama şu an, Sue Ann'in uyuduğunu ve şöminenin azalan ışığında teninin parladığını izlerken, yeniden hızla sertleşiyordu.

Bu da demek oluyordu ki, olanlar sadece düşünmeden gerçekleşen, o an gelişen şeyler değildi. Adam bunu gerçekten istemişti. Sue Ann Kinman, sonradan Sue Ann Simpkins olmuştu. Adam, onun düğününde sağdıçtı. Ve onu daha önce hiç bu şekilde hayal etmemiştir. Bugün ge-yik kafasının ardında onunla flört ettiği anda bile... O, *bu olanlardan* tümüyle farklıydı.

Pekâlâ, madem Sue Ann'i bu şekilde düşünmeye başlamıştı, o hâlde durmaya niyeti yoktu. En azından şimdi-lik. Az önce onun omuzlarını örten battaniye, şimdi ikisi-nin üzerine örtülmüş, belden aşağılarını kapatıyordu. Ve Adam, onun göğüslerinin dışarıda olduğuna sevinmişti. Daha önce tahmin ettiği gibi kusursuzlardı. Lanet olsun, şu anda onlara sahip olduğuna, dokunduğuna ve öptüğüne inanmak çok zordu. Uzun ve davetkâr bacaklarının arası-na girdiğine inanmak da...

Şu bir gerçektir ki bu, Adam'a kendini çok şanslı his-settirmişti... Fena hâlde şanslı. Çünkü inanıyordu ki, şu ana dek bunu sadece Jeff deneyimlemişti. Gerçi bu da berbat bir utanç kaynağıydı Adam için. Elbette, kesinlikle yaptığı şeyi doğru bulmuyordu.

Çoğu insan —Adam da içinde— Sue Ann'in, tanıd-ığı herkese yardım etmek için kasabada gerçekleşen her etkinliğe katılan, dışa dönük, neşeli, mutlu ve güvenilir bir anne ve eş olduğunu düşünürdü. Ama inanıyordu ki insanlar, onun şu an yanında çıplak bir şekilde uzanırken-ki kadar görkemli ve kışkırtıcı olduğunu bilmiyorlardı. O kilimin üzerinde tutkuyla, soluk soluğa kaldığını, in-lediğini ve Adam'ın karşısında zevkle kıvrandığını da...

O, Sue Ann'ın gizli bir yönünü biliyordu artık. Ateşli ve etkileyici bir yönünü. Ve bu da ona kendini çok ayrıcalıklı hissettiriyordu.

Sue Ann yanında hareket edip göğüsleri kıpırdadığında, Adam'ın organı gerildi. Bunun olduğuna inanmak çok güçtü ama oluyordu ve şu anda onun buna engel olmaya niyeti yoktu. Bu gece ilk gördüğü andan beri dikkatini ayıramadığı göğüslere gözlerini kısarak baktı ve eğilip hafifçe belirgin uçlarına hoşça dilini sürttü. Heyecandan ensesindeki saçların kalktığını hissetti ve daha da sertleşti.

Bunu bir kez daha yapıp sertleşen meme ucunu bir kez daha yaladığında, Sue Ann'ın gözleri kapalı olduğu hâlde yüzüne seksi bir gülümseme yayıldı.

"Böyle sırtımana neden olan şey ne sence?" diye takıldı ona Adam, artık uyandığını bildiği için.

"Hımm... Eğer zihnimde dans eden şekerlemelerin görüntüsü olduğunu söylesem, bana inanır mıydın?"

Adam güldü:

"Hiç inanmazdım."

"Sence ne düşünüyorum?"

Adam, soruyu düşündü:

"Belki, 'Aman Tanrım, Adam'la seks yaptım!' gibi bir şey olabilir. Ama elbette ben daha çok, 'Vay canına! Bu çok güzel, hiç durmasın istiyorum,' gibi şeyleri yeğlerim."

Sue Ann, dudağını ısırdı. Gözleri hâlâ kapalıydı:

"Olasılıkla... İkisi de."

"Bunu kabul edebilirim," dedi Adam. Ama sonra, hiç planlamadığı hâlde, şunu söylerken buldu kendini: "Ama... Şimdilik sadece ikincisi üzerine odaklansak nasıl olur?"

“*Bunu kabul edebilirim,*” dedi Sue Ann, sonunda gözlerini açıp Adam’ın gözlerine bakarken.

Kahretsin! Adam nasıl olmuştu da bunu daha önce fark etmemişti? Sue Ann’in gözleri ne kadar sevimliydi... Ne kadar sıcak ve duygusaldı. Doğada hep gördüğün türden rahatlatıcı ve canlı bir kahverengi tonuydu ama... Her nasılsa derin bakışları vardı, sırlar saklarmışçasına.

Belki de... Sadece kışkırtıcı *olduğunda* böyle oluyorlardı. Adam, onun vücudunu öpmeye başladığında, hâlâ onun bu yönünü gördüğüne çok seviniyordu. Belki gözlerindeki giz de buydu. Eğlenceli ve sorumluluk sahibi anne yönünün altında sakladığı bu çekici ve *kışkırtıcı* kadındı gizi...

Adam, onu öptükçe Sue Ann’in ateşli ve yumuşak soluklar vermesini sevmişti. Göğüslerinden başlamıştı ve şimdi, yavaş yavaş birkaç çilin olduğu karnına, göbek deliğinin altına doğru ilerliyordu.

Sue Ann’in gözleri düşte gibiydi, dudakları aralanmıştı. Belki de Adam’m ilerlediği yer onu delirtiyordu. Adam, ona yeniden kendini iyi hissettirmek ve yeniden onu tatmak istiyordu.

Bacaklarını araladığında, Sue Ann’in bir soluk aldığı nı, orta parmağıyla ıslanan kısmı okşadığında, ateşli bir şekilde “Ah...” dediğini duydu. Aman Tanrım, Adam için ıslanmıştı. Bu da Adam’ın içindeki hazzı daha da artırıyordu. Dilini duyarlı ve onu bekleyen yere doğru indirdiği anda, iki parmağını Sue Ann’in içine doğru kaydırıldı... Ve onun inlemelerinin duvarlarda yankılanmasından çok hoşlandı.

Sue Ann, Adam’ın yaptıklarını izlerken dudağını ısırıldı. Çünkü öyle yapmasa, dudakları titreyecekti. Yeni biriyle bu kadar yakın olmanın, Adam’ın yaptıklarının açıklığı-

nın ve teklifsizliğinin onu ne kadar heyecanlandırıldığını ve ona kendini ne kadar iyi hissettirdiğini yadsıyamazdı. Ah Tanrım! *Evet, evet!*

“Güzel!” derken buldu kendini Sue Ann, tavana bakarken. “Çok güzel!”

Küçük bir kasabada yaşamaktan, küçük bir kasaba eşi olmaktan hep mutlu olmuştu. Ama yine de daha fazlasını isteyen, daha büyük, daha özgür bir yaşamı arzulayan, istediğini yapabilmeyi dileyen bir yanı da vardı. Ve şu an tam da onu hissediyordu; yaşadığını hissediyordu.

O nedenle, şu anda ilk tutkulu seksin ardından bile, şarabı öncekinden daha az hissetmesine karşın içgüdüsel hareketlerini dizginlemeye çalışmıyordu. Onun yerine, kendini tümüyle bırakıyordu. Ve dakikalar içinde, onunla birlikte yine coşkunun doruklarına ulaşp güçlü ve fırtına gibi bir boşalma vücudunda gezinirken, “Ah Tanrım!” diye bağıırıyordu. Sadece bu daha sıcaktı.

Vay canına!

Sonra Sue Ann, orada yaşadığı hazzın zevkini çıkarıp dudağını ısırarak uzanıyor ve yine düşünüyordu: *Bunu bana Adam mı yaptı? Gerçekten mi? Adam?*

Adam kalkıp bakışları buluştuğunda, Sue Ann biraz utanarak:

“Bu... Güzeldi,” dedi.

Adam kaşlarını kaldırdı ve koyu ve seksi gözleriyle, delici bakışlar attı:

“Güzel?”

“Peki, olağanüstü hoşuna gider mi?” diye sordu Sue Ann gülümseyerek.

“Çok doğru,” dedi Adam. İfadesindeki kibir, biraz daha yakışıklı görünmesine neden oluyordu.

Sue Ann, ne diyeceğini bilemedi. Biraz utangaç bir şekilde:

“Teşekkür ederim,” dedi.

“Benim için sorun değildi,” dedi Adam. Sonra gözlerini kapattı. Sanki o da bir anda kendini tuhaf hissediyor gibiydi. “Yani demek istediğim... Bunu istedim.” Sonra biraz utanmış görünerek başını salladı. “Seninle nasıl seksten konuşacağımı bilmiyorum.”

“Biliyorum,” diye fısıldadı Sue Ann.

“O zaman, konuşmak yerine sadece öpüşsek?”

Sue Ann başıyla onayladı. Bu fikri sevmiştii. Adam, kilimin üzerinde ona doğru gitti. Ellerini yanaklarına götürdü ve o başta masum görünen ama az önce de denediğı ve öyle olmadığını gördüğü lezzetli öpücüklerden vermeyi sürdürdü.

Kısa bir süre sonra Adam, Sue Ann'den ve battaniyeden kurtulup daha önce oturduğu sandalyeye doğru sessizce kalktı. Sue Ann, bunun ne demek olduğunu tam anlamamıştı... Bitmiş miydi, ara falan mı veriyorlardı? Ama ereksiyonuna bakılacak olursa hayır, kesinlikle dahası vardı. Sue Ann, kilimin üzerinde diz çöküp bekledi.

Adam, Sue Ann'in yemekte tam bitirmediğı şaraba uzanıp büyük bir yudum aldı ve ona uzattı. O da bir yudum aldı. Sonra bir yudum daha alıp şişeyi vermeden:

“Son içki mi?” diye sordu.

“Hepsini bitir,” dedi Adam. “Sonra da yanıma gel.”

Ah, pekâlâ. Sanırım yeni bir pozisyon deneyeceğiz. Buna varım. Şişeyi kafasına dikip ayağına kalktı. Yavaşça Adam'm dizlerine doğru gidip bacaklarını araladı.

Ve Tanrım, bu çok özeldi: Adam'la, üzerlerinde hiçbir şey olmadan yüz yüze olmak... Elbette seks özel bir şeydi ama Adam'ın gözlerinin yakınlığı, birbirlerine bakmaya

engel olamayacak oluşları, gerçekten bunu yaptıklarını fark ediyor olmaları, başladıktan bu kadar süre sonra *hâlâ* yapıyor olmaları...

“Beni daha çok öpecek misin?” dedi Sue Ann, hiç planlamadığı hâlde.

“Kesinlikle,” dedi Adam, derin ve söz veren bir tavırla. Ve şu ana dek olduğu gibi, dudakları birbiriyle buluştuğu anda Sue Ann, düşünmeyi bırakıp sadece hissetmeye bıraktı kendini, yumuşak göğüslerinin onun kaslı göğsüne sürmesine ve baldırlarının arasındaki boşluğun onun bacaklarının arasındaki sertlikle buluşmasına izin vererek.

Sonra kendi soluğunu duydu; giderek daha ateşli geliyordu. Adam’ın kolları da... Ve sonra kendini, onun organını ellerinin arasına alırken buldu. Sıkı, ritmik okşamalarla elini çevrelemişti çevresinde. Adam’ın boğazından boğuk iniltiler geliyordu, öpücüklerin arasında.

Sue Ann, onun neden birden sertleştiğini bilmiyordu ama —mmm— birden zevk veren kişi olmak hoşuna gitmişti; kendi dokunuşlarının Adam’a hissettirdikleri hoşuna gitmişti. Belki de son birkaç yudum şarabın bunda etkisi vardı ama şu anda sadece... Tüm dürtülerini izlemek istiyordu. Hiç beklemediği bir dürtü olsa da bu...

Çünkü bu, yaşamında ilk kez oluyordu. İlk kez dürtülerini izliyordu. Sophie için telaşlanması gerekmiyordu. Ya da Destiny için... Ya da gelecek için... Ya da herhangi bir şey için... Ayrıca, bir adamla yeniden ne zaman birlikte olacağını kim bilebilirdi ki?

O nedenle kendine engel olmadı... Onun vücudunu yükseltip gevşetmekten vazgeçmedi. Yavaşça yere doğru gidip onun bacaklarının arasında diz çöktü. Sertliği *hâlâ* ellerinin arasındaydı. Bu kez incelemeye başladı ve Adam gibi onun da sağlam ve iri olduğunu düşündü. Sonra ona

doğru eğildi. Giderek daha da yaklaştı. Bu dürtüyü de izlemeye hazırıldı... Ama önce Adam'a bir bakış attı:

"Seni şaşırtıyor muyum?"

"Evet," dedi Adam. Soluksuz kalmış gibiydi.

"Hoşuna gidiyor mu?"

"Tanrım, evet!"

Sue Ann'in gördüğü kadarıyla bu, Adam'ın söyleyebilirdiği tek sözdü ve kenetlenmiş dişlerinin arasından çıkmıştı.

Adam kesinlikle bunu beklemiyordu. Tanrı biliyordu ya, Sue Ann de beklemiyordu. Ama birkaç saniyedir tuttuğu soluğunu bırakıp dudaklarını Adam'ın üzerine doğru eğdi, tüm büyüklüğünü hissederek. Onun soluklarını ve zevk alışını dinledi. Sonra da hem ona hem de kendine zevk vererek ağzını yukarı aşağı oynatmaya başladı. Hâlâ, ummadığı bir anda neden o şeyi yaptığından emin değildi... Belki de yeniden dolu dolu ertelemeden yaşamak istemişti. Ya da belki de ona kendisinin de cömert bir partner olabileceğini göstermek istemişti. Bildiği tek şey, bunun kendisi için bir anlamı olduğu ve bedeninin bunu istediğiydi.

Uzun bir süre onun üzerinde bu şekilde hareket etti. Onun ellerinin saçlarında dolaşması, inlemesi ve fısıltıları hoşuna gidiyordu. Adam:

"Tanrım, evet, evet!" diye fısıldıyordu. Sonunda Sue Ann, geri çekilip Adam'ın dağınık duran kotunun yanındaki cüzdanından kondom bulmaya gidene dek sürdürdü. Sonra yeniden onun bacaklarının arasında dizlerinin üzerine çöküp kondomu geçirdi.

Adam artık çılgına dönmüştü ve acele ediyordu. İlk başta olmasını istediği yer olan sandalyeye, üzerine doğru çekti Sue Ann'i. Sonra da onun kalçasını yerleştirip ku-

cağına oturttu ve Sue Ann, o kadar güçlü bir şekilde içine girilmesinin verdiği zevkle çılgınlık attı.

Bakışları buluştu. Sue Ann, onun gözlerindeki tutkuyu gördü. Sonra kollarını boynuna dolayıp onu öptü. Bedeni yeniden yönetimi ele geçirmişti. Onun üzerinde gidip geliyor, sallanıyor ve hızla doruğa çıkaran bir tür ilkel dansla inip kalkıyordu. İkisi de ateşli ve kusursuz birkaç dakika içinde boşaldılar. Tüm inlemelerle soluklar bittiğinde, bedenleri birbirine karışmış bir şekilde, Sue Ann'in başı Adam'ın omuzlarında, öylece kalakaldılar.

"Keşke öyle olsaydı," dedi Adam. Sanki yepyeni bir olaymış gibi, utanç kapladı yine tüm bedenini.

Tanrım, bunu kimseye anlatmamasının nedenleri vardı. Onlardan biri, onun ve Sheila'nın özel sorunlarını anlatmanın doğru olmadığını düşünmesiydi. Bir diğeriyse... Yaptığı şeyden gurur duymayışıydı.

Sue Ann'e neden birden her şeyi anlattığına gelecek olursa... Bundan emin değildi.

Ama burada onunla çıplak bir şekilde yatarken ve Sue Ann ona sorarken, yalan söylemek ya da onu hayal kırıklığına uğratmak kolay değildi. Her nasılsa, daha derin konulardan konuştukça ona doğruları söylemek iyice kaçınılmaz olmuş ve sonra da kendini her şeyi anlatırken bulmuştu.

Şimdi Sue Ann yanında, Adam'ın bir süredir yaptığı gibi yukarıdaki ranzaya bakarak uzanıyordu. Ve Adam, onu üzmemekten nefret ediyordu. Çenesini kapatmalıydı. Özellikle de daha bu gece Jeff'ten aldığı o yeni haberdan sonra... Sonuçta, üç yıldır bunu kendine saklamayı başarmıştı. Şimdi burada birden anlatmaya başlamak için onu mu seçmişti? Bedeninde derin bir soluk yankılandı. Ellerini kaldırıp Sue Ann'in saçlarına götürdü:

“Sana bunu söylediğim için üzgünüm.”

“Hayır, üzülme. Seni buna ben zorladım,” diye diretti Sue Ann. Ama öncekinden daha kısık bir sesle konuşuyordu. “Hımm, kiminle olduğunu sormamda bir sakınca var mı?” diye sorarken, sesi daha da alçalmıştı. Vücudu hâlâ birkaç dakika önce olduğundan daha gergindi. Sanki şu an onunla aynı yatakta olmak yerine başka herhangi bir yerde olmayı diliyormuş gibiydi.

“Tanıdığın biri değil,” dedi Adam.

“Peki sen... O kişiyi önemsiyor muydun?”

Ah, Adam ve onun düşük çenesi! Birden, her şeyi yeniden yaşıyormuş gibi hissetti. Tüm o berbat olaylar ve neden oldukları çirkinlikler, pişmanlıklar.

“Ben... Ben...” *Onu neredeyse hiç tanıımıyordum.* Tanırım, hayır bunu söylemesi doğru olmazdı. “Bu uzun bir hikâye,” demeye karar verdi onun yerine.

“Peki,” diye yanıtladı Sue Ann. Sesi göl evinin içinde hâlâ fısıltı gibi çıkıyordu. “Benim vaktim var.”

Evet, vakti vardı. Adam’ın da vardı. Ve mademki sırrını böyle aptalca ve telaşla açıklamıştı, o hâlde tüm o keyifsiz hikâyeyi anlatmaktan başka yapacak bir şey kalmamıştı. *Gerçeği söylemeden önce düşünecektin bunu...* Ama tüm bu olanları anımsamak ne denli acı verici olsa da şimdi bunu yapmak zorundaydı. Çünkü artık Sue Ann’in anlaması gerekiyordu.

“Pekâlâ, başlıyorum,” diyerek başladı Adam. Şimdi den soluksuz kalmıştı. Lanet olsun, bunu anlatırken kendini rahat hissetmiyordu. Ama yine de şu anda başka seçeneği yoktu. Ve kahretsin ki bunu söylememesi gerekiyordu. “Sheila’yla ilişkimiz artık öyle bir boyuta gelmişti ki, onunla insan içine çıkmaya bile korkuyordum.”

Sue Ann gözlerini kırptı. Belli ki şaşırmıştı. Sordu:

“Bu ne demek oluyor? Doğruyu söylemek gerekirse, Sheila en sevdiğim insanlar arasında olmadı hiçbir zaman. Hep daha hoş birileriyle olacağını düşündüm. Ama *o kadar da* kötü biri değildi.”

Adam, derin bir soluk alıp loş odada Sue Ann’e bir bakış attı:

“Dinle... Çocuklarımın annesiyle ilgili olumsuz şeyler söylemekten gerçekten hoşlanmıyorum. Bunları kimseyle konuşmamamın bir nedeni de bu. Ama... Sonraları kötü biri hâline *dönüşmüştü*. Evde oturan bir anne olmaktan bıkmıştı. Benim dışarıda çalışmama, insanlarla görüşmeme sinirleniyordu. Sonunda... Saçmalamaya başladı. Öyle olmadığı hâlde, beni başka kadınların peşinden gitmekle suçlamaya başladı.”

“Gerçekten mi?” diye sordu Sue Ann, gözlerini açmış bir şekilde.

Adam başıyla onayladı, Sue Ann’in bunun aşırı olduğunu düşündüğünü fark ederek:

“Yani toplumla iç içe olmamı gerektiren bir iş yapıyorum. O nedenle insanlara karşı kibar olmam gerekiyor. Kadınlar da içinde... Ama kesinlikle onların peşinden koşmuyordum. Onlarla flört bile etmiyordum.”

“Sana inanıyorum,” dedi Sue Ann ciddi bir şekilde. “Bunu bilecek kadar iyi tanıyorum seni.”

“Teşekkür ederim,” diye yanıtladı Adam, Sue Ann’in kendine olan inancına minnettar kalarak. Özellikle de inancının kalmayacağını düşündüğü bir anda... “Ve işler tam da böyle başladı. Sanki ikimiz düşman gibiydik ve o da beni yaralamaya çalışıyordu.”

“Ne yaptı?” diye sordu Sue Ann.

Adam o kötü, şimdiye dek hiç kimseye söz etmediği zamanları anımsayarak derin bir soluk aldı:

“Pekâlâ, bu çok utanç verici ama... Yatakta berbat olduğumu söyledi.”

Bunu duyunca, Sue Ann'in ağzı bir dakikalığına açık kaldı. Çenesi hareketsizdi. Sonra yanıt verdi:

“Aa, yalan söylüyormuş.”

“Nereden biliyorsun?”

Yanıt olarak Sue Ann anlamlı bir şekilde gözünü kırp-tı. Sonra da Adam'a anımsattı:

“Kendim deneyip gördüm.”

Bu, Adam'ın yüzüne hafif bir gülümseme, göğsüne de bir sıcaklık yaydı:

“Ah, pekâlâ... Bunun için de teşekkür ederim,” dedi. “Çünkü bir kadını nasıl mutlu etmem gerektiğini bildiğimden emindim ama...”

O anda Sue Ann'in kaşları kalktı:

“Fazla kendini beğenmiş değil misin?”

Adam sertçe başını eğdi:

“Kendini beğenmiş derken ne demek istiyorsun? Sheila'nın kendimden biraz kuşku etmeme neden olduğunu kabul ediyorum.”

“Tamam, doğru bir nokta. Ve... Aslında, sanırım eğer istersen dilediğin kadar kendini beğenmiş olabilirsin. Bunu hak ettin. İnan bana.”

Sue Ann, bunu söylerken biraz utangaç görünüyordu. Adam, onu öpmek istedi ama şu anda bunun doğru bir zaman olmadığından emindi. Onun yerine, başını hafifçe arkaya eğdi. Biraz kendini beğenmiş *hissederek*:

“Öğrendiğim iyi oldu,” dedi.

“Ne olduğuna dönelim,” diye anımsattı Sue Ann.

Ah evet, şu mesele... Adam, uzun ve yorgun bir soluk verdi:

“Sanırım işlerin çığırından çıktığını söyleyebilirim.

Eski bir arkadaşının Cleveland'deki düğününe gitmiştik. Sheila nedimeydi ve düğün öncesi yemeğinde beni ihmal etmişti. Açık bir şekilde başka adamlarla flört ediyordu. Özellikle de düğünde birlikte yürüdüğü adamlar... Ve davet bitene kadar adamla takılmayı sürdürmüştü. Kiskanmamıştım kesinlikle," dedi Adam, bu kötü anıları yorumlarken. "Beni rahatsız eden, beni küçük düşürmek ve incitmek için o kadar çok uğraşmasıydı. Evliliğimin nasıl bu hâle geldiğini anlayamıyordum."

Sue Ann, yanında mırıldandı:

"Vay canına! Bu çok kötü... Üzgünüm."

Adam, sadece baktı ona. Boğazının düğümlendiğini hissediyordu, yutkunması zorlaşmıştı. Çünkü asıl anlatması zor olan bir sonraki kısma geldiğinde Sue Ann, onun için üzölmeyecekti. Tuhaftı ama o zamanlarda çok kolay gelmişti ona. Çünkü kendini yeniden bir insan gibi, erkek gibi hissetmesini sağlamıştı. Ama şu anda bunu Sue Ann'e anlatmaya çalışmak... Ona kendini küçük düşmüş hissettiriyordu.

"Oradaki kimseyi tanımıyordum," diye sürdürdü Adam. "Ve benimle konuşacak kadar kibar olan tatlı bir kadının yanında oturuyordum. Sheila'nın ikimizi de gece boyunca utandırması, canıma tak etmişti. Sanırım biraz fazla alkol almıştım. Ve bıkmıştım. Ve... Lanet olsun, bir kadının bana ilgi duyması, beni güldürmesi hoşuma gitmişti. Ve..."

Sonra durdu. Çünkü nasıl açıklarsa açıklasın ya da o anda ne hissetmiş olursa olsun, bu daha sonra yaptıklarını haklı çıkarmıyordu.

"Ve olaylar birbirini izledi öyle mi?" diye devamını getirdi Sue Ann.

Adam derin bir soluk aldı. Aynen öyle olmuştu:

“Kendimi düğün malzemeleriyle dolu bir depoda, onu öperken buldum.”

“Öperken,” diye yineledi Sue Ann.

“Yakınlaşırken,” diye düzeltti Adam. Ama yine de daha fazla ayrıntıya girmede. “İşte tam o sırada, Sheila bizi gördü.”

“Yani siz tam olarak seks yapmadınız...”

Adam, başını sallayıp bir soluk aldı ve bu küçük gerçeğin her şeyi düzeltebilmiş olmasını diledi:

“Hayır. Ama bu yine de aldatmak,” diye tamamladı. “Ve Sheila’nın tüm gece yaptıklarına karşın, tüm suçlamalarının gerçek olduğunun kanıtı gibiydi bu. Önüme çıkan her kadının üzerine atlayan bir kadın düşkününü olduğumun...”

“Vay canına!” dedi Sue Ann yeniden. Ama bu kez bunu neden söylediğini anlayamadı Adam. Sheila’nın tepkisine mi, bu tatsız hikâyeye mi, yoksa başka bir şeye miydi, bilmiyordu. “Yani, Sheila’yı seviyor muydun?”

“Bir zamanlar kesinlikle,” dedi Adam. Ama sonra durdu ve bir soluk aldı. “Onu boşanmamıza dek sevdiğimi söyleyemem ama... Hâlâ ilişkimizin bitiş şekliyle de gurur duymuyorum elbet. Çünkü...” Başını salladı. Son üç yıldır olduğu gibi, içinde yine o duyguları hissetti. “Senin ve diğer herkesin gördüğü adam olduğumu sanıyordum, o iyi adam. Evliliğimi ayakta tutup çocuklarıma iyi ve normal bir aile yaşamı verebilmek için her şeyi yapacak bir adam olduğumu düşünüyordum. Ama sonunda, öyle bir adam olmadığım çıktı ortaya.” Kahretsin! Tüm bunları anlatmak istememişti ama işte anlatmıştı.

Ve Sue Ann’in ciddi bakıyor oluşu onu şaşırtmıştı. Bir dakika önce olsa anlayabilirdi ama az önce söylediklerinden sonra anlayamıyordu.

“Ne?” diye sordu Adam.

“Dinle... Yaptığın şeyi onaylamıyorum,” dedi Sue Ann, açıkça. “Ama o şekilde bir evliliği sürdürmek zorundaymışsın gibi gelmiyor kulağa.”

Peki, Sue Ann’in ne demek istediğini anlamıştı ama:

“Kim bilebilirdi ki? Belki her şey düzelirdi? Belki sorunların üstesinden gelebilir, her şeyi düzeltebilirdik?”

Yine de Sue Ann’in hüzünlü bakışlarından, ikna olmadığı belliydi:

“Az önce bana, onu artık sevmediğini söyledin. Bir kez sevgi gidince, ne anlamı kalır ki?”

Adam, sanki onun yeni bir yönünü görüyormuş gibi gözlerini kıstı. Akıllı ve gerçekçi bir yanını ama ayrıca... Hâlâ aşka inanan bir kadın olduğunu. Şu anda bile...

“Hâlâ bunları yaşamakta olan biri için fazla mantıklı-sın.”

“Bunların ikisi farklı durumlar,” dedi Sue Ann, başını sallayarak. “İkinizin de sevgisi bitmiş gibi geliyor kulağa. Ama benim için, sadece birimizinki bitmişti.”

Aman Tanrım! Sue Ann’in acısını bu kez daha derinden hissetti:

“Onu hâlâ seviyor musun?” diye fısıldadı.

Ama Sue Ann, onu şaşırtan bir şekilde:

“Önceleri,” dedi. “Beni nasıl olur da artık sevemez, anlayamamıştım. Bunu bize ve Sophie’ye nasıl yaptığını da... Ama zamanla nasıl davrandığını gördükçe, onun artık yıllar önce âşık olduğum o adam olmadığını fark ettim. Bana ve kızına neler hissettireceğini düşünmeden Ronni’yle bir yerlerde görüldüğünü, insanları yapmacık bir şekilde selamladığını her duyduğumda, ondan biraz daha soğuyordum. Ve bu gece aldığım haberden sonra da... Bitti.”

“Pekâlâ... Seninle beni kıyaslayacak olursak, sen Jeff için fazla iyisin.”

Sue Ann, dudağını ısıırıp Adam’ın gözlerine baktı:

“Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?”

“Onun bir aptal olduğunu düşünüyorum.”

Sue Ann Adam’ın gözüne biraz yorgun ve üzgün göründü ama hâlâ çok sevimliydi. Ve gözlerindeki hüznü... Adam, bunun Jeff’le ve az önce söyledikleriyle ilgili olduğunu biliyordu ama dahası olup olmadığını merak etti. İyi Çocuk bile eşini aldatıyorsa, tüm erkeklerin pislik olduğuna karar verip vermediğini merak etti. Bir dakika önce, onun hâlâ aşka inanıyor olmasının bir zafer olduğunu düşünüyordu... Ama belki de öyle olmadığını düşünmenin daha kolay olacağı zamanlar da olurdu hayatta.

Adam, bedenlerinin arasındaki boşluğa baktı. Tuhaf-tı ama bu konuşmadan sonra, Sue Ann’e daha yakın mı, yoksa daha uzak mı hissettiğine karar veremedi. Sue Ann sanki olanları anlamış gibi görünüyordu. Ama öte yandan Adam, onun doğru yoldan sapan adamlar için neler hissedeceğini biliyordu ve artık kendisine sokulmadığını fark etmişti. Bu da engellenemeyen o sorunun sorulması-na neden oldu:

“Benim bir aşağılık olduğumu mu düşünüyorsun?”

Az önce sorduğu soruda olduğu gibi, bu soruyu yanıtlamak için de dikkatle düşünüyor gibiydi Sue Ann:

“Sonuçta sen olasılıkla tanıdığım en iyi insanlardan birisin. Ve yakınlaşmak, seks yapmaktan daha küçük bir suç. Ama...”

Adam bir soluk aldı. Göğsü deliniyor gibiydi:

“Ama?”

Sue Ann, yanıt vermek yerine bir soluk verdi. Gözlerini Adam’ın gözlerinden göğsüne indirdi:

“Sanırım bu tür konularda bu aralar çok duyarlıyım. Ama sonuç olarak, sanırım asıl sorumun yanıtını aldım. Artık anladım.”

“Neyi anladın?”

Sue Ann, onun keskin bakışlarını hissetti:

“Gerçekte neye üzüldüğünü. Biraz da olsa...”

“Öyle mi?” diye sordu Adam.

“Düşündüğüm gibi, sadece çocukların gezisi değil. Tüm bu olanlar...”

“Tüm bu olanlar?” diye sordu Adam, alaycı bir şekilde.

Sue Ann başını çevirdi ve hâlâ paylaştıkları yatakta yüz yüze geldiler:

“Tam olarak benim hissettiğim gibi hissediyorsun. Bir ailen, yuvan vardı ve yaşamının tam olarak nasıl süreceğini bildiğini düşünüyordun. Sonra birden, öyle olmadı. Dışarıdan bakıldığında, her şey yolundaymış gibi görünüyordu ama içten içe boşanmayı sen de benim kadar istemiyordun.”

Vay canına! Haklı mıydı? Gerçekten o yüzden mi üzgündü? Kimin umurundaydı ki? Eğer Sue Ann kendisiyle aynı fikirde olmasını bekliyorsa, yeniden düşünmesi gerekiyordu. Yanıtını kısa tuttu:

“İşin bitti mi Dr. Sue Ann Freud?”

Sue Ann omuzlarını silkti:

“Sanırım.”

“Pekâlâ o hâlde, eğer beni yeterince sorguya çektiysen, artık yeniden uyuyabilir miyiz?”

...

Sue Ann’in gözleri, günün ilk ışıklarıyla açıldı.

Güneş pencereden parlıyor, karın bittiğini haber veriyordu.

Güzel...

Göl evi de güzel ve sıcaktı. Taş şöminede ateş gürlüyordu. Bu da Adam'ın gece ateşle ilgilendiğini gösteriyordu.

Bu da güzeldi.

Aşağı doğru attığı bir bakış, Sue Ann'e anımsattı: A ha... Çıplaktı! Çıplaktı ve Adam Becker'la kontrolü yitirip aniden gelişen bir ilişki yaşamıştı, sanki bu çok olağanmış gibi. Bu inanılmazdı!

Asıl önemlisi, Adam neredeydi?

Sağ yanına bir bakış attı. Tamam, çıplak vücudundan birkaç santimetre uzaktaydı ve o da kendisi gibi çıplaktı. Ve o da uyanıktı.

"Günaydın," dedi Adam.

Aman Tanrım, sadece bunu duyunca bile yanakları kırmaya başladı.

"Günaydın," diye yanıt verdi. Ama Adam'a tam bakamadı.

Adam, bir süre sessiz kaldı. Sonra:

"Bu çok tuhaf olacak, değil mi?" diye sordu.

"Evet," dedi Sue Ann, başıyla onaylayarak. Sabah oluşu, gerçek yaşama dönmelerine neden olmuştu. Karanlıkta kabul etmenin kolay olduğu şeylerin üzerine güneşin parlayışından dolayındı bu. Dün gece Adam'la yaşadıklarından daha sert bir gerginlik tüm damarlarına yayıldı.

Adam'ın yan taraftan gelen soluğunu duydu ve farkında olmadan, örtünün altındaki bedeninin sıcaklığını hissetti.

"Bak Sue Ann, öncesinden farklı davranmaya çalışmamızın bir anlamı yok. Bu çok da önemli bir şey olmamalı."

Aha, evet, elbette!

“Senin için söylemesi kolay,” deyiverdi Sue Ann düşünmeden.

“Öyle mi?” diye sordu Adam, şaşırılmış bir hâlde.

Sue Ann, bu kez ona bakmak zorunda kaldı. Ve... Kahretsin! Sabahları, dağınık ve düzensizken daha da çekici görünüyordu.

“Olasılıkla sen bunu hep yapıyorsundur,” diye açıkladı deli gibi.

“Ne yapıyorumdur?”

“Seks.”

Adam, nasıl yanıt vereceğini bilemedi.

Ve Sue Ann de tüm bu söylediklerinden *emin olamadı*. Neden seks yapmak dünyadaki en iğrenç şeymiş gibi davranıyordu ki?

“İl... Evet bazen,” diye kabul etti Adam. “Ama... Dostlarla değil.”

“Pekâlâ... Ben son zamanlarda dost ya da düşman, kimseyle seks yapmıyorum. Yani benden bir adım öndesin. Ya da daha fazla öndesin aslında... Boşandığından beri daha kaç kadınla yapmışsındır...” *Ulu Tanrım, kapa çeneni! Senin sorunun ne?*

Ama Sue Ann, sorunun ne olduğunu biliyordu. Bu “er-tesi gün” durumu bile tek başına yeterince tuhaftı ama dün gece öğrendiklerini biliyor olmak daha kötüydü. Adam’ın eşini aldattığını öğrenmek değildi sadece onu rahatsız eden... Onu tanıdığını sanmasıydı. Yaptıkları şeyden sonra, onunla o kadar rahat hissetmişken, paylaştıkları o yakınlıktan sonra... Onu tanımak *istemişti*. Onun olduğunu sandığı o kusursuz adam olduğuna inanmak istemişti. Erkeklerle ilgili şaşırmaktan, onları olduklarından farklı düşünmekten yorulmuştu. O yüzden, bu durum kalbini biraz kırmış, dünyasını biraz daha değiştirmişti, Adam’ın

tam olarak düşündüğü gibi biri olmadığını öğrendiğinde.

Ve Adam'ın onunla paylaştığı şeylere Sue Ann'in gösterdiği tepki, Adam'ın suçu değildi; Sue Ann bunu biliyordu. Ama... Kendini ona bir an delicesine, cinsel olarak ve içtenlikle yakın hissetmişti. Ve şimdi, ne yazık ki tam tersini hissederek uyanmıştı.

"İşte sorun şu," dedi Sue Ann, bu sabah şu ana kadar davrandığından biraz daha akıllıca ve mantıklıca konuşmaya çalışarak. "Dün gece... Iıı... Çok güzeldi ama..."

"Olağanüstü olduğunu söylemiştin?"

"Ne?"

Adam çok ciddi görünüyordu:

"Olağanüstü olduğunu söylediğini belirtiyorum sadece."

Al işte! Bu anımsatma, Sue Ann'in yanaklarını kızartmış, anıları canlandırmıştı. Çok güzel anıları elbette.

"Yine de..." diye sürdürmeye çalıştı Sue Ann. "Demek istediğim... ikimiz de alkol alıyorduk, tuhaf bir hâldeydik ve... Bence, buradan ayrıldıktan sonra tüm olanları unutmamız en iyisi olur. Her şeyi unutup olağan davranmak..."

"Elbette," dedi Adam. Sanki bunun bir kezlik bir şeyden öteye gidebileceği aklının ucundan bile geçmemiş gibi. Bununla başa çıkmanın tek yolu buymuş gibi.

O hâlde, Sue Ann neden kendini biraz hayal kırıklığına uğramış hissediyordu? Sonuçta unutmaları gerektiğini söyleyen kendisiydi.

Ama bunun bir önemi yoktu. Adam'ın hızlı bir şekilde kendisiyle hemfikir oluşu, Sue Ann'in kararını destekliyordu. O, çoğunlukla çok iyi bir adam olmuş olabilirdi ama romantizme gelince —ya da sekse ya da her neyse— onu bunlarla ilişkilendirmesine gerek yoktu. Şu anda, gü-

ven duygusunun her zamankinden daha önemli olduğunu düşünüyordu. Ayrıca, ayrılığının ardından böyle bir şey için henüz çok erkendi. Ve bunun yanı sıra o, Jeff'in en yakın arkadaşıydı! Ve de ah, Tanrı aşkına, görünen o ki Adam kendisiyle hiç ilgilenmiyordu!

"Soğuk mu?" diye sordu Adam, örtünün ucunu Sue Ann'in omuzlarına doğru kaldırarak. Yine birden tatlı ve sevimli mi olacaktı? Yok artık...

"Hı hı, biraz," diye yalan söyledi Sue Ann. Bir yanı, Adam'ın onu ısıtmak için sarılmasını istiyordu —gerçekten üşümemesine karşın— ama daha büyük ve akıllı olan diğer yanı, birden *aldatma, çok erken, eski eşin en yakın arkadaşı* gibi kavramları anımsadı ve Sue Ann:

"Yolların nasıl olduğunu merak ediyorum," dedi.

"Bir saat kadar önce, bir kar küreme aletinin geldiğini duydum. Yani bu iyiye işaret. Olasılıkla bugün yakandan düşebileceğim."

Hımm... Çok komik! Önce içeri davetsiz gelen bir misafirken, sonra Sue Ann'e birden çok orgazm yaşatmıştı:

"Hafta sonunun geri kalanında evde sen kalabilirsin," dedi Sue Ann, istem dışı.

Adam, biraz kuşkucu birşekilde gözlerini kırpıttı. Sanki Sue Ann onunla dalga geçiyormuş gibi gelmişti.

"Neden? Dün gece gerçekten huzura ve sakinliğe ihtiyacın olduğu kanısına kapılmıştım?"

Ah evet, burası benim için artık huzur ve sakinlik veren bir yer değil. Burası, şu anda da bundan sonra da hep seninle ateşli bir seks yaptığım yer olacak. Sue Ann bunları Adam'a söylemedi ama onun yerine, gerçeği farklı bir şekilde anlattı:

"Bunun gerçekten işe yaradığına emin değilim... Ben, daha çok kendini meşgul etmeyi seven bir kadını. Ve

Tanrı biliyor ya, evde yapılacak bir sürü işim var. Paketlenecek armağanlar, süslenecek ağaçlar, bulunacak işler ve daha bir sürü şey...”

“Emin misin?” diye sordu Adam. “Yani öyle görünse de seni kovmuş gibi olmak istemiyorum.”

Sue Ann başını salladı, hissettiği kadar gergin görünüp görünmediğini merak ederek:

“Evet, eminim. İstesem de istemesem de Noel yaklaşıyor. Nasıl üstesinden geleceğimi merak ediyordum olsam da, bana mutlu Noeller, öyle değil mi?” diye sordu alaycı bir şekilde, Adam’dan çok yukarıdaki ranzaya sorarmış gibi. Ama bunu yaptığı anda pişman oldu. Gerçek yaşamın dertleriyle uyanmıştı ama bunu başkalarına yansıtmanın bir anlamı yoktu.

Ve o arada, battaniyeyi kendini sarmak için üzerine doğru çekti. Çıplak olduğu için hâlâ utanıyordu. Ranzanın alt kısmından yavaşça kalktı. Ufak valizini çekip banyoya doğru gitti.

Sıcak duşun altına adım attığında düşünmemeye çalıştı. Adam’ın ona dokunuşlarını, öpüşlerini, bedeninin nasıl hissettiğini anımsamamaya çalıştı... Tuhaf bir şekilde ilk kez yaşıyormuş gibi hissettiği duyguları... Çünkü evet, bu düşünceler, yüzleşmek zorunda olduğu sorunlardan uzaklaşmak için iyi bir avuntuydu ama bunlar da en az onlar kadar rahatsız ediciydi. *O anda çok girişkendim... Vay canına! Erkeklerin bunu sevip sevmediğini bile bilmiyordum. Yine de... Aman Tanrım, onun bana yaptıklarını çok sevdim. Ama şunları düşünmeyi kes.* O nedenle, içine girip çıktığını düşünmektense duştan ve evden çıkmaya odaklanmaya çalıştı.

Kalın bir eşofman üstü ve kot pantolon giyip banyodan çıkana dek Adam giyinmiş, yolun durumuna bakmak için

dışarı çıkmıştı. Sue Ann'e, ofisteki yaşlı adamın kendisine tepenin saatler önce tuzlandığını, vadideki trafiğin yeniden rahatlıkla aktığını anlattığım söyledi.

Evet, bu rahatlatıcıydı.

Gitmek için hazırlanırken, olağan davranabilmek için elinden gelenin en iyisini yaptı. Özellikle de kendisi öyle yapmaları gerektiğini söylediği için yaptı. Adam'a, ailesinin nasıl olduğunu sordu, Sophie'den söz etti, bir ağaç almak için bir ara uğrayacağını söyledi. Çünkü her aralık ayında Noel ağaçları da satan bir peyzaj işi yapıyordu Adam.

Bu arada Adam, bir gece önce Sue Ann'in kendini korumak için kullandığı süpürgeyle onun arabasını temizledi; bagaja eşyalarını yüklemesine yardım etti. Ve çok uğraştığı bazı anlarda, gerçekten aralarındaki her şey *olağanmış* gibi davranabildi. Öyle olmamasına karşın... *Ama bu sorun değildi, biraz zaman alacaktı.*

Son birkaç şeyini daha almak için Adam'la birlikte eve doğru giderken, Sue Ann çevreye bir kez daha baktı. Birlikte uzandıkları kilime, ikinci pozisyonu aldıkları sandalyeye... Ve karnı biraz kasıldı.

Neden olduğunu bilmiyordu. Tüm bu olanların tuhaflığından mı, yoksa aralarındaki aşırı ve ateşli tutkudan dolayı mıydı?

Yakası kürklü parkasına sarındı ve çantasını, kapağını kaldırmadığı emlak çalışma kitabını, biten Noel kartları kutusunu toplayıp kapıya doğru gitti. Adam, süpürgeyi şöminenin yanındaki yerine getirdi ve dönüp:

"Hazır mısın?" diye sordu.

Sue Ann, sadece başıyla onayladı.

"Hımm... Dün gece gözü dönmüş bir göl evi katili olduğum için özür dilerim."

Sue Ann, hafifçe gözlerini kıstı, tam anlamayarak:

“Çok gözü dönmüş değildin...”

“Yani senin özeline dokunduğum ve bir pislik gibi davrandığım için özür dilerim.”

Sue Ann başını salladı. Şu anda sadece buradan gitmek ve tüm olanları arkasında bırakmak istiyordu. Tıraşsızken ve karelilerinin içinde ne denli çekici görünürse görünsün... Hem neden birden bu denli çekici görünüyordu ki?

“Herkesin başına gelebilir,” diye yanıtladı Sue Ann. “Ama... Çok tuhaf bir durumdu.”

Bu kez Adam başıyla onayladı ve —aman Tanrım— o içine girerken gözlerinin nasıl olduğunu anımsamak üzereydi Sue Ann... Komik ve neredeyse eğlenen bir bakış yüzüne yerleştğinde.

“Ne?” diye sordu Sue Ann.

“Sadece bir şey anımsadım, o kadar...”

“Ne anımsadın?”

Ama Adam başını salladı:

“Hiçbir şey.”

Her neyse... Gitme zamanıydı.

Ve Sue Ann tam kapıyı açmıştı ki, Adam:

“Sana söylemeye fırsat bulamadım. Dünle ilgili...”

“Nedir o?”

“Şey, ııı...” Adam sustu ve sessizce güldü. “Şöyle söyleyeyim: Seninle geyik oyunları oynamak güzeldi.”

Geyik oyunları mı?

Sue Ann, zorla bir soluk aldı ve anladı... Aman Tanrım, alışveriş merkezindeki geyik Adam’dı! Yanıt olarak, gözlerine bakarak dudağını ısırды ve —istemese de— evin kapısını arkasından kapatmadan önce hafifçe gülümsedi.

Vay canına... Bu hafta sonu bir sürpriz daha!

Ama artık gerçek yaşama dönmenin zamanı gelmişti. O geyik oyunları ne kadar eğlenceli olursa olsun...

*"Ağızından 'Mutlu Noeller' dileği çıkan her aptalı,
kendi Noel aşında kaynatıp
kalbine saplanmış kutsal bir kazıkla gömmeli."*

Charles Dickens, Bir Noel Şarkısı

Bölüm 5

Adam, pazar günü öğle saatlerini geçerken göl evinden dönüşünde, kamyonetini Becker Peyzaj'ın —daha yeni ağaç satış yerine çevrilen— park yerine hızla park etti. Destiny'ye bu denli çabuk dönmeyi planlamamıştı ama sonunda dönmek, gölde kalmaktan daha kolay olacak gibi gelmişti. Sue Ann gidince mutlu olacağını düşünmüştü ama... İşler sıkıcı bir hâl almıştı. O kadar sıkıcıydı ki, dün akşam kendini Grayson'la yemek yerken bulmuştu.

Belki de oraya yalnız gitmek çok da mantıklı bir fikir değildi. Sue Ann haklıydı, boşanmaktan hoşlanmıyordu. Boşanmanın neden olduğu köklü değişiklikler ona uymuyordu. O, insanlarla iç içe olmayı, eve gelecek birilerinin olmasını, özellikle de çocuklarıyla olmayı seviyordu.

Yine de Sue Ann'in bu konuda söylediklerine şaşır-mıştı. Çünkü kendisi bile olayların böyle olduğunu hiç düşünmemişti ama... Bu konuyu düşündükçe, tüm bunların ne kadar doğru olduğunu anlıyordu. Çocukların gidişi, her nasılsa boşanmayı yeniden anımsatmıştı ona, zihninin tam orta yerine yerleşerek. Belki de ona yaşamının plan-

ladığı gibi gitmediğini anımsatmıştı. Eğer biraz daha güçlü olup dışını sıkabilseydi, hâlâ bir ailesi ve çocukları için istediği olağan bir aile yaşamı olabileceğini anımsatmıştı.

Kamyonetinden iner inmez, çenesini kilitleyen ve onu sinir eden birkaç şey fark etti.

“Selam patron, seni bu kadar erken beklemiyorduk,” dedi beş yıl önce liseyi bitirdiğinden beri onunla çalışan ve cana yakın bir çocuk olan Chuck Whaley.

“Evet, erken döndüm,” diye onu tersledi Adam. Terslemek *istememişti* ama Chuck’ın yüzündeki ifadeden anladığına göre, öyle yapmıştı. Görünen o ki, gittiği hâlden daha iyi bir ruh hâliyle dönememişti gezisinden.

“Hımm, tamam,” dedi Chuck. Sonra, sanki ince bir buz tabakasında parmaklarının üzerinde yürüyormuş gibi korkarak sordu. “İyi vakit geçirdin mi?”

Adam, derin bir soluk alıp kibar olmaya çalıştı:

“Çok değil... Nasıl olur da park yerindeki kar temizlenmez? Kiliseden yeni haber geldi, bu öğleden sonra ağaç almaya gelenler olacak.” Birikinti çok derin değildi—Sue Ann’le Bear Gölü’nde gördükleri kadar değildi—ama kısa süre sonra vıcık vıcık bir pisliğe dönüşecekti.

“Özür dilerim,” dedi Chuck, yüzü hafifçe kızarak. “Hemen hallediyorum.”

Adam o anda, ne denli kibar olmaya çalışırsa çalışsın, hâlâ bir pislik gibi davranmayı sürdürdüğünü fark etti. Beş yıldır, şu ana dek Chuck’a tek bir kötü söz söylememişti.

“Chuck,” diye seslendi, genç adam şirketin kar küreme makinası takılı olan kamyonete doğru yürürken.

Chuck durdu ve omuzlarından geriye doğru baktı.

“Huysuz davrandığım için özür dilerim. Sorun sende değil, bende.”

Chuck sadece başını salladı ve "Sorun yok," dedi ama Adam, genç adamın yürürken hâlâ temkinli olduğunu düşündü.

Kahretsin! Sorunlarımı başkalarına yansıtmayı kesmeliyim. Önce göl evinde Sue Ann'e, şimdi de Chuck'a. Ama kendisine karşı dürüst olması gerekirse, göle ilk vardığı günden daha tersti bugün. Ve bunun en azından bir kısmı, Sue Ann'in yüzündendi, onun boşanmasıyla ilgili ayrıntıları anlattığı için. Çünkü o, bu konuda hiç konuşmamıştı. Kimseyle. Hiçbir zaman. Kendi sorunlarını orada burada anlatmaktan hoşlanmazdı. O ve Sheila şimdi bile iyi geçinemiyorlardı ama bir zamanlar onu sevmişti ve ona göre, sadece bu bile sorunlarını kendine saklaması için iyi bir nedendi.

Yürürken dalları kırılmış köknar ağaçları gördü ve bir soluk verdi. Lanet olsun! Kimse zarar görmüş bir ağacı istemezdi. O yüzden, görüş açısına giren diğer bir çalışana seslendi:

"Tyler!"

Destiny Lisesi'nde son sınıf öğrencisi olan ve Adam için hafta sonları mevsimlik çalışan Tyler Fleet, sıçrayarak ona baktı.

"Bu lanet olası ağaçlara ne oldu?"

Tyler, belirgin bir şekilde yutkundu:

"İıı... Hangi ağaçlara?"

Tanrı aşkına! Adam, çenesini iyice sıktı. Sonra da gösterdi:

"Dalları kırık olanlara!"

"İıı... Bilmiyorum." Tyler yeniden yutkundu. O sırada Adam, Tyler'ın bağırarak için doğru kişi olmadığını anladı. Olasılıkla ağaçlar getirildiğinde burada bile değildi.

"Pekâlâ, boş ver," diye mırıldandı. Ve Tyler orada şaş-

kın şaşkın durmayı sürdürürken, onu kovdu. “Her ne yapıyorsan ona dön.”

Tyler uzaklaşırken bir soluk alıp sakinleşmeye çalıştı. *İyi davranması için çok fazlaydı bu olanlar.* Ama Sue Ann’le boşanması üzerine yaptığı konuşma hâlâ içine dert oluyordu. Belki de parçalanan evliliğinin kendisine anımsatılmasını ya da bunun hâlâ kendisine dert olduğunun gösterilmesini sevmemişti.

Bu nedenle Sue Ann’e kızmasına engel olamıyordu.

Elbette aynı anda, onu öpüyor olmayı da istiyordu. İçine işleyen o derin, ritmik, yavaş ve etkili öpücükler... İş seks yapmaya gelince, hiçbir zaman aceleci bir adam olmamıştı ve öpmek, —ne kadar basit olursa olsun— onun en sevdiği şeylerdendi.

Doğal olarak bu düşünceler, birlikte yaptıkları diğer şeyleri, öpüşmekten daha öteye giden şeyleri de anımsattı ona. Sue Ann’in onun tatması için bacaklarını ayırışı... Önünde diz çöküşü ve bu jestine karşılık verışı... O, bunun olacağını tahmin etmemişti ama sadece olanları anımsamak bile yeniden sertleşmesine neden oluyordu.

Ama bu olanları unutsan iyi olur. Çünkü onu bir daha öpmeyeceksin ya da diğer şeyleri de yapmayacaksın. Bir sürü nedenden dolayı... O, senin en yakın arkadaşının eski eşi.

Sue Ann’i terk etmenin aptalca bir davranış olduğunu söylediğinden beri Jeff’i pek görmüyor olmasına karşın...

Boşanma kâğıtlarındaki mürekkep bile daha kurumadı. Ve Adam, her şeyin Sue Ann için hâlâ nasıl taze olduğunu hissetmişti. Kimin böyle bir drama ihtiyacı vardı ki?

Zaten o da tüm bu olanların göl evinde kalmasının en doğrusu olduğunu düşünmüştü. Görünen o ki, Snow Vadisi’nde olan o vadide kalmıştı. Doğrusu, bu konuyu ko-

nuştukları sırada Adam'ın aklına ilerisi gelmemiştii bile. Ama Sue Ann, aralarındaki ateşli ilişkiyi bir kezlik bir şey olarak adlandırınca, onun da katılmaktan başka yapacağı bir şey kalmamıştı.

Bu da onu, Sue Ann'le aralarında gerçek anlamda bir şey olamayacağını en büyük nedenine götürüyordu: *Ona evliliğinin nasıl bittiğini anlatarak güvenilemeyecek biri olduğunu gösterdin.*

Pazar günü öğleden sonra Sue Ann, Jenny'nin verandasında durmuş kapısını çalıyordu. Mick kapıyı açınca, altı ay önce Jeff'in onu terk ettiğini öğrendiği o geceyi anımsayarak üzüldü ama hemen kendine bunun farklı olduğunu anımsattı. Bunun bir nedeni, Sophie'nin elinde Sue Ann'in bu sabah yaptığı sevimli bir kutu dolusu Noel kurabiyesi taşıyor oluşuydu. Bir diğer nedeniyse, bu kez Sue Ann ayakkabılarını giymişti. Ağacı süslemelerine yardım etmek için gelmişlerdi.

"Hey, içeri girin," dedi Mick, geri çekilirken.

İçeri girer girmez Sue Ann'in burnuna taze çam kokusu geldi. Göl kulübesinin bir köşesinde duran ve süslenmeyi bekleyen yeşil ve güçlü ağacı gördü.

"Bunlar sizin için," dedi Sophie, kutuyu Mick'e doğru uzatarak. Dans eden geyiklerle süslenmişti. *Tanrım, Sophie üzerinde geyik olan kutuyu seçmek zorundaydı değil mi?*

"Kurabiye mi?" diye sordu Mick, kutuyu alırken.

Sophie başıyla onayladı:

"Bunlar davetinize teşekkür etmek için..."

Mick omuzlarını silkti:

"Sen ve annen, Jenny'nin ailesi gibisiniz. Bu yıl fark

ettik ki..." Birden durdu. Sue Ann, Jeff'in gidişini neredeyse ifade edecek oluşunu hemen bağısladı. Mick, çocukların yanında olmaya ve konuşmadan önce düşünmeye alışık değildi. "Bu yıl anladık ki... Yardıma ihtiyacımız olabilir," diye bitirdi en sonunda.

Ama Sophie şaşırılmış görünüyordu:

"Nasıl yani?"

Bu kez Mick de afallamış görünüyordu. Ama Sue Ann atlamaya hazırlanırken yanıt verdi:

"Yani ben... Ağaç süslemekte gerçekten çok kötüyüm. O nedenle Jenny, senin bana birkaç öğüt verebileceğini düşündü."

"İyi kurtarış..." Sue Ann, Mick'e doğru dudaklarıyla böyle söyledi, Sophie dikkatle "Ben bu işte çok iyiyimdir!" derken.

Sue Ann, geldiklerinden beri odada yankılanan Noel müziklerinin farkındaydı ama Gene Autry'nin "Rudolph the Red-Nosed Reindeer" şarkısını söylediğini daha şimdi fark etmişti. *Ah Tanrım! Her yerde geyik, geyik...*

Adam'la geçirdiği geceyi aklından çıkarmaya çalışıyordu ama sanki anımsatacak bir şeyler her köşeye saklanmış gibiydi. Bu anımsatıcılar boynuzlu türden olsalar da... Hâlâ o tüylü kafanın arkasındakinin Adam olduğuna inanmıyordu. Bu bile Sue Ann'in başını biraz döndürüyordu. Belki de bu, orada mahsur kalmadan önce Adam kendisiyle flört etmiş demek olduğu içindi. Belki de bunun onu, Adam'ın en yakınındaki kadın olmak yerine öncesinde de... Bir şekilde fark ettiği kadın yaptığı içindi.

Gerçi bunların hiçbirinin önemi yoktu. Çünkü tüm bu olanları aklından çıkarmalıydı.

Yine de bu Gene'in geyik oyunları ile ilgili kısma gel-

diğinde, Sue Ann'in sessizce ama olasılıkla kulağa çılgınca gelen kıkırdamasına engel olmasına yetmiyordu.

Mick ve Sophie ona sadece baktılar ve Mick:

"Komik olan ne?" diye sordu.

Şanstan, gözleri odanın küçük şömine rafındaki bir çerçeveye kaydı: Jenny, Mick, turuncu kaplanları ve Trouble, hepsinin Noel Baba şapkası taktığı bir fotoğrafa.

"Sevimli fotoğraf," dedi Sue Ann.

Ancak Mick hoşlanmış gibi görünmüyordu:

"Evet, bu Jenny'nin fikriydi. Ben ve kedi hâlâ bunu atlatmaya çalışıyoruz."

O sırada Sue Ann'in en yakın arkadaşı, kırmızı Noel hırkası ve atkuyruğu yaptığı saçları, her zamanki gibi parlak ve neşeli görüntüsüyle salınarak içeri girdi:

"Hey, gelmişsiniz? Hafta sonun nasıl geçti?"

Bu oldukça olağan bir soruydu elbette ama yine de Sue Ann'i hazırlıksız yakalamıştı.

"Kısaydı aslında. Erken döndüm. Dün..."

Jenny'nin gözleri büyüdü:

"Nasıl olur o karda? Oralarda daha çok yağdığını duydum."

"Evet öyleydi," Sue Ann onu onayladı. Destiny'de ve çevredeki yamaçlarda hâlâ birkaç santimetre vardı ama bu, Sue Ann'le Adam'ın göl evinde mahsur kalmalarına neden olan kısa ama etkili kar fırtınasına kıyasla hiçbir şey değildi.

"Ne kadar yağdı?" diye sordu Mick.

"Ben... Emin değilim." *Fark etmedim, çünkü partnerime veda etmekle meşguldüm.* "Ama... Çok." Sonra Jenny'nin gözlerine baktı. "Konuşabilir miyiz? Mutfakta falan?"

"Ah evet, elbette," dedi Jenny, onun gözlerine baka-

rak. “Mick, belki senle Sophie, ışıklardan işe başlayabilirsiniz.”

“Kulağa güzel geliyor,” dedi Mick, iki kadın hızla yandaki odaya doğru giderken.

Kızının Mick’e bilmiş bir şekilde, “Işıklar en zor kısımdır,” dediğini duydu Sue Ann, Jenny’yle özel bir şeyler konuşmaya başlamadan önce.

Perdenin çubuğunda kumaştan, zencefilli çörek adamların asılı olduğu mutfığa girip—ki bu, Sue Ann’e elbette zencefilli çörek adamlı külotunu anımsatıyordu— küçük masanın yanına birer sandalye çektiler.

“Ne oldu?” diye sordu Jenny, gözleri merakla bakarken. “Bir şey mi oldu?”

“Bir sürü şey oldu.”

Jenny’nin gözleri iyice açıldı:

“Ne gibi?”

Sue Ann, gözlerini kırıp bir soluk aldı:

“İnanmayacaksınız... Hiçbirine. Çünkü *ben de* inanmıyorum.” Adam’la ilk karşılaşmaları çok olağandışı görünüyordu ama şu an ne kadar tuhaf görüldüğüyle kıyaslanacak olursa, o hiçbir şey değildi. Jeff ve Ronni’yle ilgili tüm haberler ve devamı —aman Tanrım, şu anda evlilerdi!— hâlâ çok yıkıcıydı.

“Pekâlâ, başla.”

İşte Adam’dan söz etme zamanı gelmişti. Dudağını ısırdı. Jenny ve diğer arkadaşlarına seks yaşamından kolaylıkla söz ederdi ama bu farklıydı. Belki de o yüzden diğer konuyla başladı ve sanki bir yara bandını çekip çıkarırmışçasına hızla anlatıp bitirdi. Öne yaslandı. Boğazındaki gerginlikten oluşan düğümünden dolayı yutkunmaya çalışarak kısık bir sesle konuştu:

“Jeff’le Ronni evlendiler ve bebek sahibi olmayı plan-

lıyorlar. Nafakayı kesmek için dilekçe veriyor. Yani beş parasızım... Ve Adam'la yattım."

Jenny, sanki karşısındaki Çince konuşuyormuş gibi bakakaldı. Sonra birden:

"Ne?" dedi.

Sue Ann, bir soluk alıp yeniden başladı:

"Jeff Ronni'yle evlendi ve..."

Jenny, elini kaldırdı:

"Hayır, dur! Hepsini duydum. Sadece... Anlamakta güçlük çekiyorum."

"Anlaşıyor. Sadece bir anda zor oluyor."

Jenny, gözlerini kısarak ona baktı:

"Pekâlâ, baştan başlayalım." Ama Sue Ann ayrıntıları anlattıkça gözleri iyice açıldı. "Jeff gerçekten onunla evlendi mi? Bu kadar çabuk mu? Ve... Ve o... Ne yapacaktı?"

Sue Ann, Barry Clayton'ın telefonda kendisine aktardığı tüm bilgileri anlatarak sürdürdü. Ve Jenny, her zamanki gibi onun tarafında yer alıp onun için üzüldü. Ona destek olarak bunları yapan bir adama ihtiyacı olmadığına, Sophie'yi mahkemenin ondan asla alamayacağına ikna etmeye çalıştı.

"Ama ben yine de çabucak daha iyi bir iş bulmalıyım," diye açıkladı Sue Ann. "Ve Jeff'in o adımı atacak olması olasılığına karşı, kusursuz bir anne gibi görüldüğümünden emin olmalıyım. Yani bunu yapacağını sanmıyorum ama... Beni terk edeceği de asla aklıma gelmezdi. Ronni'yle bu kadar çabuk evlenip maddi desteğini keseceği de. Yani giderek..."

"Aşağılık herifin tekine dönüşüyor değil mi?" diye sordu Jenny.

"Yani ben, tahmin edilemez bir hâl alıyor diyecektim.

Ama sanırım 'aşâğılık herifin teki' de oldukça yerinde bir söz olur.”

“Bence de,” diye yanıtladı Jenny. “Peki şimdi, tümüyle anlaşılmaz olan diğer kısma geçelim. Aslında, seni yanlış duyup duymadığımı merak ediyorum.”

“Benim Adam’la yattığım kısımdan söz ediyorsun,” dedi Sue Ann onaylamak için.

Jenny yeniden, o sanki yabancı bir dille konuşuyormuş gibi bakıyordu:

“Tamam... Bu cümlede, kafamı karıştıran birkaç bölüm var. Seks yaptığın kısım gibi... Ve Adam’la ilgili olan kısım gibi.”

“Benim için de kafa karıştırıcı,” dedi Sue Ann. “Ama olan bu işte.”

Jenny, yine bir dakikalığına sessiz kaldı. Sanki tüm bu bulmacayı çözmeye çalışıyor gibiydi.

“Yani...” Hafifçe başını salladı, sanki bu karışıklığı çözmeye çalışır gibi. “Seks yaptığını söylüyorsun. Ve bunun da Adam’la olduğunu... Adam Becker’la. Bana birkaç yıl öncesine dek unutturmaya çalıştığın lise aşkımla...”

Sue Ann, bu ironi karşısında biraz ezilip büzüldü.

Sonra Jenny, sanki olanları sonunda anlıyormuş gibi kaşlarını çatı:

“Vay canına... *Adam*’la seks yaptın! Gerçekten, bu diğer konudan daha önemliymiş gibi davranmak istemiyorum ama... Hadi, anlatmaya başla.”

Derin bir soluğun ardından Sue Ann, alışveriş merkezindeki geyikten başlayıp artık çok heyecanlı ve biraz da korkunç olan tüm hikâyeyi anlatmaya başladı.

“Farkında mısın?” diye sürdürdü kısık bir sesle. “On altı yaşımdan beri, Jeff’ten başka birini ilk kez öptüm.”

“Vay canına!” dedi Jenny. “Nasıldı?”

Sue Ann, soluk aldı:

“Güzeldi.” Sonra da Adam’ın bu iddiasız sözcüğe verdiği tepkiyi anımsayıp ekledi. “Hayır bekle, bu bir yalan... Kusursuzdu.”

Bu söz, Jenny’nin gözlerini aydınlattı:

“Gençken de çok güzel öperdi.”

Sue Ann, bildiğini belli edercesine başını salladı:

“Çok nazik, kendinden emin ve telaşsız. Sanki... Öpmek bir sanatmış gibi.”

“Evet.” Jenny’nin sesi özlem doluydu. “Bu, anılarımı anımsattı. Ama... Seks nasıldı?” Adam’la o zamanlarda o denli ileri gitmemişlerdi.

Bu soru, Sue Ann’in daha zevk dolu bir soluk almasına neden oldu:

“Yani, belki de çok fazla kıyas yapma şansım olmadığı içindir ama neredeyse... Bir mucizeydi.”

“Mucize? Vay canına!” Jenny gözlerini iyice açtı. “Bu, bir şeyler anlatıyor.”

Sue Ann, sadece başıyla onayladı. Jenny, bu fikre alışmış gibi gülümsedi:

“Yani... Sen ve Adam.”

Ama Sue Ann onu susturdu:

“Sessiz ol, çocuğum yan odada. Ve bundan senden başka kimseye söz etmeyi düşünmüyorum. Çünkü o ve ben, olanları unutup yolumuzu sürdürmeye karar verdik.”

Jenny, başını inanmıyormuş gibi yana eğdi:

“Hımm, *bunu* neden yapasınız? Yani olanlar inanılmaz ve mucizeviyse... Adam, kusursuz biridir.”

Sue Ann, derin bir soluk aldı. Birilerinin şeytanın avukatlığını yapmasına ihtiyacı yoktu. Jenny’nin söylediklerini dinlemesini istiyordu sadece. Genelde ona her şeyini anlatmasına karşın, Adam’ın boşanma hikâyesini anlata-

madı... Sonuçta söz vermişti. O nedenle baştan savma bir yanıt verdi:

“Elbette Adam çok hoş. Ama bu kadar kısa bir zamanda başka bir adama inanmam gerekiyor mu Jen?”

Jenny omuzlarını silkti:

“Bak, şu an ikirciklisin ve bunu anlıyorum.” Kendisi de kötü adam Bay Cazibeli ortaya çıkmadan önce, hoş olmayan bir boşanma deneyimi yaşamıştı ve Sue Ann, arkadaşının tedbirli oluşuna hak vereceğini düşünüyordu.

“Haklı olarak,” diye belirtti Sue Ann. “Sadece çok erken. Boşanmanın ardından...”

“Ama mucizeviydi,” diye anımsattı Jenny. Sanki Sue Ann bunu unutabilirmiş gibi.

“Evet,” diye onayladı Sue Ann, biraz üzülerek. “Bu karmaşanın dışında da yaşamımda bir sürü sorun var, biliyorsun. Özellikle de şu an... Zaten uğraşmam gereken bir sürü şey var. Yerleşmek, emlakçilik lisansım için çalışmak, Sophie’nin bunları rahatça atlatmasını sağlamak... Ve tüm bunlardan daha önemlisi, hızlı bir şekilde gelirim yükseltmek gibi. Ayrıca, Sophie’ye iyi bir Noel yaşatmaya çalışıyorum. Yani yaşamıma yeni bir adam sokmanın vakti değil.”

Bana kendimi ne kadar iyi hissettirmiş olursa olsun.

Hâlâ sürekli aklımda olsa da.

*Pırıl pırıl ama soğuk bir kış günüydü,
kar her yeri örtmüştü.*

Charles Dickens, Bir Noel Şarkısı

Bölüm 6

Jenny elinde, her birinde kalın naneşekeri çubukları olan kırmızı, sıcak çikolata fincanlarının olduğu tepsiyle oturma odasına doğru yürüyordu. Hâlâ Sue Ann'in verdiği haberleri anlamaya çalışıyordu. Vay canına! Jeff Ronni'yle evlenmiş ve Sue Ann, Adam Becker'la yatmıştı! Ama Mick'le Sophie'yi çok uzun süre yalnız bırakmak istemiyordu. Çünkü iri, sert ve çekici kocası çocukların çevresindeyken çok rahat olamıyor ve ikisi için de işlerin zorlaşmasını istemiyordu. Mick, küçükken kötü bir aile hayatı yaşamıştı. Çocukluğu kötü anılarla doluydu. Belki de bu yüzden, çocuk olmakla ilgili şeyleri zihninden uzak tutmaya çalışıyordu. Ne olursa olsun, şimdiye dek Mick'in kurtarılmayı bekliyor olacağını düşünüyordu.

O nedenle ikisini, yerde yanmakta olan bir dizi ışığın ortasında bulmayı beklemiyordu.

Trouble patileriyle vurmaya çalışırken Mick Sophie'ye, Trouble'ın karşısında ışıkları nasıl sallayacağını gösteriyordu:

“Şimdi biraz hareket ettir,” diyordu Mick. “Hareket eden şeyleri izlemeyi sever.”

Böylesine sıradan bir görüntü, Jenny'nin kalbini ısıttı.

Bu biraz da bu özel Noel'in, Sue Ann'in kızı için ne kadar zor olacağını bildiğindendi. Trouble'la birkaç dakika oynamak bile olsa, kutlamaların daha mutsuz dönemlerini unutmaları için en ufak bir mutlu anın bile Sophie için bir avuntu olacağını düşünüyordu. Bunun bir diğer nedeni de Mick'i daha önce ne Sophie'nin ne de başka bir çocuğun yanında biraz olsun rahat görmemesiydi. Belki de yıllar içinde Sophie'nin varlığına alışmış olmasından dolayıydı. Ya da belki de kedi ve ışıklar, ikisini bir araya getirmek için doğru araçlardı o anda.

Ama her iki türlü de beklenmeyen gerçek, karşısındaki manzara Jenny'nin kalbini ısıtmaktan daha fazlasını yapıyordu şu an.

Aslında... Vay canına! Tam olarak donup kalmasına neden olmuştu. Çünkü —Ulu Tanrım— onunla bir bebeklerinin olmasını istiyordu.

Bunu hiç beklemiyordu. Ama inkâr edemezdi. O kısacık dakika, hiç ummadığı bir anda annelik içgüdüsünü uyandırmıştı. Bunu kalbinde hissetmişti. Ve de rahminde...

Vay canına!

Yıllar önce, olasılıkla asla anne olamayacağı gerçeğiyle yüzleşmişti. Mick'ten önce, çocuklarının olmadığı talihsiz bir evlilik yaşamıştı ve Mick'in çocuk sahibi olmak istemediğini biliyordu. Bunu anlıyor ve gerçekten buna saygı duyuyordu. Bu, herkese göre bir şey değildi. Bu da Jenny için sorun değildi. Mick'i deli gibi seviyordu. Bir çocuk olmadan da mutlu ve doyurucu bir yaşamları olabileceğini biliyordu.

Ama yine de... Mick'le Sue Ann'in küçük kızının bu görüntüsü kalbine işledi. O anda anne olmak, Mick'i de baba yapmak için can attı. Trouble'ın Sophie'nin elindeki

yanan ışıklara çılgınca pati vuruşunu izleyip gülen ikiliye bakmak. neredeyse soluğunu kesmişti.

“Aaa, merhaba... Kapının önünü kapatmışsın,” dedi Sue Ann arkasından.

“Ah, özür dilerim.” Jenny yürüyüp yerde dağınık duran ışıkların çevresinden dolandı. “Sıcak çikolata,” dedi, tepsiyi sehpa indirirken.

“Ve kurabiyeler,” diye anımsattı Sue Ann, getirdiği dekoratif kutuyu açarken. Mick’le Sophie de onlara katıldılar. Sophie hemen kırmızı Rudolph burunlu geyik şeklindeki bir kurabiyeye uzandı.

“Bu Noel’de ne istiyorsun Sophie?” diye sordu Jenny. Sonra da yanıtın anne babasıyla ilgili bir şey olmasından korkarak neredeyse bu soruyu sorduğuna pişman oldu.

O yüzden, Sophie yanıtını verdiğinde rahatladı:

“Bir geyik...”

Rahatlaması geçiciydi. Sue Ann’in yüzündeki ifadeyle kafasına dank etti:

“Ama ben ona anlatmaya çalışıyorum,” dedi Sue Ann. “Noel Baba’nın fazladan geyiği olmadığını.”

Ah, Jenny şimdi anlamıştı. Sophie tümüyle olanaksız bir armağan istiyordu ve bu, Jeff’siz Noel döneminde Sue Ann’in omzuna biraz daha ağırlık eklemiş olacaktı. Jenny, Sophie’nin mutluluğunun Sue Ann’in en önemli önceliği olduğunu ve Noel sabahı onu düş kırıklığına uğratmak istemediğini biliyordu.

“Doğru,” diye söze karıştı Jenny. “Eminim Noel Baba’nın elinden gelse, sana bir tanesini getirirdi ama kızlığını çekmesi için hepsine ihtiyacı var.”

Sadece bu söz üzerine bile Sophie’nin gülüşü silinip gitti. Bir geyiğe sahip olmayı gerçekten çok istiyordu belli ki.

Kapı çalınca Jenny:

“Bu, Amy olmalı. Dün kitabevine gidip bize katılması için onu da davet ettim,” dedi.

Yakın kız arkadaş grubunda bekâr olan sadece Amy’y-di. Gerçi Sue Ann de öyleydi artık... Amy, yalnız olmayı dert ediyor gibi görünmese de Jenny, özellikle de Rachel ve Tessa’nın ikisi de düğün planlarıyla uğraşıyorken, Amy’nin kendini biraz yalnız hissettiğini düşünüyordu.

“Umarım gecikmemişimdir,” dedi Amy, Jenny kapıyı açınca. Sonra da beyaz bir kurdeleyle bağlanmış kırmızı küçük bir kutuyu kaldırdı. “Atkestanesi şekerlemeleri yaptım.”

“Mick buna bayılacak,” dedi Jenny. Çünkü Mick, oralarda popüler olan çikolatalı ve fıstık ezmeli Noel şekerlemelerine bayılırdı. Amy’yi içeriye aldı.

Herkes Amy’yle selamlaştı. Amy eğilip Trouble’m kulaklarının arkasını okşadı. Jenny de ayakta durup onları izledi. Jenny, burada güzel bir yaşam kurmuştu. Birkaç yıl önce boşanmasının ardından Destiny’ye döndüğünde, gerçek olabileceğini hayal bile edemeyeceği kadar mutlu bir yaşam. *Bir kızın isteyebileceği her şeye sahibim. Ateşli ve sevgi dolu bir eş... İyi arkadaşlar... Ve doyurucu bir kariyer.* İçten içe gökbilimci olmak istese de, Destiny Lisesi’nde fen dersi vermeyi seviyordu Jenny.

“Sophie, anneni, seni kitabevine getirmesi için ikna etmelisin,” dedi Amy. “Yeni bir yavru sokak kedimiz var.” Kedileri çok seven Amy, sokak kedilerini koruması altına almakla yavaş yavaş ün salıyordu. Jenny, insanların istemedikleri kedileri özellikle ona bıraktıklarından kuşku lanmaya başlıyordu.

“Onu Dickens diye çağırıyorum,” diye ekledi Amy.

“Çünkü biraz şeytan,” diye tahminde bulundu Sue Ann.

Ama Amy ona, “şaka yapıyor olmalısın” bakışı attı sadece. Sokak kedilerine hep sevdiği yazarların adlarını verirdi.

“Ah,” dedi Sue Ann. “Charles’tan dolayı.”

“Noel zamanı yaklaşıyor,” diye anımsattı Amy. “Ama mademki konuyu açtın, biraz şeytanlığı da var elbet. Ve Sophie ona bayılacak.”

Mick Sophie’nin yardımıyla ağacın dallarından ışıkları sallandırana dek kedi muhabbeti sürdü. Ve Jenny, bir kez daha bu görüntünün kendisini nasıl derinden etkilediğine şaşırdı... Sanki olması gereken bir manzara gibiydi. Kim bilir, belki de gelecek Noellerde...

Aman Tanrım, bir bebek istiyorum. Bir çocuk. Mick’le bunu gerçekten çok istiyorum.

Bu isteği, daha önce hiç bu denli içini sızlatan bir şekilde hissetmemişti. Bu, tam olarak acı vericiydi. Öyle ki, az önceki düşüncelerini düzeltmesi gerekiyordu. *Bir kızın isteyeceği her şeye sahibim... Bir bebek dışında.*

Mick’in istemediği ve hiçbir zaman istemeyeceği bir bebek.

Jenny bir soluk aldı. Bu nasıl olmuştu? Biraz önce çok mutluydu, yaşamındaki her şey için minnettardı. Ama şimdi, bir anda, olasılıkla asla sahip olamayacağı bir şeyi istiyor ve dünyasının o olmadan bir daha asla güzelleşmeyeceğini düşünüyordu.

...

Sue Ann’in bugün yaptığı ilk hata, Amy’nin öğüdüne uyup Sophie’yle birlikte, Noel’le ilgili işleri yaparken kitabevine uğramak oldu.

Sophie’nin, Trouble’la olduğu gibi küçük kedi yavrusu Dickens’la da birkaç dakika oynamasının, onun için

küçük, kısa bir oyalanma olacağını düşünmüştü. Şu çok istediği olanaksız geyiği unutmamasına yardımcı olabilirdi. Ama onun yerine Sophie, Sue Ann gitme vaktinin geldiğini söylediğinde, ufacık gri kedi yavrusuna kendini kaptırdı. Gitmek istemiyordu. Sue Ann, kızının gözünden akan yaşları gördü. Bunun sadece kediden dolayı olmadığını biliyordu. Ama yine de kendini kötü niyetli bir cadı gibi hissetti.

İkinci hatasıysa artık eve götürmesinin kolay olmayacağı bir Noel ağacı almaya gitmek oldu. Çünkü Jeff SUV'u almış, ona Corolla'yı bırakmıştı. Becker Peyzaj'a, Adam'ın orada olmayacağını bildiği bir saatte gitmekle çok büyük akıllılık ettiğini düşünüyordu. Adam, her çarşamba Dolly's Main Street Cafe'de Logan Whitaker'la buluşurdu. Ama aptal gibi, boşanmanın kendi yaşamında değiştirdiği tüm o küçük ayrıntıları unutmuştu, örneğin artık büyük eşyaları taşımaya uygun bir aracının olmadığı gibi... Ve Adam'ın ağaç satış yerindekiler, ağacı arabanın tepesine bağlamayı önerdilerse de Sue Ann, bunun iyi bir çözüm olmayacağını düşündü. Neyse ki bu çok büyük bir sorun olmadı. Chuck Whaley, Sue Ann'in adresini ahp bu öğleden sonra memnuniyetle getireceklerini söyledi.

Sue Ann'in üçüncü hatası mı? Evin dışındaki Noel ışıklarını kendi kendine asabileceğini düşünmek... Şu anda bunu yapıyordu. Yaşamı pahasına bir merdivenin üzerinde asılı duruyormuş gibi geliyordu. Ölümüne yere çakılmadan nasıl oluyordu da ışıklara şekil verilebiliyordu, merak ediyor ve Jeff'e tekrar tekrar sövüyordu.

O anda, Jeff'e onu özlediği için sövmüyordu. Sophie'ye alıştığı tanıdık geleneklerle geçen bir Noel yaşatmadığı için sövüyordu. Bunun sevgi ya da bağlılıkla bir

ilgisi yoktu. Sadece sinirle, belki de terk edilmeyeyle ilgisi vardı.

Ama bunu yapabilirim. Annem de yaptı yıllarca. Tek bir kez bile yakınmadı. Babası, o daha Sophie'den bile küçük bir kızken kalp krizinden ölmüştü. Annesi bir daha asla evlenmedi. Babasından başka bir adama en ufak bir ilgi bile duymadı. Ve her nasılsa, hepsinin yaşamının da her anlamda rahatlıkla üstesinden geldi. Sue Ann, annesine her zamankinden daha çok saygı duyarak onun gücüne sahip olmayı diliyordu.

Bu yıl ışıklardan rahatlıkla vazgeçebilirdi ama o saçma geyik gibi, bu da Sophie'nin sorup durduğu ve onun —çılgınca olsa da— yapabileceğini düşündüğü bir şeydi. O nedenle merdivene tırmandı ve işte oradaydı. Altındaki karlı bahçeye uzanan ışık dizisine nasıl uzanacağını düşünüyordu. Evet, şehir merkezine birkaç blok uzaklıkta olan evini seviyordu ama birden... Çok yüksek geldi gözüne. Ve de geniş. *Nasıl oldu da bu kadar büyük bir eve ihtiyacımız olduğunu düşündüm?* Bu aralar bunu merak ediyordu.

Ancak karşısına bakıp da Adam'ın kamyonetinin kasasında bir Noel ağacıyla birlikte Holly Lane'e doğru döndüğünü görünce, bunların hepsini unutup iki numaralı hatasına odaklandı.

Kendine inanamasa da, Adam onun karla kaplı garaj yoluna dönünce, kalbi göğüs kafesinin içinde hızla atmaya başladı. Koyu renkli, şişme bir yeleğin altına kareli bir gömlek giymiş olan Adam, arabadan indi. Aman Tanrım, çok yakışıklı görünüyordu. Göl evindeki gibi, karelilerin içinde bile... Belli ki birkaç gündür tıraş olmamıştı. Bu da çenesinde koyu bir sakal bırakmıştı. Saçları yine dağınıktı. Bu kezki, ağaç satış yerindeki soğuk ve rüzgârdan

dolayı olmuş gibiydi. Lanet olsun, Sue Ann ne zamandan beri böyle dışarıda vakit geçirmeyi seven sert tiplerden hoşlanıyordu?

Adam genelde iyi görünürdü ama bunun Sue Ann üzerinde yarattığı etki kesinlikle değişmişti. Şu anda göğüslerinin sızladığını, bacaklarının arasının karıncalandığını hissediyordu. Ve hâlâ onunla seks yaptığı gerçeğini zihninde anlamlandıramıyordu. O günden beri, olanlar sanki bir düşmüş ya da fanteziymiş gibi gelmeye başlamıştı. Ama şimdi Adam'ı görmek, gerçeği şaşırtıcı bir netlikle yeniden ortaya çıkarmıştı.

O anda, Sue Ann kendine baktı. Yırtık pırtık bir kotla kazağının üzerine eski bir parka giymişti. Antika bir bere, başından kulaklarına doğru iniyordu. Saçları da altından her bir yana dağılıyordu.

Elbette nasıl görüldüğü çok da önemli değildi. Jenny'ye de geçen gün bir kez daha anımsattığı gibi, bu sadece bir kezlik bir şeydi. Bu durumun üstesinden gelebilmenin en mantıklı yolu buydu... bir sürü nedenden dolayı. Bu da onları her zaman olduğu gibi yeniden arkadaş olmaya zorluyordu. Bu nedenle de gerilmesine gerek yoktu.

Ama geriliyordu. Ayrıca neden şu aptal bereyi takmıştı ki?

Tek iyi şey, Adam'ın gelişiyle üzerinde durduğu o ölüm merdiveninden aşağı inmek için bir bahanesi olmasıydı. Ama birden, bunun düşüncesinin yapmaktan daha kolay olduğunu fark etti. Işıklar o anda kollarına dolanmıştı. Aşağı inmek için merdivenin basamağına sarılmış ellerini açması ve geriye doğru gitmesi gerekiyordu.

Ve —ah— ilk adımında, merdivenin sallanmasıyla düşeceğini hissetti. Bir soluk aldı ve yüreğinin ağzına geldiğini hissetti.

Adam'ın aşağıdan:

“Dur dur dur!” dediğini duydu. Aşağıya bir bakış atıp ne kadar berbat bir dengesi olduğunu anladı. Sımsıkı tutunup soluk alışverişini kontrol etmeye çalıştı.

“Tanrı aşkına Sue Ann, merdiveni düz bir zemine koyduğuna emin olmalısın,” diye azarladı Adam aşağıdan. “Pekâlâ, ben tutuyorum, inebilirsin,” diyerek biraz daha rahatlatıcı konuştu sonra.

Hıı, söylemesi kolaydı. Hâlâ soluk soluğaydı ve nasıl bu hâle geldiğini merak ediyordu. Ama aşağı inmek, kulağa iyi geliyordu. Geriye doğru o zorlu ve dikkatli adımları atmaya başladı. İnerken de elleriyle sıkıca metal merdivenin yanlarını tutuyordu. Bir tane, bir tane daha... Ve yavaşça karlı zemin giderek yaklaştı. Sonunda da kendini Adam'ın sıcaklığında buldu.

Bir kez daha kısa ve hızlı bir şekilde soluğunu içine çekti. Sonra da Adam merdiveni bırakırken, dönüp onunla göz göze geldi. Yüzü tam orada, öpmek için yeterince yakınındaydı. Kış ve misk kokulu, çekici erkek kokusu karışımını hissedebiliyordu.

“Hımm, teşekkürler,” dedi, bu kez kalbi tümüyle farklı nedenlerle hızla atarken.

“Benim için zevkti,” dedi Adam, derinden gelen bir sesle. “Ama daha dikkatli olmalısın.”

Sue Ann'in rahat hissedebilmesi için hâlâ çok yakındılar. Eğer kendini bir an önce bu pozisyonundan kurtarmazsa, onu *öpecekti* —tümüyle içgüdüsel ve kadınsal nedenlerden dolayı—... O nedenle kendini Adam'la merdiven arasındaki dar yerden kurtardı.

Evet, bu daha iyiydi. Biraz daha... Hava daha soğuktu, çok da davetkâr değildi ama bu deliliğe başlamadan bir son vermesi gerekiyordu.

“Neye kalkıştığımı bilmiyordum,” diye kabul ederken buldu kendini. “Sophie ışıkların takılmasını istedi ve ben, bu Noel’in onun için olabildiğince eğlenceli olmasını istiyorum. Yetişkin bir kadının yapabileceği bir şey gibi gelmişti ama ev çok büyük ve sandığımdan da zormuş.”

“Sue Ann,” dedi Adam, sanki onu ikna etmeye çalışıyormuş gibi. “Işıkları ben takacağım.”

Sue Ann birden ciddileşti. Adam iyi biriydi ama o, kendine yetmek istiyordu. Aslında, buna ihtiyacı vardı:

“Her zaman beni kurtarman için sana gelemem.”

“Neden olmasın? O kadar da büyük bir iş değil. Sadece birkaç ışık. Bu, benim iyi olduğum ve görünen o ki senin de iyi olmadığın türden bir iş. Keyifle yaparım. Bu, seni kurtarmak olmuyor. Bir arkadaşın arkadaşına iyiliği sadece...”

Sue Ann, derin bir soluk alarak teslim oldu:

“Tamam.” Sonuçta objektif olması gerekiyordu. “Teşekkürler.”

Adam, önemli olmadığını gösterircesine sadece başını salladı:

“Ağacı içeri taşıdıktan sonra, dışarı çıkıp başlarım.”

“Onun için de teşekkür ederim. Ağacı getirdiğin için...”

Bu kez başını sallayan Sue Ann’di:

“Ben sadece... Bu yıl tüm bu Noel kutlama işlerinden dolayı çok keyifsizim.”

“Sözü bile olmaz. Gerçekten,” dedi Adam. Sonra ağacı taşımak için kamyonetine doğru gidip bir oduncu gibi sırtına zorlanmadan atarak taşıdı. Bu, Sue Ann’i sanki kışkırtıyormuş gibiydi. *Ama yok artık! Şunu kes. Adam senin arkadaşın. Senin ateşli, seksi ve yatakta yetenekli olan arkadaşın... Aman Tanrım!*

Adam, Noel ağacını Victoria tarzı evin çevrelenmiş verandasına taşırken, Sue Ann'e bakmamaya çalıştı. Çünkü o merdivenden indiğinden beri Adam, dev bir sertlikle savaşıyordu. Cumartesi gününden beri, Sue Ann her aklına geldiğinde uyarılıyordu.

Seks, yaşamında çok büyük ya da sıra dışı bir olay olduğundan değildi bu. Hafta sonları yatmak için birilerini aramak için dışarı çıkmazdı belki ama Sheila'dan ayrıldığından beri, kadınlarla karşılaşmalarından payına düşeni almıştı. Kadınları mıknaş gibi çeken arkadaşları Mike ve Logan'la takılması, boşanmadan sonra işlerin rayına oturmasını iyice kolaylaştırmıştı. Elbette Mike artık nişanlıydı, barlara pek takılmıyordu ama nişanlanana dek kadınlarla bolca ilişkisi olmuştu. Yani Sue Ann'le yaşadıkları çok ender olan şeyler değildi.

O hâlde neden böyle hissetmeyi sürdürüyordu? Neden Sue Ann kahrolası aklından çıkmıyordu?

Çünkü o, Jeff'in eski eşi... Çünkü onu tüm yaşamın boyunca tanıdın. İşte bunlar işi biraz daha tuhaflaştırıyor, hepsi bu. Bunlar Adam'ın kendine sunup durduğu mazeretlerdi. Yine de ara ara merak ediyordu...

Belki de şu "olanları unutup olağan davranma" fikrini çok çabuk kabul etmişti. Belki de başka bir seçenek göremediği için kabul etmişti sadece.

Birçok açıdan kabul etmek kolay ve mantıklıydı. O nedenle de sözcükler ağzından dökülmüştü bir şekilde.

Bu, gerçekten de bu olaylarla başa çıkabilmenin en akıllıca yoluydu. Özellikle de dün gece Jeff'ten aldığı telefondan sonra... Evet, o telefondan sonra, unutmak daha da akıllıcaydı. Adam, onların sorunlarının tam orta yerinde olma fikrini sevmiyordu.

Yine de ne olursa olsun —mantıklı olsa da olmasa da— bir arkadaşın diğerine yaptığı iyilik olduğunu söylediği kısımda içten içe utanıyordu.

Gerçi son zamanlarda birçok şey yüzünden utanıyordu. Onun için çalışan çocuklara, hafta boyunca bağırmaı sürdürmüştü. Siyah collie köpeği Pepper'a bile, eve gittiğinde onu görüp sevinçle hoplayıp zıpladığı için bağır-mıştı. Aslında, eve gittiğinde birini gördüğü için mutlu olmasına karşın bunu yapması ironikti.

Sue Ann, evin kapısını onun için açık tutuyor, o da ağa-cın dallarını kırmamak için yavaşça kapıdan geçiyordu.

“Sağa, sağa,” diye Adam'ı yönlendiriyordu Sue Ann. Buna şaşırıyor olsa da, az önce merdivenden arka arka inip kendisine doğru geldiğinde olduğu gibi, şu anda da ona çok yakın geçiyor olmak Adam'ın hoşuna gidiyordu.

Adam'ın bir yanı suçlu hissediyordu. Çünkü o, saf ve tatlı Sue Ann'di ve şu anda onunla ilgili kötü şeyler düşünüyordu. Ama diğer yandan, Sue Ann de onunlayken biraz *yaramazlaşmıştı*. Ve bu Adam'ın hoşuna gitmişti. O zaman bu nasıl olur da zihninin içine işlemezdi?

Adam'ın, ağacı içeri soktuğunda nereye yerleştirmesi gerektiğini sormasına gerek yoktu. Noel'de Sue Ann'in evine birçok kez gelmişti ve Sue Ann'in ağacı, sokaktan da görünebilecek köşedeki küçük, dışa doğru çıkıntılı pencerenin önüne kurduğunu biliyordu.

Sue Ann zaten oraya bir kutu koymuştu. O nedenle Adam, Sophie mutfaktan koşarak gelirken ağacı oraya yerleştirdi.

“Bizim ağacımızı getirmişsin!” dedi, Noel sabahı her çocukta olduğu gibi kocaman gözlerle.

Adam, vaftiz kızına gülümsemek için ara verdi:

“Bunun senin ağacın olduğunu duyunca, onu benim getirmem gerektiğini düşündüm.”

“Gerçekten mi?”

“Elbette. En sevdiğim kızı görme şansını kaçıramazdım.” Elbette Sophie’yi kastediyordu ama o sırada kapıda duran ve aynı anda hem darmadağın hem de sevimli görünen Sue Ann’e kaçamak bir bakış atarken buldu kendini. Yanakları soğuktan kızarmıştı. Sue Ann’in bakışlarından, gerçeği anlayıp anlamayacağını merak etti. *Şu anda, benim favori kızım sen olabilirsin.*

Bunu istesem de istemesem de.

“Burada kalıp ağacı süslememize yardım eder misin?” diye sordu Sophie, tatlı kahverengi gözlerini biraz daha açarak.

Kendisi ne denli huysuz olursa olsun, böyle bir bakışı geri çevirmek çok zordu. Saatine baktı. Üçü biraz geçmişti; işten paydos etmek için çok erkendi ama o patron olduğuna göre, istediğini yapabiliirdi.

Yine de... Sue Ann’e attığı hızlı bir bakış, yanıtın hayır olması gerektiğini söyledi. Görünen o ki Sue Ann, geçen hafta sonundan sonra, onun yanında rahat değildi ve Adam bundan nefret ediyordu.

“Pekâlâ, ben şimdi gidip dışarıdaki ışıkları takacağım,” dedi Adam, Sophie’ye soruyu unutturarak.

“Ben de yardım edebilir miyim?” diye sordu, Sue Ann’in küçük ve sarışın minyatürü.

O zaman, Sue Ann’e bir bakış daha attı:

“Annen izin verirse...”

Adam, Sue Ann derin bir soluk alırken bile bakışlarını okuyamadı. Ama sonra Sue Ann birden gülümsedi ve:

“Elbette Adam’ın ışıkları takmasına yardım edebilirsin. Ama önce üzerini sıkıca giydirelim. Dışarı çok soğuk,” dedi.

“Bak!” diye işaret etti Sophie sonra. Adam da Sue Ann de ağacın arkasındaki aralıktan, bahçeyi görebilmek için baktılar. “Yine kar yağıyor!”

Hıh, buna ne demeli? Geçen hafta sonu hızla biriken kar gibi bu da beklenmiyordu. Gökyüzünden birden düşen iri ve kalın kar taneleri, Adam’a kendini Holly Lane’deki bu eski ve büyük evde, Sue Ann ve Sophie’yle sarmalanmış hissettirdi.

“Sanırım işe koyulmalıyız,” dedi Adam, Sophie’ye bakarak. Ama gizliden gizliye, geçen sefer kar yağdığında olanları anımsıyordu ve içi ısınıyordu.

*Gece hızla tükeniyor ve
bu anlar benim için çok değerli...*

Charles Dickens, Bir Noel Şarkısı

Bölüm 7

Bir saat sonra, dışarıda hâlâ kar yağıyordu. Öğleden sonra sona eriyor, gün ışığı azalıyordu. Sue Ann, çıkıntılı pence-
reden Adam'la Sophie'yi gizlice gözetleyip kardan adam
yapmaya başladıklarını görünce, gülümsedi. Sophie mut-
lu görünüyordu, sorunlarından uzaklaşmış gibiydi. Bu da
Sue Ann'in şu anda isteyebileceği tek şeydi.

Ya da bir dakika, bu tümüyle doğru değildi. Tam za-
manlı bir iş de isteyebilirdi. Son birkaç gündür seçenek-
leri araştırıyor olsa da henüz hiçbir şey bulamamıştı. Ama
paniklemeyecekti.

Güçlüsün ve yeteneklisin ve her şey düzelecek.

Evi yitirmeyeceksin. Sophie'yi yitirmeyeceksin.

Şimdi kötüye odaklanmayı bırak ve iyiye odaklan.

Ve iyi de şu anda onu ön kapıya doğru çekiyordu, o
manzaraya yaklaşabilmek için anlaşılmas bir istekle. Bel-
ki de sadece kızının mutluluğuna eşlik edip kendisi de
mutlu olmak istiyordu. Genellikle soğuk gecelerde sardı-
ğı, eski, tığla işlenmiş bir şalı girişteki raftan alıp omuzla-
rına sardı ve verandaya doğru sessizce ilerledi.

Tüm mahalle yeni yağın karla parlıyordu. Akşam ye-
meği vakti yaklaşıyor olmasına karşın, Holly Lane'de-

ki birçok ev sessiz ve sakin görünüyordu. Tek ses, Sue Ann'in kalbini ısıtan Sophie'nin gülüşünün hoş sesi idi.

"Kardan adam yerine," derken duydu Sophie'yi Adam'a. "Kardan geyik yapabilir miyiz?"

Adam Sophie'ye, "hadi ama gerçekçi ol" dercesine bir bakış attı:

"Ben yetenekli bir kar ustasıyım Soph," dedi. "Ama sihirbaz değilim."

Ve kızının kıkırdaması yine soğuk havayı doldurdu:

"O zaman kardan kediye ne dersin?" Evet, elbette artık aklında kediler de vardı.

Sue Ann, Adam'ın Sophie'yle birlikte biriktirdikleri kar yığınının doğru gözlerini kısarak baktığını gördü. San-ki soruyu değerlendiriyor gibiydi. Sonra da aynı düşünce- li bakışla Sophie'ye baktı:

"Tamam. Kardan kedi yapabilirim. Ama bıyıkları için ince dallara ihtiya ımız olacak. O nedenle toplamaya baş- lasan iyi olur."

"Evet!" diye neşeyle sevindi Sophie. Bahçenin köşe- sindeki uzun  amlara bakmak için karın üzerinde ilerledi. Sue Ann de evin saçaklarını, pencerelerini saran parlak ışıklara bakmak için çevrilmiş verandaya doğru uzandı. Ve o anda, bir şeyler kalbini bir battaniye gibi sardı. "*Vay canına, işte oldu,*" diye düşündü.

En ummadığı anda, o keyifli Noel duygusu içine ya- yılmıştı. Bu yıl bunu hissetmeyi bile beklemiyordu ama birden her yerini sarmıştı. Hem de en çok ihtiya ı olduğu bir anda.

şu anda karı yontmaya çalıştıklarından, ne Adam ne de Sophie, onun azalan gün ışığında verandada olduğunu fark etmediler. O da en azından o an için tuhaf bir şekil- de kendini huzurlu hissederek sessizce evin içine doğru girdi. Bu çok şaşırtıcıydı. Çünkü bu duyguyu uzun süre-

dir yaşamamıştı. Yepyeni sorunlar çevresini sarmışken bu duyguyu hissetmesi daha da tuhaftı.

Süs ve diğer dekorasyon malzemelerinin kutularını tavan arasından indirirken, bunların bu yıl yapacağını düşündüğü işler olmadığını fark etti. Sıcak çikolata fincanlarını hazırlamak için mutfığa gittiğinde, birkaç Noel şarkısı açtı. Bir dakika sonra Chris Isaak, "Let it Snow"u söylüyordu. Sue Ann, evin içinde koşuştururken, kendini en azından şu an için sorunlarını zihninin arkasına itip temkinli bir şekilde umutlu hissederken buldu. Bunun nasıl olduğundan ya da ne kadar süreceğinden emin değildi ama böyle hissettiği için çok minnettardı. Bazen anı yaşamak gerçekten bir saati ya da dakikayı yaşamak demek oluyordu ve bu saat, onun en güzel saatlerinden biriydi.

Ağır giriş kapısı hızla açıldığında, kızının içeriye doğru bakışlar attığını ve burnunun da Rudolph kadar kızardığını gördü:

"Anne! Anne! Gel de bak!" Sophie öyle heyecanlıydı ki, heyecanı Sue Ann'e de bulaştı. Kızını bu kadar kıpır kıpır davranırken görmek çok güzeldi.

"Tamam, geliyorum," dedi, Sophie tek parmaklı eldivenini sallayıp onu da acele ettirirken.

Bu kez şal yerine, daha önce Adam'ın kendisini görmesi için fazla eski püskü olduğunu düşündüğünü unuttuğu eski parkasını aldı.

"Atkını tak," dedi Sophie, çok acele ediyor olmasına karşın. "Soğuk olduğunda benim atkısız çıkmama asla izin vermezsin."

"Tamam anne," diye takıldı kızına, gülerek. Raftan parlak çizgili atkısını çekip boynuna doladı.

Dışarı çıktıklarında, hava neredeyse kararmıştı. Yılın bu zamanlarında, günler kısa oluyordu. Ama kar hâlâ kalın dantel taneleri gibi yağıp onun verandanın yeni açtığı

ışığında parıldıyordu. Sophie, onun bileğini yakalayıp artık birkaç santimetre olan ve ön bahçeyle hemen önündeki üzerinde sadece birkaç aracın izi olan sokağı kaplayan karın üzerine doğru çekti.

Sophie onu, Adam'ın önünde durduğu geniş kar yığına doğru çekiyordu. Adam'ın eldivenli elleri kotunun ön cebindeydi. Üşümüş ama neşeli ve çok yakışıklı görünüyordu. Gözleri kısa bir an buluştu. Sue Ann, daha önce planlamadığı bir gülüş attı ona, Sophie onu istediği yere götürüp durdurana, dönüp bakmasını isteyene kadar.

“Gördün mü?” dedi Sophie.

Vay canına! O anda, Adam'ın ışıklarla ne güzel bir iş çıkardığını fark etti. Yağan karda parlayan renklerle çevreliyorlardı bütün evi. Ama Sophie'nin ona gösterdiği, Adam'la birlikte yaptıkları, yine bir o kadar büyüleyici olan kardan kedi idi. Gururla bahçede oturuyordu. Sırtı kıvrımlı, ön ayakları düz, patileri özenle oyulmuştu. Patilerini olasılıkla arka bahçedeki ağaç yığınınından aldıkları odun parçalarıyla yapmışlardı.

Uzun, kıvrılan bir kuyruk, arkasında yerin üzerine uzanmıştı ama bir kedi olduğunun anlaşılmasını sağlayan en önemli ayrıntı, dik kulaklarıyla yüzüydü. Odun parçalarından üçgen şekilli olan bir tanesi, burun görevini görüyordu. Gözler için ağaç parçaları ve ağızla bıyıklar için de ince dallar kullanmışlardı.

“Bu... Neredeyse kusursuz,” dedi Sue Ann, aynı zamanda hem övüp hem de alay ederken.

“Neredeyse mi?” diye karşı çıktı Adam. “Bak, kuyruğunu dik yapmaya çalıştık ama olmuyor işte.”

“Hayır, sorun o değil,” dedi Sue Ann, hâlâ kardan kediyi incelerken. “Sadece biraz zarafete ihtiyacı var.” Bunu söyledikten sonra, kendi atkı takma kuralını çiğneyip boynundaki çizgili atkısını çıkardı. Ve kardan kedinin boynu-

na sarıp uzun uçlarını önden sarkıttı. “İşte,” diye ekledi. “Şimdi kusursuz oldu.”

Sophie, ellerini çırpı. Zıplamaya başlayıp:

“Fotoğrafını çekebilir miyiz?” diye neşeyle sordu.

Adam, hemen cep telefonunu çıkardı:

“Ben çekeyim,” dedi kardan kediyi göstererek. “Sen de yanma geç Sophie.”

Birkaç dakika sonra, herkes sırayla kediyle —sonradan Sophie ona Snowy adını verdi— fotoğrafını çekirmişti. Sue Ann:

“İçeride sıcak çikolata yapmak için malzemem var. Bu kadar uzun süre dışarıda kaldıktan sonra donuyor olmalısınız,” dedi.

“Biraz sıcak çikolata iyi olurdu,” dedi Adam.

Ve üçlü, kardan kediyi arkalarında bırakıp ön kapıya doğru taze karın üzerinde izlerini bırakarak yürüdüler.

İçeri girdiklerinde, herkes üzerindeki kışlıkları çıkarıp attı. Sue Ann, üç fincan kakao ve sütü mikrodalgada ısıttığı mutfığa gitti. Isınınca, Sophie üzerlerine kremalarını koydu. Ve çıplak Noel ağacının durduğu oturma odasına, ellerindeki fincanlarıyla döndüler.

“Yani ağacı süslememe yardım etmek için kalıyor musun?” diye sordu Sophie, bu konuda da Adam geldiğinden beri her şeyde olduğu gibi çok heyecanlı görünerek.

Belki de evde yeniden tanıdık bir adam olmasını seviyordur sadece. Ya da... Belki de kendisine eşlik edecek birilerinin olmasını istiyordur. Son aylarda bu büyük ev boş ve sessizdi. Ama ne olursa olsun, Sophie’nin yüzündeki gülümseme Sue Ann’in içini ısıttı.

O sırada soruyu geçiştirip:

“Pekâlâ, bilmiyorum. Saat geç oluyor ve kar dışarıda iyice birikiyor,” diyordu Adam, yol göstermesi için kibarca Sue Ann’e bakarak.

Saatin geç olduğu konusunda haklıydı. Aslında akşam yemeği vaktiydi. Sue Ann, ağaç süsleme işinin Sophie'yle birlikte yapacakları bir iş olduğunu düşünmüştü. Çünkü Sophie'nin evde yapılan etkinliklerde artık sadece ikisinin olacağı fikrine alışması gerekiyordu.

Yine de... Adam her zaman Sophie'nin yaşamının bir parçası olmuştu. Ve Sue Ann, onun evinin de şu anda boş ve sessiz olduğunu anımsadı. O nedenle, Adam'ın çekici mavi gözlerine bakıp gülümsedi:

"Neden kalmıyorsun?"

"Bence bu, bizim şu ana kadarki en güzel ağacımız Soph, değil mi?" dedi Sue Ann, geri çekilip biten işi hayranlıkla izlerken. Gümüş kar tanesi süsleri bir daldan diğerine uzuyordu. Ev yapımı süslerle Sue Ann'in anneannesinden kalan eski tip antika süsler birbirine karışıyordu. Her renkte yanıp sönen ışıklar baştan aşağı ağacı aydınlatıyordu. Ağacın tepesinde, Sophie'nin geçen yıl Sue Ann'e armağan olarak seçtiği parlak gümüş bir yıldız duruyordu.

Sophie'nin sevinçle parlayan gülümsemesi de aynı fikirde olduğunu gösteriyordu. Ama akşam, Sue Ann'in kontrolünden çıkmıştı. Sıcak çikolatadan sonra, çorba ve ızgara peynirle hızlı bir kış yemeği yapıvermişti. Şöminenin rafında duran saate bir bakınca, ağaç süslemenin planladığından daha uzun sürdüğünü fark etmişti:

"Sophie, neden babanı arayıp birazdan yola çıkacağımızı söylemiyorsun?"

Sophie'yi Jeff'le Ronni'nin evine bırakmakta gecikmişti.

"Tamam," dedi kızı, oturma odasının dışındaki merdivenlerden hızla tırmanıp yukarıdaki telefona giderken.

Sue Ann, gün boyunca ilk kez Adam'la yalnız kalıyordu. Ve ilk kez:

"Teşekkür ederim, bugün yaptığın tüm yardımlar için. Sophie çok mutlu oldu. Bu, son zamanlarda pek olmuyor." deme fırsatı buldu.

Şu anda ona bakarken, o tanıdık duyguyu yeniden hissettiğini inkâr edemezdi. Çünkü onunla bir önceki sefer yalnız kaldığında iyi, ateşli ve ağır ağır yakan türde bir seks yapıyorlardı.

Ama Adam, sadece başını kısaca sallayıp omuzlarını silkti:

"Son zamanlarda ben de bu kadar eğlenmiyorum. O nedenle inan bana, benim için bir özveri değil bu." Sonra ağzını kuşkulu bir şekilde eğdi. "Sadece... Jeff'in evine gitmeyi mi planlıyorsun şimdi?"

Sue Ann rahatça başını salladı ama sonra ikisi de aydınlatılmış ağacın arkasından, dışarıdaki beyaz ve soğuk kış gecesine doğru baktılar. Kar, kardan kedi bittikten hemen sonra durmuştu ama en az sekiz on santimetre kadar taze kar birikmişti.

"Endişelenme," dedi Sue Ann, onun düşüncesini okuyarak. "Corolla, karda çok sağlam. Snow Vadisi karında öyle değil belki ama şanstan, Destiny'de yollar çok dik değil."

Karşılığında Adam'ın gülümsemesi, neredeyse Sue Ann'in kalbini altüst etti. Az önce Snow Vadisi'nden söz etmişti, değil mi? Ve şu an, Adam'ın da kendisiyle aynı şeyleri anımsadığından emindi.

"Sağlam ya da değil," dedi sonunda Adam. "Neden Sophie'yi Jeff'e benim bırakmama izin vermiyorsun? Benim altımda arazi aracı var, riske girmeye gerek yok."

Hımmm... Adam mantıklı bir önderide bulunmuştu. Gerçekte, o da Crestview'e gitmeye can atmıyordu. Yine de...

“Bu sana saçma gelebilir ama onu kendim bırakmazsam kendimi tuhaf hissederim. Ben sadece.... Olanaklı olan her saniyeyi onunla geçirmek istiyorum. Benim için sorun olduğunu düşünmesini hiç istemiyorum, anlıyorsun değil mi?”

Adam omuzlarını silkti:

“O zaman sen de bizimle gel.”

“Ama o zaman, beni yeniden eve getirmen gerekir?”

“Evet, eve gitmeden üç blok daha gitmiş olurum sadece.” Kasabanın dışında, babasının yardımıyla taş örgülü, büyük taş bir bacası olan kocaman bir ahşap çiftlik evi yaptığı yirmi bin metrekarelik geniş bir arazide yaşıyordu. “Sanırım bunun üstesinden gelebilirim Sue Ann.”

Bu doğrudu. Dönüşte Sue Ann’i eve bırakmak, onun için zor olmayacaktı. Sophie’yi Crestview’e bırakmak daha zahmetli olacaktı. Sonunda Sue Ann, onaylarcasına bir soluk alıp, temkinli bir şekilde gülümsedi:

“Tamam, beni ikna ettin.” Bu öneriyi geri çevirmek aptallık olurdu. Merdivenlerden yukarı seslendi. “Sophie, telefonu kapatınca gidip sırt çantanı al. Dışarısı karlı olduğu için bizi Adam bırakacak.”

Adam’a döndüğünde, onu ciddi bir şekilde ağaca bakarken buldu:

“O tek süs nerede?”

“Tek süs?” diye sordu Sue Ann, alaycı bir şekilde. “Anlamam için biraz daha ipucu vermelisin Bay Becker.”

“O eski tip camdan Noel Baba,” diye açıkladı Adam. “Her zaman ağacının önünde olurdu ve bir seferinde, aileden sana geçtiğini söylediğini anımsıyorum. Senin için özel olduğunu düşünmüştüm.”

Ah, Adam’ın onu çok uzun zamandır tanıdığını ve onun evinde olmasının sıra dışı bir durum olmadığını anımsatan bir şey daha... Sadece artık daha farklı geliyor-

du. Bir açıdan yeni ama tanıdık bir duyguydu. Yine de o özel süsten söz etmek biraz üzücüydü:

"Aslında, eski olanların hepsi büyükanmemden ama o, benim en sevdiğimdi. Geçen yıl kırıldı." Jeff düşürmüştü. Bu sadece bir kazaydı. O nedenle kızmaktan çok üzülmüştü. "Bana küçükken onunla geçirdiğim Noelleri anımsatırdı hep. Benim onu çok sevdiğimi bilirdi. O nedenle de ben görebileyim diye alçakta ve önde bir yere koyardı hep. O nedenle ben de hep oraya koyuyordum. Bir gün Sophie'ye vermeyi umuyordum."

"Ne kötü," dedi Adam. Sue Ann de başıyla onayladı. Ve bakışları buluştu. Belki biraz uzun sürdüğünden, Sue Ann kafasını çevirip pencereden dışarıya, karlı geceye baktı.

Yeniden dönüp Adam'a baktığında, bu kez de evde yaptıkları bir süsü düzelttiğini gördü. Eski tip ahşap çamaşır mandallarından yapılmış bir geyiği düzeltiyordu. Sophie bunu anaokulunda yapmıştı. Yine bu yıl "geyik yılıymış" gibi geliyordu. Elbette geyikler, Noel zamanında çok olağandı ama son zamanlarda, ona karşı örgütlenmiş gibiydiler.

Ve Sue Ann bundan söz etmemeliydi ama birden:

"Bu bana şeyi anımsatıyor..." derken buldu kendini.

Adam, elindeki süsü bırakıp ona doğru döndü. Neredeyse kusursuz mavi gözleriyle onu uyuşturuyordu.

O anda, bu konudan kesinlikle söz etmemesi gerektiğini fark etti. Çünkü bu, ikisinin de aklına, sanki sürekli akıllarında değilmiş gibi, karda mahsur kaldıkları o göl evini getirecekti. Ama sözlerini geri alması için artık çok geçti. Gerçekten çok merak ediyordu. O nedenle doğrudan sordu:

"Sana bir türlü soramadım... Geçen hafta Crestview'de o geyik kafasının içinde ne işin vardı?"

Adam, soruyu duyunca rahat bir kahkaha attı:

“Yavrukurtların lideri olmak kolay değil.”

“Ah,” dedi Sue Ann, başını arkaya eğerek.

“Yine de özür dilerim,” dedi Adam, gülümsemesi yeri-
ni utangaçlığa bırakırken.

Sue Ann, hafifçe öne doğru eğildi:

“Ne için?”

“Seninle o şekilde flört ettiğim için. Bu... Olasılıkla benim tuhaflığımdı.” Vay canına, utangaçken daha çekici görünüyordu. Adam’ın konuyu, onun hiç istemeyeceği bir yöne çekmiş olmasına karşın, Sue Ann’in midesi karıncalanıyordu.

Sadece olgun davran. Olayı olduğu gibi kabul et ve sürdür.

“Kim olduğunu göremediğim için, beni savunmasız yakaladın. Ama...” Peki, olgun davranıyordu ama hâlâ gözlerini yere indirmesine engel olamıyordu. “Sonrasında işlerin aldığı boyuta bakarsak, birazcık flört etmek çok da tuhaf görünmüyor.”

Sonra hemen bakışlarını Adam’ın gözlerine çevirdi. Çünkü onun tepkisini görme isteği, kendi rahatsızlığından daha ağır basmıştı. Ve Adam’ın bakışları, çok içten bir şekilde kendisine kilitlenmişti. Tümüyle felç olmuştu sanki.

“Sanırım bu doğru,” dedi Adam. Sesi, biraz öncekinden biraz daha derinden geliyordu.

Bacaklarının arası hafifçe kasıldı. Ve sonraki sözleri biraz telaşlı çıktı ağızından:

“Ama kesinlikle bu konuda konuşmamalıyız. Çünkü biliyorsun, bunun en doğrusu olacağını düşünmüştük.”

“Doğru,” dedi Adam. Ama sesi hâlâ derin ve çekici geliyordu. Bu da Sue Ann’i biraz terletiyordu.

Tam o sırada, Sophie sırt çantasını sürükleyerek merdivenlerden sekerek inmeye başladı:

“Babama, birazdan orada olacağımızı söyledim!”

Harika zamanlama, kızım! Sue Ann, kızına içinden teşekkür etti ve:

“Her şeyin hazır mı? Gidelim mi?” diye sordu.

Sophie başıyla onayladı.

Sue Ann de geçici felcinden kurtuldu.

Ve bir kez daha sıkıca giyinip Destiny gecesinde, başka bir keşfe doğru yola çıktılar.

Sue Ann, Veronica'nın küçük Cape Cod tarzı evinin garaj girişinde oturup Sophie'nin eve girişini izlediğinde, genellikle bir yenilgi ve yalnızlık hissederdi. O özel gecede, daha çok... *Aman Tanrım, Yine Adam'la yalnızım*, duygusunu yaşıyordu.

“*Ama sorun yok,*” dedi kendine. *Sen güçlüsün, yeteneklisin ve her şey düzelecek.* Sonuçta, sadece Destiny'ye dek sürecek yirmi dakikalık bir yoldu. Yani çılgın bir sevişme falan değildi. Pekâlâ, belki de karlı yolda otuz dakika olurdu. Ama yine de çılgın bir sevişme değildi.

Hayır, çılgın sevişme geçen haftaydı.

Şu anda, ona bir düşmüş gibi geliyordu. Sanki gerçekte olmamış gibiydi. Ama şimdi ılık kamyonetin içinde, Adam sadece birkaç metre uzağındayken, olanları yeniden hatırladığında, aslında ne denli şaşırtıcı ve iştah açıcı bir şekilde gerçek olduğunu fark ediyordu.

Adam kamyoneti eve giden yolda geriye döndürdüğünde Sue Ann, onu görmekten kaçınmak için yaptığı planın nasıl olup da birlikte geçirdikleri koca bir öğleden sonraya ve akşama dönüştüğünü merak etti.

Ve şu ana dek, “olanları unutup olağan davranma” konusunda hiç başarılı olamamıştı. Saatler geçtikçe en azın-

dan daha rahat bir şekilde olağanmı  gibi davranabileceğini d   nse de öyle olmamıştı.

Ama bir dakika, sadece sahte bir olağanlık değil. Bazı anlar gerçekten çok olağandı. Olağan ve gerçek. O g l evinde geçirdikleri gece kadar gerçekti. Sadece farklı bir  ekildeydi. Karda durup onunla ve Sophie'yle fotoğraf çektirmek, çok gerçekti. Sıcak  okolata içip ağacı süslemek de gerçekti. Gerçek ve doğruydu. Sanki her şey olması gerektiği gibiydi.

Ama bu, sadece Sophie'yi mutlu ettiği içindi. Ve Adam iyi bir arkada tı. Bunun, birlikte geçirdiğimiz geceyle hiçbir ilgisi yok.

 kisi de sessizdiler. Sadece radyodan gelen Noel müziklerinin sesi vardı. Şükran Günü'nden ba layıp tüm tatil boyunca, bazen de tüm aralık ayı boyunca asıl retro temalarını bırakıp Noel  arkıları çalan tek bir yerel kanal vardı. Şu anda da o anlardan biriydi. Jason Mraz'ın canlı "Winter Wonderland" uyarlaması, Sue Ann'e yol boyunca kendini rahatsız hissetmek yerine minnettar olması gerektiğini d   nd rtt . Sadece Adam'ın ı ıklara yardım etmesinden dolayı değil, Sophie'ye böylesine güzel bir gün yaşattığı için de...

"Tekrar teşekkür ederim," dedi Sue Ann. kamyonet bir dönemeçten dönüp aracın farları önlerindeki karlı yolda kıvrılırken. " ok uzun bir süredir Sophie'nin pek güldüğünü görmemiştim."

Adam omuzlarını silkip gözlerini yoldan ayırmadan yanıtladı:

"Daha önce de söylediğim gibi, benim için de eğlenmeliydi."

Ama sonra birden, Sue Ann'e doğru yandan bir bakış attı. Bu da Sue Ann'e, sanki kardan kedi yapmaktan ve ağacı süslemekten daha farklı eğlencelerden söz edi-

yormuş gibi hissettirdi. Sanki Adam'ın eğlenmesinin bir nedeni de kendisiymiş gibi... Adam'ın bakışı, göğüslerinin biraz ürpermesine neden oldu, ta ki kendisine “Kes şunu!” diye sert bir buyruk verene kadar.

“Işıkları asmak mı eğlenceliydi?” diye sordu, kuşkulu bir şekilde. Daha çok sohbetin sürmesini sağlayabilmek için yapmıştı bunu.

Destiny'ye geldiklerini haber veren levhayı geçerken, Adam'ın yüzüne rahat bir gülümseme yerleşti:

“Pekâlâ, eğlence biraz abartılı bir sözcük olabilir ama sorun değildi.”

Sue Ann, yavaş yavaş daha rahat hissetmeye başlıyordu —aynen sıcak çikolata içerken ve ağacı süslerken olduğu gibi—. Az önce sözünü ettiği konuyu uzattı:

“Kendi başıma üstesinden gelemeyeceğim işler bulmaktan hoşlanmıyorum, biliyorsun. Artık gerçekten... Tek başıma olduğuma göre, her şeyi kendi başıma halledebileceğimi düşünmek istiyorum.”

“Kimse her işte iyi olamaz. O nedenle hepimizin bazen yardıma ihtiyacı olur.” Sessiz ve bir Noel kartından fırlamışçasına karla kaplı olan şehir merkezinden geçerken, Adam biraz yavaşladı. “Ben, ışıkları asmakta ve ağaç taşımakta iyiyim. Senin yapmakta iyi olduğun işler de kurabiye yapmak ve armağan paketlemek... Ben...”

“Tümüyle çuvallıyor musun?” diye sordu Sue Ann.

Adam güldü:

“Kesinlikle. Tatsız konulardan söz etmek istemiyorum ama merak ediyorum... Jeff'in nafakayı kesmek istediğini duyduktan sonra bir gelişme oldu mu?”

Sue Ann, karanlık kamyonetin içinde ona bir bakış attı. Bu konuyu Sophie'nin önünde açmamasına sevinmiş, önemsemesine de minnet duymuştu. Geçen hafta her şey

çok yeniyken ve o kadar şaşkınen bu konudan söz etmek istemiyordu ama şimdi çok da sorun değildi.

Söyleyecek olumlu bir şeyi olmamasına karşın:

“Yani, tam zamanlı bir iş bulmaya çalışıyorum ama şimdilik bir şey yok. Sanırım işler daha kötüye giderse, emlak ofisindeki yarı zamanlı işimi sürdürüp Crestview’de bir yerlerde garsonluk yapmak gibi ikinci bir iş bulurum. En azından annem, ne zaman istersem çocuk bakımını üstlenmeye hazır.”

Adam’ın yüzündeki ifadeden, böyle bir durumun çok da ideal olmayacağım düşündüğünü fark etti:

“Öyle olursa, çok yoğun bir çalışma tempon olurmuş gibi...”

Sue Ann, önemsemez görmeye çalıştı:

“Yapmak zorunda kalırsan yapacaksın, öyle değil mi?”

“Elbette. Ben de kulağımı dört açıp bir şeyler duyarsam sana haber vereceğim.”

“Teşekkür ederim,” dedi Sue Ann. Sonra sordu: “Çocuklarla sık konuşuyor musun?” Sue Ann de tatsız konuları açmak istemiyordu ama kendisi konuyu açsa da açmasa da Jacob ve Joey’in onun aklında olduğundan emindi.

Adam, yanıt vermeden önce uzun bir soluk aldı. Yanıt verirken sesi sağlam ve güçlü geliyordu:

“Her sabah... Bazen ilerleyen saatlerde de arıyorlar.” Kamyonet artık Holly Lane’e giden küçük sokaklara girmişti. “Günlerinin çoğunu kayak alanında geçiriyorlar. Dersler alıyorlar. Ve büyükbabalarına göre, giderek daha iyi oluyorlar. Akşamları da ödev yapıyorlar.”

“Ruh hâlin, şeyden beri... Oldukça düzelmiş gibi.” Ah, kahretsin! Bir kez daha, farkında olmadan onları göl evine götürüyordu. “Seni son gördüğümünden beri...”

Bunun üzerine Adam beklenmedik bir şekilde utangaç ama çok çekici bir bakış attı.

“Pek değil. Bugün sizin ağacınızı getirmeden bir saat önce yanımda olsaydın, saklanmak için kaçardın.”

Hımm... Sue Ann, o andan kendi evine gelene dek neyin değiştüğünü soracak oldu ama belki de gerçekten bunu bilmek istemezdi. Sohbeti daha kısa tutup çok derinlere dalmamak en iyisi gibiydi.

Adam onun evinin garaj girişine doğru yanaşıp dururken Sue Ann:

“Gerçekten, bizim ağacımızı neden sen getirmek zorunda kaldın? Bunu yapacak çalışanların falan yok mu?”

Ve o anda her şey değiştı. Dört çeker aracı Sue Ann’in Toyota’sının arkasına park ettikten sonra, hafif ışıklarla ve her yanı kaplayan karın yansımasıyla aydınlanan kamyonetin kabininde, tam anlamıyla... İçin için yanan gözlerle Sue Ann’e baktı. Yanıt verirken, sesi bir oktav daha derinden geldi:

“Bu iş için ben gönüllü oldum.”

“Neden?” diye sordu Sue Ann. Ama sonra birden sorduğuna pişman oldu. Çünkü kalbi çok hızlı atmaya, avuçları terlemeye başlamıştı:

“Bekle, buna yanıt verme. Yani...” Sustu ve yutkundu. Olağan davranmak için bu kadarı fazlaydı. Belki de yapılacak en iyi şey, çabucak kaçmaktı. “Tekrar teşekkürler Adam, her şey için...” Aceleyle kapının koluna uzandı.

Ama daha kapıyı açmadan, Adam’ın bileğini sertçe tuttuğunu hissetti. Havayı düşünecek olursak, fazla sıcaktı elleri. Dokunuşu, Sue Ann’in tüm vücudunu etkiledi:

“Sue Ann... Dur!”

“Ne? Neden?” Bakışları, Adam’ın gözlerinden kendi tenini saran sıcak ellerine indi.

“Senin gerilmene neden olmaktan nefret ediyorum.”

Ah, harika! Rahatsızlığı, belli olmasından korktuğu kadar çok anlaşılyordu demek ki?

“Sorun sende değil, ben de,” dedi birden, kısa bir solukla birlikte. “Sorun seninle yalnız kalmakta. Karanlıkta... Sanki on altı yaşıdaymışım gibi gibi hissediyorum. Sevişmemizin dışında... Ki bunu on altı yaşımdayken yapmazdım. Özellikle de seninle. Yani bu yüzden durum daha da kötü.”

Adam bileğini bırakmıştı ama bu kez Sue Ann başını arkaya yasladı ve gözlerini devirdi. Gerçekten tüm bunları söylemiş miydi? Sanki sözcükleri ağzından akıtmış gibiydi:

“Aman Tanrım, olasılıkla benim bir deli olduğumu düşünüyorsun.”

“Hayır,” diye yanıtladı Adam, erimiş çikolata kadar yumuşak bir sesle. “Gerçek şu ki, senin feci şekilde sevimli, göz kamaştırıcı ve çekici olduğunu düşünüyorum.”

Sue Ann, kendisine engel olamadan bir soluğun ağzından çıktığını duydu. Sonra da Adam’a açıkça, biraz da panikle şöyle dedi:

“Pekâlâ, bu bir sorun...”

“Nasıl bir sorun? Senin sevimli ve göz ka...”

“Feci hâlde çekici kısmı,” diye açıkladı Sue Ann, hâlâ çok hızlı konuşarak. “Benim hakkımda bunu d ş nemezsin.” Kendisi Adam hakkında bunu düşünüyor olsa bile. Çünkü o, bu duygularını belli etmeyi planlamıyordu. Ama birden, Adam’ın belli ettiğini keyifli bir şekilde fark etti.

Adam tam karşısında, onun k lotunun içinde hissettiği bir soluk verdi ve sonraki sözleri yavaş ve inandırıcı bir şekilde çıkıp Sue Ann’in içine işledi:

“Sue Ann, ne kadar uğraşırsam uğraşayım, seni d ş nmememe engel *olamıyorum*.”

Ah! Vay canına! şimdi ne yapacaktı?

“Ama... Anlaşmamıza ne oldu? Olanları unutmak için yaptığımız anlaşmaya?”

“Uğraşıyorum,” dedi Adam. “Yemin ederim. Ama o konuda pek başarılı olamıyorum.”

Sue Ann’in kalbi göğüs kafesinin içinde çılgınca atarken, bu sözler havada asılı kaldı.

Bu çok şaşırtıcıydı. Ayrıca tam olarak aynı sorunu yaşıyor olmaları, derin ve çılgınca bir sevinç nedeniydi.

“Olamıyor musun?” diye fısıldadı sonunda Sue Ann.

“Hayır. Ya sen?” Adam’ın bakışları, ona fiziksel olarak dokunuyormuş gibiydi. Ve az önce ona baktığında olduğu gibi, bu kez avucunun yanı sıra tüm vücudu terlemeye başladı.

Yalan söylemek için doğru bir zamandı sanki:

“Benim için sorun yok. Ve bugünden sonra, tümüyle sıradan hissetmeye başlayacağımızı ummuştum. Eskiden arkadaş olduğumuz günlerdeki gibi...” Öne doğru eğilip Adam’ın omzuna hafifçe bir yumruk attı. İki iyi dost gibi...

Ama ne yazık ki, yumruğunu geri çekmeden Adam bileğini yeniden yakaladı. Ve bu kez, onun kolunu yavaşça kendine yaklaştırdı ve elinin üzerine çok etkileyici bir öpücük kondurdu.

Aman Tanrım! Sue Ann bunu... Her hücrelerinde hissetmişti. Eline kondurulan bir öpücüğün bunları yapabileceğini bile bilmiyordu. Sadece arkadaş olmak için bu kadarı çok fazlaydı. Bu nedenle, orada sadece oturdu. Tüm o duygu vücuduna yayılırken, donup kalmış gibiydi.

“Kahretsin! Üzgünüm. Ben sadece... Tanrım, bunu yapmamalıydım,” dedi Adam, sonunda elini onun bileğinden çekerken.

Ama Sue Ann artık elini geri çekilebilecek gibi görünmüyordu. O yüzden eli birkaç saniye havada asılı durdu. Sonra yavaşça aşağı doğru inip hâlâ kıvrılmış olan par-

makları Adam'ın tişörtünün üzerinde biraz gezindikten sonra, deri koltuğun üzerinde, Adam'ın yanında durdu.

İnkâr edilemez bir istek hareket ediyordu içinde. Karşı koyan... Ve sonra da kazanan.

Ve Sue Ann bir kez daha konuştuğunda, sesi soluk soluğa geliyordu:

"Adam, ben..."

"Ne?"

Sue Ann, soluk alamadı. Ama sonra, soluğunu alıp vermeyi, kendine gelmeyi başardı. Çok kısa bir süreliğine arzu üstün gelmişti ama şimdi:

"Gitmeliyim," diyebilmişti.

"Gitmeni istemiyorum," dedi Adam hızla.

Sue Ann, yeniden kalp atışlarını hissetti:

"İstemiyor musun?"

"Hayır." Kısa ve öz.

O nedenle Sue Ann de kısa ve öz bir şekilde sordu:

"Ne istiyorsun?"

"Senin içine, çok derinlere gömülmek..."

Adam'ın sözleri Sue Ann'in tüm bedenine yayılırken, bu kez bacaklarının arasında kendi soluğunu duydu.

Kamyonetten in. İnmelisin. Kalbini yeniden riske atmayı bu kadar çabuk göze alamazsın, almamalısın. Elbette kendine bunun sadece sevişmeyle ilgili olduğunu söyleyebilirsin ama öyle bir şey yok. Sevişme, duyguları da beraberinde getirir, uzaklaştıramayacağın derin duyguları.

Ama sonra başka bir ses konuştu ve Sue Ann, bakışlarını indirse, bir omuzunda bir melek, diğerinde de bir şeytan görmekten korktu. Bu yeni ses, kesinlikle şeytandı.

Tanrı aşkına, senden sınıf yüzüğü takmanı ya da okul ceketi giymeni istemiyor. Bu sadece seks... Güzel olanın-

dan. Saf ve basit. Neden kendine bunu yapmak için izin vermiyorsun?

“Bunu istiyorum,” diye mırıldanırken buldu kendini. Sonra ağzını eliyle kapattı. “Aman Tanrım, bunu yüksek sesle mi söyledim?”

“Evet,” diye yanıtladı Adam, ona bakan sıcak ama sert ve kararlı gözleriyle.

“Geri alabilir miyim?”

“Olanaksız şeker şey,” dedi Adam. Ve eli onun koluna değdiğinde, bu kez onu, aralarındaki boşluktan kendine doğru çekmek içindi.

Ve Sue Ann, sessizce ve isteyerek gitti. Çünkü artık karşı koyamıyordu. Karşı koymayı denemişti. Gün boyu hissettiği şeyleri hissetmemeye çalışmıştı. Ve Adam diğer elini de kışkırtıcı bir şekilde boynuna götürdüğünde, onu öpmek için kendisine çekti.

Sue Ann gözlerini kapatıp bedenine yayılan zevkin her anım içine çekti. Kendini bir haftadır susamış bir kadın gibi hissediyor ve sonunda içeceğini içine çekiyordu. Ve sonra, aynı geçen hafta göl evinde olduğu gibi, düşünmek yerini hissetmeye, sonra da tümüyle teslimiyete bıraktı.

*Hiçbir kar, hedefini öfkeyle gözüne kestirerek
onun kadar kasıtlı yağamaz.*

Charles Dickens, Bir Noel Şarkısı

Bölüm 8

Adam, kendini bir pislik gibi hissediyordu. Çünkü Sue Ann'in buna hazır olmadığını ve çabaladığını biliyordu ama yine de onu öpmüştü. Ve çünkü Sue Ann henüz Adam'ın Jeff'le yaptığı konuşmayı bilmiyordu. Bir süre önce bunu Sue Ann'e söyleyecekti. Bu nedenle dönüş yolunda Jeff konusunu açmıştı. Ama sonra Sue Ann konuyu değiştirmiş ve onun evine ulaşmışlardı. Ve ne olduğunu anlayamadan, Adam kendini o hâlde bulmuştu. Başparmağını onun dudaklarına bastırıp kendini bu duyguya bırakıyor ve Sue Ann bacaklarını açıp oturana dek, parmak uçlarıyla onu kalçasından tutup kendine doğru çekiyor, kucagina oturtuyordu.

Evet, Adam genellikle iyi bir çocuktuk ama şu anda, bunun biraz ötesine geçmişti. Aralarındaki kimya öyle güçlüydü ki, bunu bastıramıyordu. Belki de bunu, ikisini de o göl evinde kasıp kavuran o kimyayı unutmıştu.

Ve bunu paylaştıklarına göre, aralarındaki bağ daha güçlü ve yoğundu. Adam, yaşamında daha önce bu şekilde birine fiziksel olarak sürüklendiğini, vücudunun neredeyse beyninden bağımsız hareket ettiğini, içgüdülerini

ve isteklerini bu denli izlediğini, kısacası teslim olduğunu, pes ettiğini ve arzuları nereye götürürse oraya gittiğini hiç anımsamıyordu.

Sue Ann'i öpmekten çok hoşlanıyordu. Hâlâ ellerini onun boynuna doladığı o anda, dudaklarındaki sıcak çikolata kalıntılarının tadını alabiliyordu. Ve bacaklarının arasındaki nokta, sertliğine doğru bastırıyordu. Çok geçmeden, ikisinin de öpüşürken sert ve sarhoş olmuş gibi soluklar verdiğini duydu.

"Sana sahip olmalıyım," diye mırıldandı hiç planlamadığı hâlde, Sue Ann'in kotunun düğmelerine uzanırken.

Sue Ann, hiçbir şey söylemedi ama o kendisini kaldırıp diğer koltuğa oturturken hiç karşı çıkmadı. Kotuyla birlikte külotunu indirmeyi sürdürdü. Aynı anda parkasını da çıkarıp sadece bol bir kazakla kaldı. Adam, ısıyı onun üşümeyeceği kadar yükseltmek için bir süre durdu. Sonra bakışlarını onun belinin aşağısında gezdirdi. Sue Ann, ayakkabılarını da çıkarmıştı.

"Tanrım, çok güzelsin!" diye derinden fısıldadı Adam. Aslında belki de onunla en başında bunun yanlış bir şey olduğu konusunda hem fikir olduğu için bu denli güzel görünüyordu gözüne. Çünkü o Sue Ann'di. Çünkü kendini bildi bileli onu tanıyordu. Bu kadar uzun süredir tanıdığı biriyle bu şekilde olmak, aralarındaki yakınlığı çok daha fazla artırıyordu. Ve bu, her nasılsa eğilip Sue Ann'in kalçasına bir öpücük kondurmasına neden oluyordu.

Sue Ann, zorlukla bir soluk aldı —hafif, sevimli ve kışkırtıcı bir sesle— ama Adam ona bakmadı. Sadece bu kısık sesin, onun bacaklarını ayırıp baldırının içine doğ-

ru hafif bir öpücük kondururken kendisini sarmasına, onu kamçılmasına izin verdi.

Bu öpücük, Sue Ann'in inlemesine neden oldu. Adam'ı da daha sertleştirdi. Sue Ann'in ıslanıp Adam için yanıp tutuştuğu yere dudaklarını götürdüğünde, Adam'ın boğazından da bir inleme yankılandı. Sonra dilini o ıslak kıvrımlara doğru götürdü, Sue Ann'in yukarıdan gelen, ısınan, hafif ve tutkulu inlemelerini dinleyerek.

Onu öpüp bu şekilde yalarken yolunu kaybediyordu. Bir yanı birkaç dakika önce olduğu gibi sabırsızlanırken, diğer *daha iyi* olan yanı ona zevk vermekten, ona kendini ne kadar iyi hissettirebileceğini göstermekten daha fazlasını istemiyordu.

Sue Ann'in inlemeleri daha derinden, daha ısrarlı gelmeye başladığında ve kendini Adam'ın ağzına doğru iyice kaldırdığında, Adam, bunu başardığına emin olmuş ve sonunda Sue Ann, "Ah Tanrım! Ah Tanrım!" sesleriyle orgazm çığlıkları atmış, ardından da hafif hıçkırıklar gelmişti.

Birkaç saniye sonra Sue Ann sessiz bir şekilde hareketsiz kalınca, Adam onun yüzüne baktı. Dudağını ısıırıyordu. Bir eliyle koltuğun arkasını sıkıca kavramış, diğer eliyle de torpido gözünün kapağını sıkıca tutuyordu tüm gücüyle. Bir ara radyoda Harry Connick, Jr. ve Lee Ann Womack, "Baby, It's Cold Outside" şarkısının kışkırtıcı bir versiyonunu söylemeye başladılar. Sue Ann'in bakışları çok yaramaz görünüyordu.

Belirsiz bir şekilde gözgöze gelince, Adam onu yeniden kucağına almak için hiç vakit kaybetmedi. Sonra da koltuğu arkaya doğru yatırmak için uzandı. Adam, "Üzerime çık Sue Ann!" diye fısıldadığında o, çoktan Adam'ın kotunu açmaya uğraşıyordu.

Sue Ann zorlukla soluk alıyordu. Zihninde neler olduğunu anlamakta güçlük çekiyordu.

Ama bir dakika! Evet, biliyordu. Adam işlemiştii içine. Yalnızlık işlemiştii. Bu olayı en azından bir şekilde kontrol altında tutabileceğini sanmıştı ama görünen o ki, kontrol sahneyi çoktan terk etmişti, Adam elini öptüğü anda.

O nedenle şu anda Adam'ın iç çamaşırına uzanıp onun sertliğine elini sarıyor ve kışkırtıcı buyruklarının tadını çıkarıyordu.

Onu hissetmek, teninin tenine değmesini istiyordu ama hâlâ aklının en azından bir kısmına sahipti.

“Şeyin var mı?” diye sordu.

“Kahretsin, neredeyse unutuyordum!” dedi Adam. Sonra da arka cebinden Sue Ann'in geçen hafta kendisinin kondom aradığı o eski tamdık cüzdanı çıkardı. Bu kez Adam kendisi buldu ve cüzdanı koltukların arasına atıp paketi açtı ama kondomu Sue Ann geçirdi. Bu da içindeki isteği tanımlanamaz bir şekilde daha da artırdı. Ona ihtiyacı vardı. Şimdi. İçinde olmasına...

İkisinin de yoğun soluk alışverişleri kamyonetin içini dolduruyordu. Adam'ın üzerine ağır ağır oturdu. Yavaş yavaş inip onu kışkırttı. İkisi de Sue Ann ağır ağır hareket ederken iniyorlardı. Adam sonunda tümüyle Sue Ann'in içine girdiğinde, loş karanlıkta gözleri buluştu. Sue Ann, ona karşı yepyeni bir yakınlık hissetti. Geçen haftakini bile geçen bir yakınlık... Adam'ın elleri, kalçalarını sıcak ve güçlü bir şekilde sarıyordu. Sue Ann, onu öpüp içgüdülerinin rehberliğinde hareket etmeye başladı.

Adam, onun içindeyken çok iyi hissediyordu. Daha önce bir araya geldiklerinde de olduğu gibi, Sue Ann tüm

belirsizlikleri aklından kovup Adam'ın ona yaşattıklarından zevk almaya bıraktı kendini.

Zevk damarlarında yankılanıp el ve ayak parmaklarına iniyordu...

Sue Ann, bir kez daha boşalmayacağını biliyordu. Çünkü daha yeni boşalmıştı. Ama bunu önemsemedi. Çünkü bu da farklı bir zevkti. Ona kendini yepyeni, sert ve hayvansı bir şekilde özgür hissettiren bir duyguydu. O anda, hiçbir endişe ve dert yoktu. Sadece Adam, tutku ve dünyadaki hiçbir şeyin önemli olmadığı bu kamyonetin her yerini saran onun sıcaklığı vardı.

Adam içine girerken, Sue Ann vücudunu ona dayadı ve güçlü ellerinin uzanıp göğüslerini okşamasının, avuçlamasının tadını çıkardı. Bu duyguların, hareketlerin ve dudaklarından boynuna uzanan sarhoş edici öpüşlerin arasında kendini kaybetti... Ta ki... Ah Tanrım, yanıliyordu. Yeniden boşalacaktı. "Ahhhh..." diye inledi bunu fark edince. Ve bu çok yoğundu.

Sonra vücudu zirveye ulaştı. Zevkin tüm vücuduna aktığı, hızla yayıldığı, o geri dönülmez noktaya. Onun tekrar tekrar çığlık atmasına neden olan o ateşli ve güçlü zevk, ta ki sert kalp atışları azalana, Sue Ann'in kolları Adam'ın boynuna sıkıca dolanmış bir hâlde zayıf ve güçsüz bırakana dek sürdü.

Adam'ın kolları onun beline dolandı ve omuzlarını öpmeyi sürdürdü. Sonra güzel olduğunu yeniden fısıldayarak kulağının altındaki duyarlı yeri öptü. Sue Ann'i altüst eden bir duyguydu bu. Alışveriş merkezinde uzun zamandan sonra kendisini ilk kez çekici hissetmesine yardım eden o güne dönmesine neden olan bir duygu.

Ama o anda Adam, onu düşüncelerinden uzaklaştırıp yeniden inleterek içine girmeyi sürdürdü.

Sue Ann geri çekilip Adam'ın ateşli gözlerine baktı. Onun güçlü kollarında olmayı seviyordu. Ve Adam:

“Üzerinde olmak istiyorum,” diye mırıldandığında, bunu bile sevdi. Nedenini anlamamıştı ama düşünmek için durmadı.

Sue Ann'in fark ettiği bir sonraki şey, Adam'ın onu kaldırıp birlikte yuvarlanmaları ve hâlâ rahat bir şekilde içinde olmasıydı. Ta ki az önce yatırdıkları koltuğun üzerine Sue Ann'i yatırıp kendisi de üzerine eğilene kadar... Sonra yeniden içine girdi. Bu kez *daha da, daha da sert*. Her darbeye Sue Ann'i baştan ayağa coşturup tüm vücuduna tekrar tekrar o duyguyu yayıyordu.

Sue Ann, bu şekilde ne kadar süre gidip geldiklerini bilmiyordu. Sadece Adam'ın:

“Tanrım! Tanrım, şimdi!” diyerek içine daha da sert girip o ateşli doruğa ulaştığını ve bu duygu tüm vücuduna yayılırken hafifçe inlediğini derinlemesine bir zevk alarak hissetti.

On dakika sonra Sue Ann giyinmiş, Adam'ın kotunun fermuarı çekilmişti ve o, bir kolu Adam'ın boynuna dolanmış bir hâlde kucığında oturmuş düşünüyordu: Şimdi ne olacak?

Sonra Adam onu öptü.

Tamam, şimdi öpüşeceklerdi. Ve her zamanki gibi Adam'ın öpüşü, ona yavaş yavaş akan ılık ve baştan aşağı doyurucu bir şeyler hissettirdi. Ama öpüşmeleri de bittiğinde, Sue Ann artık ciddileşmeli, yine kendisi olmalıydı. Hâlâ içine işleyen gerçeği Adam'a söylemeliydi. Kendini ona ne denli yakın hissederse hissetsin ya da onunla sevişmek ne denli güzel olursa olsun söylemeliydi.

“Adam,” dedi. “Az önce yaptığımız şey bir daha olamaz.”

Adam'ın da geçen hafta olduğu gibi ona katılmasını bekledi. Az önce onu düşünmesine engel olamadığını söylemesine karşın, hâlâ sıcak ve arabanın panel ışıklarıyla parlayan mavi gözlerine bakıp da onun ikirciklendiğini görmek, Sue Ann'i şaşırttı.

"Neden olmasın?"

Hımm, bunu beklemiyordu.

"Çünkü anlaştık."

"Ama... Neden anlaştık?" diye sordu Adam. "Yani, o zaman mantıklı gelmişti ama şimdi çok da emin değilim."

Sue Ann, derin bir soluk aldı ve sürücü koltuğunda Adam'ın kucağında oturmak yerine yolcu koltuğunda kendi başına oturursa bunun daha kolay olacağını düşündü. Ama Adam ne kadar sıcak ve güçlü görünürse görünsün, o savunduğu şeyden vazgeçmemeliydi. Sue Ann'e mantıklı gelen tek şey buydu.

"Bu... Gerçekten benim boşanmamın hemen sonrasında oldu."

"Biliyorum," dedi Adam, sanki bu bir neden olamazmış gibi.

"Sophie'yi de düşünmeliyim. Sürdüremeyecekken yaşamına yeni bir adam sokamam."

"Ben onun yaşamındaki yeni bir adam değilim. Onun vaftiz babasıyım. Her zaman da öyle olacağım."

Ama Sue Ann, bunu duymazdan gelerek sürdürdü:

"Ve... Kendimi, kalbimi korumalıyım. Ben... Duygusal olarak çok savunmasızım şu anda, biliyorsun."

Adam sadece başını biraz eğdi:

"Seni asla incitmem Sue Ann..."

Sue Ann, ona inanmak isteyerek dudağını ısırdı. Ama yine de dikkatli olmamak olanaksızdı. Adam, olasılıkla

Sheila'yı da hiç incitmeyeceğini düşünmüştü. Yine de yeni öğrendiği acı gerçek şuydu ki, en iyi adam bile değişebilir, hatalar ve asla hayal edemeyeceği şeyler yapabiliirdi.

"Bunu nereden biliyorsun?" diye karşı çıktı Sue Ann. "Gelecek ne getirir, bilinmez. Ve... Bir ilişki için çok erken benim için. Ayrıca, şu anda uğraşmam gereken bir sürü şey var. Öncesinde de yeterince yoğundum ama Jeff'in nafaka dilekçesi başıma daha da büyük dertler açtı, biliyorsun."

Bu Adam'ı sessizleştirdiğinde, Sue Ann şaşırdı. Belki de kendisinin tüm güzel bahanelerine karşın, bir yanı Adam'ın tartışmayı sürdürmesini, kendini ikna etmeye çalışmasını istiyordu... Peki, belki de bunu yeniden düşünmeliydi. Belki de kaygılarının kendisine engel olmasına izin vermemeliydi. Evet, şu anda güven sorunu yaşıyordu ve o nedenle tetikte olması doğrudu. Ama ya Jenny bu konuyla ilgili haklıysa? Ya Sue Ann yanılıyorsa? Ya içindeki, Adam'ın bu konuda konuşmayı sürdürmemesinin yarattığı düş kırıklığı, o titiz duygu, Tanrı'nın ya da yazgının ona arzularıyla savaşmayı bırakıp Adam'a bir şans vermesini söyleme yoluysa? Ya.... Ya başına gelebilecek en güzel şeyi kaçırıyorsa?

Tüm bunları düşünürken, dudağını ısırp Adam'ın gözlerine baktı ve kendini biraz etkilemesine izin verdi. Bir dakika önce çok net ve kesin görünen şey, şimdi bulanık ve belirsiz görünmeye başlamıştı.

Belki de ona hayır dememeliyim. Belki de ona belki demeliyim.

Ya da kahretsin, belki de kalbimin şu an istediği şeyi izlemeli ve ona evet demeliyim. Onunla bir şeyler istediğimi, bunun daha fazlasını istediğimi söylemeliyim.

Tam da o anda Adam konuştu:

“Hımm, Jeff’e gelecek olursak... Sue Ann, Sophie bizimleyken söyleyemedim ama bilmen gereken bir şey var.”

Sue Ann gözlerini kırptırdı. Bunu beklemiyordu.

“Ah? Neyi bilmem gerekiyor?”

“Jeff benden, nafaka duruşmasında tanıklık etmemi istedi.”

Soğuk şiddetini artırdı.

Charles Dickens, Bir Noel Şarkısı

Bölüm 9

“Tanıklık etmek mi?” diye afallayarak sordu Sue Ann.

“Ondan yana tanıklık etmemi... Onun tarafında.”

“Ah!”

Bu haber, Adam ona sarılmış otururken bile omurgasının semsert olmasına neden oldu. Bu, Adam’ın suçu olmasa da onu savunmaya geçirmiş, bir an sanki Adam düşmanymış gibi hissetmişti. Ya da en azından düşmanın safındaymış gibi...

Ve ulu Tanrım, az önce onunla bir kamyonette sevişmişti. Göl evindeki sevişmenin ardından... Bu bile onun için yeterince dramatikti ama... Ya bu ortaya çıkarsa duruşmada? Ya Jeff, Sophie’nin velayetini tümüyle istemeye karar verirse? Kendisi nasıl bir anne gibi görünecekti? Jeff’e, kendisini bu kadar çok incitmesini istetecek kadar kötü ne yaptığını tahmin bile edemiyordu ama onun yaptıklarının hiçbirini hayal bile edemeyeceğini anımsatmayı sürdürdü kendine.

Bir bakıma, Adam’ın haberinin kendisini bu kadar şaşırtmaması gerektiğini düşünüyordu. Bazen, onun Jeff’in en yakın arkadaşı olduğunu unutuyordu. Bazen dikkatsiz ya da daha kötüsü, umursamaz olabiliyordu.

“Bunu yapacağımı söylemedim,” diye sürdürdü Adam. “Jeff’e, bunu düşünmem gerektiğini söyledim. Ve beni bu duruma sokmasını gerçekten hiç sevmedim. Ama...”

Sue Ann, derin bir soluk aldı:

“Ama?”

“Ama yaşamımın büyük bir bölümünde, Jeff benim en iyi arkadaşım oldu.”

“Elbette,” dedi Sue Ann başıyla onaylayıp dudaklarını ısırarak ve etkilenmemiş gibi görünmek için çok fazla çaba harcayarak. Ama bunu başaramadığına emindi. “O nedenle bunu yapacaksın. Anlıyorum. Bu mantıklı.”

“Öyle söylemedim,” diye hızla yanıtladı Adam. “Jeff’e bir yanıt vermeden önce, bunu gerçekten iyice düşünmeliyim.”

Sue Ann hâlâ soluk almakta güçlük çekiyordu. Çünkü birden, yazgısı Adam’ın ellerindeymiş gibi hissetmişti.

“Jeff biliyor mu? Yani...” Sue Ann, belli belirsiz bir şekilde ikisini gösterdi.

“Hayır,” dedi Adam. “Elbette hayır. Seninle aramda olanlardan söz etmem için hiçbir neden yok.”

“Peki, güzel.” Tüm bu olanlardan sonra olabildiğince olağın davranmaya çalışırken, rahatlamayla verdiği soluk kamyonetin tavanında yankılandı. “Çünkü, ııı...”

Adam elini kaldırdı:

“Sürdürmene gerek yok. Ben çok iyi anladım.”

Ama gerçekten anlamış mıydı? Olasılıkla sadece Sue Ann’in utandığını ya da seks yaşamını eski eşinden saklı tutmak istediğini düşünüyordu. Sue Ann, şu anda aklından geçen olayın ulaşabileceği boyutları, berbat mahkeme sahnelerini, velayet savaşlarını ve o acı kaybı Adam’ın anlayabileceğinden kuşku duyuyordu. Az önce hissettiği ılık ve huzurlu Noel duygusu artık çok uzaklardaydı.

“Adam, Jeff bu olanları öğrenirse avukatı bunu, beni karalamak için kullanabilir. Ve burada en kötü senaryoyu düşünüyorum ama...”

“Endişelenme Sue Ann. Gerçekten... Bunu da anlıyorum.”

“Tamam,” diye fısıldadı Sue Ann, ona güvenmeye çalışarak. *Adam iyi bir adam. Gerçekten.*

Ama aynı zamanda.... *Adam'ın senin hep düşündüğün kadar iyi bir adam olmadığını unutmak da aptallık olurdu. Bir zamanlar Sheila'yı aldattı, bilinen anlamda olmasa da, köşeye sıkışmış gibi hissetmiş olsa da. Ve şu anda Jeff'le Adam çok sıkı fıkı olmasalar da, çok uzun bir geçmişleri var.* Bu da bir yerde Adam'ın da aklına gelecekti illa ki... Jeff'le olan bağlılıklarının, Sue Ann'le yaşadıkları ateşli sevişmeye kıyasla daha çok olduğu. Ve her ne olursa olsun, Adam duruşmada yer alacak olursa, bu kendisini incitse de incitmese de doğruları söylemek zorunda kalırdı.

O nedenle Sue Ann haklıydı. Birini incitmeyeceğine söz vermek doğru değildi. Geleceğin neler getireceği bilinemezdi. Şu anda, bunun Adam'ın arkasında durabileceği bir söz olup olmadığından bile emin değildi. Birkaç dakika önce boş boş konuşurken, içindeki duygulara küçük bir kız gibi teslim olma eğilimi birden gitmişti. Çünkü öyle olmalıydı.

“Peki, bunun bize etkisinin ne olacağını sorabilir miyim?” diye sormaya cesaret etti Adam. “Gerçi sana az önce söylediklerimi söylemek için en kötü zamanı seçtim, değil mi?”

Sue Ann, neredeyse onu duyamıyordu. Şu anda kendi düşüncelerine fazlasıyla gömülmüştü. Bir ara, bakışlarını Adam'ın yüzünden uzaklaştırdı. Pencereden dışarıya,

kara ve Adam'ın bugün evinin önüne astığı ışıklara doğru boş boş bakıyor ve birkaç saatliğine yaşamın ne güzel göründüğünü belli belirsiz anımsıyordu.

Ama şimdi gerçek, onu Adam'ın gözleriyle buluşmaya zorluyordu.

Çok yakışıklıydı. Vücudu hâlâ sıcacıktı, az önce olduğu gibi hala ona sarılıyor olmasa bile.

Yine de güçlü olmalı, kendisi ve Sophie için en güvenli olanı yapmalıydı. Şu anda risk alınacak zaman değildi.

“Üzgünüm Adam,” dedi. Sesi zorlukla çıkıyordu ama yine de sürdürdü, zorlukla emin ve kararlı olmaya çalışarak. “Ama sana söylediğim gibi. Şu anda dikkatimi odaklamam gereken bir sürü şey var. Duygusal olarak da çok duyarlı bir dönemdeyim. Eminim bunu anlıyorsunuz.”

“Anlıyorum,” dedi Adam hüznü bir şekilde, gerçekten düş kırıklığına uğramış görünerek. “Farklı düşünmeni dilerdim ama anlıyorum. Ve şunu bilmeni istiyorum ki, duruşmayla ilgili ne karar verirsem vereyim, bunun sana olan duygularımla hiçbir ilgisi olmayacak. Jeff'in iyi bir adam oluşuyla ve aynı durumda olsam, benim için bunu yapacağıyla ilgisi olacak... Anlıyorsun değil mi?”

Sue Ann başıyla onayladı ve:

“Anlıyorum,” dedi. Anlıyordu da. Jenny birden kontrolünü kaybedecek olsa, kendisi de onu böyle bir durumda yalnız bırakmazdı. O zaman, Adam'ın Jeff'i yüzüstü bırakmasını nasıl bekleyebilirdi ki? O ve Adam, birkaç güzel gece paylaşmışlardı. Birkaç ateşli gece... Ama ne denli ateşli ve güzel olursa olsun, yirmi küsur yıllık arkadaşlıkla bir olamazdı.

“Beni bununla suçlamadığın için teşekkür ederim,” dedi Adam.

Sue Ann de hafifçe başını salladı. Adam'ı geri çevirmek-

ten hoşlanmıyordu ama yine de bunun en iyi ve en mantıklı karar olduğunu biliyordu. Özellikle de şu anda, anlamlı olan tek yanıt buydu.

“O zaman,” dedi. “Aynı geçen hafta olduğu gibi, yine olağana dönmeye karar verebilir miyiz? En azından olabildiği kadar?”

“Elbette,” diye yanıtladı Adam, küçük, çekici bir gülümseme yüzüne yayılsa da. “Ama seninle geçen gecelerin, uzun süredir yaşadığım en güzel şey olmadığını söylersem yalan söylemiş olurum Sue Ann.”

Karşılık olarak Sue Ann dudağını ısırdı. Göğüs kafesinin hızla alçalıp yükseldiğini hissetti. Sonra bir parça daha zayıflığa teslim oldu. Eğilip Adam’ın çenesini avucunun içine aldı ve... Uzun ve yavaş bir öpücük, Adam’la aralarında olan bu şeyi geri çevirmek için aptal olması gerektiğini düşündürdü ona.

Ama o aptal değildi; sadece böyle olması gerekiyordu.

“İyi geceler,” diye fısıldayıp bu öpücük tüm bedeninde nasıl yayılırsa yayılsın, Adam’ın dizlerinden ayrılırken, kamyonetin arkasından montunu ve çantasını almak için eğildi.

“İyi geceler Sue Ann,” dedi Adam, o kapıyı açarken.

Uğultuyla soğuk hava içeriye doldu ve o kış gecesinde Sue Ann gitti.

Pazar günü öğleden sonra Jeff Sophie’yi eve bırakınca, Sue Ann’le kızı kasabaya gittiler. Geleneksel Destiny Noel ağacı ışıktandırması gün batarken şehir merkezinde yapılacaktı. Sue Ann bu yıl gitmemeyi yeğlerdi ama bu da Sophie’nin dört gözle beklediği Noel etkinliklerinden biriydi. Şükran Günü’nden sonraki gece göl evine gidip

zihinsel olarak hazırlanmasını gerektirecek türden bir etkinlikti. O nedenle Jenny'nin, öncesinde biraz Noel alış-verişi için Sue Ann ve Sophie'yle Under the Covers'da buluşmayı önermesi çok iyi olmuştu.

Sue Ann'le Sophie, kitabevinin neşeli ve küçük kapısından geçtiler. Yukarıdaki zil, geldiklerini haber verdi. Jenny'yle Amy pencerenin yanında, büyük rahat sandalyelerde oturmuş, süslü fincanlarındaki eggnoglarını yudumluyorlardı.

"Vay canına! Burada her şey çok güzel görünüyor," dedi Sue Ann Amy'ye. Sandalyelerin yanında, süslenmiş ışıltılı bir ağaç duruyordu. Pencerenin pervazında da Noel Baba şapkası ve kutsal halkalar takmış kedi heykelcikleri sıralanmıştı.

"Aromalı şekerlerden al," dedi Amy, Sophie'ye bir kâse dolusu şekeri uzatarak.

Sophie, gülümseyerek bir tane kaptı ve:

"Dickens burada mı?" diye sordu.

Sue Ann derin bir soluk aldı. Dickens'ı tümüyle unutmuştu. Ah neyse, artık çok geçti.

O sırada rafların arasında, göremedikleri bir yerde bir kitap yere düştü ve Amy gözlerini devirdi:

"Bu, Dickens olmalı." Sophie, kediciği bulmak için hızla gitti. Amy, Sue Ann'le Jenny'ye: "Gerçekten tam bir baş belası," dedi ve Sophie'yi izlemek için fincanını kenara bıraktı.

"Evet," dedi Jenny. "Ne var ne yok?"

Sue Ann, başını sallayıp üstünkörü bir yanıt verdi:

"İyilik." Sonra öne doğru eğilip sesini alçalttı. "Geçen gece yine Adam'la seviştim."

Jenny'nin kaşları çatıldı. Bir anlığına Sue Ann, arkadaşının fincanının yere düşecek ikinci şey olmasından korktu.

“Bu iyiymiş.”

“Yani, aslında bu kötü,” diye düzeltti onu Sue Ann. Jenny yüzünü buruşturdu:

“Neden?”

“Öncelikle, sana daha önce de söylediğim nedenlerden dolayı.”

“O zaman neden yaptın bunu?” diye sordu Jenny.

“Güzel soru,” diye kabul etti Sue Ann. “Sanırım engel olamadım. Sanırım... Bu ikimizi de aşıyordu.”

“Vay canına!” dedi Jenny, anımsayınca bile yanakları yanan Sue Ann kadar korkmuş bir şekilde.

Gerçekte, Adam’a bir daha birlikte olamayacaklarını, bunun tüm nedenlerini söylemiş olmasına karşın, kamyonetten indiğinden beri aralıksız olarak onu düşünüyordu. Özellikle de Sophie evde olup da dikkatini dağıtmasını sağlamadığı anlarda. Elbette, yoğun bir şekilde iş de arıyordu telefonda ve internette ama bu da onu aklından uzaklaştırmasına yetmiyordu. Ağaç ışıklandırmasına katılmak onu çok heyecanlandırmıyor olsa da, dışarıda ve insanların arasında olmak, en azından farklı bir şeyler düşünmeyi deneyeceği için onu bir anlamda rahatlatıyordu.

“Evet. Vay canına,” dedi sonunda Sue Ann alaycı bir şekilde, sahip olamayacağı şeyi düşünerek.

“Yani hâlâ henüz çok erken olduğu için falan mı?” diye sordu Jenny. “Çünkü yani eğer bu ikinizi de aşıyorsa, bu nedeni de aşıyor olması gerekmiyor mu?”

Sue Ann bir soluk aldı. Bir açıdan, en iyi arkadaşı güzel bir konuya parmak basıyordu. Ama o, Jenny’nin bilmediği her şeyi hesaba katmalıydı. *Adam, eski eşini aldatmıştı. Evet, iyi bir adamdı falan ama... Gerçekten iyi olan bir adam aldatır mıydı hiç? Koşullar nasıl olursa olsun...*

Jenny’ye bu kısmı söyleyemiyor olması, onu çok zor-

luyordu. Çünkü bu konuda onun da fikrini almak isterdi. Ama en azından ona daha yeni, daha acil olan nedeni anlattı:

“Artık bir neden daha var. Jeff, Adam’dan kendisi için tanıklık etmesini istemiş.” Sonra, Adam’ın aralarında olanlardan söz etmeyeceğine söz verdiğini ama gerçekten öyle olup olmayacağına emin olamadığını anlattı. “Eğer bunu yapmaya karar verirse, Adam’ı suçlayamam. Ama bir düşünsene! Sonuç ne olursa olsun, eski eşim için tanıklık eden bir adamla bir ilişkiye başlamam çok tuhaf olurdu. Değil mi?”

Jenny’nin yanıtlamasına izin vermek yerine sürdürdü:

“Ayrıca, ona ne zaman vakit ayırabilirim ki? Şu anda Sophie’ye odaklanmam ve tam zamanlı bir iş bulmam gerek. Emlakçilik lisansım için de çalışmam gerek. Ve evi satacak mıyım, yoksa elimde tutmaya maddi olarak yeterli gücüm var mı, ona karar vermeliyim. Çok fazla şey var.”

Şu anda Adam’la bir ilişkiye başlamaması için tüm bu güzel bahaneleri saymasına karşın, Jenny’nin *hâlâ* kuşkuyla bakarak şunu söylemesi, onu şaşırttı:

“Tüm bu olanları, yaşamında Adam gibi güzel bir şeyler de olursa olasılıkla daha kolay atlatırsın.”

Birilerinin Jenny’yi duyabileceğinden korkup elini te-laşla aşağı doğru salladı:

“Şşşşt!”

“Ayrıca tanıklık etmeyebilir de,” diye sürdürdü Jenny, daha kısık bir sesle. “Gerçekten seni önemsemeye başlarsa, eğer işler ciddileşirse bu, Jeff’i geri çevirmesi için oldukça iyi bir bahane olur.”

Sue Ann ona ters ters baktı:

“Ona yakınlık göstererek rüşvet vermemi mi öneriyorsun?”

“Elbette hayır,” dedi Jenny, gözlerini devirerek. “Sadece bir avantajı dile getirdim, hepsi bu. Sakin ol.”

“Senin için söylemesi kolay,” diye söylendi Sue Ann. Zaten en yakın arkadaşı bunu yapmamasını söylemesine karşın, Adam’dan uzaklaşmaya çalışmak yeterince zordu. “Aslında, hadi senden konuşalım biraz da. Sende ne var ne yok?”

“Bir bebek istiyorum,” dedi Jenny, hiç duraksamadan.

Sue Ann neredeyse sandalyesinden düşüyordu. Çünkü Jenny’nin önceki evliliğinde, bebek sahibi olmaya çalıştığını, aynı zamanlarda kendisi Sophie’yi doğurup da o bir bebek sahibi olamayınca pek de üzülmeyişini anımsıyordu.

Ve o zamandan beri de bebek konusunu açmamıştı. Mick’in çocuk sahibi olmak istemediğinin ve bunun da kendisi için sorun olmadığının dışında.

“Hımm, Mick bunu biliyor mu?”

Jenny, dişlerini gıcırdatıp ıslık gibi bir soluk verdi:

“Tam olarak değil. Henüz değil.”

“Öyle mi?”

Jenny başını salladı:

“Evet, onun bir çocuk istememesi sorun olacak. Umarım... Bir şekilde onun fikrini değiştirmeyi başarabilirim.”

Bu kez de Sue Ann yüzünü buruşturdu:

“Ah, Jen ciddi misin? Mick bana hiçbir zaman fikirlerini değiştirebilecek biri gibi gelmedi. Özellikle de bu kadar önemli bir konuda...”

“Destiny konusunda ben üstün geldim, değil mi? Bir zamanlar Destiny’den nefret ediyordu ama şu an oldukça hoşnut.”

Bazen Jenny kendini kandırıyordu. Sue Ann’in ona gerçeği anlatması gerekiyordu:

“Hımm, bunlar çok farklı şeyler arkadaşım. Bir sabah aniden Destiny’den nefret ederek uyanırsa, buradan taşınabilirsiniz. Ama bir çocuk istemeyerek uyanırsa, çocuğundan uzaklaşamaz, onu geri gönderemezsin. Bu konuda emin olman gerekiyor.”

Jenny, azar yemiş gibi bir soluk verdi:

“Biliyorum. Ama... Anneliğe özgü dürtüler hissediyorum. Güçlü dürtüler.”

“Çünkü Noel zamam,” diye anımsattı Sue Ann. “Noel zamanında bir çocuğun olması eğlenceli görünür. Yani, Noel sabahı üretmenin olanaklı olamayacağı şeyler istemedikleri sürece... Örneğin bir geyik gibi. Ama demek istediğim, bu duygu geçebilir.”

Hemen sonra, Sophie’yle Amy’yi ahşap kitap raflarının arasından çıkarken gördüler.

Sophie, Dickens’ı kucağında taşıyordu. Gri yavru kedi, mutlu bir şekilde mırıldıyordu. Sophie, Sue Ann’e gülümseyerek:

“Beni seviyor,” dedi.

Sue Ann, istemese de bu sevimli manzara karşısında gülümsemesine engel olamadı:

“Elbette seni seviyor. Nasıl sevmez ki?”

“Sana sözünü ettiğim süs bu Soph,” diyerek kasanın olduğu tezgâha tutturulmuş altın rengi pulların olduğu bir ipi gösterdi Amy. Gevşek bir şekilde, neredeyse yere kadar uzanıyordu.

Karşılık olarak Sophie de kediye ipin yanında aşağı doğru indirip kendisi de yere oturdu. Sonra uzanıp metalik süsü, yavru kedinin dikkatini çekene dek salladı. Kedi, ipe vurmaya çalışıp oradan oraya zıplayarak hepsini güldürdü.

“Aptal kediciik,” dedi Sophie. Sue Ann, kızının kendini

kediye ne denli yakın hissettiğini içi acıyarak fark etti. Neden hep sahip olamayacağımız kadar çok şey isteriz?

“Ah hayır,” dedi Amy, tezgâhın arkasından yere bakarak. Kızıl kıvrırcık saçları yüzüne düşüyordu.

“Sorun ne?” diye sordu Jenny.

Amy, Dickens’a suçlayan bir bakış atıp dişlerini sıkarak konuştu:

“Birileri, benim görmediğim bir anda Meow Mix kedi mamasının içine girip burayı fena hâlde karıştırmış.” Sonra bir soluk alıp kediyi almak için uzandı ve gözlerine baktı. “Sevimli olduğun için şanslısın bayım, yoksa başın büyük dertte olurdu.”

“Anneciğim,” dedi Sophie. “Dickens’ı biz sahiplenebilir miyiz? Rachel’in Shakespeare’i, Tessa’nın da Bron-te’u sahiplendiği gibi?”

Al işte! Sue Ann, bunun olacağını tahmin etmeliydi ama akıllı başka şeylerle çok doluydu. Arkadaşları, Amy’nin daha önceki sokak kedilerini sahiplenmek zorundaydılar sanki, değil mi? Sue Ann uzun süre düşünüp sonra:

“Ah tatlım... Üzgünüm ama hayır, gerçekten bunu yapamayız,” dedi.

Sophie’nin yüzü asıldı. Üzüntüyle kaşlarını çattı:

“Neden olmasın? Tüm arkadaşlarımla evcil hayvanları var. Okuldaki Chloe’nin Whiskers diye bir kedisi var. Tiffany’nin doğum gününde alınmış bir kaplumbağası var. Jacob’la Joey’nin de Pepper’ı var.”

Sue Ann uzun bir soluk verdi:

“Sophie, evcil bir hayvan çok büyük sorumluluk gerektirir.” *Birine daha katlanamayacağım bir sorumluluk.* “Ve çok da masraflı bir şey.” *Buna da şu anda hiç ihtiyacım yok.* “Ve yakında, tüm gün çalışıyor olacağım. Tüm

gün evde yalnız kalırsa, bir kedi sıkılabilir.” *Ve sözünü ettiğimiz kedi, olasılıkla evin altını üstüne getirir.* “Belki de... Bir iki yıl sonra bir kedi almayı düşünebiliriz tatlım. Ama şimdi değil.”

“Ama Dickens o zamana kadar gitmiş olur. Başka çocuklar sahiplenir onu.”

Sue Ann derin bir soluk aldı. Yorulmuştu. Her şeyden. Bir yanı neredeyse tamam diyecekti, sırf Sophie kediye alırsa aradaki gerginlik biter diye. Ve Tanrı biliyor ya, ikisi birlikteyken çok sevimli görünüyorlardı. Ama o sırada Jenny birden atıldı:

“Annen haklı, Sophie. Ben ve Mick evde olmadığımızda, Trouble gerçekten çok yalnız kalıyor. O yüzden, geçen hafta sonu seni gördüğünde o kadar heyecanlandı. Bütün günü, oynayacak kimsesi olmadan yalnız başına geçiriyor. Dickens’ın yalnız kalmasını istemezsin, değil mi?”

“Hayır,” dedi Sophie sessizce.

Amy, Sophie’nin omzuna dokunmak için eğildi:

“İstedüğün kadar sıklıkla gelip ziyaret edebilirsin onu.” Sonra dışarı bakıp, Sue Ann’i kendine minnettar bırakarak konuyu değiştirdi. “Bakın, hava kararıyor. Eminim ağacı ışıklandırmaya hazırlanıyorlardır. Sıkıca giyinip dışarı çıkmamız gerek.”

“İyi fikir,” diye yanıtladı Sue Ann. İçeri girdiklerinde Sophie’nin bir yana attığı atkısıyla şapkasına uzandı.

“Buraya gel bakalım,” dedi neşeli bir sesle kızına. “Atkı canavarından kaçamazsın.”

Annesinin ördüğü uzun atkıyı kızının boynuna birkaç kez dolayıp yüzünü bile kapatarak onu güldürdü. Bu ses, Sue Ann’e müzik gibi geliyordu.

Sonra Sophie herkese, annesinin atkısının hâlâ nere-

de olduğunu anlattı: Kardan kedinin boynundaydı. Geçen gün kediye Adam'la birlikte, o ağacı süslemeden hemen önce nasıl yaptıklarını anlattı. Sue Ann'le Jenny bakıştılar. Neyse ki Amy bunu görmedi. Olasılıkla Adam'ın sadece Sue Ann'in iyi bir arkadaşı, Sophie'nin de vaftiz babası olduğunu düşünüyordu.

Dörtlü dışarı çıkıp karşı kaldırıma, merkeze doğru yürümeye başlayana dek kalabalık toplanmıştı. Her yıl olduğu gibi Adam'a özel sipariş edilen dört buçuk metrelik bir servi, park gibi bir yerin ortasına yerleştirilmişti. Kar hâlâ yeri örtüyordu. İnsanlar kışlık botlarını, montlarını, şapkalarını, eldivenlerini giymişlerdi. Bazıları, alandaki mağazalardan aldıkları alışveriş poşetlerini taşıyorlardı.

Sue Ann'in, kalabalığın uzak bir yerinde Jeff'le Veronica'yı el ele ve saçma bir şekilde mutlu görünce, her zaman olduğu gibi karnı kasıldı.

Ama bu seferki, her zamanki kadar kötü değildi, artık evli olduklarını bilmek işleri daha zorlaştırmış gibi gelmesine karşın. Neyse ki Sophie onları görmemişti.

Sue Ann, bu etkinlikte çok göze batmamayı umuyordu ama Amy:

"Beni izleyin, güzel bir yer buldum!" dediğinde bu planı suya düştü. Kalabalığın en önüne, terasın yanına geldiler. Birkaç kişi onlara selam verip el salladı.

Birkaç dakika sonra Sue Ann, beklediği kadar tuhaf hissetmediğini fark etti. Boşanmasının tazeliği, insanların zihninden sonunda silinmişti. Jeff de onunla aynı kalabalıkta dururken bile... Belki de gerçekten boşanmasının izleri kendi aklından da silinmeye başlıyordu az da olsa. Sonuçta, neredeyse altı aydır tek başınaydı.

Ve artık seviştim de. İki kez... Yeniden bir yaşamım var.

En azından var gibi... Belki de bu yüzden Jeff'i görmekten o kadar etkilenmemiştir bu akşam.

Gerçi sevişmesi de aklının, sürekli gelip giden bir sürü karmaşık düşünceyle dolmasına neden oluyordu. Bazı açılardan, hâlâ Adam'a güvenebilmeyi ve olacaklara izin vermeyi diliyordu. Keşke geçen gece ona söylediklerini anımsadıkça karnında oluşan o duygudan kurtulabilseydi. Şu anda, bir hata yaparsa bu, birçok açıdan çok ciddi sonuçlar doğurabilirdi. Akıllı yerine yüreğine güvenmek, delilikten başka bir şey olmazdı.

Ve iyi insan lafının üstüne gelirmiş... O sırada, onun sesini duydu. Ağaca dayanan bir merdivenin üzerindeki Chuck Whaley'i tersliyordu:

"Hayır Chuck, o ışıkları değil, elinin yanındaki diğer ışıkları!"

Sue Ann, karanlıkta onu buldu ve içten içe gülümsedi. Hâlâ huysuz ve Adam'a benzemeyen tavırlar içinde olmasıyla eğlendi. Belki o da geçen hazirandan beri kendini huysuz *hissediyordu* ama bunu saklamakta ondan daha iyi bir iş yaptığını düşünüyordu.

"Dostum," dedi Logan Whitaker, servinin diğer ucundan. "Sakin ol. Destiny'deyiz, Rockefeller Center'da değil. Birkaç dakika geciksek de insanlar bizi bekler."

Logan, kasabanın itfaiyecisi, Amy'nin de yakın arkadaşydı. Destiny'nin her etkinliğinde parmağı olurdu.

O anda Adam da Sue Ann'i gördü ve bakışları loş ve soluk ışıktaki kilitlendi.

Ve Sue Ann, onun içine girdiğini, ona dokunduğunu, güzel şeyler fısıldadığını anımsadı. Nasıl olmuştu da garaj girişinde seviştiğini ve çok sessiz ve karlı bir gece olmasına karşın tüm komşuların görebileceğini her şey bittikten sonra fark edebilmişti? Kendini Adam'a fazla kaptırmıştı.

Karnı kasıldı. Çünkü Adam'ın da aynı şeyleri anımsadığını biliyordu. Olanların tazeliği, o tutku, bir şekilde hem ateşli hem saftı. Adam da olanları onun gibi tüm şiddetiyle anımsıyordu. Bunu, onun gözlerinden anlıyordu. Kararan havada bile... Son zamanlarda, onu birçok karanlık yerde görmüştü ve bu, düşüncelerini okumasına bir engel değildi.

Derin bir soluk aldı. Ve bir anlığına, Adam'ın boşanmasının ayrıntılarını ve Jeff'e tanıklık edeceğini bilmemeyi diledi. İşler neden bu kadar karışık olmak zorundaydı?

"Herkes bu ağacın aydınlandığını görmeye hazır mı?" diye bağırdı Logan.

Kalabalıktaki insanlar —çoğunlukla da çocuklar— yanıt vererek soğuk havada "Yaşasın," diye bağırdılar.

"O zaman, hadi aydınlatalım!" dedi Logan.

Uzun ve görkemli ağaç birden canlandı. Kızıl, yeşil, mavi, parlak pembe, bal rengi ve mor ampullerle gece o kadar çok parladı ki, Sue Ann artık Adam'ı göremez oldu.

"Bu bir düş müydü, değil miydi?"

Charles Dickens, Bir Noel Şarkısı

Bölüm 10

Adam terliyordu, babasının garajındaki bir iple başına bağlanan ve onu kaşındıran battaniye yüzünden. Ya da arkasına sıkıca sarılan büyük, lacivert bornoz yüzünden. Bu çok aptalcaydı. Nasıl olmuştu da Noel geçidindeki Aziz Joseph gibi böyle kımıldayamaz hâle gelmişti?

"Hep bir sekizci sınıf öğrencisi olur," demişti ona Bayan Wheeler, rolü yedinci sınıftaki bu çocuğa yıkmaya çalışıp onun daha uzun saçları olduğunu, Aziz Joseph'e daha çok benzediğini söylerken... Onun olduğu tabloları bakarsanız, "Rol sana çok yakışacak."

Annesi de bu fikri çok beğenmiş, bunu yapması için onu zorlamıştı. Ve sonunda, orada kapalı bir perdenin arkasında, babasının bornozunun içinde yanarken, Destiny Ortaokulu korosunun "Away in a Manger" şarkısını dinleyip o büyük anı bekleyerek oturuyordu.

Yani, onların büyük anını... Sue Ann Kinman, yanında oturuyordu. Onun battaniyesi ve arkasındaki bornoz, klasik Meryem Ana kostümlerinde olduğu gibi açık maviydi. Önlerindeki ahşap beşikte, kel bir bebek yatıyordu. Kendi ailesi üçüncü sınıftayken buraya taşındığından beri Sue Ann'i tanıyordu. Çoğunlukla onun, fikirlerini kendine

saklamayan, atılğan ve havalı bir kız olduğunu düşünürdü. Ama son zamanlarda sanki biraz... Sevimli geliyordu. Özellikle de amigo üniformasının içinde. Takımdaki diğer bütün kızlardan daha iyi bacaklarını açabiliyordu. Böyle şeyleri fark etmesi olağan değildi. Aklını oyuna vermesi gerekiyordu. Çünkü o, oyun kurucuydu. Ama bazen fark ediyordu.

"Gergin misin?" diye fısıldadı Sue Ann.

"Hayır." Sonra sorusunu bir kez daha düşündü. "Biraz... Sanırım. Neden?"

Sue Ann, özgüvenle omuzlarını şilkti:

"Gergin gibi görünüyorsun, o yüzden. Aziz Joseph gergin olmamalı."

Gergin ha? Sue Ann'in sözü onu rahatsız etmişti. Ama aynı zamanda, kendisine baktığında, mavi battaniyenin altına kıvrılan sarı saçlarını, pürüzsüz ve ipeksi yanaklarını ve hafif somurtan dudaklarını pantolonunun içinde hissetti. Bu, son zamanlarda çok sık oluyordu. Sadece Sue Ann'leyken değil, çoğu zaman.

O sırada bir dürtü hissetti. Ona gergini gösterecekti.

Bir an bile duraksamadan eğilip Sue Ann'i öptü. Nasıl öpüldüğünü bilmiyordu, daha önce kimseyi öpmemişti ama birden bunu yapmak istedi.

Sue Ann, önce kaskatı kesildi. Belli ki çok olmuştu. Ama sonra rahatlamış gibi göründü. Adam dudaklarını, onun dudaklarının üzerinde, ikisinin de bunu hissettiğine emin olana kadar tuttu.

Bu, çok güzel bir duyguydu. Damarlarına elektrik gibi yayılan bir duygu.

Sonra, başı dönüyormuş gibi hissetti. Sue Ann de biraz sersemlemiş görünüyordu.

"Bunu neden yaptın?" diye sordu. Kızmış gibi davran-

maya çalışıyordu ama Adam, onun da bundan hoşlandığını biliyordu. Sesi soluk soluğa geliyordu, yüzü kızarmıştı.

"Senin kocan olmam gerekiyor, değil mi? Rolüme giriyorum. Gerginliğimi atıyorum," dedi Adam.

Sue Ann, sadece baktı, koca kahverengi yuvarlak gözleri ve nazik bir "o" şeklini almış dudaklarıyla. O sırada, kapalı perdenin arkasından Jenny Tolliver'in mikrofondan gelen sesini duydu: *Ve karşınızda, Davut'un topraklarında, bir kurtarıcı doğdu...*

Ve perde açıldı.

Adam artık gerçekten gergin değildi.

Hâlâ ilk öpüşmesinin etkisiyle doluydu.

Adam, yatağında birden uyandı. Komodininin üzerindeki dijital saat sabah olduğunu ve uyuyakaldığını söylüyordu. Deli gibi terlemişti. Kafası kaşınıyordu. Başına bağlı kaşındıran bir battaniye olmadığına emin olmak için elini uzattı.

Pekâlâ, sadece saç... *Kendine gel.* Sadece bir düştü.

Güzel bir düş.

Ama daha çok bir anı gibiydi.

Daha önce hiç böyle bir düş görmemişti. Geçmişte olanlara olduğu gibi ayna tutan bir düş... Olduğu anda hissettiğiklerini aynen hissettirmişti Adam'a. Olayları anımsamak kolaydı. Ama onlarla birlikte yaşanan duygular... Zamanla yok olan, belki de olduğu andan sonra daha az önemli gelmeye başlayan duygular.

Gerçekten, o ana dek Adam hiç anımsamamış ya da yıllardır bunu hiç düşünmemişti. İlk öpüşmesinin o sıcak sahnede ve o komik battaniyeyle bornozun içinde Sue Ann'le olduğunu...

Böyle bir şeyi nasıl unutmuştu?

Belki de o zamandan beri birbirleriyle ilgili romantik şeyler düşünmedikleri içindi. Bu konudan hiç söz etmemişlerdi. Ahır sahneleri boyunca tüm gözler üzerlerindedeydi ve sessizce yan yana oturmuşlardı. Sonra Noel geçidi ve öpüşmeleri bitmişti. Belki de o zamanlar bunun üzerinde daha çok kafa yormuştu ama sonra, Adam başka kızlarla daha cesur yakınlıklar yaşamış; Sue Ann de Destiny Lisesi'ne geçtiklerinde Jeff'le çıkmaya başlamıştı. Onu, en yakın arkadaşının kız arkadaşı ve iyi bir insan olarak tanımıştı tüm yetişkinliği boyunca. Şükran Günü'nün hafta sonuna değin onu öyle görmüştü; arkadaşı Sue Ann olarak.

Ama bu düş, ona şimdi anımsatıyordu: Bu, gerçekten çok güzel bir andı. O öpücüğü ayak parmaklarına kadar hissetmişti. Ve kesinlikle kasıklarında da.

Şimdi merakına engel olamıyordu...

Olanlar, fark ettiğinden daha mı önemliydi? Neden düşünde bunu görüyordu ki?

Tamam, belki de bunun bir anlamı vardı. Belki de onunla yakınlaştığı için, vücudu ve beyni bunun ilk öpüşmeleri olmadığını anımsatıyordu.

Yine de... Daha büyük şeyler olabilir miydi? İlk öpüşmesinin de Sue Ann'le olduğunu anımsaması bir işaret miydi?

Yastıkta kafasını sallayıp sessiz ve yorgun bir şekilde inledi.

Ne zamandan beri işaretlere inanan bir adam olmuştu?

Öyle biri değildi. Gerginlik canım sıkıyor olmalıydı. Çocuklarını özlemesinin verdiği gerginlik. Sue Ann'e evliliğinin nasıl bittiğiyle ilgili en büyük sırrını vermesinin gerginliği. Ve şimdi de aklında Jeff için tanıklık edip etmeyeceği sorusu...

Hâlâ Jeff'in kendisinden istediği Şeyi yapma konusunda karar verememiŐti. Jeff, teknik olarak hâlâ en yakın arkadaşıydı ama son zamanlarda çok değişmişti. Sue Ann'i terk ettiğinden beri onunla pek konuŐmamıŐti. Ama diğer yandan, birlikte büyümüŐlerdi. Jeff bu aralar bencilce davranıyor olsa da onun, her zaman tanıdığı o iyi adamın Jeff'in içinde bir yerlerde olduğuna inanması gerekiyordu. Ömür boyu süren bir arkadaŐlıęı, altı ay önce verilen yanlış bir karar için fırlatıp atamazdı.

Ama bunu bir yana bırakacak olursa, Sue Ann'i kendisiyle birlikte olmak istemediği için suçlayamıyordu. Jeff'in davranıŐlarını baęıŐlasa da baęıŐlamasa da onlar uzun zaamndan beridir arkadaşlıklar. Sue Ann'in kendisinin boşanmasıyla ilgili öğrendiklerinden sonra... Sue Ann olasılıkla tüm erkeklerin aynı olduğunu düşünüyordu. Bu da çok olağandı. En azından, kısmen kendisinin ikinci ateşli karşılaşmalarından sonra daha kötü bir ruh hâlinde olmasını açıklıyordu.

Şu son birkaç gündür, hatta son birkaç haftadır Sue Ann sürekli aklıdaydı. Geçen gece ağaç aydınlatma etkinliğinde onu gördüğünde, o yoğun isteğin yine içine hızla yerleştiğini hissetmişti.

O sırada telefon çaldı. Arayanın ikizler olacağını düşündü. AŞağı yukarı sabah telefonlarının vaktiydi.

Jacob'la Joey haftanın sadece yarısında onunla kalıyor olsalar da, ev onlarsız hüzünlü bir Şekilde bomboş geliyordu. O nedenle arayanın onlar olmadığını görmek, onu düş kırıklığına uğrattı. Arayanın Destiny sosyal grup ve etkinliklerinde sıkça bulunan Destinyli Caroline Meeks olduğunu görmek, onu çok Şaşırttı. Sue Ann ve arkadaşlarının, kendilerinden biraz daha yaşlı olmasına karşın bazen Caroline'le takıldıklarını biliyordu.

Ahizeyi kaldırdı:

“Merhaba?”

“Adam, ben Caroline Meeks. Çok erken aradığım için üzgünüm ama...”

“Sorun değil Caroline. Senin için ne yapabilirim?”

“Sorduğun için teşekkür ederim. Çünkü bir iyiliğe ihtiyacım var.”

Aha! Bu, şimdiden belaymış gibi geliyordu kulağa. Yanıtı biraz daha ikircikli geldi bu kez:

“Hım, ne tür bir iyilik?”

“Cuma gecesi boş musun?”

Bu da neydi böyle?

“Neden sorduğunu sorabilir miyim?”

“Peki... O gece, Noel Baba Destiny’ye geliyor gecesi. Bilirsin ya, kilisenin bodrum katında. Her yıl, kasabanın çocukları için bunu düzenliyoruz. Bu sayede Noel Baba’yı burada görme şansları oluyor. Genellikle Grampy Hoskins bizim Noel Baba’mız oluyor ama bu yıl unutmuş ve şehir dışındaki kız kardeşine bir ziyaret planlamış, iptal de edemiyor. O yüzden annen, senin onun yerine geçebileceğini söyledi bize.”

Ne? Teşekkürler anne! Önce Aziz Joseph, şimdi de bu.

“Biliyor musun Caroline?” dedi. “İyi bir Noel Baba olacağımдан kuşkuluyum. Kilolu değilim. Ya da yaşlı... Ve kürkün içinde güzel görünmüyorum. Yani, Destiny’de bu işi benden daha iyi yapabilecek bir adam kesinlikle vardır.”

Hattın diğer ucunda, Caroline sessizdi. Bir soluk aldı.

Adam’ın midesinde bir şeyler hareket etti. Ve ne olacağını tahmin edebiliyordu. İşte geldi:

“Aslında, tüm kasabayı dolaştım ve kimse yapmak is-

temiyor. Sen, benim son umudumsun. Çocukları düş kırıklığına uğratmak istemezsin, değil mi?”

“Anne bak!” dedi Sophie, soluk soluğa içeri girdikleri anda.

Destiny İsa Kilise’sinin bodrum katı, bir kış harikalar diyarına çevrilmişti. Elbette buradaki kar kabarık pamuklu, üzerine gümüş rengi parlaklıkların serpiştirildiği bir örtüydü ve gümüş rengi mukavvadan yapılmış kocaman kar taneleri tavandaki iplerden sarkıyordu. Sue Ann’in en çok sevdiklerinden biri olan Harry Connick Jr. şarkısı “Must Have Been Ol’ Santa Claus”, odaya eğlenceli bir hava katarak CD çalardan yükseliyordu.

İşıl işıl süslenmiş kurabiyelerle küçük kekler iki masayı doldurmuştu. Arkadaşı Rachel, büyükannesi Edna Farris’le orada durmuş, Edna’nın ünlü elmalı tartımdan dağıtıyordu. Çocuklar ve büyükler orayı tıka basa doldurmuşlardı. Jenny ile Mick’in bile orada olmaları, Sue Ann’i şaşırtmıştı. Elini sallayarak Rachel’a selam verdi. Sonra Jenny’ye doğru yürüdü:

“Noel Baba’nın kucağına oturmak için mi geldin?” diye sordu Jen’e.

“Vay canına!” dedi Jenny, gözlerini açarak.

“Neye vay canına?”

Jenny başını eğdi:

“Sesin... Neredeyse eski sen gibi.”

Hımm, madem Jenny öyle diyordu, eskiden aynada gördüğü eğlenmekten hoşlanan, biraz alaycı kadın gibi geliyordu demek ki sesi. Belki de bir anlığına, Noel neşesine kendini kaptırıp sorunlarını unutmuştu.

“Pekâlâ, buna çok alışma. Eminim geçer.” Bunu der-

ken bile sesi, uzun zamandır hissetmediği bir neşeyle çıkıyordu.

O anda Mick, elini Jenny'nin omzuna koyup:

"Ah, eşim bu Noel'de benden başka kimsenin kucağına oturmuyor," dedi.

"Peki, Noel Baba için gelmediyseniz," diye sordu Sue Ann. "Sizi bu eğlenceye getiren ne?"

"Babam, çocuklara şeker dağıtmam için beni gönüllü göstermiş," diye açıkladı Jenny.

Babası Walter Tolliver, Destiny Emniyet Müdürü'ydü ve bu, her yıl düzenlenmesine yardım ettiği bir etkinlikti.

"Beni de ağır taşıma işleri için gönüllü göstermiş," diye ekledi Mick.

Jenny, Noel Baba'yı görmek için bekleyen çocuk topluluğunu gösterdi:

"Sophie, sıradaki yerini şimdiden almış gibi. Bu arada, bu yıl Noel Baba'nın kucağına oturmayı sen isteyebilirsin."

Sue Ann gözlerini kırptı. Kafası karıştı. Tam Jenny'ye o kadar da zor durumda olmadığını söyleyecekti ki, Sophie seslendi:

"Anneeeee, hadi!"

"Seninle sonra konuşacağım," dedi Jen'e. Sonra Sophie'yi sırada bulmak için aceleyle gitti. Sophie'nin yanına gidince, montunu çıkarmasına yardım etmek için eğildi ama şapkasıyla atkısını çıkarmadı. Çünkü onlar giysisiyle uyuyor ve Sophie, fotoğrafta onların da çıkmasını istiyordu.

"Noel Baba, senin şu ana kadar gördüğü en tatlı kız olduğunu düşünecek," dedi Sue Ann gülümseyerek. Sophie'nin karşılık olarak verdiği gülümseme de ona her şeyin iyi olacağını düşündürdü.

“Bugün sen de güzel görünüyorsun,” dedi Sophie. Bu övgü kendi çocuğundan geliyor olsa da Sue Ann, bu sabah iş için evden çıkarken görüntüsüne özen gösterdiğine sevindi.

Düz, yün bir etek, çikolata kahvesi çizmeler ve dantel ayrıntılı koyu yeşil bir kazak giymişti. Son altı aydır kendine hiç özen göstermiyor, eskiden baktığı gibi bakmıyordu. Ama bugün, uzun süreden sonra ilk kez dikkat etmişti.

Sırada ilerlediklerinde, Rachel söyleşmek için geldi. Hem Sue Ann’in hem de Sophie’nin giysi seçimlerini övdü. Mike’la birlikte, önümüzdeki yaz için nikâh tarihi belirlediklerini söyledi. Çünkü ikisinin de çoğu şehir dışında yaşayan kalabalık aileleri vardı ve herkese uyan bir hafta sonu bulmak çok zordu.

“Ve bir güzel haber daha,” diye sürdürdü Rachel. “Tartlar bitti. Bu da artık eve gidip Mike’ın ağacı süslemesine yardımcı olabilirim demek oluyor. Noel için ailesi geliyor. Her şeyin olabildiğince güzel olmasını istiyorum.”

“Kimin aklına gelirdi ki?” diye şaka yaptı Sue Ann. “Büyük şehir kızı Rachel Farris, nişanlısının ailesi için kasabada bir Noel kutlaması hazırlasın?”

Rachel, liseden hemen sonra Destiny’yi terk etmişti ama iki yıl önce sonbaharda evini ziyarete geldiğinde, çekici polis memuru Mike Romo, onu burada kalmaya ikna etmişti.

“Evet, zamanla her şey değişiyor,” diye kabul etti Rachel. “Yüreğimin aradığını burada bulacağımı hiç bilemezdim.”

Rachel giderken, Sue Ann’in iyi ruh hâli biraz yok olmuştu. Rachel’in söylediği “zamanla her şey değişir” sözüyle ilgiliydi bu. Son birkaç yıldır, arkadaşlarının çoğu

için yaşam olumlu yönde değişmişti. Yaşamı gözle görülür bir şekilde kötüye giden sadece kendisiydi.

“Ho-ho-ho, sırada kim var? Buraya gel küçük çocuk, Noel Baba’nın kucagina çık.”

Sue Ann, gözlerini kısarak yukarıya baktı. Noel Baba önlerindeki son çocuğu eliyle işaret edip çağırdığı için değil, Noel Baba’nın sesi tuhaf bir şekilde tanıdık geldiği için... Sanki Adam’ın sesi gibi. Ama elbette daha derindi... O anda, onunla göz teması kurdu. Bu mavi gözleri nerede olsa tanırdı. Şu andaki kıvrırcık beyaz sakalın altında bile, Noel Baba kostümüne karşın, Sue Ann’i biraz kışkırtıyordu. Öyle afallamıştı ki, birden bir kahkaha çıktı ağzından, gözleri hâlâ birbirine kilitliyen.

“Neye gülüyorsun anne?”

Bu soru, Adam’a yeniden bir bakış atmadan önce, bakışlarını elini tuttuğu Sophie’ye çevirmesine neden oldu.

“Hiçbir şeye tatlım,” dedi, tepkisini bastırarak. Ama gülmesine engel olmak için dudağım ısırması gerekiyordu. Önce bir geyik, şimdi de bu... Nasıl olmuştu da Adam Noel Baba olmuştu?

Sonra gülümsemesi biraz yok oldu. Çünkü Noel Baba kostümünün içinde bile kendisini kışkırtıyordu. Altında bir yastık olan komik kadife bir ceket ve koca bir sakalla bile. Karnında bir şeylerin dalgalandığını hissetti.

Ah hayır, bu çok saçmaydı. *Noel Baba’dan etkileniyorum!* Ve aynı zamanda da kötü bir Noel Baba’dan! Çünkü içini doldurmalarına karşın, kırmızı kostüm üzerine çok büyük olmuştu. Sakalı da aptal ve kıvrımlı olanlardandı. Gözleri de... Ah, gözleri, Sue Ann’in içine girerken baktığı gözlerdi. Şimdi baldırlarının arası, yeniden onun için sızlıyordu. Evet, Noel Baba’yken bile...

Sue Ann yutkundu. Sonra bir soluk aldı. Geçen pazar

günü Noel ağacı ışıklandırma etkinliğinde olduğu gibi, yine içinde o yoğun isteği duyması yeterince kötüydü... Ama bu seferki daha da kötüydü.

Elbette her yerde onunla kar ıla maktan kurtulabilse, her şey daha kolay olacaktı. Ama Destiny gibi küçük bir kasabada bu çok zordu.

“Aha, tamam Trevor,” dedi Noel Baba, sesinde ho-ho-ho derinliğini sürdürerek. “Sen görevlerini yapmayı ve brokolin yemeyi sürdür, ben de iPod konusunda elimden geleni yapayım. Şimdi in bakalım.”

Küçük Trevor ilerlerken, Adam bakışlarını Sophie’ye çevirip:

“Peki, bu küçük sevimli kız kim? Buraya gel tatlım. Noel Baba’ya, Noel’de ne istediğini söyle.”

Adam, Noel Baba’yken de geyikken olduğu kadar e leniyordu. Yani pek e lenmiyor olsa da, çocukların hatırına bunu gizliyordu. Sue Ann’in Sophie’yi getireceğini hiç d   nmemi ti ama onu görmek, bu aptal kostümle bile ruh hâlini de i tirmeye yetmi ti. Onun kendisine g ld   n  hissetse bile... Kendisi de bunun gerçekten çok komik olduğunu düşünüyordu.

Sophie’yi kucadıktan sonra, Sue Ann’in bir ak fotoğraf çekmesi için poz verdiler. Sonra Sophie’yle daha sessiz konuştu. Çocukların, anne babalarının duymadığı özel konuşmalarda daha rahat hissettiklerini anlamıştı.

“Bu yıl, annene karşı uslu bir kız oldun mu Sophie?” diye sordu.

Sophie ba ıyla onayladı:

“ o u zaman...”

“Güzel! Güzel... Bu, Noel Baba’nın duymak istediği şeydi. Şimdi, Noel Baba’nın Noel’de sana ne getirmesini istiyorsun?”

“İstedğim sadece iki şey var,” dedi Sophie, bu konuda çok net ve kararlı olduğunu belli eden bir sesle.

“Peki, nedir onlar?”

“Öncelikle bir geyik istiyorum.”

Adam bunu düşündü:

“Yani oyuncak bir geyik mi? Benim cücelerim, çok güzel oyuncak geyik yaparlar.”

Ama Sophie hiç istifini bozmadı. Adam endişelendi. Özellikle de:

“Hayır, gerçek bir geyik. Senin kızağını çekenler gibi. Geçen yıl Cincinnati Hayvanat Bahçesi’nde, Prancer ve Dancer’ı gördüm ve onlara bakmak istiyorum. Yani istediğim şey bu, kendi geyiğim olması. Arka bahçemizde yaşayabilir. Söz veriyorum, ona çok iyi bakarım,” derken yüzündeki ciddi ifadeyi görünce.

Ah, kahretsin! Sophie çok hevesliydi, bunu çok istiyordu. Ona bir geyik götüremeyeceğini nasıl söyleyecekti? Belki de ikinci isteği daha olanaklı bir şeyse işler kolaylaşabilirdi. Sue Ann’in —ya da kendisinin— üstesinden gelebileceği bir şey.

“İstedğin diğer şey ne?” diye sordu.

Sophie yavaşça yanıt verdi:

“Babamın gelmesini ve yeniden bizimle yaşamasını istiyorum.”

Ah, kahretsin! Adam’ın içi acıdı tam orada, o anda.

Sophie yüzüne öyle bir özlemle ve umutsuz bir masumiyetle bakıyordu ki, ne diyeceğini, ne yapacağını bilemedi. O yüzden, içinde kendisini bu hâle düşürdüğü için Caroline Meeks’i öldürme isteği uyandı. Ama sonra, elinden gelenin en iyisini yaptı:

“Sophie, tatlım,” dedi. “İstediklerini sana vermeyi çok istiyor olsam da... Noel Baba armağanlar ve oyuncaklar getirir. Almaktan hoşlandığın bir şeyler yok mu?”

Ama Sophie, sadece küçük sarışın başını salladı ve sanki o büyülü falanmış gibi gözlerine baktı. Adam, o sırada anımsadı: Noel Baba büyülü *olmalıydı*. Caroline, bu çok kolaymış gibi söylemişti ama kolay değildi, hem de hiç. Bu gece, tüm çocukların umutlarını ve düşlerini ellerinde tutuyordu Adam. Tam da şu anda elinde tuttuğu Sophie'nin hayalleriydi ve onu çok önemseydiği için bu daha da zordu.

Lanet olsun, içinde olduğu karmaşaya bir bakın...

Sophie'yi üzmemek istemiyordu ama ona gerçekleşmeyecek umutlar vermenin de mantıksız olacağını düşündü:

"Sophie, babanla ilgili... Yani korkarım insanları ya da duygularını denetleyemem." *Aslında, eğer birinin duygularını denetleyebilecek olsam, annen benimle çok daha fazla zaman geçiriyor olurdu.* "Beni anlıyor musun?"

Sophie, gözlerini üzgün bir şekilde indirdi ama kabul ederek başını salladı. Ve Adam, bu Noel dönemi, şu ana dek hissettiğinden çok daha huysuz hissetti kendini. Sophie'nin aile yaşamını düzene sokamazdı ve bunu ona nasıl anlatacağını bilmiyordu. Çünkü insanlar çok karmaşıktı. Aşk çok karmaşıktı ve kendisi de bunu hiçbir zaman anladığını öne sürmemiştir.

Sonunda Sophie, küçük güzel yüzünü yeniden kaldırıp Adam'a baktı:

"Peki ya geyik? Bana bir geyik getirebilir misin? Bunu çooooook istiyorum."

Yüce İsa! Şimdi ne yapacaktı? Bu eğer herhangi bir çocuk olsaydı daha kolay olurdu ama karşısındaki Sophie'ydi. Tanrı aşkına, onun vaftiz kızı! Ve şu anda neler yaşadığını biliyordu. Kendi çocuklarından dolayı, çok yakından biliyordu.

"Geyik..." diye söze başladı, emin olmayan bir sesle. "Biraz zor olacak."

Sophie, ona bakmayı sürdürdü. O konuşmayı kestiğinde bile gözlerinde umut parlıyordu. Noel Baba'ya, sürdürmesi için neredeyse sessizce yalvarıyordu. O anda Adam kendini:

"Ama... Eğer biri sana bir geyik getirecekse, o ben olacağım değil mi? Yani... Yapabileceğim ne var bir bakayım," derken buldu.

A ha! Sophie'ye az önce bir geyik sözü verdiğine emindi.

Ama Sophie'nin yüzüne koca bir gülümseme yayılınca —ona sarılmadan hemen önce— tüm bunlara değdi. Özellikle de Sophie'ye sıcacık sarılırken, omuzlarının ardından Sue Ann'le bakışları buluştuğunda.

"Tamam o zaman tatlım, hadi in bakalım. Mutlu bir Noel geçir, tamam mı?"

"Teşekkürler, Noel Baba!" dedi Sophie, gözleri hâlâ sevinçle parlarken.

"Sıradaki," dedi Adam, dev gözlükler takan küçük bir erkek çocuğa bakarak.

Ve o sırada fark etti. *Lanet olsun, ben ne yaptım? Bunu nasıl düzelteceğim?* Eğer henüz Sue Ann'in "yaramazlar listesinde" değilse bile, Sophie ona Noel Baba'nın kendisine bir geyik getireceğini söylediğinde kesinlikle o listeye girecekti.

Yarım saat sonra, Noel Baba partisindeki herkes yiyip içiyor, eğleniyordu. Kucağında son çocuk olan Adam ve işi biter bitmez onu öldürmeyi planlayan öfkeli Sue Ann dışında.

"Hımm, neden?" diye sordu Jenny, Sue Ann bunu onunla paylaştığında.

Sue Ann, sıktığı dişlerinin arasından konuştu:

"Sophie'ye, ona bir geyik getireceğini söylemiş."

Jenny'nin kafası da Sue Ann'inki kadar karışmış görünüyordu:

“Ah tamam, o zaman kesinlikle onu öldürmelisin.”

Sophie, başka küçük çocuklarla birlikte "Jingle Bell Rock" şarkısının Hall and Oates versiyonunda dans edip kıkırdıyor, eğleniyordu. Belki de Sue Ann bir anlamda hoşnut olmalıydı. Ama Noel sabahı ağacın altında bir geyik olmadığında ne yapacaktı? Tanrı aşkına, sanki geyik bir ağacın altına sığabilirmiş gibi...

Hemen sonra, sağındaki sahte kar manzarasına bir bakış atıp Adam'ın son çocuğu da gönderdiğini ve oturması için kendisine verilen arkası yüksek deri koltuktan kalktığını gördü.

Adam'a doğru hızla yürürken, hâlâ komik görünüyor olması onun sinirini yatıştırmaya yetmedi. Ezilmiş bir kurbiyeyi ve küçük bir kızın saçından düşmüş olan kırmızı bir kurdeleyi yana itti.

Sue Ann tam karşısına gelip elini kaldırarak onu durdurana, avucunun içiyle göğsüne vurana dek, Adam onu fark etmemişti.

“Olduğun yerde kal bakalım, Noel Baba!” diye tersledi onu Sue Ann. “Sana bir çift sözüm var.”

“A ha!” dedi Adam. Sue Ann’i kolundan tuttu. “Eğer bana bağırıcaksan, bunu neden biraz daha özel bir yerde yapmıyoruz?”

“Özel mözel,” dedi Sue Ann, yüksek sesli bir fısıltıyla ama Adam’ın kendisini tutup büyük geniş alanın orta yerinden kısa koridora götürmesine izin verdi. Sonuçta, kendini orta yerde rezil etmek istemezdi. Destiny’nin en son rezaletini yaşamış olduğu gerçeğini yeni atlatıyordu zaten. Ve Noel Baba’nın kolunun üzerinde duran elinin ne kadar güzel hissettirdiğini görmezden gelmeve çalıştı.

“Tamam,” dedi Adam, dar koridorda kimsenin göremeyeceği bir yere geldiklerinde. “Söyle bakalım, duyalım. Sophie’ye, Noel Baba’nın ona bir geyik götürmek için elinden geleni yapacağını söyledim. Ben pisliğin tekiyim. Şeker saplarıyla falan dövülmeliyim. Biliyorum. Ve özür dilerim.”

Bu sözler, Sue Ann’i biraz yatıştırmıştı. O nedenle sadece dudaklarını büzdü. Bir soluk aldı ve istediğinden daha mızımız görünmekten korkarak sordu:

“Ne düşünüyorsun, Adam?”

Sonra Adam, Sophie’nin diğer isteğini söyledi — Jeff’in eve dönmesiyle ilgili olan—. Sue Ann’in içi acıdı:

“Ah, inanmıyorum.”

“Yani... Bir şeyler söylemek zorundaydım. Sonra da belki bir geyikle gelebileceğimi söyledim ona. Bunu yapmak istemedim, sadece ağzımdan çıktı, anlıyor musun? Ve ağzımdan çıktığı anda, her şeyi berbat ettiğimi anladım. Bana inan, bu şapşal kostümü giymek istemezdim. Ne yazık ki bir kullanma kılavuzuyla birlikte gelmedi.”

“Çok şapşal görünüyorsun,” dedi Sue Ann, siniri biraz azalmışken. *Gözlerin dışında. Gözlerin hâlâ olağanüstü.* Bunca yıl nasıl olmuştu da onun bu denli etkileyici gözleri olduğunu fark etmemişti? “Ve anlıyorum... Geyiği. Bu konuda ne yapacağımdan emin değilim ama anlıyorum.”

“Belki onunla konuşabilirim. Noel Baba olarak değil ama,” dedi Adam. “Kendim olarak. Belki de bu olmadığında düş kırıklığına uğramaması için onu hazırlayabilirim.”

Sue Ann, anlayışla başını salladı. Çünkü kızını düş kırıklığına uğratmaktan yorulmuştu.

“Bu iyi olur. Çok iyi olur.”

Ve —lanet olsun— Adam’ın dokunuşunu özlemişti.

Hâlâ bileğiyle dirseği arasında bir yerde hissediyor olmasına karşın...

“Tamam, bu sorunu yaratan benim,” dedi Adam. “Çözmeye çalışan da ben olacağım.”

Bir soluk aldıktan sonra Sue Ann:

“Sorunu yaratan sen değilsin,” dedi. Bu suç da Jeff’in üzerine yıkılmıştı. Sonra Sue Ann’in düşüncesi Dickens’a yoğunlaştı. “Şu anda... Sevgiye aç hissediyor olmalı. Under the Covers’da yaşayan bir kediye de istedi benden ama hayır dedim. Çünkü bir sorumluluk daha almış olacaktık. Bugünlerde zaten yeterince sorumluluğum var. Gerçi, belki de geri çevirmek için o kadar acele etmemeliydim. Belki de geyik konusu bu denli dallanıp budaklanmadan önce kediye kabul etmeliydim.”

“Kendine bu kadar yüklenme Sue Ann,” dedi Adam. “Sen iyi bir annesin.”

Bu, Sue Ann’e dokundu, hem de gerektiğinden daha çok dokundu. Çünkü iyi bir anne olabilmek için çok çabalıyordu. Ve işlediği suçlara karşın, Adam da gerçekten çok iyi bir babaydı. Sue Ann, son zamanlarda hiçbir konuda çok yetenekli olduğunu düşünmediği için “Teşekkür ederim,” dediğinde, bunu gerçekten hissederek söylüyordu. Adam’ın varlığının kendisine bu denli zor gelmemesini diliyordu. Sonra da şakacı bir şekilde onun sakalını çekiştirdi:

“Eminim, şu şeyin içinden çıkmak için can atıyorsundur, değil mi?”

Çünkü Sue Ann, Adam’ın o kostümün içinden çıkmasını istiyordu. Hâlâ Noel Baba kostümündeki bir adamdan etkileniyor olmaktan hoşlanmıyordu. Ona karşı duygularını belli etmemeye çalışsa da o, çekici ve yakışıklı bir adamdı. Noel Baba’yi arzulamak ona çok tuhaf geliyordu.

“Ho-ho-ho,” dedi Adam yeniden, o derinden yankılanan Noel Baba sesini taklit ederek. “Noel Baba’nın bu kostümü çıkarmasını istiyorsun, öyle mi?” Sonra da aptal sakalın bile örtemediği çekici bir gülümseme yayıldı yüzüne.

Ve az önceki gibi Adam’ın sözleri sanki hissedilebilir, dokunulabilir şeylermiş gibi tüm vücuduna yayılırken Sue Ann, gülmesine engel olmak için dudağını ısırdı. Çünkü onu cesaretlendirecek bir şey yapmak istemiyordu. Elbette şu anda kızaran yanaklarını saklayabilseydi daha iyi olurdu.

“Tam olarak öyle değil Noel Baba,” dedi. Ama sözleri istediğinden daha utangaç ve şakacı bir şekilde çıkmıştı.

“Peki,” dedi Adam, hâlâ Noel Baba gibi konuşarak. “Noel Baba’nın, gitmeden önce sana bir sorusu daha var.”

“Hımm, neymiş?” Kahretsin, sesi neden soluk soluğa çıkıyordu?

Adam’ın gözlerine baktığında, gözlerinin sıcak ve kışkırtıcı olduğunu gördü:

“Noel’de sen ne istersin küçük kız?”

O dudaklara dokunabilmeyi çok isterdim...

Charles Dickens, Bir Noel Şarkısı

Bölüm 11

Adam, onun gözlerindeki sıcaklığı görebiliyordu. Onu kışkırtmayı planlamamıştı aslında —Tanrı aşkına, Noel Baba kostümü vardı üzerinde— ama işte olan olmuştu. Önce, Sophie'ye söyledikleri için özür diledi. Sonra onu yeniden öpmeyi ne kadar çok istediğini düşündü, önce hafif ama sonra belki de daha sert bir şekilde. Onunla ilgili bir şeylerin bugünlerde, Adam'm içindeki hayvanı ortaya çıkardığını düşünüyordu. Komik, sahte bir sakalın ardından bile.

Ve şimdi... Onun da kendisini öpmek istediğinden çok emindi. Kesinlikle bunu belli ediyordu.

"Ben... Ah... Sanırım gitmeliyim," dedi Sue Ann. sesi zorla anlaşılırken. Evet, sözleri gitmesi gerektiğini söylüyordu ama gözleri beni öp diyordu.

"Bana yanıt vermedin?" diye anımsattı Adam. "Ya da... Belki de önce Noel Baba'nın kucağına oturmak istersin?" Kaşlarını kaldırdı, şu anda kendi kaşlarının üzerine yapıştırılmış beyaz kaşlar olmasına karşın.

Önceki gibi Sue Ann dudaklarını ısırp gözlerini indirmesine karşın, yüzünde bir gülümseme belirdi. Adam, bu dudak ısırışını, büyük kırmızı Noel Baba pantolonunun içinde, tam da bacaklarının arasında hissetti.

“Bu, kötü bir fikir gibi geliyor kulağa,” dedi Sue Ann. Düşüncelerinden çok içgüdülerıyla hareket eden Adam, başını eğdi. Biraz daha yakına eğildi ve sesini Noel Baba kadar derinden çıkarmaya çalıştı:

“Neden? Küçük yaramaz bir kız mı oldun?”

Sue Ann’in gözlerine baktı; onun yutkunmasını izledi. Gergin görünüyordu.

“Son zamanlarda belki de... Birkaç kez.”

İşte... Bu, yapmaması gereken bir şeydi. Adam flört ediyor, oyun oynuyor, yapmaması gereken bir şey yaptığını düşündürmemeye çalışıyordu ona. O nedenle Adam sadece başını eğip yanıtını çok düşünmedi. Ama Noel Baba sesini tümüyle bıraktı:

“Dinle Sue Ann, ben senin yaramazlık yaptığını düşünmüyorum. Aslında, senin fazla iyi olduğunu düşünüyorum.” Bunu her anlamda söylemişti. Bir anne olarak, ilk kez yalnızlığa alışmaya çalışan bir kadın olarak ve bir partner olarak... Kesinlikle iyi bir partner.

“Peki, belki de yaramazlıktan çok aptallıktır,” dedi Sue Ann.

“Aptalca bir şey de yapmadın, Bayan Küçük Şeker Şey,” dedi Adam. Biraz —ya da çok fazla— zevk aldığı için, Sue Ann’in kendi üzerine bu kadar gitmesini istemiyordu. Onun şu anda yaşadığı ikilemin kendi duygularının önüne geçmesine izin vermeyecekti. Çünkü onunla geçirdiği son zamanlardaki diğer anlar gibi, şu anın da her şeyden önemli olduğunu hissediyordu.

Sue Ann yüzünü eğdiği için, Adam bir parmağıyla onun çenesini tuttu. O anda Sue Ann’in gözleri öyle netti ki, Adam tüm düşüncelerini okuyabiliyordu. Kuşkuyu, kaygıyı ve ateşi... Ama son kısmı daha yoğun hissediyor

ve onu o anda öpmeyi soluk almaktan bile daha çok istiyordu.

“Sue Ann,” diye mırıldandı, içgüdüsel olarak ona doğru eğilirken.

O anda Sue Ann, onun planlamadan her nasılsa kendisini yasladığı duvardan kurtuldu:

“Gitmeliyim. Sonra görüşürüz,” dedi ve aynı hızla koridorda yürümeye başladı. Döşemenin üzerinde çizmesinin topuklarından gelen ses, Adam’a onun her saniye daha da uzaklaştığını anımsatıyordu.

Mick gitmeye hazırды. Büyük Noel Baba sandalyesini yeniden depoya, çöp poşetlerini de dışarıya taşımıştı. Katlanır masaları eski hâllerine getirip Caroline Meeks’in kutularıyla poşetlerini arabasına götürmüştü. Saat neredeyse on olmuştu. Eve gittiklerinde, karısını yatağa atmak niyetindeydi. Gerçi Mick *genellikle* bu niyette olurdu. Ve Jenny’nin de genellikle öyle olmasına fena hâlde minnettardı. İkisinin de sahip olduğu büyük bir ortak özelliği bu.

Mick içeri yeni girmişti. Jenny’yi alıp gitmeye hazırды. O sırada Sue Ann’le Jenny’nin bir köşeye çekilmiş, katlanan sandalyelerin üzerinde dertleştiklerini gördü. Yazdan beri bu çok sık oluyor ve Mick, onları yalnız bırakması gerektiğini biliyordu.

İnsanların çoğu gitmişti. Sadece Caroline’le birkaç kadın mutfakta, bir şeyler yapmayı sürdürüyorlardı. Sophie de Noel ağacının yanına diz çökmüş süsleri inceliyor ve sıkılmış görünüyordu.

Mick, bu çocuğa acıyordu. Sadece şu an için değil, o ve annesinin uğraştığı her şey için... Anımsadığı kadarıyla,

çocukluk gerçekten çok zor zamanlar demekti. Ve işler kötü gittiğinde, çok daha zorlaşırdı.

Çocuklarla arası iyi değildi ama en azından kendini rahat hissedecek kadar çok vakit geçirmişti Sophie'yle. Sophie, annesine çok benziyordu. Açık sözlü, kararlı, bazen de şımarıktı. İkisi de beklemek zorunda oldukları için, kışını bir sandalyeye yerleştirmektense Sophie'yle vakit geçirmesinin daha doğru olacağını fark etti.

"Ne haber?" diye sordu, ağaca doğru giderek.

"Noel Baba, Noel'de bana bir geyik getiriyor," dedi Sophie, ayağa kalkıp parıldayan gözleriyle Mick'e gülümserken.

Ne? Mick bunu beklemiyordu. Adam Becker, Sophie'ye böyle bir söz verecek kadar aptal mıydı?

"Gerçekten mi?"

"Yani, elinden geleni yapacağını söyledi."

"Ah!" Peki, bu daha iyiydi. Ama yine de konuyu değiştirmek daha iyi bir fikir gibi geldi. "Neye bakıyorsun?"

"Bebek İsa'ya," dedi Sophie. Sonra da Mick'in beşikteki İsa olduğunu sandığı kaba ahşap bir süse uzandı. "Büyüyünce bir sürü bebeğim olacak."

Kahretsin, Mick'in hoşlanmadığı bir diğer konu...

"Bu... Çok güzel. Sanırım." Tamam, belki de oynayacakları bir kedi ya da süsleyecekleri bir ağaç olduğunda, Sophie'nin yanında rahat olmak daha kolaydı.

"Senle Jenny Teyze'nin neden bebeğiniz yok?"

Aman Tanrım!

"Yani... Hımm, herkesin bebeği *olmaz*."

"Neden? Ben birlikte çok eğlensinler diye bir sürü bebek istiyorum. Sen çocukları sevmiyor musun?"

Aman Tanrım! Mick, kendini bir pislik gibi hissetti. Şimdi ne yapacaktı?

“Seni seviyorum,” dedi.

Sophie de ona küçük bir gülümsemeyle yanıt verdi:

“Ben de seni seviyorum.” Sonra elini kaldırıp Mick’in elini tuttu. Sadece tuttu. Sanki bu çok doğal ve olağan bir şeymiş gibi...

Mick, onun ellerinin küçüklüğüne ve yumuşaklığına şaşırmişti. Kendi ellerinin de bu kadar küçük olduğu zamanların varlığına inanmak çok zordu. Annesiyle babası kavga ederken yalnız hissettiğinde ya da korktuğunda, ellerini tutacağı birilerinin olmasını dilediği birçok an olduğuna emindi. Bazen ağabayi Wayne, kendini güvende hissetmesi için uğraşarak yanında olurdu. Ama diğer zamanlarda hep yalnızdı. Bir köşeye sinip, kendini korkmuş ve yaralı bir hayvan gibi hissedirdi.

O nedenle şu anda Sophie’nin küçük elini, kendisini biraz daha güvende hissetsin diye hafifçe sıkarken buldu kendini. Ve içinde bir şeyler ısınıp kollarına, oradan da tüm vücuduna doğru yayıldı. Bu onu biraz korkutmuş, savunmasız hissettirmişti belki de. Ama daha çok Sophie’yi korumak, ona bakmak ve iyi olduğundan emin olmak için bir istek uyandırmıştı içinde.

Bu, çok mantıklı değildi. Sophie’nin yaşamında ona Mick’ten daha yakın olan ve görevi Sophie’nin iyi olduğundan emin olmak olan bir sürü insan vardı. Ve Mick’in bildiği kadarıyla, o insanların çoğu bu konuda üzerlerine düşeni yapıyorlardı. Yani Sophie’nin gerçekte Mick’e ihtiyacı falan yoktu.

Ama öyle bile olsa, Mick kendini yeniden Sophie’nin elini sıkarken buldu. Sonra farkında bile olmadan, onun yüzüne bakabilmek için yere çöktü. Ona bunu neyin yaptırdığını bilmiyordu. Bunu yapmak için açıklayamadığı bir istek duyuyordu. Şöyle dedi:

“Herhangi bir şeye ihtiyacın olursa, benim hep burada olduğumu biliyorsun, değil mi?”

Sophie, biraz şaşırılmış görünerek sarışın başını eğdi ve: “Tamam,” dedi.

Mick sonra birden, çok ciddi görüldüğünü düşünüp biraz hafifletmeye çalıştı:

“Yani... Trouble’la bir oyun buluşması yapmak istersen, ben de sizinle takılırım.”

Sophie küçük bir kahkaha atınca, o da gülümsedi ve her şey yeniden olağana döndü:

“Peki, bu ağaçta hiç kedi süsü var mı?” diye sordu Mick.

Sophie büyük bir heyecanla başını salladı:

“Şurada beyaz bir melek kedi var,” dedi eliyle işaret ederek. “Gümüş renkli bir ışık halkasıyla birlikte.”

“Bana gösterir misin?”

“Elbette,” dedi, Mick’in büyük elini bir kez daha kendi elinin içine alıp, Mick’e daha kolay gelen kedi ve Noel hakkında konuşacakları ağacın arkasına götürdü onu. On anda Mick, Sophie’yle aralarında *her şeyin* artık daha farklı, daha kolay olabileceğini düşündü. O anı paylaştıkları için...

Birkaç dakika sonra, Jenny’yle Sue Ann ayağa kalkıp ağaca doğru yürüdüklerinde, Mick —tuhaf bir şekilde— Sophie’nin gitmesine neredeyse üzüldü.

“Görüşürüz ufaklık,” diyerek onun saçlarını okşadı, Sue Ann parlak renkli bir bereyi kapıya doğru giderlerken Sophie’nin başına geçirmeden hemen önce.

“Hazır mısın?” diye sordu Mick Jenny’ye, onlar gidince.

“Neredeyse,” dedi Jenny.

Mick, Jenny’ye doğru, aklında neler olduğunu anlama-

sı için yaramaz bir bakış attı. Sophie'yle konuşmak, eve gittiklerinde eşiyle yapmak istediklerini unutturmamıştı.

“Neredeyse mi? Çünkü ben gitmeye hazırım. Senin için planlarım var.”

Jenny, yüzüne masum ama çekici bir ifade yayılırken dudağını ısırды. Bu, Mick'in sertleşmesine neden oldu.

“Sophie'yle çok tatlı görünüyordunuz? Onun elini tuttuğunu gördüm.”

Mick, omuzlarını silkti:

“Sadece iyi davranıyordum. Biraz yalnız görünüyor-du, hepsi bu.”

“Seni onunlayken izlemek, bana biraz şey hissettirdi,” diye başladı Jenny, birden çekici olmaktan çok ciddi görünerek. “Şey... Son haftalarda bunu biraz fazla hissediyorum.”

Mick kalbinin sıkıştığını hissetti ama bunun neden olduğundan emin değildi:

“Hımm, ne hissettirdi?”

“Şey...” Jenny sonra durup gergin bir şekilde yutkun-du.

Bu, Mick'i de biraz gerdi. Olağan durumlarda, Jenny'yi sürdürmesi ve söyleyip rahatlaması için zorlardı. Ama şu anda bunu yapmadı. Çünkü düşündüklerini duy-mak isteyeceğinden emin değildi. Ama sonra düşündük-lerini duydu:

“Bir bebek istediğim duygusu Mick,” dedi Jenny. “Sen-den... Bir bebeğimiz, bir ailemiz olmasını istiyorum.”

Mick birden donmuş gibi ona baktı, sanki yüzündeki tüm kan çekilmiş gibi. *Kahretsin!*

Bu... Bu çok ani olmuştu.

Çünkü Jenny, Mick'in bu konuda neler hissettiğini bi-liyor, anlıyordu. Şu ana dek onların güzel bir evlilikleri

olduğunu düşünmüştü Mick. Bunun değişeceğini beklemiyordu. Jenny için deliriyordu. Jenny de onun için deliriyordu ve ikisi de aynı yaşamı istiyorlardı. Ama Jenny'nin şimdi söylediği şey... Artık onun istediği yaşamı istemediği anlamına geliyordu. Bu nasıl olmuştu?

"Beni duydun mu?" diye sordu Jenny, ifadesi biraz temkinliydi bu kez.

Mick, onu duymamış olmayı diliyordu. Çünkü kendini biraz kötü hissediyordu.

"Jenny," diye başladı sonunda. "Bu konuda ne düşündüğümü biliyorsun... Hep bildin. Ve bunun, senin için sorun olmadığını söyledin."

"Evet, biliyordum," dedi Jenny ama gözleri... Gözlerinde, daha önce hiç görmediği bir istek vardı ve bu sevimli, çaresiz bakış, Mick'in içini acıtiyordu.

"Bir bebeğimizin *olup* olamayacağını bile bilmiyoruz," dedi Mick. Jenny, ilk evliliği sırasında hiç gebe kalmamıştı. En azından o zamanlar, bunun nedenini çok fazla merak etmemişti.

"Ama belki olabilir," dedi Jenny. "Ve belki denersek... Yani eğer gebe kalmazsam, o zaman öyle olması gerektiğini düşünürüz. Ama kalırsam, bu... Yazgımız olur. Şansımız..."

Mick, sadece baktı karısına. Onu tüm kalbiyle seviyordu. Jenny onu kurtarmıştı birçok anlamda. Ona, sahip olmayı asla ummadığı bir yaşam ve aşk vermişti. O, başına gelen en iyi şeydi.

Ama yine de... Jenny, Mick'i anne baba olma konusunda neler hissettiğini anladığına inandırmıştı. Mick'in kendi anne ve babası kâbus gibiydiler. Anne baba olma konusunda ya da nasıl iyi bir ebeveyn olunacağı konu-

sunda en ufak bir fikri yoktu. Hiçbir zaman çocuk sahibi olmayı istememişti.

Kahretsin, az önce çocukların yanında kendini ne denli rahatsız hissettiğini düşünmemiş miydi? Onun gibi bir adam.. Hayır, bu çok saçmaydı. İstemediğin bir şeyi zorla yapamazsın. Ve Jenny'nin gebe kalıp kalamayacağını *denemedenden* de bunu istemediğini biliyordu.

İlişkilerinin başlangıcı zor, çok zor olmuştu. Ama sonra, her şey çok pürüzsüz gitmişti. Şu anda, o önceki sorunları çözdüklerinden beri ilk kez Mick, Jenny'yi hiç tanıımıyormuş gibi hissediyordu. En başta olduğu gibi, onu düş kırıklığına uğratmak üzereydi. Ama başka bir yol düşünemiyordu, ona sadece doğruyu söyleyebilirdi.

"Jenny," dedi. Göğüs kasları öyle kasılmıştı ki, koptularından korktu. "Üzgünüm ama bunu yapamam. Bir çocuğumuz olamaz."

Sue Ann arabayı eve doğru sürerken, radyoda Elvis "Blue Christmas"ı söylüyor ve o, aklından Jenny'yle az önce yaptıkları konuşmayı yineliyordu.

"Bu çok acı veriyor," demişti Jen'e, içinde gerçekten acı hissederek. Adam'ın öpücüğüne engel oluşunu anlatıyordu. O aptal Noel Baba sakalını takarken bile ona karşı koymak, şu ana dek anımsadığı en zor şeylerden biriydi. Ve hâlâ o içini kemiren isteğe karşı koymaya çalışıyordu.

Jenny başım sallayıp, "*Bunu anlayamıyorum. Kısa bir süre önce boşandığını biliyorum ama yine de Adam'ın şu an ihtiyacın olan şey olduğuna inanıyorum.*" demişti. Sesi kızmış gibi geliyordu. "*Neden kendini bırakıp da onunla eğlenmiyorsun?*"

Ama yanıt öncekilerle aynıydı. Basitti: *"Çünkü ona güvenmekten korkuyorum."*

"Yine de anlamıyorum," demişti Jenny. *"Çünkü eğer senin için göriündüğü kadar deli oluyorsa, Jeff'e yardım ederek seni incitmez hiçbir şekilde. Yani Tanrı aşkına, Adam'dan söz ediyoruz."*

Evet, iyi çocuk Adam... Bay Ben Her Zaman Doğru Olanı Yaparım Adam... Jenny, Adam'ın her zaman tanıdıkları Adam olduğunu düşünüyordu. Ama hâlâ, Sheila'yla evliyken o düğünde yaptıklarından habersizdi. Sorun, onu aldattığını düşünmesi değil, herhangi bir erkeğe güvenip güvenmeyeceğinden emin olamamasıydı. Jeff'e güvenmiş ve düş kırıklığına uğratılmıştı.

Adam da bir kez daha, kendisinin de güvenilmez olduğunu kanıtlamıştı. Ayrıca nasıl olurdu da yakında kendisine karşı duruşmada tanıklık edecek biriyle birlikte olurdu?

Kimsenin —yani Adam ve Jenny'nin— bunun kendisine karşı bir tanıklık olduğunu düşünmediğini biliyordu. Ama Jeff için tanıklık ederse, bu kendisine *karşı* bir tanıklık olurdu. Safını seçmiş olurdu. En azından, Jeff'in kendisine yaşattığı zorlukları artırmasına yardım etmiş olurdu. En kötüsü de kızının velayeti riske girebilirdi. Evet, bu son kısım olasılıkla gerçekleşmezdi ama ya gerçekleşirse?

"Noel Baba'nın bana bir geyik getireceğine inanmıyorsun değil mi?" diye sordu Sophie, arka koltuktan gelen tatlı ama kuşkulu sesiyle, Sue Ann'i derin düşüncelerinden uyandırırken.

Sue Ann, sadece bir soluk aldı. Adam'ın Sophie'ye neden bir geyik getirmeye çalışacağını söylediğini gerçekten anlıyordu. Zor duruma düştüğünü biliyordu ama

her şeyden çok, küçük kızı Noel sabahında ciddi bir düşünürmüşlüğü yaşayacaktı.

“Yani,” dedi Sue Ann sonunda. “Bence belki de... Çok fazla umutlanmamalısın. Noel Baba çabalayacağını söyledi, değil mi? Bu, bir sözden daha farklı. Yani, belki de buna güvenmemelisin. Eminim, eğer Noel Baba geyik konusunu başaramazsa, sana başka bir sürü güzel şey getirir.” Bugün Crestview'deki bir oyuncak dükkânından aldığı pelüş bir geyik gibi, bunun da bir şekilde kızı için yeterli olmasını umuyordu. Gerçi bu geceden sonra, o pelüş geyik bile kurtaramayacaktı Sue Ann'i.

“Bunları biliyorum,” diye yanıtladı sabırlı bir şekilde Sophie, Sue Ann'in arkasındaki karanlığın içinde. “Ama endişelenmiyorum. Geyiğimi getirecek. Bunu biliyorum.”

Sue Ann o öpücüğü, Adam'ın istediği kadar çok istiyordu. Adam, bunu iliklerine dek hissetmişti. Hâlâ bedenlerini bir araya getirmek isteyen o arzuyla savaşıyordu. Sue Ann'in yumuşak dudaklarının kendisine o denli yakın... Ama bir o kadar da uzak oluşunu anımsıyordu.

O günün üzerinden birkaç gün geçmişti. Şu an, salı günü öğleden sonraydı. Ağaç satış yerinde, dışarda çalışıyordu. Noel'e sadece bir buçuk hafta kalmıştı. O yüzden satışlar azalmıştı ama yine de hâlâ iş vardı. Örneğin şu anda canlı ağaçlarını bekleyen birkaç kişi oradaydı. Bir açıdan, zihnini uğraştıracak bir şeyler olmasına seviniyordu. Ama öte yandan, sanki yaşamı bulanıklaşmış gibi, kendini çok tuhaf hissediyordu.

Şu son birkaç gündür, günlerini üç şey yaparak geçiriyordu: Sue Ann'i düşünerek, birlikte geçirdikleri ateş-

li geceleri anımsayarak ve daha fazlasının yaşanmasını dileyerek, umarak... Oğullarını düşünüp evde olmalarını dileyerek. Ya da insanları tersleyerek.

Şu ana değin, Chuck Whaley neredeyse onun yanında olmaktan çekiniyordu. Ve Adam, bunun için çocuğu suçlayamayacağını biliyordu. Chuck'a son iki haftada, tanıştıklarından beri bağırdığından çok daha fazla bağırmıştı. Tyler Fleet de artık onunla göz teması kurmuyordu. Adam, olasılıkla bir tür Dr. Jekyll veya Mr. Hyde gibi görünüyordu. Oğullarını özlediği için bu berbat ruh hâlinde olduğunu açıklamaya çalışmıştı ama üçüncü ve dördüncü seferden sonra, kimsenin artık bunun nedenini umursamadığını düşünüyordu. Ve elbette, Sue Ann'le olan durum da bu kötü ruh hâline tuz biber ekiyordu ama bu kimseyi ilgilendirmezdi.

Adam, Chuck ve Tyler'a bugün müşterilerle ilgilenmelerini söylemeye karar vererek bu öğleden sonra, olağandan daha sessiz olan ağaç satış yerinde yalnız kalıp daha çok park yeri açmak için kalan ağaçları tek bir yere toplamaya başladı. Ağaçların satılmadan önce yaslandığı, ikiye dört ölçülerinde çakılmış boş standları kırmak ona iyi gelmişti. Bu iş biraz kas, biraz da fiziksel güç gerektiriyordu. Ve Adam, çalıştıkça gerginliğin kollarını ve omuzlarını terk etmeye başladığını hissediyordu.

Birkaç dakika sonra, bir süpürgeyle çivileri ve kalıntıları süpürürken kar yağmaya başladı. Kahretsin! Bu yıl neden bu kadar kar yağmıştı şimdiden? Şükran Günü'nden beri sıcaklık sıfırın altındaydı. Bu yüzden de yollar ve park alanı temizlense de zemin hâlâ beyaz bir örtüyle kaplıydı. Ve şimdi, yeni bir örtü daha geliyor gibiydi.

Eğer kar birikirse bu, gece geç saate dek ya da olasılıkla sabah erken saatlerde, şirketin kamyonetlerinden biriyle

le park alanlarının temizlenmesi demek olacaktı. Adam, kış aylarını dolu geçirmesini sağlayan işlere minnettar olsa da, normalde Noel sonrasına dek bu işleri yapmazdı.

Ah, yine de uğraşmak daha iyiydi. Ne denli yoğun olursa, Noel o denli çabuk geçer, çocukları eve o denli çabuk gelirdi ve o da bu berbat ruh hâlinde artık kurtulurdu.

Kendini kandırmayı bırak, Becker! Evet, Jacob'la Joey'in gelmesi kesinlikle yaşamının o kısmını düzeltecekti ama o zaman da Sue Ann'le işlerin daha iyi gitmesini dileyeceğini biliyordu. Huysuzluğu başladığında, bu tümüyle çocuklarla —ve Sue Ann'in görmesini sağladığı kadarıyla— pişmanlıklarıyla ilgiliydi.

Ama şimdi, çocuklar eve dönse de tümüyle iyi hissedemeyeceğini anlaması gerekiyordu. Hayır, kesinlikle öyle olmayacaktı. Hâlâ Sue Ann'i istemeyi sürdürecekti. Ve eğer geçen gece neredeyse öpüşeceklerken verdiği tepkiye bakılırsa, ona asla sahip olamayacaktı.

Bu, sadece sevişmeyle ilgili değildi. Sue Ann'in tüm iyi özellikleriyle ilgiliydi. Her şeyi bilen saldırgan anneliğinden, Jeff'in terk edişinden sonra görmeye başladığı daha sevimli, daha duyarlı kadına kadar. Komşu kızından, her zevki içine çeken bir partnere kadar.

Onunla ilgili düşünceler aklından çıkmıyordu. Evet, evlerine ağacı götürdüğünde de bunu biliyordu, kamyonette olanlardan sonra da. Ne zaman ona bu denli kaptırmıştı kendini?

Ama sonra... Ne zaman bu gerçek, kaçamayacağı kadar önemli olmaya başlamıştı? Bu istek uzadıkça daha da güçlenmişti?

Sue Ann göl evinde, aralarında olanları unutmalarını söylediğinde, her şey çok kolay görünmüştü. Bunu sev-

memiş olsa da kulağına. üstesinden gelebileceği kadar kolay gelmişti. Ama şimdi yumuşak kar süpürdüğü yeri kaplamaya başladığında, birine tutulduğunda hissedilen o tanıdık, içine işleyen, kahreden sızıyı hissediyordu.

O anda durdu. Süpürmeyi kesti. Soluk alıp süpürgesini yavaşça bıraktı. *Sue Ann'e tümüyle âşık oldum. Lanet olsun, bunun olmasına nasıl izin verdim? Ve nasıl bu kadar çabuk tutuldum?* Sonuçta, şu an aralarında olan şey resmen saçmalıktı.

Ayrıca, en yakın arkadaşından daha yeni boşanmıştı. Ve o gece kamyonette paylaştıklarına karşın, Sue Ann onunla bir ilişkiye sıcak bakıyor gibi değildi.

Bunu kabul etmeli, Sue Ann'in isteklerine uymalıydı. Değil mi? Çünkü Jeff'in onu ne kadar çok yaraladığını anlıyordu. Ve yaşamlarına uzaktan bakacak olursak, bunlar sanki daha dün olmuş gibiydi.

Bir soluk aldı. Sonra, sanki bir yanıt arıyormuş gibi gökyüzüne baktı ama tek gördüğü, karlı bir kış gününün donuk beyaz rengiydi. Kalın kar taneleri yüzünü ıslatıyordu.

Yine de onu kazanmanın bir yolu olabilir miydi? Adam'ı kendinden uzaklaştırmak için kullandığı nedenleri unutturacak ya da onları görmezden gelmesini sağlayacak?

O anda aklına bir şey geldi, yepyeni bir şey... Onu ilk öptüğünde çocuktü. Oyun için Aziz Joseph olarak giyinmişti. Birkaç hafta önce onunla ilk flört ettiğinde kocaman, pelüş bir geyiğin arkasındaydı. Çarşamba akşamı onu öpmeye çalıştığında, Noel Baba kostümünün içindeydi. Yani ona doğru her hamle yaptığında, başka biri olarak yapıyordu. Bunu isteyerek yapmıyordu ama bir şekilde öyle oluyordu. Yine de göl evinde ve kamyonette

—işler iyi gittiğinde— sadece kendisi olmuştu. Öyle ya da böyle...

Yani belki de çözüm buydu: Ona karşı gerçekçi olmak... Belki de flört etmesine ve oyunlar oynamasına yardımcı olan, o maskeler olabilirdi. Ama birbirlerini tüm yaşamları boyunca tanımışlardı. Karşısında kendi gibi olabileceği biri varsa, normal ya da huysuz hâli —ya da ikisinin arasında bir şey olsa bile— bu, Sue Ann olmalıydı.

Belki de artık öyle yaparsa iyi bir şeyler olabilirdi. Belki...

O sırada, park yerine doğru, yeni yağan karın üzerinde iz bırakarak gürültüyle bir SUV'un geldiğini gördü. Jeff'in SUV'u... Kahretsin! Ne zamanlama!

Altı ya da yedi ay önce, onu gördüğüne sevinebilirdi. Liseden beridir en iyi arkadaşlardı. Düğünlerinde birbirlerinin sağdıçıydılar. Ama Sue Ann'den ayrıldığından beri, artık eskisi gibi değildi. Şimdi Adam tam da Jeff'in eski eşinin sevgisini nasıl kazanacağını planlarken o çıkagelmişti.

SUV, Adam'ın çalıştığı yere park etti. Jeff, gülümseyerek el salladı. Adam da gülümsemeye çalıştı ama çabasının işe yarayıp yaramadığından emin değildi.

Jeff, fark etmiş gibi değildi. Arabadan atlayıp kapıyı kapattı ve mutlu bir şekilde:

“Ne haber dostum?” dedi.

“İyilik,” diye yanıtladı Adam, sesinin de hissettiği kadar rahatsız çıkmasından korkarak. Jeff'e aylar önce Sue Ann'i terk etmesinin hata olduğunu söylediğinden beri, araları biraz gergindi. Ama belki Jeff için gerginlik geçmişti.

“Sende ne var ne yok?”

“Ronni'yle yeni evimiz için bir ağaç alamadım hâlâ...

O nedenle işten biraz erken çıktım. Noel kapıda ve bu, karı koca olarak ilk Noel'imiz olacak. Çok özel olmasını istiyorum."

Belki Jeff yaşamındaki yeni kadınla çok ilgili olduğu için, başka hiç kimsenin tepkisini umursamıyordu. Sue Ann'den ayrıldığından beri kendi küçük dünyasında yaşıyor gibi görünüyordu.

Jeff'in pek mutlu tavrına karşın, o hâlâ gülümsemeyi başaramıyordu. O yüzden, sadece ilerideki ağaçları gösterdi:

"Elimizde kalanlar bunlar. Çoğu seçildi."

"Tamamdır. Bu arada, duruşmada bana yardım edip etmeyeceğine karar verdin mi?"

Adam'ın kalbi sıkıştı:

"Hımm... Korkarım hâlâ kararsızım. Yani kendimi senle Sue Ann'in arasında kalmış hissediyorum, anlarsın ya?" Bundan başka ayrıntıya girmedi. Sue Ann'i de tüm yaşamı boyunca tanışmıştı. O nedenle bunun Jeff'e mantıklı gelmesini umdu. Elbette ilişkilerinin romantik ve cinsel bir hâl almaya başladığını bilmiyordu.

"Anlıyorum," dedi Jeff. "Ama umarım üstesinden gelebilirsin. Avukatım, bunun çok işe yarayacağını söylüyor. Sana telefonda da söylediğim gibi, Ronni'yle bir bebek sahibi olmamızın tek yolu bu ve bu onun için çok önemli. Biyolojik saati hızla ilerliyor."

Kahretsin! Jeff ona, kendini bir kadını çocuk sahibi olmaktan alıkoyuyormuş gibi hissettiriyordu şimdi de. Lanet olsun! İstemese de, bu Adam'ı biraz üzdü. Ronni'yle sadece birkaç kez görüşmüştü ama bu, onu gerçekten sevmesine yetmişti. Yine de sadece başını salladı ve:

"Sana haber vereceğim," dedi.

Jeff, teşekkür ederek gülümsedi. Bu da Adam'ın duy-

gularını biraz harekete geçirdi. Belki de arkadaşlıklarındaki iyi zamanları anımsattı, daha kolay zamanları.

“Bu benim için çok önemli, biliyorsun.” Sonra da kalan ağaçları gösterdi. “Sanırım gidip bir ağaç bulsam iyi olacak. Sonra da eve gidip ışıkları asmalıyım.”

“Sue Ann’in ışıklarını ben astım,” derken buldu kendini Adam, planladığından daha sert bir sesle.

Jeff bunu duyunca durup arkasına baktı. Belki de:

“Ah evet, Sophie söyledi. Teşekkür edecektim,” derken biraz daha az keyifli ve tersti sesi.

“Sorun değil. Yardıma ihtiyacı vardı,” diye ekledi Adam. Belki de bunu söylememeliydi. Belki de Sue Ann’i aciz gibi gösterme riskini almamalıydı. Çünkü çoğunlukla onun tek başına iyi iş çıkardığını düşünüyordu. Ama belli ki Jeff, bir zamanlar sevdiği kadını terk etmesinin, onun yaşamını ne denli zorlaştırdığını unutmuştu. Jeff’in tam zamanlı bir işi, ekonomik güvencesi vardı zaten. Ve yetişkin olmanın gerektirdiği günlük işlere yardım edebilecek biriyle yaşıyordu.

Jeff, bu kez Adam’ın sesindeki sertliği açıkça duymuştu. Yine de sadece:

“Yardım etmiş olman çok kibarca,” dedi.

Ve eski arkadaşı ağaçlara doğru yürürken Adam, Sue Ann konusunu açtığı için üzgündü. Sonuçta insanlar boşanır ve kendi başlarına yaşamaya alışırlardı. Bu hep olurdu. Ve Jeff’le bu konuda tartışmak da ona düşmüyordu.

Ama sonra, en başta olduğu gibi, eski arkadaşının düşüncesiz olduğu aklına geldi. Sheila’yla ayrılmalarından sonraki ilk yıl, kendisi hâlâ Sheila’nın ihtiyaçlarını gidermeyi sürdürmüştü. O yıl, ücretsiz bir Noel ağacı göndermiş, ışıklarını takmıştı. Bir kez bozulan tuvaleti ve bulaşık makinesini onarmıştı. Bu, birbirlerini bağışladık-

ları anlamına gelmiyordu. Sadece bir zamanlar sevdiği ve çocuklarının annesi olan bir kadın için yapması gereken bir şeydi bu.

Jeff'i izlerken, arabasının arkasına park eden ve ağaç almaya gelen Destiny Belediye Meclisi'nden Johnny Fulks'a gülmeye başladığını gördü. Jeff, Johnny'nin başını sallayıp sırtına vuruyordu. Bir kez daha, Sue Ann ve Jeff'in eski yaşamı bu denli çabuk unutulmuştu. Bu, Adam'ın karnının kasılmasına neden oluyordu.

Birden, Sue Ann'i kendisiyle bir ilişkiye başlamak istemediği için suçlamadı. Ondan, kalbini bu kadar çabuk açmasını nasıl bekleyebilirdi ki? Özellikle de ona Sheila'yla ilgili anlattıklarından sonra. Daha önce de düşündüğü gibi, Sue Ann olasılıkla bütün erkeklerin aynı olduğuna karar vermişti, Adam Jeff'e artık hiç benzemiyor olsa da.

Daha sonra, Lettie Gale'i kendi ağacını arabasına doğru çekerken gördü. O sırada, okuldan sonra mesaisi için gelen Tyler Fleet, annesinin arabasının yanında duran kız arkadaşı Cara ile flört ediyordu.

"Tyler!" diye kükreyip Lettie'yi işaret etti. Lettie de bu sestten korkmuştu. "Ben sana çalışman için para ödüyorum, flört etmen için değil! Elinde ağaç olan kadına yardım et."

Karşısındakilerin üçü de ağızları açık bir hâlde ona bakıyor ve onun, Whoville kasabasının üzerine çökmeye hazır huysuz olduğunu düşünüyorlardı olasılıkla. Adam, bu kez özür dileme zahmetine girmede. Öyle olmasını istemese de, kendini bu kez daha da huysuz hissediyordu.

"Bırak beni! Beni geri götür! Beni rahat bırak!"

Charles Dickens, Bir Noel Şarkısı

Bölüm 12

Adam odadaydı ama aslında değildi. Kasabanın ucunda bir bar olan Dew Drop Inn'e girdiğinde, içerideki tek bir kişi bile kafasını kaldırıp ona bakmadı. Ve onların kendisini görmediğini, orada olduğunu fark etmediklerini içgüdüsel olarak biliyordu.

Arkadaşlarından birkaçı barın çevresine oturmuşlardı. Diğerleri de kenarlardaki masalardaydılar. Sue Ann de o masalardan birinde tatlı bir şekilde oturuyordu. Üzerinde beyaz kışlık bir etek, yaban mersini renginde rahat görünümlü bir kazak ve elinde de bir şişe bira vardı. Bu manzara Adam'ı güldürdü. Çünkü kimse bu iyi annenin bir bira içicisi olacağını ummazdı. Ama Adam, yıllar içinde onunla birkaç şişeden fazla bira devirmişti ve Sue Ann'in bu yanını çok seviyordu.

Jenny ve eşi Mick de aynı masayı paylaşıyorlardı. Chuck Whaley'le Amy Bright ise yan masadaydılar. Adam'ın arkadaşları Mike ve Logan, Mike'ın Destiny Polis Merkezi'nde birlikte çalıştığı Raybourne Fleet adlı diğer bir adamla birlikte bardaydılar.

Kırmızı yaldızlı süslerle küçük ışıktandırılmış lamba-

lar bara asılmıştı. Müzik kutusunun yanında, dallarında bir sürü süs olan küçük yapma bir ağaç duruyordu.

Adam, bunu söylemek istemese de, onların varlığında bile kendini yalnız hissetti, yoğun bir şekilde yapayalnız. İçgüdüsel olarak elini sallayıp "Selam çocuklar!" dedi ama evet, aynen beklediği gibi kimse onu duymadı.

Sadece... Bu onu şaşırtsa da Sue Ann, durduğu yere doğru baktı. Sonra da belirsizce göz kırptı.

"Sorun ne?" diye sordu ona Jenny, bir şişe şarabın arkasından.

Sue Ann başını salladı:

"Hiçbir şey. Sadece... Tuhaf, Adam'ın sesini duyduğumu sandım."

Jenny ve Sue Ann bakiştılar ve Adam bu bakışmadan, Jenny'nin Sue Ann'le yattığını bildiğini anladı.

Raybourne Fleet başını salladı:

"Adam Becker mı? Bu gece karşılaşmak isteyeceğim son adam. Oğluma iş yerinde çok zor zamanlar yaşıyor " Mike gibi iyi bir polis olmasının yanı sıra Raybourne, Tyler Fleet'in babasıydı.

"Evet, Adam'ın içine ne girdiğini bilmiyorum," dedi Chuck, midesi bulanmış gibi soluk vererek. "Ama son zamanlarda her hareketime bağıyor. Sürekli özür diliyor ama bunu gerçekten içten söylemiyor. Eğer içten söylüyor olsa, bundan vazgeçerdi."

"Noel zamanı çocukları gittiği için öyle," dedi Sue Ann. "Onları özleyiyor. Bu kadar sert olmak istemediğine eminim."

Adam'ın yüreği ısınmaya başladı. Sue Ann'in kendi tarafını tutmasına sevinmişti. Sonra Mick Brody:

"Gerçekten Sophie'ye, Noel Baba'nın bir geyik getireceğini söyledi mi?" diye sordu.

Bu kez, Sue Ann kaygılı bir şekilde soluk aldı ama en azından Adam'a, herkesin olduğu kadar dargın değilmiş gibi geldi sesi:

"Yani, Noel Baba'nın elinden geleni yapacağını söylemiş ve ben bunu neden yaptığını anlıyorum."

"Yine de," dedi Mick. "Noel sabahı geldiğinde çok zor olacak değil mi?"

Sue Ann de başıyla Mick'i onayladı. Bu Adam'a, kendisini bir pislik gibi hissettirdi.

"Biliyor musunuz, arkadaşlarım hakkında kötü şeyler söylemekten hoşlanmıyorum," diye söylendi Logan. "Ama Noel ağacı ışıktandırmada, onunla çalışmak çok zordu kesinlikle."

"Doğru söze ne denir?" diye mırıldandı Chuck.

"Böyle sürdürürse," dedi, barda Logan'ın yanında oturan Mike. "Hiç arkadaşı kalmayacak."

Logan geri çekilip Mike'a bir bakış attı. Adam bunu takdir etti. Mike, özünde iyi bir adam olsa da, her yerde sert ve arkadaşlarıyla ya da sevdikleriyle bile geçimi zor olan bir insan olarak tanınırdı. Yine de Logan'ın bakışını kısaca yanıtladı:

"Benim durumuma insanlar alıştı. Ama Becker'a hiç yakışmıyor. Ben bile son zamanlarda onunla takılmak istemiyorum."

"Evet, eğer bir şeyler düzelmezse," diye ekledi Chuck. "Başka bir iş bulmam gerekecek. Adam'la çalışmayı hep sevmiştim ama patron bir pislığe dönüşürse, işe gitmek berbat bir hâl alıyor."

Tatlı Amy bile aleyhine konuştuğunda, kendisini ölüme mahkûm edilmiş gibi hissetti Adam:

"Ben bir şey söylemek istemiyordum, çünkü Adam genellikle çok iyidir ama... Ağaçlarımı getirdiğinde, bana

neredeyse kükredi. Kitabevine ağaç getirdiğinde bir sorun yoktu ama yukarı evime taşıdığı için çok sinirliydi. Sanki bunca yıldır mağazanın üzerinde oturduğumu biliyormuş gibi...

"Yeter," dedi Adam. "Daha iyi olmaya çalışacağım."

Ama elbette kimse onu duymadı. Hatta odanın çevresinde dolaşıp onun son birkaç haftadır ne kadar korkunç olduğuyla ilgili daha çok hikâye anlatmaya başladılar. Bu kez onu Sue Ann bile duymuyordu.

"Restoranda, Mabel'a bile kızdığını duydum," dedi biri.

"Noel Baba kostümünü giydi ama Caroline Meeks, bunu dır dır ederek yaptığını söylüyor."

"Ah, hadi ama çocuklar, bana bir ara verin," dedi Adam yeniden ama sözlerine bir yanıt gelmedi. Buraya girdiği anda hissettiği yalnızlık, şimdikine kıyasla bir hiçti.

...

Çalan telefonun tiz sesi, Adam'ın beynini deliyor gibiydi. Onu uykusundan sertçe uyandırmıştı. Ve ah, lanet olsun... Bir düştü.

Elbette düştü, seni aptal! Görünmezdin...

Peki, telefon neredeydi? Örtünün altından bir elini çıkarıp komodinin üzerinde aradı ama bulamadı. Bu tiz ses, kulak zarını delmek üzereydi. Bu arada saat kaçtı? Bu kadar erken arayan kimdi?

Biraz daha ileriye uzanıp sonunda kablosuz ahizeyi buldu ama komodinin üzerinden yere düşürdü. Sonunda ahizeyi tuttu ve terslemek için yanıt butonuna bastı:

"Ne?"

"Baba?" Ah, kahretsin! Arayan Joey'di. Ve belli ki, evi aradığı için kendisine neden bağırdığını merak ediyordu.

"Hey Joe, özür dilerim," dedi Adam, hızla sesini yu-

muşatarak. "Sadece telefonu bulamadım. Nasılsın? Ne var ne yok?"

"Biraz burnum akıyordu, o yüzden uyuyamadım. Büyükanнем, seni aramam için saatin uygun olduğunu söyledi."

"Elbette öyle. Beni her zaman arayabilirsin, bunu biliyorsun. Her saat, sabah ya da akşam..." Saate bakıp 8:00 olduğunu gördü. Demek ki Colorado'da saat altıydı. Şimdiye dek uyanmış olması gerekiyordu. Sorunu neydi? Bugünlerde neden bu kadar çok uyuyordu?

"Çok önemli olmasa bile mi?" diye sordu oğlu, hâlâ kuşkulu bir sesle.

"Kesinlikle. Önemli olmasa bile... Sadece senin sesini duymak bile benim için yeterince önemli."

"Güzel olan ne, biliyor musun?" diye sordu Joey, burnunu çekip soruyu vurgulayarak.

"Neymiş?"

Tüm olanlar olabilirdi. Kayak yapmak. Dağlar. Son zamanlarda güzel olan şeyler bunlardı. O nedenle Joey yanıt verirken, Adam bunlarla ilgili bir şeyler duymayı bekliyordu.

"Telefonda bile hiç düşünmeden beni ve Jacob'ı ayırabiliyor olman."

Ne? Çocukların bunu fark ettiğini bile bilmiyordu. Çünkü onların babasıydı sonuçta. Seslerine varana dek birebir aynı olmalarına karşın, evet, elbette bunu hiç düşünmeden ve uğraşmadan biliyordu.

"Sen benim çocuğumsun, ahbap... Şimdi bana şu burnun akıntısından söz et."

Joey anlatırken dikkatle dinledi. Anne babalara özgü o kaygıyı hissetti. Çünkü şu anda çok uzaktaydı ve oğlu hastayken onunla ilgilenemiyordu. Telefonu sıradan bir

insan gibi yanıtlamak yerine kükreyerek açtığında, Joey'in incinmiş ses tonunu anımsıyordu.

Kahretsin! Buna bir son vermeliydi. Bu tuhaf düş yeterince güçlü bir uyarı olmadıysa, telefondaki masum çocuğuna bağırması olmalıydı.

Bu huysuz tavır zarar veriyordu. Sadece yaşamındaki insanlara değil, kendine de.

Bu hâlini sevmiyordu. O zaman, başkalarının sevmesini nasıl bekleyebilirdi?

Ama bunu nasıl değiştireceğini bilmiyordu. Sonuçta bu kötü tavır, çocuklar gittiğinde başlamış ve o zamandan beri de yaşamının diğer kısımları daha karmaşık bir hâl almış, daha çok kontrolden çıkmıştı. Bu zamana değin bildiği en iyi arkadaşlık yok oluyordu. Kendisine, bu konuyu düşünmek için pek izin vermese de, düşündüğünde içi acıyordu. Kendisini isteyen bir kadını istiyordu ama o kadın, kendisine izin vermiyordu. Sonra, Jeff'in kendisi için tanıklık etme isteği vardı ki bu, her şeyi daha da kötü bir hâle sokuyordu.

Tam o anda, yatağında uzanmış pencereden uzaktaki karla kaplı tepelere bakarken, Jeff'in önerisinin tüm bu karmaşada kontrol edebileceği tek şey olduğunu fark etti. Bunu düşünmesine engel olmak için çok çaba harcıyordu ama belki de bir şekilde karar vermesi, bu davranışının düzelmesine yardım edebilirdi.

Ve zaman geçtikçe, aslında yanıtının ne olduğunu daha iyi anlıyordu.

Bu yanıtı verdiğinde, ilişkilerinden biri zarar görecekti. Ama belki aynı zamanda diğeri de düzelecekti.

Cuma günü Sue Ann, Destiny Properties'ten çıkıp köşe-

yi döndü ve şehir merkezinin karşısındaki Dolly's Main Street Cafe'ye gitti. Kendisini hep neşelendiren Tessa ile öğle yemeği yiyecekti.

Tessa da son yıllarda birçok sorun yaşamıştı ama yine de Sue Ann'in hayran kaldığı olumlu bir tavırla atlatmıştı hepsini. O nedenle sohbet ettikleri bir saat, Tessa'nın neşeli hâli, Sue Ann'in de moralini düzeltti. Özellikle de Tessa'nın her şeye bir yanıtının oluşu.

"Para ve iş konusunda ne yapacağım?" diye dert yandı Sue Ann, bir tabak tavuk ve hamur köftesinin ardından. Kız arkadaşlarından tam zamanlı bir iş bulması gerektiğini ve bunun çok acil olduğunu gizlememişti.

"Pekâlâ, öncelikle..." diye yanıtladı Tessa. "Bence, bir tarih belirlemelisin. Örneğin, Noel gibi... Eğer o zamana dek bir şey olmazsa, ben Crestview'deki arkadaşım Greg'i ararım." Son zamanlarda, bir et lokantası olan Greg için iç düzenleme işi yapmış ve az önce, Greg'in bir garsona ihtiyacı olacağını söylemişti. "Bunun, gerçekten senin aradığın iş olmadığını biliyorum ama sadece geçici bir şey olduğunu düşünmelisin."

"Peki, ya çok yoğun olur ve emlakçilik lisansımı alamazsam? O zaman ilerlememe yardım edecek adımların hiçbirini atamam..."

Tessa sadece başını salladı:

"Bu zor olacak ama zaman yaratmak zorundasın. Bunu, yaşamının boyun eğip güçlü durmanı gerektiren bir dönemi olarak düşün. Her şey düzelene kadar. Dory ne der örneğin?"

Kayıp Balık Nemo'daki Dory'den söz ediyordu. Tessa'nın tüm arkadaşları, en sevdiği öğüdünün anime edilmiş bir balıktan geldiğini bilir ama kimse bu öğüdü hak-sız bulmazdı.

“Sadece yüzmeyi sürdür, “diye yanıtladı Sue Ann, görev duygusuyla.

“Doğru. Suyun üzerinde kalmayı, ilerlemeyi sürdür. Şu anda kendinden bekleyeceğin tek şey bu.”

Sue Ann, bir de bu açıdan bakmaya çalışarak başını bir yana eğdi. Bu fikir onu biraz rahatlattı.

“Haklısın,” dedi sonunda.

Ve her zamanki gibi, Tessa’dan ayrılıp ofise giderken yapacağı kısa yürüyüş için sıkıca giyinirken, gerçekten daha iyi hissediyordu. *Güçlüsün, yeteneklisin ve her şey güzel olacak.*

Eğer garsonluk yapması gerekirse, yapacaktı. Eğer ders çalışmak için uykusundan olacaksa, olacaktı. Bunların hepsi, kendisi ve Sophie için iyi bir yaşam sağlayabilmek içindi. Ama yine de bu sorunlara sahip olan yalnız bir anne olabileceğini hayal bile edemezdi. Bu, yazgının bir oyunuydu ve Tessa haklıydı. O, bunu atlatacak kadar güçlüydü. Öyle olduğu, böylece ortaya çıkacaktı. Yaşam bir sürü dönemeçlerle doluydu. Onun yapabileceği tek şey, yola odaklanıp olabildiğince iyi yönetmektir.

Elbette hâlâ Noel sabahı Sophie bir geyik alamadığında ne yapacağını bilmiyordu ama... Anı yaşa. Her an için tek bir sorun...

Montunu astı; kar botlarını çıkarıp ayakkabılarını giydi, sonra da masasına geçti. Destiny Properties’in sahibi Dan Lindley ofisinden bakıp:

“Sue Ann, bir dakika konuşabilir miyiz?” dedi.

Hmm, Dan onu ofisine mi çağırıyordu? Bir defterle kalem alıp o yana doğru gitti. Ama kendini biraz huzursuz hissediyordu. Genellikle ofis yöneticisi Shirley Busby’den yönerge alırdı. Dan’le iş için çok az ilişki kurardı. Onunla konuşmaları genellikle kısa olurdu. Doğrusu, iyi

giyimli, güzel konuşan, orta yaşlı, Destiny'ye sonradan yerleşen bu adam, onu biraz huzursuz ediyordu.

"Otur," dedi Dan, o içeri girdiğinde, karşısındaki sandalyeyi işaret ederek.

Kırklarında, yakışıklı bir adam olan Dan'ın gri takım elbisesi, kırılmış saçlarıyla uyumluydu. Sue Ann, onun dediğini yapıp sandalyenin kenarına, arkasına bile yaslanmadan oturdu. Beklenmeyen ve tümüyle resmi olan ses tonu, onun gerginliğini daha da artırdı.

"Sue Ann," dedi Dan. "Başka bir iş baktığın geldi kulağıma."

Ah hayır, tam zamanlı bir iş baktığının çalışma arkadaşlarının kulağına gidebileceğini nasıl olmuştu da düşünmemişti? *Burası Destiny, aptal! Herkes herkesin her şeyini bilir.* Galiba, bu kadar telaş ve gerginliğin ortasında, bu kadar ileriye düşünmeyi savsaklamıştı.

"Destiny Properties'de mutlu değil misin?" diye sordu Dan. "En son duyduğumda, emlak lisansı almak istiyordun ve ben de bizimle uzun süre kalacağını düşünmüştüm."

Ah, kahretsin! Beni işten kovacak. Beni kovacak ve hiçbir gelirim kalmayacak. Midesi kasıldı. Zorlukla soluk aldı. Ama şu anda, Dan'a hoş olmayan tüm gerçekleri anlatmaktan başka şansı yoktu:

"Üzgünüm, Dan... Başka bir iş aramamın tek nedeni, eski kocamın nafakayı kesmek için dilekçe verecek olması ve yarı zamanlı bir işten aldığım parayla geçinemeyecek oluşum. Lisansımı almamın bu sorunu çözeceğini düşünmüştüm ama artık bunu bekleyecek vaktim yok. Burada kalmak, benim ilk seçimim olurdu aslında ama boşalan bir tam zamanlı kadro olmadığını ve şu anki pozisyonumun yükselmesine de ihtiyaç olmadığını biliyorum. Ve

ne olursa olsun, yani lisansımı aldığımda, yine burada iş bulabileceğimi ummuştum. İşlerin gidişatına bakılırsa, ek iş olarak yine yarı zamanlı garsonluk yapacakmışım gibi görünüyor. Elbette bunun, buradaki işime engel olmasına izin vermeyeceğim. Söz veriyorum. Tamam, sanırım durumu Shirley ile konuşmam gerekirdi ama insanların benden ve boşanmamdan söz etmelerinden çok yoruldum. Bunu sessiz sedasız çözmeye çalışıyordum.”

Tüm bunları, Dan’ın yüzüne pek fazla bakmadan anlattı. Onun yerine, Dan’ın kravatının üzerindeki komik gümüş rengi geyiğe odaklandı. Ahh, yine geyikler! Ama şimdi, tam da Dan’ın gözlerinin içine bakıyordu:

“Lütfen beni kovma, Dan. Şu anda, elimde kalan tek güvencem bu iş, yaşamımda endişelenmediğim tek konu...”

“Sue Ann,” dedi Dan sakın bir şekilde. “Endişelenme... Seni kovmayacağım.”

“Kovmayacak mısın?” Bir rahatlık, tüm vücudunda canlı bir kış rüzgârı gibi dolaşmaya başladı.

“Hayır. Aslında sana bir terfi önerecektim...”

Sue Ann, tuttuğunu bile fark etmediği soluğunu birden bıraktı:

“Terfi mi?”

“Şimdilik ofiste kimsenin duymaması gerek ama Shirley bana yeni haber verdi. Bildiğin gibi, kızı gebe ve Shirley emekli olup çocuk bakmaya karar verdi. Böylelikle kızı işe geri dönebilecek. Ofis yöneticisi olarak, yerine senin geçmeni önerdi ama senin başka yerlere baktığını duyunca, burada mutsuz olduğundan kuşkulandım.”

Sue Ann, çok yumuşak bir şekilde:

“Ofis yöneticisi olmaktan mutluluk duyarım,” derken, yanaklarındaki tüm kanın çekildiğini hissetti. Sonra yut-

kundu. "Elbette beni hâlâ bu pozisyon için düşünüyorsan-
nız."

"Düşünüyorum. Özellikle de neden başka yerlerde iş
aradığını anladıktan sonra. Gerçekten bizimle kalmak ist-
tediğine emin olmalıyım."

"Elbette, ah elbette istiyorum! Ve hâlâ lisansımı alma-
ya da niyetliyim."

Dan, başıyla onaylayıp gülümsedi:

"Güzel, bunu duyduğuma sevindim. Bildiğin gibi ofis
yöneticiliği, pazartesiden cumaya, sekizden beşe kadar
sürüyor. Şu anki saatlik ücretinin üzerine, yüzde yirmi ar-
tış demek oluyor. Bu işine yarar mı?"

Sue Ann, sevinçten zıplamamak için sandalyeye otu-
rup kafasından hesap yaptı ve hemen:

"Evet, kesinlikle!" dedi.

"Shirley, ocak ayının ortasına kadar bizimle olacak.
Yani sen de yılbaşında başlarsın ve Shirley'nin seni eğit-
meye biraz vakti olur."

Sue Ann, yeniden soluk alamaz hâldeydi ama çaresiz
bir şekilde bunu saklamaya çalıştı:

"Bu... İnanılmaz! Teşekkür ederim!"

Birden, suyun üzerinde kalmak biraz daha kolaylaş-
mıştı.

Cumartesi sabahı Sue Ann'le Sophie uyandıklarında, bir-
kaç santimetrelilik kar vardı. Ama yollar erkenden temiz-
lenmişti. O nedenle Sue Ann, bunun alışveriş planlarını
değiştirmesine izin vermedi. Bugün bir şeylerin kendisi-
ne engel olmasına izin vermeyecek kadar iyi bir ruh hâ-
lindeydi. Ağzı gülmekten acıyordu. Dün gece telefonda
yaptığı görüşmelerden sonra, boğazı da acıyordu. Sadece

annesi ve Jenny'yi aramamıştı. Tessa, Amy ve Rachel'ı da aramıştı. Arkadaşları, onu boşanma sürecinde çok desteklemişlerdi. Nasıl olurdu da onlarla bu harika haberi paylaşmazdı?

Nedense, bir yanı bu haberi Adam'la da paylaşmak istiyordu ama bu isteğe direndi. *Bu, sadece son zamanlarda biraz yakınlaştığınız için.* Ve belki de ayrıca, bu durumla yaşamındaki diğer bütün erkeklerden daha çok ilgili olduğu içindi.

Ama iş bulmak, zorlukları tümüyle atlattığı anlamına gelmiyordu. *Adam hâlâ Jeff için tamıkmlik edebilirdi ve bunun nelere mal olabileceğini hâlâ biliyordu.*

Mağazaların bayram kalabalığıyla dolu olduğu Crestview'e bir yolculuğun ardından, Sue Ann'le Sophie hoş bir şekilde daha sessiz olan Destiny'ye döndüler. Şehir merkezine park ettikten sonra, Sophie'nin Jenny'ye vermek için seçtiği atkıyı vermek için Daisy Dress Shop'a uğradılar. Sonra da Under the Covers'a gittiler. Dün gece aradığında Amy, onun annesi için sipariş ettiği bahçecilik kitabının geldiğini söylemişti.

İçeri girdiklerinde, sanki bir parti vardı. Herkes oradaydı. Amy, tezgâhın arkasında durmuş, bir müşterinin siparişini hazırlıyordu. Jenny, Rachel ve Tessa da rahat sandalyelerde oturmuş eggnoglarını içiyorlardı. Ve Sue Ann, ruh hâli değiştiği için, tam da parti modundaydı. Arkadaşlarının kutlamalarını kabul ediyor, Sophie'yle içeri girdikleri andan beridir onları karşılayan, bu sıcaklık ve rahatlığa minnet duyuyordu.

Amy'nin müşterisi gittikten sonra, o da diğerlerine katıldı. Alışverişten, Noel eğlencelerinden, Sue Ann'in yeni işinden söz etmeye koyuldular. Bazen hepsi aynı konuda konuşuyor, bazen de konuşma birkaç konuya dağılıyordu.

Sue Ann, hepsinin de Sophie'yi sohbe katmasına minnettardı. Sophie'ye okuldaki Noel partilerini sordular. Rachel ona, tepesinde tüyleri olan kar botlarını gösterdi. Sue Ann, herkesin temkinli bir şekilde Sophie'nin Noel'de ne istediğini sormaktan kaçındığını fark etti; Adam'ın geyik sözünün çoktan yayıldığını düşündü.

"Dickens!" diye seslendi Sophie, gri kedi yavrusu kitap raflarının arasından kendisine tam da göz hizasından baktığında.

"Bence seninle oynamayı özledi," dedi Amy. Sonra da Sue Ann'in yüzündeki bakışı görüp iki büklüm oldu. *Üzgünüm, unuttum* der gibi işaret etti. İyi ruh hâline ve Adam'a belki de kediyi alabileceğini söylemesine karşın, Sue Ann hâlâ bunu yapmaya niyetli değildi. Kafasında dikkatini yoğunlaştırması gereken o kadar şey varken, kediyi pek düşünmemişti ama artık çok daha fazla çalışıyor olacak, evde çok daha az kalacaktı. O nedenle bu fikir her zamankinden daha az mantıklı geliyordu.

"Dickens'in çanı nerede?" diye sordu Sophie, Amy'ye. Amy de köşeyi işaret etti. Bir dakika sonra Sophie, elinde Noel çanlarıyla kedinin ardından koşuyordu. O da kovalanmaktan hoşlanıyormuş gibiydi.

"Anne olduğun için şanslısın," dedi Jenny, bir soluk alıp Sophie'nin yüksek rafların arasında kayboluşunu izlerken.

Sue Ann, bundan Jenny'nin bebek serüveninin iyi gitmediğini anladı. Ama diğer arkadaşları bunu bilmiyor olabileceğinden, o anda soramayacağını düşündü. *Ah, vay canına! Bana bak, bir şeyleri düşünmeden söylemiyorum artık.* Sır saklamakta, sürekli boşboğazlık yapmamakta gerçekten iyiye gidiyordu!

Belki de denklemin diğeri yanı, Jenny'ye kendini iyi hissettirirdi:

“Evet ama bazen bu gerçekten çok zor. Şu anda olduğun gibi örneğin.” Sophie'nin kendisini duymadığına emin olmak için sesini alçalttı. “Yani hâlâ bu Noel'de onu mutlu edip edemeyeceğimden emin değilim.”

“Bana yeterince mutluymuş gibi görünüyor,” dedi Tessa, Sophie'nin kıkırdamalarının geldiği kitap raflarına doğru bakarak.

“Çok fazla iniş çıkış yaşıyor. Tüm bunların onu nasıl etkileyeceğini merak ediyorum. Anlarsınız ya, yaşamının tamamına bakacak olursak...” Tek bir sorunun çözülmesi, diğerlerinin de yok olup gideceği anlamına gelmiyordu.

“Bence,” dedi Jenny başını eğerek. “Sophie'nin mutluluğuyla ilgili yeterince kaygılandın. Yanlış anlama ama bazen bunu biraz abarttığını düşünüyorum.”

Vay canına! Jenny daha önce hiç böyle bir şey söylememişti. O yüzden sözü Sue Ann'i sersemletti:

“Ama ben onun annesiyim, elbette endişeleneceğim. Her gün, çocukluğunda yaşadıkları yüzünden perişan olan insanları duyuyoruz. Çocukluğunda yaşadıkları yüzünden mücadele veren insanlar tanıyoruz.” Mick'i, Rachel'la Tessa'nın nişanlıları Mike ve Lucky Romo'yu kastetmek zorunda olmadığını biliyordu. “Sadece yaşamdaki ilk işimin onu korumak olduğunu düşünüyorum. Duygusal olarak...”

“Ama belki de bunu yapamazsın,” dedi Amy. “Yani böyle büyüyor, böyle yaşıyoruz. Duygularımız var. Bazen zor ya da kötü olabiliyorlar ama onlardan ders alıp üstesinden geliyoruz.”

Sue Ann, arkasına yan yan baktı:

“Bayan Psikolog'u dinle.”

“Evet, asla kendine birini bulamayan Bayan Çöpçatan,” dedi Tessa.

Amy’nin yüzü kızardı. Çünkü bu konuda, Amy’nin çok uzun zamandır kimseyle birlikte olmayışını hiç konuşmamışlardı. Ama belli ki Tessa, bu konuyla kitabevinde yüzleşmenin zamanının geldiğine karar vermişti.

“Yani burada kimi bulabilirim ki kendime?” diye yanıtladı sonunda Amy, bunu önemsizmiş gibi göstermeye çalışan hafif bir ses tonuyla. “Siz piyasadaki ateşli insanların hepsini kaptınız.”

Diğerleri inanmayan bakışlar atarken, Rachel sadece gözlerini devirdi. Hâlâ Destiny’de dolaşan bir ya da iki çekici bekâr erkek vardı. Rachel, bakışlarını Amy’nin üzerinde sonlandırdı:

“Pekâlâ, Bayan Çöpçatan... Olayları tersine çeviriyorum. Adam Becker’a ne demeli? Kasabadaki en iyi adam ve sen de en iyi kızsın. Yani bu iyi bir uyum gibi geliyor bana,” dedi.

Sue Ann’in midesi kasıldı. *Çünkü Adam benim! Benim, benim, benim!* Tam olarak öyle değildi elbette ama bu midesinin verdiği tepkiydi. Bu onu da biraz şaşırtmıştı.

Neyse ki Jenny dışında kimse bakışlarını görmedi. Çünkü hepsi Rachel’in öğüdüyle ilgileniyorlardı. Ve Amy’nin yanıtını beklerken, Sue Ann’in yüreği güm güm atıyordu.

“Adam ve ben mi? Tanrım, bilmiyorum,” dedi Amy sonunda, kuşkulu bir ses tonuyla. Ama yine de Sue Ann’in zihni hızla çalıştı. Adam Amy’den etkilenebilir mi? Amy, fark ettiğinden daha hoş biriydi ve çok iyi bir insandı. *Ben ne tür bir pisliğim ki, sevgili arkadaşımın aşkı bulmasını istemiyorum? Ah Tanrım, o benim de olmayacak ama senin de olmasın tarzı kadınlardan olmak istemiyorum.*

“Adam harika birisi,” diye söze karıştı Tessa.

"Ama son zamanlarda biraz sinirli," diye belirtti Amy. "Evet öyle," diye söylenenlere katıldı Sue Ann de. *Ah Tanrım, ben de o kadınlardan biriyim.*

"Bunun sadece Noel gerginliği olduğuna eminim," dedi Rachel. Sonra da dikkatini Sue Ann'e çevirdi. "Sen Adam'ı çok iyi tanıyorsun. O ve Amy'nin iyi bir çift olacağını düşünmüyor musun?"

Şimdi herkes ona bakıyor, yanıtını bekliyordu. Amy bile... Sue Ann, sanki kurtarılmayı bekliyormuş gibi Jenny'ye baktı ama bir kurtarma gelmedi. Sonra da doğru olanı söyledi:

"Elbette. Tessa'nın dediği gibi, Adam harika bir adam." Yine de sözler beklediği kadar güçlü ve net çıkmadı ağızından. Ve midesi hâlâ kasılırken, sonradan pişman olacağı bir şeyler yapıp yapmadığını merak etti.

Sonra Amy yanıtladı:

"Öyle bile olsa, Adam'a karşı bu tür bir şey hiçbir zaman hissetmedim. Anlıyorsunuz değil mi? O kıvılcımı... O nedenle, Adam'ın seçeneklerden biri olduğunu düşünmüyorum."

Sue Ann, sevinçle zıplamakla Amy'ye işin gerçeğini anlatmak arasında gidip geldi: *Adam'a karşı daha önce bir kıvılcım hissetmemiş olman, bunun birden olmayacağı anlamına gelmiyor. İnan bana, bunu biliyorum.* Ama mantıklı bir şekilde, ikisini de yapmayarak sessizce sandalyesinde oturup *eggnogunu* yudumladı.

Daha sonra, neyse ki tartışma başka konulara kaydı. Sue Ann, arkadaşlarına normal davrandığını düşündürecek kasvetli yorumlarıyla ara sıra sohbete katıldı ama içten içe, normal olmaktan çok uzak hissediyordu. Adam'ın başka biriyle olması fikrine verdiği tepki şaşırtıcıydı. Ve biraz da korkutucu...

Sue Ann unutmuştu, bunun nasıl bir duygu olduğunu.

Yaşamındaki yeni bir erkeğe karşı olan bu güçlü çekimi.

Liseden beri bu duyguyu yaşamamıştı; yaşamının yarısı kadar bir zaman önce yani. Bu birden, hem çok neşeliydi hem de acılı.

Ama onun için şu anda apaçık, acı verici olan kısım üstün geliyordu. Adam'la ilgili ne yaparsa yapsın, mutsuz olacağı kesindi. Onunla bir ilişkiye başlamasına izin verirse... Temkinli ve endişeli olacaktı. Gerçekten, şu anda yeni bir ilişkiye başlamaya hazır mıydı? Öyle olduğunu düşünmüyordu. Yapması ve düşünmesi gereken bir sürü şey vardı. Sophie vardı. Ve Noel... Yeni işi ve emlakçilik lisansı vardı. Ve evi elinde tutup tutamayacağı... Evini seviyordu. O ev için çok fazla emek, ter ve gözyaşı akıtmıştı. Ama o evi Jeff'le birlikte yenilemişlerdi. Onlar, gerçekten üzüntü gözyaşlarıydı ve o yüzden, o ev artık arkasında bırakmak istediği anılarla dolu olmayacak mıydı?

"Evi satacağım," dedi Sue Ann birden. Birden bu çok net göründü. Sanki bunca zamandır üzerine düşünmesi gereksizmiş gibi geldi.

"Ne?" diye sordu Tessa. Sue Ann, Tessa Lucky'ye Noel için aldığı armağandan söz ederken sözünü kestiğini fark etti.

"Özür dilerim," dedi Sue Ann. "Kabalık ettim. Ama birden aklıma geldi, evi satmam gerek. Bir süre, elimde tutmam gerekiyor gibi geldi ama onu elimde tutmak, Jeff'i ve geçmişi de tutmak oluyor sanırım. O evi ne denli seversem seveyim, yeni bir eve ve yeni bir başlangıca ihtiyacım var. Anlıyor musunuz?"

Tüm arkadaşları onunla aynı fikirde olduklarını söyleyip desteklediler ama kısa bir süre sonra sohbet başka bir konuya kaydı. O sırada Jenny eğilip elini Sue Ann'in dizine koydu:

"Bu, çok büyük bir adım," dedi sessizce. "Özellikle

de olduğun yerde kalmak için maddi olarak yeterli hâle geldiğin için.”

“Biliyorum,” dedi Sue Ann. “Birden  im ek gibi çaktı bu fikir aklımda. Artık o eve ihtiyacımın olmadığı... Eski evliliğimle ilgili olan o kısma artık ihtiyacım yok. Aslında, hiçbirine ihtiyacım yok. Elbette Sophie dışında. Ama geri kalanı... Sanırım, artık sonunda geçiyor.”

Jenny’nin gülümsemesi, Sue Ann’in iliklerine i ledi. Şu anda hissettikleri gerçek ve somuttu. Jenny haklıydı. Bu, büyük bir adımdı. Birden daha cesur ve yaşamla y zle meye daha hazır hissetti kendini. Belki de yeni içi, değişiklikler yapabileceğini, başarılı bir şekilde bağımsız olabileceğini, kendi başına bir şeyler yapabileceğini görmesine yardım ediyordu. Zihninde bile eve sarılmasının üzerinde bir yük olduğunu fark etti.

“Unutup kendi yoluna gitmeye ba lıyorsun demek ki?” diye sordu Jenny.

“Evet, kendi yoluma gitmeye ba lıyorum,” dedi Sue Ann. “Kesinlikle.”

“Adam’la mı?” diye fısıldadı Jenny.

Sue Ann’in midesi yeniden kasılmaya başladı:

“Bak, her an bir adım, tamam mı? Yeni bir i im var ve evi satmaya hazırım. Bu, bugünlük yeter. Ve bence bu çok iyi bir gelişme.”

“Tamam, tamam haklısın, öyle,” dedi Jenny. “Seninle gurur duyuyorum.”

Sue Ann de kendisiyle gurur duyuyordu.

“Yeni yaşam, yeni ba langılar...” dedi. “Ama her seferinde tek adım.”

Birkaç dakika sonra Sue Ann, annesinin kitabını alıp gitme vaktinin geldiğini söyledi.

“Sophie’ye bu öğleden sonra kurabiye yapıp sokağın sonundaki tepeden kızakla kaymayı deneyeceğimize söz

verdim. Sugar Creek'ten aşağı inen tepeyi biliyorsunuz.” Kasaya doğru gidip Amy'ye ödeme yapmak için cüzdanını açarken, kitabevinin arka tarafına seslendi. “Soph, gitme vakti!”

Ve o çantasını alıp montunu ilikleyene dek, Sophie raf-
ların arasında göründü. Küçük tüylü Dickens da kucağın-
daydı.

“Onu çok seviyorum anneciğim,” dedi Sophie, ona dikkatle bakarak. “Onu eve götüremez miyiz? Lütfeee-
een...”

Ah Tanrım, işte yine başlıyoruz. Sophie'yi kitabevine getirmek tehlikeli olmaya başlamıştı.

“Soph, tatlım, bunu konuşmuştuk. Bir kediye sahip olmak, şu anda sahip olamadığımız kadar çok zaman ve para gerektiriyor.”

“Ama...” Sophie daha sonra, neredeyse onu kandıracak kadar başarılı somurtkan bir yüz ifadesi ve üzgün gözlerle baktı. Ama Sue Ann yine de geri çevirdi. Yavru kedi her seferinde gözüne biraz daha sevimli görünse de... “Dün yeni bir iş aldın. Bu, daha fazla para demek. değil mi?”

Sue Ann derin bir soluk aldı:

“Başka şeyler için ihtiyacımız olan fazla para demek. Sen ve ben, bu yoğun programımızın arasmda çok daha az evde olacağız. Hadi tatlım, Dickens'a veda et ve planladığımız gibi eve gidip kurabiye yapalım. Sonra da kızakla kayacağız, unuttun mu?”

Sue Ann, Sophie'nin tartışmayı sürdürmek ve önündeki eğlenceli öğleden sonraya odaklanmak arasında karar veremediğini fark etti. Sonunda Sophie, hafif bir şekilde başını sallayıp:

“Peki,” dedi. Sonra da gri kedi yavrusunu kucakladı.

Toni Blake

“Yakında görüşürüz Dickens. Seni özleyeceğim. Hoşça kal,” dedi.

Tamam, güzel... Bir sorun daha çözüldü. En azından bugünlük. Sıradaki görev, Adam Becker’i aklından çıkarmak.

Çünkü dikkatini vermesi gereken bir sürü şey ve artık bir de satması gereken bir ev vardı. Bu da yeni yılda acayip bir iş yükü demek oluyordu. Sonra yeni bir ev bulması, Sophie’yle kendinin ne tür bir ev istediklerine karar vermesi gerekiyordu. Bu arada da yeni işine alışması, emlakçilik sınavına çalışması gerekiyordu. O yüzden evet, bu karmaşaya bir de evcil hayvan eklemenin hiç zamanı değildi. Aynı zamanda, bir erkeği özlemeye de hiç zamanı yoktu. *Tanrım, daha birini özlemeyi yeni bırakmışken, bir diğerini mi özlemeye başladım? Bir zamanlar sıradan ve durağan olan yaşamı, ne tür bir yıkıma dönüşmüştü?*

O nedenle arkadaşlarıyla vedalaşıp çantalarını ve kızını toparlarken bile, kendine öğütler veriyordu. *Artık Adam yok. Onunla öpüşmelerini düşünmek yok. Ya da ateşli sevişmeyi... Onunla birlikte olmak, aynı hatayı tekrar tekrar yapmak demek olacak, hepsi bu. Sadece adını duyup onu kıskanmak yok artık. Ah Tanrım, Adam’ın anlattıklarına göre, şu anda Sheila’nın bir zamanlar davrandığı gibi davranıyordu. O nedenle bunu kesmeliydi. Hemen.*

Kapıyı dışarı doğru itip Sophie için açarken arkasına bakıyordu. Sonra döndü ve o sırada sert ve güçlü bir erkek vücuduna çarptı. İkisi de çarpmanın etkisiyle “ah” diye tepki verdiler. Sue Ann başını kaldırdı. Gördüğü en sıcak, en çekici mavi gözlere bakıyordu.

... Mutlu, minnet doluydular.
Birbirlerine sevinç veriyor,
yaşadıkları günlerden hoşnuttuk duyuyorlardı...

Charles Dickens, Bir Noel Şarkısı

Bölüm 13

A ha! “Artık Adam yok” planı için bu çok fazlaydı.

Elini kaldırıp Sue Ann’in omzunu tutarken, Adam’ın gözleri açıldı:

“Sue Ann?”

“Adam,” diyerek soluk aldı Sue Ann. *Ah Tanrım, ona doğru soluk verme. Âşık liseli bir kız gibi çıkıyor sesin.* “Özür dilerim. Önüme bakmıyordum.”

Adam ona gülümseyip:

“Sorun değil şeker şey,” dediğinde, Sue Ann bunu düpedüz baldırlarının arasında hissetti. *Birisi delilik mi dedi?*

Ah Adam, Tanrı aşkına, şu anda neden burada olmak zorundasın? Çünkü o, kedi sorununu çözmüştü ama bu seferki sorun onu çok zorluyor, içine işliyordu. Adam, koyu dağınık saçları, uzamış sakalı, üzerindeki kışlık ceketle kotu, boynuna sarılı avcı yeşili ve şarap rengi çizgili atkısıyla karşısında duruyordu.

Yanakları soğuktan biraz kızarmıştı ama gözleri mavi alevler gibiydi ve Sue Ann’in güçlü aralık rüzgârını bile

hissetmesine engel oluyordu. Kalbi hızla atıyor, onu yine istiyordu.

Ama bir dakika, kes şunu! Bunu yapabilirim. Ben koca bir kadıyım. Arzularıma engel olabilir, planıma bağlı kalabilirim. Ve buna, tam olarak bir âşıktan daha normal davranmaya çalışarak başlayacaktı. Onu son görüşünde öpücüğünden kurtulmaya çalışıyor olsa da...

"Pekâlâ... Ne var ne yok?" diye sordu Sue Ann.

"İyilik," dedi Adam.

"Noel alışverişi mi?"

"Hım.. Aslında dürüst olmak gerekirse," dedi Adam, onun tanımlanamaz bir şekilde çekici bulduğu o hafif utangaç tavırla konuşarak. "Kabak tartlarından almak için Dolly's'e gidiyordum. Çünkü bugünlük iş yerinde işim bitti ve sessiz bir eve gidecek havada değilim."

"Ah!" Kahretsin. Bu, Sue Ann'i üzmüştü. "Hâlâ çocukları mı özlüyorsun?"

Adam'ın omuzlarını silkmesi, gerekli yanıt veriyordu. Sonra Sophie'nin saçlarını okşamak için uzanarak konuyu değiştirdi:

"Nasılsın ufaklık?"

Sophie, sarışın başını eğerek yanıt verdi:

"İyiym sanırım. Annem hâlâ bir kedi almama izin vermiyor ama eve gidip kurabiye yapacağız. Sonra da kızakla kaymaya gideceğiz."

"Güzel, eğlenceli olacağı benziyor. Bu kadar yoğunken kimin bir kediye ihtiyacı olur ki, değil mi?"

Sophie'ye bakarken Sue Ann, onun gerçekten Adam'ın sözlerini düşündüğünü fark etti.

"Evet, Sanırım Dickens bu işlerde iyi değildir."

"Sözünü ettiğimiz kedi Dickens mı?" diye sordu Adam, bakışlarını Sophie'den Sue Ann'e çevirerek.

Sue Ann başıyla onayladı. Adam yeniden Sophie'ye döndü:

"Kedi tüyü ve kurabiye, birlikte hiç güzel gitmez. Ve kediler kızakla kaymakta berbattırlar. Ama benim köpeğim Pepper rneğin, çok iyi kayar."

Sophie, Adam'a bakarak kıkırdadı:

"Hayır, kayamaz. Beni kandırıyorsun."

"Hiç kandırır mıyım?" diye sordu, Adam şakayla karışık bir şekilde.

Sophie de ısrarlı bir şekilde başını sallayarak hepsini güldürdü.

"ocuklar beni anlıyorlar," dedi Adam, bakışlarını Sue Ann'e çevirerek.

Sue Ann yanıt vermedi. Sadece gülümseyip kendine buyruklar yağdırmayı sürdürdü. *Onu isteme, onu isteme, onu isteme!* Ta ki Adam:

"Pekâlâ, sanırım ben Dolly's'e gidiyorum. Size eğlençeli bir öğleden sonra diliyorum kızlar," diyene kadar.

Ve kahretsin, Sue Ann kendini tutamadı:

"Kurabiye yapmakta iyi misin? Ya da kızakla kaymakta?"

Adam'ın gözlerinde çekici bir kıvılcım parladı:

"Rastlantıya bak ki, kızakla kaymakta ustayım. Kurabiyelere gelince... Pek değil ama ilerine tüy kaçırmaya-ağıma söz verebilirim," dedi.

Sophie bir kez daha kıkırdadı. Sue Ann, Adam'ın yanıtının tüm vücudunu, düşen yumuşak kar taneleri gibi sızlattığını hissetti. Belki de bu, yanıtından çok gözlerindeki bakıştan dolayıldı.

"Tamam, eğer Dolly's'in tartını gözden ıkarabilirsen, kurabiyeler ve kızakta bize katılabilirsin."

“Hımm,” dedi Adam, bunu dikkatle düşünüyormuş gibi gözlerini kısarken. “Tartları çok güzel. Ama...” Bir Sue Ann’e bir Sophie’ye baktı. “Tamamdır, beni kandır-dınız.”

Adam’ın onları izlemesini planladılar. Arabaya gider-ken yürüdükleri kısa yolda, Sophie’nin eldivenin içindeki küçük elleri elindeyken, Sue Ann kendini hazırlıyordu. Adam’ı sadece onun için kötü hissettiğinden çağırmıştı, hepsi bu. Sophie bir aylığına uzakta olsa, o bir ayda Sue Ann de deli gibi üzülmüyor olurdu. Son zamanlarda da gör-düğü kadarıyla, Adam yaşamında olacaktı. İşte öyleydi. O nedenle Adam’ı orada görmek, *onunla birlikte olma-dan da onunla olabileceğini* kanıtlamak için iyi bir şanstı.

Onu istediğim için değil... Hayır.

Arabaya doğru yürürken baldırları sızlasa da.

Sadece birazdan birlikte vakit geçirecekleri düşünce-siyle bile kalbi daha hızlı atıyordu. Sonra bir titreme Sue Ann’i sarstı. Bunu tüm vücudunda hissetti. Bazı noktalar-da, diğer yerlerden daha yoğun bir şekilde... Vay canına!

“Üşüdün mü anne?” diye sordu Sophie, masumca ona bakarak.

“Hımm... Evet, çok soğuk.” *A ha, kendine bunu söy-lemeyi sürdür.*

Adam mutfakta iyi değildi ama elinden geleni yapı-yordu. Aslında, Sue Ann’e yakın olmayı seviyordu. Hiç planlamadan bile, üçü mutfaktayken, ona dokunmak için nedenler buluyordu. Dolaptan biraz daha hamur almak için uzanırken omzuna, elinde sıcak kurabiye tepsisiyle ona çarpmaması için bileğine...

İş bölümü yapmışlardı. Sue Ann, hamur açıyordu. Sop-hie, Adam’ın yardımıyla ağaç, kardanadam, yıldız ya da çorap şekillerini veriyordu. Adam, Sue Ann kurabiyeleri

bir spatulayla alıp yağlı kâğıda, oradan da fırına yerleştirmeden önce, taşan hamurları düzeltiyordu.

Adam'la Sophie ayrıca, biten kurabiyeler kuruduktan sonra onları süslemekten sorumluydular. Ve yanan ya da kırılan kurabiyeleri yemekten... Bu arada, oturma odasından sürekli Noel müzikleri yankılanıyordu. Mutfak penceresinin dışında hafif bir kar yağmaya başlamıştı.

Elbette Adam, Sue Ann'in kendisini sadece onun için üzüldüğünden dolayı eve çağırdığını biliyordu. Bu, çok kötü bir duygu olabilirdi, eğer bunun sadece üzüntüden farklı bir şeyler olduğunu hissetmeseydi. Onun kendisini önemsemeye başlamış olabileceğini düşündü, tam da istediği gibi. Ama bunu ona zorla kabul ettirmeye niyeti yoktu bugün. Hayır, sadece bu öğleden sonranın keyfini çıkaracaktı. Sue Ann'leyken kendi gibi olmaya, gerçekçi olmaya dikkat etti, tıpkı karar verdiği gibi. Sonunda, hepsinin öğleden sonralarının keyifli geçtiğinden emindi.

Sue Ann'i de buna ikna etmek için, bir ara birbirlerine çarpmalarına engel olmak amacıyla avuçlarını yavaşça onun kalçasına koyup ona doğru eğildi ve fısıldadı:

"Bu arada, burada seni kışkırtmaya falan çalışmıyorum."

"Biliyorum," dedi Sue Ann omuzlarının üzerinden, mutlu bir şekilde.

Sonra da yapmakta oldukları şeyi yapmayı sürdürdüler. Sue Ann eğilip bir tepsi kurabiyeyi fırına koyarken, Adam da daha çok şekerli krema hazırlamak için dolaptan süt aldı. Elbette Adam'ın onu kışkırtmaya çalışmaması, onu arkadan izlemeyeceği anlamına gelmiyordu.

Tüm kurabiyeler pişip süslendiğinde, Adam:

"O zaman, artık şu kızakları özgür bırakmaya hazır mısınız?" diye sordu.

“Evet!” diye bağırdı Sophie.

Sue Ann, kırmızı beyaz fırırlı Noel Anne önlüğü ve tek yanağına bulaşan unla çok sevimli görünüyordu. Ellerini kalçasına koyup:

“Şu dağınıklığı temizlemeden olmaz,” dedi.

Adam, o ana dek dağınıklığı fark etmemişti. Ama şimdi bakınca, mutfak masası yeni süslenmiş kurabiyelerle doluydu. Aralarında da krema ve renkli şeker damlaları vardı. Tezgâhın üzerine un dağılmıştı. Kirli kurabiye kâğıplarıyla merdane de oradaydı. Ve yağlı fırın kâğıtları, fırının üzerinde yığılmış duruyordu.

“Bir anlaşma yapalım,” dedi Adam.

Sue Ann başını eğdi. Pek gülmese de şakacı bir parıltı yerleşti bakışlarına:

“Duyalım bakalım.”

“Bunları unutup bizimle kızak kaymaya gel; döndüğümüzde ben temizlik işini yapayım.”

Sue Ann, başını diğer yana eğdi ve Adam’ın tam da onun dağınıklığı sonraya bırakmamak için direteceğini düşündüğü anda:

“Peki... Bu, geri çevrilemeyecek bir öneri. Yani kazan-dınız bayım,” dedi.

Sophie alkışlarken, o hızla önlüğü çıkardı.

Sue Ann’le Sophie kar giysilerini giyip sıkıca sarınırlarken, Adam da arka bahçedeki depoya, kızaklara bakmaya gitti. Birkaç tane eski tip ahşap, üzerlerinde damgaları da olan Flexible Flyers bulduğuna sevinmişti. İyi kullanılmışlardı ve olasılıkla Sue Ann’in ya da Jeff’in ailesinden kalmışlardı. Hatta biri çocuklar içindi. Çelik kızaklar, pamuk gibi karlar için idealdi ama bugün yeni yağan kar çok hafifti ve Sophie için, daha yavaş kayacak bir kızak daha iyi bir fikirdi.

Adam'ın işi çoğunlukla dışarıda olduğu için, özellikle de kış aylarında, kamyonetinde fazladan giysiler bulundururdu. O nedenle, kızakları garaj girişine bıraktıktan sonra, kendine bir bere ve bir de kalın bir kaban aldı. Bu kez kar gerçekten yoğun yağıyordu ama Adam, bu karlı aralık ayından gerçekten keyif almaya başlıyordu. Başta, bunun için biraz erkenmiş gibi geldi ama karın ağaç dallarını beyaz krema gibi kaplayıp Sue Ann'in kendisinin Noel ışıklarıyla süslediği evinin çatısını kalın bir battaniye gibi örttüğünü görünce, ne kadar sevimli göründüğünü inkâr edemedi.

Sue Ann'le Sophie kapıdan çıktıklarında o, Sue Ann'le kendisini en başta bir araya getirenin de bu erken kar olduğunu anımsadı. O nedenle, bunu anımsayınca karı birden daha çok sevmeye başladı.

Birkaç dakika sonra, kızakları yolun sona erip yerini eski bir çit ve ağaçlara bıraktığı, onlara kaymaya uygun bir yokuş sağlayan Holly Lane'in tepesine sürüklüyorlardı. Faris- Romo ailesinin elma bahçesinin ortasından geçen Sugar Creek nehri, kasabanın güneyine doğru yol almadan önce, ufak bir tepecikten aşağı doğru çağlıyordu.

Adam hemen, Sophie'nin şimdiye dek çok fazla kaymadığını anladı. Ona, dengesini sağlaması için kızak batonlarını verip büyük flyerslardan birini aldı ve tepenin başında, Sophie'nin arkasında durdu. Birkaç kez düşmesinin dışında, Sophie iyi iş çıkarıyordu. Kahkalarından, iyi vakit geçirdiği belli oluyordu.

Sue Ann de kızakta iyi görünmüyordu. Bir iki denesiz denemeden sonra, genellikle yukarıdan onları izledi. Adam bir şey demedi. Dikkatini Sophie'ye odakladı ama gülmesine engel olamadı. Çünkü Sue Ann az önce, sanki bir kurabiye ve kızak ustasıymış gibi davranıyordu.

Sophie gerçekten alıştıktan sonra, yukarı doğru arkalarındaki ahşap kızakları çektikleri bir ara Adam, Sophie'ye, Sue Ann'in de duyabileceği bir sesle:

"Sen devam et, ben annene yardım edeceğim. Nasıl bildiğini ona da göstereyim," dedi.

Bu söz üzerine, Sue Ann'in yüzü pembeleşti. Bu, sadece soğuktan değildi.

Adam gülüşüne engel olamadı. Hem de biraz şehvetli güldü. O sırada da ekledi:

"Tepeden aşağı doğru..." Bunu da sözlerinden yaramaz anlamlar çıkaranın sadece kendisi olduğunu anlamasını istediği ve onunla alay etmek için söylemişti.

Sue Ann dudaklarını ısırdı. Açıkça utanmış görünüyordu. Pis pis sırtmasına engel olmaya çalışırken bile Adam, kızakta Sue Ann'in arkasındaki yerini almakta gecikmedi. Elbette bu da vücudunu Sue Ann'inkine bastırması demek oluyordu. Bu, çok güzeldi.

"Selam, " diye fısıldadı Sue Ann'in kulağına, flyerin iplerine ulaşmak için ona doğru eğilirken.

"Selam," diye fısıldadı Sue Ann de. Sesi neredeyse duyulmuyordu. Ürkek bir heyecanla titriyordu. Bu da Adam'da, onu daha da sarıp sarmalama isteği uyandırıyordu. *Ama bugünden bunu beklememelisin. Bugün sadece Sue Ann ve Sophie'yle vakit geçireceksin. Sevişmeyi ya da romantizmi anımsatmak bile yok.* Sue Ann onun kucaklamasından çok hoşlansa da... Ve Adam onun kalçasının arkasında biraz sertleştiğini hissetse de.

"Kızakla kaymakta pek de iyi değilsin," dedi Adam, gerçeği dile getirerek.

"Sanırım çocukluğumdan beri pek denemedim. Daha kolay olduğunu sanıyordum."

“Peki, telaşlanma şeker şey,” dedi Adam, derin bir sesle. “Sadece sıkı tutun ve keyfine bak.”

“Nereye tutunayım?” diye sordu Sue Ann.

Ama Adam çoktan kızağı hareket ettirmişti ve hızlanarak tepeden aşağı iniyorlardı. O nedenle Adam:

“Nereye tutunabiliyorsan,” dedi.

Sue Ann, Adam’ın kotunun üzerinden dizlerine tutundu. Ve Adam, yokuştan aşağı kızağı hareket ettirirken, Sue Ann’in kendisine dokunmasından çok hoşlandı.

Flyerin üzerinde fazla yük olduğu için, diğer seferlerden daha çabuk hızlandı. Bir anda Sue Ann yüksek sesle çığlık atıp can havliyle ellerini Adam’ın bacaklarına doluyor, aynı zamanda da ondan kızağı kontrol etmesini bekliyordu. Adam’a göre hava hoştu. Sue Ann çığlık atarken, o kahkaha atıyordu. Rüzgâr Adam’ın yüzüne vuruyor, kar da gözüne kaçıyordu. Bu zamana kadar yaptığı en güzel inişti bu.

Ta ki... Eyvah! Kızak bir çıkıntının üzerinden hızla geçip karın oluşturduğu dönemece birden çarpına ve ikisi birlikte kızaktan düşüp kollarını ve bacaklarını vurarak yuvarlanana kadar.

Durduklarında, her yerleri kar olmuş ve Adam Sue Ann’in üzerindeydi. İkisi de gülüyorlardı, birbirlerine sadece birkaç santimetre uzakta olan gözleri buluşana kadar. Lanet olsun, Sue Ann, Adam’ın altındayken çok iyi hissediyordu.

“Selam,” dedi Adam yine sessiz ve derin bir şekilde.

“Selam,” dedi Sue Ann de.

“Hâlâ seni kışkırtmaya çabalamıyorum.”

“Biliyorum.” Sevimli bir şekilde gülümsedi. “Ama artık kalkmalısın.”

"Ah evet," dedi Adam, Sue Ann'in ılık vücudunu iterek.

Adam *gerçekten* onu kışkırtmaya çalışmıyordu. Ama orada, onunla karın üzerinde uzanmak çok güzeldi ve birkaç saniyeliğine Adam'ı duygusuzlaştırmıştı.

Adam, eldivenli elini Sue Ann'e uzatıp onu kaldırırken Sue Ann:

"Biniş için teşekkürler," dedi.

Karlı günün soluk aydınlığı kararmaya başladığında, kızaklarını alıp Sue Ann'in evine doğru gittiler. Sue Ann, onu akşam yemeğine çağırmıştı. Bunu pek düşünmemişti; çünkü mantıklı olan buydu.

"Tüm gün tencerede pişmiş bir güvecim var," demişti Adam'a alaycı bir şekilde, onu çekmek için. Gerçekten kalmasını istiyordu. Henüz ondan uzak olmaya hazır değildi.

Çünkü... Belki de bir şeyler yavaştan değişiyordu. Sue Ann, bunun olmasına, baştan çıkarılmasına izin verecek kadar deli miydi? Kendi kendine inanamasa da, Sue Ann belki de aralarındaki engelleri unutmaya başlayabileceğini düşündü, onun kendisini incitmeyeceğine güvenmek gibi... Jeff'e tanıklık ederek ya da başka şekillerde. Belki de Jenny haklıydı, belki de çok erken değildi. Bunun üstesinden gelebilirdi. Belki de...

Bir yanı, bu konudaki temkinli tavrını bıraktığına inanmıyordu ama daha baskın olan diğer yanı, bu kadar uzun bir süre o tavrı nasıl takındığını merak ediyordu.

Yine de Sue Ann çok yavaş ilerlemeye karar verdi. Henüz hiçbir şeyden emin değildi.

"Kurabiyelere başlamadan önce, başka güzel bir şeylerin kokusunu aldığımı emindim," dedi Adam, Sue Ann ve Sophie için giriş kapısını açık tutarken.

Adam kalacağını söylememişti. Sadece sanki bu çok doğal ve sıradan bir şeymiş gibi, onları içeri girerken izlemişti. Rahat ve sıcak evine girmek çok güzel gelse de Adam'ın varlığı, Sue Ann'in kalbini farklı anlamlarda da ısıtıyordu.

Adam ateşi yakarken Sue Ann, ıslak eldivenlerle atkıları şöminenin büyük ocağına koydu. Ama onları ateşin o kadar yakınına bırakmanın doğru olmayacağını düşündüler. Dolaba koydukları biskvilerden ısıtıp gveten tabaklarına koydular ve yemeklerini şöminenin yanında yediler.

"Kim kurabiye ister?" diye sordu Sue Ann, yemekleri bitince.

"Ben!" dedi Sophie.

"Ben de," diye atıldı Adam da.

Sophie'nin gözleri birden açıldı:

"Noel Baba için de ayırmayı unutma!"

"Sorun yok... Koca adam için de kalacağına eminim. Biterse yine yaparım."

Sophie, Adam'a dönüp:

"Tahmin et ne oldu? Noel Baba bana bir geyik getiriyor!" derken, Sue Ann tabakları alıyordu.

Ve Sophie bu konuyu her açtığında olduğu gibi Sue Ann'in kalbi, biraz ilerideki şöminenin sıcaklığına karşın dondu. Birbirlerine baktıklarında, Adam'ın da kendini suçlu hissettiğini fark etti. Ama hiçbir şey demedi. Sophie'yi Noel sabahı bir geyik beklememesi için ikna etme çabalarının hiçbiri işe yaramamıştı.

"Vay canına," dedi Adam. "Bir geyik demek? Bu... Noel Baba için çok zor bir göreve benziyor."

"Hayır, değil," dedi Sophie, bu konu konuşulduğunda

hep olduğu gibi kendinden emin bir şekilde. “Noel Baba’nın bir sürü geyiği var.”

“Ama... Olasılıkla fazla yoktur. Sekizi kızağını çekiyor. Rudolph’u da sayarsan dokuz,” diye anımsattı Adam. “Ve olasılıkla yaralanmaları ve hastalıkları da düşünerek bir sürüye daha ihtiyacı vardır. Yoksa tüm bu geziden yorgun düşebilirler. Yani... Eğer getirmezse ona kızmamalı-sın.”

Sue Ann, elinde kirli tabaklarla mutfağa doğru gitti ama kızının yanıtını dinlemek için kapıda durdu.

“Herkes bunu söyleyip duruyor,” dedi Sophie. “Ama ben, bunun üstesinden geleceğini biliyorum. O, Noel Baba... Beni düş kırıklığına uğratmayacak.”

O sırada Adam konuyu bilerek kurabiyelere çevirdi. Sue Ann, bunun için Adam’ı suçlayamayacağını biliyordu. Başka ne yapabiliirdi ki? *Kim* ne yapabiliirdi? Sophie, Noel Baba’nın ona bir geyik getireceğine inanıyordu ve Noel sabahı kalbi kırılana kadar kimse bunu değiştiremeyecekti.

Bir tabak dolusu kurabiyeyi tıkındıktan sonra, Sue Ann’in şömine rafındaki saate attığı bakış, vaktin tahmin ettiğinden daha geç olduğunu haber verdi.

“Bayan Sophie,” dedi Sue Ann. “Yatma vakti gelmiş. O nedenle banyo için hazırlan, ben de yardım için geliyorum.” Sonra da şöminenin yanında oturan yakışıklı adama baktı. Üzerinde artık bir kot ve termal bir kazak vardı. Saçları dağılıp ıslanmış, sonra da o şekilde kurumuştı. “Ve sizin bayım, benim dağınık mutfağımla bir randevunuz var.”

“Mutfak mı?” dedi şakayla Adam. “Sen neden söz ediyorsun? Ben, hımm, gitmeliyim. Köpeğim evde yalnız ve olasılıkla beni özlüyordur.”

“Adam,” dedi Sophie, tıpkı Sue Ann’in bazen azar-

lamadan önce yaptığı gibi kollarını önünde bağlayarak. “Anneme, kurabiyelerin dağınıklığını temizleyeceğine söz verdin.”

Adam, başını masum bir şekilde eğdi:

“Öyle mi yaptım?”

Sophie, kesin bir şekilde başını salladı.

“Tamam tamam, anladım,” diye teslim oldu sonunda Adam. Sonra ayağa kalktı. “Sanırım işe koyulmalıyım.”

Sonra ağır ağır yan odaya doğru yürümeye koyuldu. O sırada Sophie termal kazağının ucunu çekti ve:

“Bekle,” dedi.

Adam, arkasını dönüp Sophie’ye baktı.

“Bugün bizimle kurabiye yaptığın ve kızakla kaydığın için teşekkür ederim. Sayende her şey daha eğlenceli oluyor.” Sonra da Adam’a sarıldı.

Vay canına! Sue Ann bunu beklemiyordu. Onları izlerken, Adam yaşamlarında olduğu için büyük bir minnet duydu. Şu anda bunun kendisiyle, onun varlığının verdiği sıcaklıkla ya da son zamanlarda onunla ilgili öğrendiği yeni şeylerle hiçbir ilgisi yoktu. Şu anda bu sadece Sophie’yle ve onu mutlu etmesiyle ilgiliydi.

Adam eğilip Sophie’nin sarılmasına karşılık verdi:

“Ben de eğlendim, ufaklık. Güzel bir öğleden sonraydı.”

Gerçekten öyleydi. Yaşamda bazen ihtiyacın olan sadece buydu. Güzel bir öğleden sonra... Güzel bir gün. Yaşamındaki güzel insanlar. Sue Ann o sırada net bir şekilde anladı ki, bir süredir fark edemediği kadar şanslıydı aslında.

... Koskoca yıl boyunca,
kadınıyla erkeğiyle herkesin,
kimseye açmadıkları kalplerini
özgürce açmaya gönüllü oldukları tek gündür...

Charles Dickens, Bir Noel Şarkısı

Bölüm 14

Sue Ann Sophie'yi yatırıp aşağı inerken, pastel renkli kar taneleriyle dolu balıkçı yaka bluzunun kolları, Sophie'ye banyoda yardım ettiği için yukarı çekilmişti. Hoşnut bir şekilde yorgun hissediyordu. Güzel bir günün ardından hissedilen bir yorgunluktan bu. Şöminedeki ateş hâlâ çıtırdıyor, Noel ağacından gelen hafif ışıqla ateşin ışığı oda da birbirine karışıyordu. Hafif Noel müzikleri çalıyordu. Merdivenin ucunda bir süre durup bu anı içine çekmek istedi.

Sonra gözlerini Adam'a çevirdi. Onun da kolları dirseklerine dek katlanmıştı. Oturma odasına girerken ellerini bir mutfak havlusuna kuruluyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Adam sessizce.

Sue Ann, bir kez daha o rahat ortama bakıp Adam'a döndü:

"Sanırım sadece bu Noel'in belki de o kadar korkunç olmadığını düşünüyordum. Elbette hâlâ zor ama düşündüğüm kadar berbat gitmiyor. Ve bunu diyebileceğimi, birkaç hafta önce hayal bile edemezdim."

Adam, yanına gelip durdu; başıyla onayladı:

“Benim için de... Tanrı biliyor ya, çocukları çok öz-
lüyorum, tam olarak mutlu değilim ama... Bazı anlarda,
bu yılki Noel kutlamaları oldukça güzel gidiyor. Bu gece
olduğu gibi...”

Adam’ın bakışları, Sue Ann’in gözlerine kilitlendi.
Sue Ann, belinin altında tanıdık bir kıpırtı hissetti ama
bunun üstün gelmesine izin vermeyecekti. Bir yanı kendi-
ni Adam’la bir ilişkiye yavaşça bırakıp bırakamayacağını
merak etse de, şimdilik işleri zorlaştırmamanın gereği yok-
tu. O nedenle, Adam’ın çevresinden dolanıp üzerinde bir
kâse patlamış mısır olan sehpa doğru gitti:

“Patlamış mısırları ipe geçirmeme yardım etmek ister
misin? Sophie’nin sınıfı, kuşlar için okul bahçesinde tü-
müyle yenilebilir malzemelerle bir ağaç süsleyecekmiş.
Patlamış mısır bana düştü. Dün gece yapmaya başladım
ama bitiremedim.”

“Elbette,” dedi Adam. “Çocukluğumdan beri ipe mısır
dizmedim. Büyükanнем de kendi ağacının üzerine bun-
lardan koyardı. Biraz da yabanmersini katardı.”

“Evet, gerçekten ağacın üzerinde çok güzel duruyor.
Çok hafif ve yumuşak görünüyor. Annemle hep ağacımı-
za birkaç dizi bunlardan koyardık. Noel’den sonra da kuş-
lar için dışarı asardık. Ama sanırım evlendikten sonra bu
geleneği bıraktım.”

Sue Ann, Adam’ın yanına kanepeye oturdu. Bir kısmı
doldurulmuş ipi Adam’a uzattı. Kendisi başka bir iğneye
iplik geçirip yeni bir diziye başladı. Sonunda:

“Tahmin et ne oldu? Bir iş buldum,” diyene dek, bir-
kaç dakika samimi bir sessizlikte çalıştılar.

Gün boyunca, bu haberi onunla paylaşmak için bir
sürü fırsatı olmuştu ama belki de yalnız kaldıkları anda
söylemek için beklemişti.

Adam'ın gözleri, ona bakarken aydınlandı:

“Gerçekten mi?”

Sue Ann, büyük bir heyecanla ofis yöneticiliğine terfi ettiğini anlatarak sürdürdü. Son olarak da:

“Yine de satışı düşünüyorum ama bunun için çok heyecanlıyım! Sadece gelirimdeki yükseliş için değil, yeni bir mücadele başladığı için de heyecanlıyım. Şu anda, bunun için gerçekten hazır hissediyorum.”

Adam'ın kendisine doğru bakıp gülümserken kaşlarını kaldırması, Sue Ann'i şaşırttı. Adam daha sonra:

“Son zamanlarda yeterince mücadele vermedin mi yani?” diye sordu.

Ama Sue Ann, gülümseyerek omuzlarını silkti sadece:

“Farklı türde bir mücadele... Daha iyi bir mücadele.”

“Bu harika Sue Ann, gerçekten!” dedi Adam. “Bu konuda ne kadar endişeli olduğunu biliyordum. O yüzden omuzlarından nasıl bir yükün kalktığını tahmin edebiliyorum.”

Sue Ann, yine başını salladı. Hâlâ durumdaki değişiklikten dolayı çok hoşnuttu. Sonra, daha üzerine konuşmadıkları konuyu açma cesaretinde bulundu:

“Pekâlâ, hımm... Jeff için tanıklık etme konusunda ne karar verdin?”

Adam yanıt vermeden önce biraz daha ciddileşti:

“Sanırım, ona bir yanıt vermekten kaçınıyorum. Çünkü zaman geçtikçe, bunu yapmak istemediğimi daha iyi anlıyorum. Çünkü sen ve ben, eskiden olduğundan daha yakınız. O nedenle, bu doğru gelmiyor.”

Bu, Sue Ann'in kalbini birçok nedenden dolayı ısıttı. Yine de onaylatma gereği hissetti:

“O zaman, Jeff'e hayır mı diyeceksin?”

“ yle planlıyorum,” dedi Adam, hiç duraksamadan.

Sue Ann de sadece başını salladı. Çünkü bunu çok uzatmak istemiyordu. Ama çok rahatladı. Yeni işi ve şimdi de bu... Tessa’nın olumlu düşünmelerinin ve Amy’nin kitap mantralarının işe yaradığını düşünmesi için bunlar yeterliydi. Yavaş ama emin adımlarla, onu son zamanlarda korkutan şeyler kendi kendine   z lmeye başlıyor gibiydi.

Yine de bunun Adam için zor olduğunu biliyordu. Bu  nemsiz bir şeymiş gibi davranmak istemedi:

“Jeff”i hayal kırıklığına uğrattığını düşünmek, eminim kolay olmayacaktır.”

Adam, başını bir yana eğdi:

“Evet,  yle. Ve sonrasında, artık arkadaş olmayacağız... Bu kararı o verecek.”

Sue Ann yanıt vermedi. Çünkü bir yanıt gerekmiyordu. Sadece, kendi rahatlaması ve verdiği kararın Adam’a yaşatacağı zorluğun ikilemi arasında, mısırların üzerinde çalışmayı sürdürdü.

“Pekâlâ,” dedi Adam bir dakika sonra. “Sophie alışıyor mu tüm bu değişikliklere?”

Konudaki değişiklik Sue Ann’in neşesini kaçıracak gibiydi ama hiçbir gün aklından çıkmayan bu sorunun yanıtını düşündü. Duygusal olmak yerine, mantıklı yanıtlamaya çalıştı:

“ oğu zaman iyi görünüyor. Ama bazen çok kolay üzülüp eskisine göre daha tuhaf davranıyor. Örneğin Amy’nin mağazasındaki yavru kedi olayı gibi... Evde Jeff”siz ilk Noel’in iyi geçmesini ve Sophie’ye yaşamın hâlâ güzel olduğunu göstermeyi çok istiyorum. Ama ona her istediğini veremem. Onun için bir diğer hayal kırıklığı oluyor.”

“Ve ben de geyik sözüyle işleri daha da zorlaştırdım,” dedi Adam suçluluk duygusuyla.

Sue Ann, onun böyle hissetmesini istememişti.

“Sen söz vermedin ve bunu neden söylediğini anlayabiliyorum. O nedenle seni suçlamıyorum. Sadece Noel sabahının burada biraz zor geçeceğini düşünüyorum.”

“Kediyi almasına izin verebilirsin. Bu, olasılıkla geyiği unutturur.”

“Bazen öyle yapmam gerektiğini düşünüyorum. Ama şu anda bir kediyle baş edip edemeyeceğimi bilmiyorum. Çünkü işin çoğu bana düşecek. Ve artık evde çok daha az bulunacağım. Ve... Kahretsin! Adam, bazen fazladan tek bir şeyi bile kaldıramayacağımı düşünüyorum, anlarsın ya?”

Adam’ın gözlerindeki şaşkınlık, onu savunmasız yakaladı:

“Hayır, *bilmiyorum*. Çünkü böyle şeyler söylüyorsun ama bana her şeyin üstesinden rahatlıkla geliyorsun gibi görünüyor. Zarif ve gururlu bir şekilde... Düşündüğünden daha çok şeyin üstesinden gelebilirsin, şeker şey.”

Vay canına! Sue Ann, boşanmanın üstesinden zarif ve gururlu bir şekilde geliyordu, öyle mi?

Ama sonra, bir süre düşündü... Belki de öyleydi. Belki de bazı anlarda, kendini en kötü hâliyle düşünüyordu. Belki de gecenin bir yarısı Jenny’nin kapısında çıplak ayaklarıyla beliren, kendini yitirmiş o kadın olduğunu unutamıyordu. Belki de iyileşme konusunda oldukça yol almıştı ve bunu daha yeni fark etmeye başlıyordu.

“Teşekkür ederim,” dedi sonunda Sue Ann. Sessiz oda da sesi çok az çıkıyor, ateşin çıtırtıları arasında neredeyse duyulmuyordu. “Çocuklar nasıl?” diye sordu sonra, daha yüksek bir sesle. Çünkü duygusal ve kırılgan davranmak istemiyordu.

“Hâlâ batının keyfini çıkarıyorlar,” dedi Adam. “Ama sanırım evi de özlemeye başlıyorlar. Yedi yaş, evden bu kadar süre uzakta kalmak için çok erken. Zaten beni en başında tedirgin eden de buydu.”

“O yaş için gerçekten uzun bir süre. Bir ay, her yaş için çok uzun bir süre. Ama Noel kapıda ve kısa bir süre sonra dönecekler.”

“Yalan söylemeyeceğim... Onları yine de deli gibi öz-lüyorum. Ama böyle günler işe yarıyor.”

“Sevindim. Benim için de işe yarıyor. Çünkü Sophie’yi duydun. Burada olman, onun için her şeyi daha zevkli kılıyor.”

“Senin için de öyle mi?”

Sue Ann, o noktada hafif bir baskı hissetti. Kendi ya-nıtını ya da bunun nedenini kabul etmek istemiyordu. Onunla sadece arkadaşlarmış ve bu duygu sadece tek yanlıymış gibi davranmak istiyordu. Onu çağırırken de böyle düşünmüştü. Ama gün ilerledikçe... Kendine yalan söylemek, bu noktada çok anlamsızdı. Ona yalan söyle-meyi de kendine yediremiyordu. O nedenle:

“Evet, benim için de daha zevkli oluyor,” dedi. Ama bu itiraf üzerine derisi karıncalanmaya başlasa da, gözle-rini mısırlardan ve iğnesinden kaldırmadı.

“Biliyor musun? O gece göl evinde söylediklerinde haklıydın,” dedi Adam. Sözleri ağzından çok ani çıkmış gibiydi. “Evliliğimi kurtarmaya çalışmak anlamsız olur-du. Çok fazla sorunumuz vardı. Ve Sheila’ya haksızlık etmek istemem... Tüm suçu ona attığımı biliyorum ama işler bozulmaya başladığında, belki de ben duygusal ola-rak uzaklaşmışımdır ondan. Belki de bu yüzden kıskanç-lıkları ve paranoyaları başlamıştır.”

“Tüm bunlar birden mi geldi aklına?” diye sordu Sue

Ann, şaşkınlıkla. Özellikle de onun boşanmasıyla ilgili ne kadar az şey konuştuğuna bakılırsa... Ama belki de bu artık kendisine güvenilebileceğini düşündüğü anlamına geliyordu.

“Çocuklar gidince, düşünmek için çok fazla vaktim oldu. Sadece benim ve köpeğin olduğu sessiz evde, daha çok zamanım oldu.” Adam kanepede, aralarında duran kâseden bir tane mısır yakalamaya çalıştı. “Ve hatanın bu kısmının benimle ilgili olduğunu yeni fark ettim. Kimse tümüyle suçsuz olamaz.”

Bu yanıt içine işlemiş, hatta içine oturmuşken, Sue Ann bir soluk aldı. Parmak uçlarının arasında yumuşak bir mısırla bir süre öylece kaldı. Bakışlarını dikkatle Adam’a çevirdi:

“Jeff’le bana gelecek olursak, hatanın bir kısmının da bende olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Öyle demek istemedim. Ben sadece *kendi* evliliğimden söz ediyordum.”

“Ama söylediğin şey sanırım mantıklı. Kimsenin suçsuz olmadığı... Ben şimdiye dek bunu pek düşünmemiştim.”

Adam omuzlarını silkti:

“Jeff’in mutlu olduğunu düşünüyordum. Hep öyle görünüyordu.”

“Ben de öyle olduğunu düşünüyordum. Yaşam güzeldi. Sevişmek güzeldi. Ama... Belki de benim veremediğim bir şeylere ihtiyacı vardı.”

Oda, müziğe ve ateşin çıtırtısına karşın çok sessiz geldi. Sue Ann, bunca ayı hep Jeff’e kızarak, hırpalanmış ve terk edilmiş hissederek geçirmişti. Kendisindeki yüksek sesle gülmek ve sır saklayamamak gibi bazı küçük özelliklerin Jeff’i kendinden uzaklaştırmış olabileceğinden

bile kuşku etmişti. Ama şu an kendine sorduğu soruyu daha önce hiç sormamıştı: *Bir şekilde benim de mi suçum vardı? Daha iyi bir eş olabilir miydim?* Bu, onun için korkunç bir andı. Özellikle de Adam:

“Ne gibi?” diye sorduğunda.

Sue Ann, boğazında beliren düğümü yutkundu ve yüksek sesle tahminlerde bulundu:

“Belki de kendi yaşamıma ya da anneliğe çok kaptırdım kendimi. Ya da belki de onu bazı konularda yeterince takdir edemedim.”

“Ya da belki...” Adam yavaşça söze başladı. “Sorun sende değildi. Belki de Jeff kusursuz olmaktan bıktı sadece?”

Sue Ann gözlerini kırptı:

“Ne?”

“Siz ikiniz harikaydınız. Lisedeki harika çift... Harika küçük aile... Ama harika olmak zordur. Her zaman doğru şeyi yapmak, doğru adımları atmak, herkesin beklediği adımları... Belki bunun seninle ilgisi bile yoktu. Belki de neden daha büyüktü. Belki de artık kusursuz olmak istemedi.”

Adam bu konuda çok net konuşuyordu ama Sue Ann'in kafası karışmıştı:

“Anladığımdan emin değilim.”

Adam, elindeki mısır dizili ipi dizinin üzerine bıraktı:

“Sen benim hep çok iyi olduğumu düşündün, değil mi? Birkaç hafta önce bir pislik gibi davranmaya başlayana dek... Ve Sheila'yla olanları sana anlatana dek.”

“Sanırım,” dedi Sue Ann hâlâ anlayamayarak.

“Şunu demek istiyorum: O düğün günü, ben de öyle hissediyordum. Doğru şeyleri yapan, hep sorumluluk sahibi, güvenilir olan, hiç yanlış yapmayan adam olmaktan

yorulmuştum. Bu, büyük bir baskıydı. Yani bazen insanların beni, sadece iyi bir adam olduğumu düşündükleri için kendilerini koyduklarından daha yüksek bir yere koyduklarını düşünüyordum. Ne olursa olsun, benden hep o çok iyi adam olmamı bekliyorlardı. Bundan çok bıkmıştım ve... O anda yapmak istediğim şeyi yapmak istedim. Yaşamımda bir kereliğine... Doğruluğunu, yanlışlığını düşünmeden. Ve buna pişman oldum. Çünkü ben iyi bir adamım. Sadece şunu söylüyorum... Belki Jeff'in de yaşamında farklı yapmayı dilediği şeyler vardı. Ve birden bozulup farklı bir şeyler yaptığında, bu ciddi bir şekilde seni etkiledi."

Sue Ann yutkundu. Birden, yoğun bir suçluluk duygusu hissetmeye başladı:

"Liseden sonra, seninle Oregon State Üniversitesi'ne gitmeyi önermişti, anımsadın mı? Ben onu vazgeçirmiştim, giderse onu yitirmekten korktuğum için. Crestview'de bir üniversiteye gitmeye ikna etmiştim."

Adam'ın ağzı açık kalmıştı:

"Vay canına! Bunu bilmiyordum."

Sue Ann, dudağını ısırp başını salladı:

"Kimseye söylememesini istemiştim. Çünkü ailesinin ya da arkadaşlarının, ona engel olduğumu düşünmesini istememişim. O zamanlar beyaz atlı prens olduğu için, bu kararda tüm sorumluluğu üstlenmişti. Bana bile gitmek istemediğini söylemişti. Ama içten içe, Jeff'in kuşkuları olduğunu biliyordum. Ama onları su üzerine çıkarmak için çok bencil ve korkaktım. Benimle burada kaldığı için mutluydum sadece."

"Pekâlâ, öyle bile olsa, karar onundu," diye yanıtladı Adam, ona kendini iyi hissettirmeye çalışarak. "Seni, OSU'yu istediğinden daha çok istemiş olmalı."

Sue Ann bir soluk alıp tüm bunları düşündü:

“Bu karardan mutsuz olmuş gibi görünmemiştii hiç,” dedi. “Yine de... Eğer OSU’ya gitseydi, belki de şu anki yaşamından daha çok doyardı.”

Adam omuzlarını silktti:

“Kim bilir? Belki olur, belki de olmazdı. Jeff’in arkasından konuştuğumu düşünme, tamam mı? Sana daha önce de söyledim, bu durumla baş etme şeklini hiç beğenmiyorum.”

Sue Ann şu anda, Jeff’in suçlanacak tek kişi olmaması düşüncesine kendini çok kaptırmıştı. Kendine daha çok soru sorup bu yeni bakış açısıyla durumu değerlendirmeye çalışıyordu:

“Belki de evliliğim için çabalamayı bırakmışımdır? Belki de her şeyin çok iyi olduğunu ve daha fazla uğraşmama gerek olmadığını düşünmüşümdür?”

Bir süre sonra, Adam derin bir soluk alıp:

“Evet... Dediğim gibi, ben de benim evliliğim için uğraşmayı bırakmıştım,” dedi. Sonra susup ateşe baktı. Hâlâ farklı şeyler görüyor gibiydi. “Bence evlilik... Sürekli devam eden bir iş. Sürekli değişip yenileniyor ve eğer uzun süre dikkatini ona vermezsen...”

“Yıkılıyor,” dedi Sue Ann.

“Evet,” diye yanıtladı Adam sessizce. Ama bu tatsız sesin onu etkilemesini ummamıştı. “Kahretsin! Şu anda evlilik konusunu açtığım için özür dilerim.”

“Neden?”

“Konuya başladığımda, sana göl evinde söylediklerinin bazı şeyleri görmeme yardımcı olduğunu, evliliğimin o zamanlar artık kurtarılamayacak hâlde olduğunu ve bunları bildiğimi ama kendime itiraf edemediğimi söyle-

mek istemiştim. Ama seni  zmek ya da Jeff'le olanların senin hatan olduğunu düşünmeni istememiştim.”

“Ben üzülmedim,” dedi Sue Ann, başını biraz eğerek. Mısır dizisini kâseye koydu ve ona bakmak için kanepede yan dönüp dizlerini altına çekti. “Aslında, belki de sonunda bir netlik buldum. Uzun süreden beridir kendimi terk edilmiş hissediyor ve nedenini merak ediyordum. Yani... Belki bu tuhaf ama ne olduğunu bilmesem de bir yanıt olabileceğini düşünmek bana gerçekten iyi geldi.”

“Peki, buna sevindim. Çünkü mutlu olmanı istiyorum Sue Ann.” Sıcak bakışları Sue Ann'inkilerle buluşurken, kanepede ona doğru döndü. Sue Ann, aralarında mısır k sesinin durmasının iyi bir şey olduğunu düşündü. Yoksa Adam onu öpüyor ve o da ona izin veriyor olacaktı.

“Teşekkürler,” dedi Sue Ann derin bir soluk alarak. Konuyu değiştirmek ve birbirlerinin gözlerine doğru atıkları anlamlı bakışlara bir son vermek için çok doğru bir zaman gibi görünüyordu. “Pekâlâ... Evi satacağım. İlkbaharda.”

“Vay canına,” dedi Adam. “Bu, büyük bir karar. Özellikle de bu eve birlikte verdiğiniz onca emekten sonra.”

Sue Ann başıyla onayladı ama kararından dolayı huzurlu gibiydi:

“Evet ama artık ona ihtiyacım yok. Bu kadar büyük bir yere ihtiyacım yok. Isıtmaya ve temizlemeye... Ve ona sarılıp kalmaya da ihtiyacım yok. Çünkü geçmişte kalan yaşamımın bir parçası bu. Yeni bir yere ihtiyacım var... Ve yeni bir başlangıca.”

Adam da hoşnut görünerek başını salladı:

“Bu harika! Benim yardım edebileceğim bir şey olursa, haber ver kesinlikle.”

“Dikkatli ol,” diye ona takıldı Sue Ann gülümseyerek. “Yoksa buraları düzeltmesi için bir tamirciye ihtiyacım olduğuna karar verir ve bunu sana öneririm.”

“Senin tamircin olmaktan mutlu olurum Sue Ann,” dedi Adam hemen. Sesi biraz daha derinden geliyor, gözleri bir kez daha ona sanki kendisine dokunuyormuş gibi hissettiriyordu. Ve Sue Ann, bu görünmez dokunuşları her yerinde hissediyordu.

“Pekâlâ, geç oldu,” dedi Sue Ann aniden. Çünkü evet, Adam’ın Jeff için tanıklık etmeyecek oluşu, çok büyük bir rahatlamaydı ve bunu Sue Ann için yapması çok büyük bir şeydi. Bu gece, onunla çok gerçek bir bağ hissetmişti. Ama tüm bunlar, birden tepetaklak bir şeylere başlamanın doğru olacağı anlamına gelmiyordu.

Adam da net bir şekilde bunu anlamıştı. Ve bu konuda onu zorlamayacaktı.

“Haklısın,” diye yanıtladı hemen, yavaş yavaş kalkarak. “Uzun bir gün oldu ve yorulduğuna eminim. Ben de yoruldum.”

“Evet,” diye mırıldandı Sue Ann arkasından, mısır kasesini sehpa kaldırırken. Sonra Adam’ın montunu ve botlarını kızakla kaydktan sonra koyduğu girişe doğru, onun arkasından gitti. Sonra, omzunun üzerinden şömineye bakıp anımsadı:

“Ah, eldivenlerinle beren... Gidip getireyim.”

Sue Ann döndüğünde Adam çizmesini ve ceketini giymiş, bir eliyle parkasının yakasını düzeltiyordu. Sue Ann, kendini iki eliyle Adam’ın örgü beresini başına geçirirken ve sonra da şakacı bir şekilde atkısını iki kez boynuna dolarken buldu. Adam da gülümseyerek ona bakıyordu.

“Tamam, sanırım sımsıkı giyindim anne...”

Sue Ann hafifçe güldü. Sonra kapıyı açmak için dön-

dü. Şu anda, tuhaf bir şekilde ikircikli hissediyordu. Çünkü içten içe onun gitmesini istemiyordu. Gitmesinin iyi olacağını, en iyisi olduğunu biliyordu.

En iyisi, en iyisi, en iyisi, dedi kendi kendine. Adam kapının girişine adım attığında bile çok sevimli ve içten görünüyordu. Dışarıdan soğuk hava hızla içeri girdiğinde ve Sue Ann onun kollarına sarılma isteği uyandırdığında bile.

O sırada, Shemekia Copeland'in baştan çıkarıcı "Stay a Little Longer, Santa" şarkısı girişte yankılanmaya başladı. Sue Ann'e, kilisenin bodrum katında Noel Baba Adam'ı nasıl öpmek istediğini ve tüm vücudunun bu istekle nasıl sızladığını anımsattı.

Bu, çok baştan çıkarıcıydı. Adam'la ilgili her şey baştan çıkarıcıydı. Belki bir gün, belki de Sue Ann'in düşündüğünden daha yakın bir zamanda kalbini ona daha çok açıp korkularını yenmeyi başarabilirdi.

Ama şu anda... En iyisi, en iyisi, en iyisi... *Gitmesine izin ver. Gecenin bitmesine izin ver.*

Adam, gitmesi gerektiğini biliyordu. Birlikte güzel bir gün geçirmişlerdi. Güzel bir günden daha fazlasını... Ve şu an, gitme vaktiydi. Sue Ann, beresini bile giydirmişti ve Adam, onun kendisine bu kadar yakın olmasını çok seviyordu. Bu, çok büyük bir ipucuydu. *Sue Ann gitmeni istiyor. O nedenle aptallık edip de bugün onunla yaşadığın güzel şeyi berbat etme.*

Ama yine de... Kendinden birkaç santimetre ileride dururken, vücudunu sarıyormuş gibi görünen o dar balıkçı yaka bluzunun üzerindeki kar taneleri, onu Adam'ın gözünde yaşayan bir kar kraliçesine çeviriyordu. Ve içindeki her şey, ona kendisinin güvenebileceği iyi bir adam olduğunu, onu yaşamına sokması gerektiğini anlatmak

için yanıp tutuşuyordu. Ve bedeni Sue Ann için sızlıyordu.

Adam, bunu bir karar vererek yapmamıştı. Sadece eli ni Sue Ann'in içeriye giren soğuk havadan dolayı üşüyen yanağına götürmesi için yoğun bir zorunluluk hissetmişti. Ve o kahverengi gözlerde gördüğü kadarıyla, daha fazlasını isteyen sadece kendisi değildi. Sue Ann onu gönderiyor olsa bile... Bunu anladığı için, kalbi daha da hızlı atmaya başladı. Yavaşça öne doğru eğildi... Ta ki dudakları onun dudaklarına değene dek.

Sue Ann, Adam onu öperken soluğunu içine çekti ama sonra rahatlayıp ona karşılık verdi, sanki bunu uzatmak ya da derinleştirmek için Adam'a bir çağrıda bulunur gibi.

O nedenle Adam da yavaş davrandı. Dudakları Sue Ann'in dudakları üzerinde hareket ederken, ona değip dudaklarının tadını çıkardı, öncekilerden daha şiddetli bir şekilde onu isterken.

Adam sonunda tutkulu öpücüğünü sonlandırdığında, biraz soluksuz kalmıştı. Alnını onun alnına dayayıp kendine gelmeye çalıştı. Ona bakmak için başını arkaya doğru kaldırmadan önce, bu şekilde sessiz ve sabit bir şekilde kaldılar. Ve Adam'ın sonraki sözleri, doğrudan yüreğinden geldi. Bunu önceden tartmadan söyleyiverdi:

"Sue Ann, bana bir şans verirsen gerçekten bir şeyler yaşayabiliriz."

Yakınında duran o kadın, yeniden soluğunu içine çekip bıraktı. Sonra da fısıldadı:

"Bunu istiyorum. Gerçekten... Sadece... Emin değilim."

"Biliyorum," dedi Adam. "Anlıyorum, biliyorum."

Sonra, Sue Ann'i yeniden öptü. Bir kez daha, planlamadan, seçmeden... Bu, sadece aralarındaki içten içe

alevlenen kimyadan dolayıydı. Adam'ın bedeni, ona bunu yapmasını söylüyordu ve o, bununla savaşıyordu. Sue Ann'e yakın olmak, soluğunu dinlemek, yüzüne dokunmak, arkasına saçlarını attığı deniz kabuğu şeklindeki kulağını öpmek istiyordu.

Öpüşmeleri bittiğinde, öyle yaptı. Kendini Sue Ann'in yanaklarına dudaklarını bastırırken, sonra da küçük narin kulağının ucuna götürürken buldu. Saçlarının kokusunu içine çekti. Kapıdan gelen çam kokusuyla, kış aylarına özgü belirsiz kokular, karla birlikte tüm duyularına işlemişti. Sue Ann, onun ceketini tutup ellerini göğsünün üzerinde yumruk yapmıştı ve Adam kendini bir kez daha durdurduğunda, dudakları hâlâ Sue Ann'in duyarlı kulağına değiyordu.

"Üzgünüm," dedi Adam, titrek bir sesle. "Şey yapmak istememiştım..."

"Biliyorum," diye fısıldadı Sue Ann. Adam gibi o da hareket etmedi ve gitmesine izin vermedi. O şekilde, donmuş gibi durdular, kapıdaki buzdan heykeller gibi. Sonunda Adam soğuğun derisine işlediğini fark etti. Sue Ann'in de çok üşüdüğünü düşündü.

"Üşüdün mü?" diye sordu.

"Evet," diye başını salladı Sue Ann.

"Seni ısıtabilirim, Sue Ann."

Sue Ann, hafifçe geri çekilip ona baktı:

"Biliyorum ama..." Hâlâ Adam'ın göğsündeki kumaşa bakıyordu, sanki can alıcı bir konuyu düşünürmüş gibi. "Sadece birine yeniden güvenmeye hazır olup olmadığını bilmiyorum, Adam."

"Gitmemi istiyor musun?"

"Evet," diye mırıldandı Sue Ann. Ve Adam'ın kalbi acıdı. Sue Ann "Hayır," diye ekleyene dek. Ve Adam onu

anladı. O, arada kalmıştı. Ve bu kendi suçuydu. Bunun için üzülyordu ama şu anda... Kahretsin, şu anda eğer Adam'ı göndermeyecekse, eğer onu itmeyecekse ya da onu durdurmayacaksa... Adam yapamazdı. Bu iradeye sahip değildi.

O yüzden, Sue Ann'i yeniden öptü ama önceki kadar yavaş ve yumuşak değildi. Ve vücutlarını kapıdan uzaklaştırıp tek ayağıyla kapıyı iterek soğuğu keserken, Sue Ann de kendini ona karşılık verip kollarını nazikçe onun boynuna dolarken buldu.

Sue Ann'i girişten —bu arada onu öpmeyi sürdürüyor, çılgınlar gibi ona ihtiyaç duyuyordu— oturma odasına doğru götürdü. Sue Ann o sırada, Adam'ın atkısını boynundan çıkaracak, ceketinin fermuarını açacak kadar bir süre öpmeyi bıraktı. Adam, onu bir kez daha susamışçasına öpmek için, yüzüne uzattığı iki eli de serbest kalsın diye koridorda bir yerlerde kış montunu üzerinden attı.

Sonra da kendini, ellerini aşağı doğru indirip onun yuvarlak göğüslerinde gezdirirken, sonunda da belinde dururken buldu.

Artık ikisi de ağır ağır soluk alıyorlar ve Sue Ann, onun ceketini omuzlarından indiriyordu. Ceketini çıkaran dek Sue Ann'i bırakmadı. Sonra kollarını onun beline doladı ve yine aynı pozisyona geldiler. Ta ki kanepenin üzerine düşene dek... Sue Ann, Adam'ın olmasını istediği yerdeydi, alttaydı.

Adam, sertliğini tam da olması gereken yere, baldırlarının arasına yerleştirirken, ağırlığını nazikçe Sue Ann'in üzerine veriyor ve onu öpmeyi sürdürüyordu. Sue Ann, sevimli ve aceleci bir şekilde soluğunu içine çekti. Adam onu ateşli ve zevkli bir şekilde, dilini onun dudaklarının arasına bastırarak yeniden öptüğünde, bir eliyle de bal-

dırını okşuyordu. Ona yeniden dokunmak, kıvrımlarını yeniden keşfetmek çok güzeldi. O sırada, Adam'ın eli hafifçe Sue Ann'in kalçasına, bel kıvrımına, sonra da göğüslerine kaydı ve orada durdu. Sue Ann'in yumuşak ve sıcak soluğu, onu daha da ateşledi. Yumuşak çıkıntıyı okşamaya başladı; yavaş, derinden ve kusursuzca.

Ah evet, "Sue Ann'e karşı kendin ol" planı işe yarıyordu. İşte o büyük an.

Adam onun kulağının yanında konuştuğunda, sesi sert geliyordu:

"Şu anda seni kışkırtmaya çalışıyor olabilirim..." Ama sonra birden vazgeçip yeniden düşündü. "Ama... Aslında çalışmıyorum. Bunlar tam olarak kışkırtma değil. Bunu planlamadım. Bu, sadece seninleyken olan bir şey. Seni istiyorum hep."

"Ben de seni istiyorum," diye soluk soluğa itiraf etti Sue Ann. Sözleri, Adam'ın ereksiyonunu daha da sertleştirdi.

"Ama... Sophie hemen yukarıda."

"Senin yatak odana ne dersin?" diye sordu Adam. "Kapıyı kilitleriz ama sana ihtiyacı olursa hemen yanında olursun."

"Tam da gerçek bir ebeveyn gibi konuştun," dedi Sue Ann, sesi tutkuyla zayıf çıkarken ona bakarak.

"Hayır," dedi Adam. "Hayır, seninle ateşli ve zevkli bir sevişme yaşayan bir adam gibi konuştum."

“Lütfen gelip, beni bulun.”

Charles Dickens, Bir Noel Şarkısı

Bölüm 15

“Adam, merdivenlerden, Sue Ann’in arkasından hızla çıktı. Onunla birlikte, o yatak odası kapısının arkasına olabildiğince çabuk geçmek istiyordu. Tüm erkeklik duyuları ayaktaydı. *Tanrım, beni göndermediği için teşekkürler. Yatak odası önerim işe yaradığı için teşekkürler. Neredeyse yatak odasına varmak üzere olduğumuz için teşekkürler.*

Eski ahşap merdivenlerin tepesine geldiklerinde, Sophie’nin odasının kapısı olduğunu bildiği karanlık yerden sessizce geçti. Sonra da koridordan geçip daha önce sadece bir kez, Sue Ann’le Jeff bu eve taşınırken yardım etmek için geldiği yatak odasına girdi. Sue Ann, loş başucu lambasını açıp odanın pembe ve yeşilin soluk tonlarına boyalı duvarlarını, desenli bir yorganın süslediği sayvanlı, Shaker tarzı yatağı gözler önüne serene dek içerisi karanlıktı.

Sue Ann, kendisine baktığında Adam, onu gördüğü için neredeyse küçük dilini yutacaktı.

Evet, tüm bir öğleden sonrayı ve akşamı onunla geçirmişti ama şu anda gözlerindeki bakış, masumiyetin ve

temkinli olmaya karşı yenilmiş bir isteğin açlığıyla doluydu. Ve Adam bir kez daha, onu kendisinin karşısında temkinli olmak zorunda bırakmaktan nefret etti... Ama içindeki istekten dolayı çok heyecanlıydı.

“Kapıyı kapat,” diye fısıldayarak anımsattı Sue Ann.

“Ah,” diye mırıldandı Adam. Arzularına kendini kap-
tırıp bir anda unutuvermişti. O nedenle, kapıyı kapatmak
için yavaşça döndü. Eski kilidi çevirdi. Sanki kendilerini
özel bir kozaya hapsetmiş gibi hissetti.

Sonra, bir dakika kadar ona bakmayı sürdürdü. Daha
önceki karşılaşmalarının kararsızlık, şaşkınlık, tuhaflık ve
ikilemlerle dolu olduğunu fark etti. Ama bu seferki öyle
değildi. Bu kez acele etmeleri ya da rahatsız hissetmeleri
için bir neden yoktu. Ağırdan alabilirlerdi.

“Benim için giysilerini çıkar,” dedi Adam, sakın bir
özgüvenle. “Seni görmek istiyorum. Diğer seferlerde, bu
kısmın tadını neredeyse hiç çıkaramadım.”

Adam’ın itirafı, onu gülümsetti. Ellerini kalçasına
doğru indirip balıkçı yaka bluzunu çıkardı. İçine dantel-
li açık mavi bir sütyen giymişti. Göğüslerinin yuvarlak
kivrımları, kışkırtıcı bir şekilde sütyenden taşıyordu. Ve
bu, Adam’ın soluğunu şimdiden kesmişti. Sue Ann’in
yüzündeki ifadeden dolayı da her geçen saniye daha da
sertleşiyordu. Sue Ann, kiraz rengindeki alt dudağını ısır-
dı. Bir anlığına utangaç ama hazır göründü. Gözleri, onu
çağırırçasına yanıyordu.

Bluzunu kenara atıp kotunun düğmesine uzandı. Aşağı
doğru itip tümüyle çıkana dek kalçasını salladı; sonra da
kotu çıkardı.

Adam, onun külotunu gördüğünde —düz beyaz pa-
muklu, üzerinde açık mavi kar taneleri olan bir külot—
gülümsedi:

“Külotunun bluzunla uyumunu sevdim.”

Sue Ann de utanarak gülümsedi:

“İster inan ister inanma, tümüyle rastlantı.”

Ama bu, Adam’ın umurunda değildi. Rastlantı ya da değil, onun hâlâ kendi kar kraliçesi olduğunu düşünüyor-du. Ve kar kraliçesine tam olarak ne yapmak istediğini biliyordu.

“Uzan,” diye fısıldadı. Sesi, bunu planlamamış olsa da derinden çıkıyordu. Ona kendini iyi hissettirmek istiyor-du.

Bu buyruğu duyan Sue Ann, hafifçe soluğunu içine çekti. Belki de biraz boş bulunmuştu ama sonra yatağın ucuna oturdu. Adam’a bakmayı sürdürürken, dirseğinden destek aldı:

“Sen soyunmayacak mısın?” diye sordu.

“Şu anda sadece sen,” dedi Adam.

“O hâlde, sen de giysilerini çıkarmalısın. Çünkü ben öyle istiyorum.”

Peki, Adam bunu kabul edebilirdi. Aslında bu, tüm bedenine sıcaklık yayılmasına neden olmuştu. Nedense, birlikte geçirdikleri ilk geceyi anımsatmıştı ona. Sue Ann’in biraz daha hırçınlaşıp diz çöktüğü ve Adam’ı ağzının içine aldığı anı. Adam, onun hırçınlaşmasını seviyordu. O nedenle, yatağa doğru giderken termal kazağını çıkarıp kenara atmakta ve sonra da kotunun düğmesini açmakta duraksamadı.

Ama o sırada, kotunu çıkarmayı unuttu. Çünkü Sue Ann’e ulaştığında, başka istekler öne çıkmıştı.

Adam, onun yanına, yatağın üzerine tek dizini koyup yorganın üzerine, onun ayağının yanına çıktı.

Sue Ann’in çoraplarının hâlâ ayağında olduğunu fark etmemişti. Hem de iç çamaşırıyla aynı renkte tüylü çorap-

lar... Sue Ann'in bileğini eline alırken, yine gülümseme belirdi yüzünde:

“Çok baştan çıkarıcılar,” dedi.

Sue Ann, şakacı bir şekilde gülümsedi:

“Kapa çenenin de çıkar şu çorapları.”

“Zevkle, şeker şey.”

Ama Adam, çorapları sadece çıkarmadı. İlk çorabı bir kenara fırlatırken, onun bileğini elinin içinde tutuyordu. Sonra ayağını öpmek için eğildi. Sue Ann, soluğunu içine çekti. Gözlerindeki bakış, bu kez daha davetkârdı. Ah evet, onun bu hâlini seviyordu. Sonunda...

Diğer çorabı da atarken, o ayağına da nazik öpücükler yağdırmak için eğildi. Bu da Sue Ann'in bakışlarını onun üzerinde çekici bir şekilde kısıp dudağını ısırmasına neden oldu. *Daha yeni başlıyorum bebeğim...*

Adam, onun ipeksi bacağına kaldırıp oradan da yavaşça baldırlarına doğru öpmeyi sürdürdü. Adam'ın kalçasını geçip de karnına doğru ilerlemesi, onun keskin bir şekilde soluğunu içine çekmesine neden oldu. Bu da Adam'ın kotonun içindeki devi daha da sertleştirdi. Özellikle de Sue Ann saçlarını okşamaya başladığında... Sue Ann'in teni hafif tuzlu ve tatlıydı.

Adam, onun göğüslerinin arasında bir yerleri öpüp elleriyle göğüslerine dokunuyor, başparmaklarını göğüs uçlarına değdiriyordu. Sue Ann'in ateşli ve nazik soluklarını sevmişti ama bunun öpücüklerini, onun bir yana doğru eğdiği ince boynuna, yukarı doğru kaydırmasına engel olmasını istemedi.

Sue Ann'in kulağının altındaki o noktaya ulaştığında, fısıldadı:

“Bu güzel mi?”

“Hımm, çok güzel!” dedi Sue Ann. Hâlâ baştan çıkarıcı ve davetkârdı. Buna kuşku yoktu.

Elbette Adam, onun yüzüne bu denli yakın olup da dudaklarını öpmeden duramazdı. O nedenle, bir sonraki işi bu oldu: Sadece içgüdülerini dinlemek... Dilini içeri doğru ittiğinde, o da bu şehvetli hamleye karşılık verdi ve bu şekilde uzun ve ağır ağır sürdürdüler. Adam bu arada ellerini yavaşça onun üzerinde gezdiriyor, boynunu, omuzlarını, karnını, belini ve dantelin altına gizlenmiş göğüslerini okşuyordu.

Evet, şu anda yavaş gitmek istiyordu ama her geçen saniye biraz daha sertleşiyordu. Ne yazık ki bir aziz değildi. O yüzden, kısa bir süre sonra kendisini, buz mavisi bir sütyen askısını indirip altındaki tümseği öperken buldu. Ve Sue Ann’in cılız inlemesinden de anlaşıldığı üzere, o da Adam kadar heyecanlıydı. Özellikle de Adam dudaklarını, gerilmiş göğüs uçlarının üzerine kapattığı anda... Adam’ın dilinin altındaki, sert ve gergin bir damla gibiydi.

Adam kendini Sue Ann’i somurmanın zevkine kaptırmışken, Sue Ann hafifçe kalkıp sütyenini açmak için arkasına uzandı. Sütyen gevşediğinde, yine kendini ilk kez Adam’a özgürce, isteyerek, korkmadan teslim ediyor gibi hissetti. Adam, sütyenin çıkmasına engel olmamak ve onu izlemek için biraz geri gitti.

“Çok güzelsin,” dedi. Sesi gerçekten titriyordu.

O sırada gözleri buluştu. Sue Ann de onun sesindeki titremeyi duymuştu. Adam, tam olarak neden utandığını bilmiyordu. Ona karşı dürüst olmuş, onunla bir şeyler istediğini söylemiş, onu ne kadar arzuladığını saklamamıştı. Ama belki de titreyen sesi, onu ne kadar istediğini gösteriyordu.

Adam böyle hissediyordu. Tuhaf bir şekilde savunmasız, risk almış ve belki de Sue Ann'i şu ana dek sandığından çok daha fazla istediğini hissediyordu.

Adam'ın korunmasızlığı, Sue Ann'in bakışlarını onun gözlerinden çıplak göğsüne indirip elini göğsünden kotunun beline doğru indirince, birden yok oldu. Sue Ann:

"Asıl sen feci şekilde hoş görünüyorsun, Bay Becker. Ve seni deli gibi istiyorum," dedi.

Ama bu, sadece sevişme değildi. Adam bunu Sue Ann'in gözlerinde ve sesinin tonunda hissedebiliyordu. Bu, seksten fazlasıydı. Sue Ann, buna engel olmaya çalışsa da sadece fiziksel durumla savaşıyor, daha büyük olan bir durumla da savaşıyordu: ilişki durumuyla. Ve şu an Adam, onun teslim olduğunu, kendisine inanmaya başladığını, aralarındaki şeyin olmasına izin vermesinin güvenli bir durum olduğunu düşünmeye başladığını hissediyordu.

Adam, derin bir soluk aldıktan sonra vücudunu Sue Ann'in vücudunun üzerine eğdi. Dudakları yeniden onun dudaklarıyla buluştu. Derin ve kusursuzca öptü onu. Önce onun yüzünü ellerinin arasına aldı. Sonra da dokunuşları aşağı, o heyecan uyandıran kıvrımlara doğru kaydı. Bazen, karşısındakinin Sue Ann olduğuna inanmakta güçlük çekiyordu. Yıllardır çevresinde olup da hakkında seksle ilgili tek bir şey düşünmediği Sue Ann olduğuna... Ama yavaş yavaş bu fikre alışmaya başlamıştı. Karşısındaki Sue Ann'di ve onun tüm yaşamı boyunca giysilerinin altında saklı kalan güzel ve hevesli bedeniyle, kasabada çevresinde dolaşmıştı. Ve şu anda, en azından bu gece, o beden Adam'ındı.

Bu düşünce onu, Sue Ann'i bir kez daha öpmeye özendirdi. Çünkü o titreyen sesiyle kendini yavaşlatmıştı Adam.

Ama saniyeler içinde, onun yumuşak ve yuvarlak göğüsleri ellerinin arasındaydı ve Adam onları tutkulu bir şekilde öpüp yalıyordu.

Adam, göğüs uçlarından birinin üzerinde dilini hareket ettirdi. Sue Ann inledi. Adam, onun başını geri atıp gözlerini kapatmasını ve kayıtsız bir şekilde vücudunu germesini izledi. Ah, evet!

Ve kusursuz göğüslerini geride bırakmaktan nefret etse de, öpücüklerini daha aşağılara indirdirdi. Üzerinde birkaç çil olan karnına, oradan da göbek deliğinin hemen altına, külotuna doğru giden kısma...

Bu kez, narin, mavi kar taneli iç çamaşırını pas geçmektense, külodunun kalçasındaki lastiğine parmağını soktu ve kalçasını kaldırıp külotu indirmeye başladı. Külotunu tümüyle indirip yatağın kenarından atarken göğüs kafesi sıkıştı. Kalbi çok hızlı atıyordu. Sonra onun bacaklarını elleriyle aralayıp içlere doğru ilerledi.

Gözleri yeniden buluştu ve Adam, arzusunu gizlemeye çalışmadı:

“Sen sadece uzan ve rahatına bak şeker şey... Çünkü sana dayanamayacağın kadar çok zevk vermek üzereyim.”

Sue Ann’in yüzünde küçük ve baştan çıkarıcı bir gülümseme belirdi. Sesi mırıldanırmış gibi çıktı:

“Bu hâldeyken rahatlayabileceğimi mi düşünüyorsun?”

Adam gülümsedi:

“Güzel bir nokta... Rahatlayamayacaksın. O nedenle, sadece uzan ve keyfine bak.”

“Peki,” diye fısıldadı Sue Ann, yumuşak ve sevimli bir sesle. Adam, bir saniye daha bekleyemeyecekti. Eğilip Sue Ann’in baldırının iç taraflarını öpmeye başladı.

Sue Ann, bunun üzerine soluğunu içine çekti ve Adam, bunun onu nasıl etkilediğini görünce iyice yavaşlayıp bu zevkin uzun sürmesini istediğini anımsadı.

Sue Ann'in cılız soluk alışverişleri baştan çıkaran iniltilere döndüğünde, Adam başarılı olduğunu anladı. Sonunda baldırlarının arasındaki noktaya geldiğinde, orayı da nazikçe öptü. Sue Ann, tiz bir sesle inledi. Adam'ın arzu dolu yanı, ona hemen orada sahip olmak istiyordu. Ama iyi ve karşısındakine zevk veren bir partner olmasını isteyen diğer yanı, onu öpüp yalamayı, ona zevk vermeyi sürdürmesini ve yaptıklarından kendisinin de onun uyarıldığı kadar uyarılmasını beklemesini söylüyordu.

Sue Ann zorlukla ve sık sık soluk alıp veriyordu. Adam'ın karşısında kıpırdıyor, onun yaladığı yere doğru kendini itiyordu. Adam da böylece onun tadını daha rahat çıkarabiliyordu. O anda, istekle kabaran o yumrunun üzerine odaklanmıştı. Orayı yalayıp somurmak için dudaklarını oranın üzerine kapatıyordu.

Üzerinde Sue Ann'in kesik solukları inlemelere, onlar da ateşli hıçkırıklara dönüşüyor ve bu da onu daha da körüklüyordu. Sue Ann'in her geçen saniye orgazma daha da yaklaştığını hissediyordu. Bir ara Sue Ann eliyle onun başını tutup parmaklarını saçlarında gezdirdi. Sonra da ellerini yumruk yapıp yorgana tutundu. Adam kendini, onun ıslak tenini yalamaya ve somurmaya kaptırmıştı. Bir ara gözleri kapandı ama Sue Ann çığlık atmaya başladığında, gözlerini açtı ve diliyle onu yalamayı sürdürürken, boşalmasını izledi.

Boşalmasının ortasında, Sue Ann ağzını kenetlemiş gibiydi. Belli ki Sophie'yi anımsamıştı; sessiz olmaya çalışıyordu. Ama Adam'ın gördüğü kadarıyla bu, aldığı zevki azaltmamıştı. Hatta sanki aldığı zevk uzadıkça uzuyordu.

O yalamayı sürdürdükçe, Sue Ann kıvrılıp bükülüyordu.

Sue Ann sonunda sessiz ve hareketsiz kaldığında, soluksuz ve bitkin düşmüş görünüyordu. Bu, Adam'ın hoşuna gitti.

"Vay canına," dedi Sue Ann. "Bu çok güzeldi."

Adam, onun yanına uzandı. Gözlerinin ucuyla ona bakıp pis pis sırıttı:

"Yine sadece güzel miydi? Hadi ama tatlım, gerçekçi ol."

Sue Ann kıkırdadı:

"Önce 'vay canına' dedim," dedi.

Ama Adam, ona doğru kuşkuyla ve özendirecek bir şekilde bakmayı sürdürdü. Sue Ann sonunda, ona ılık bir şekilde sarıldı:

"Tamam, bu, daha çok şu ana dek yaşadığım en inanılmaz, en insanın aklını başından alacak türden. en insanın kalbini durduracak orgazmdı. Havai fişekleri gördüm. Dünya yerinden oynadı. Meleklerin şarkı söylediğini duydum. Şimdi mutlu musun?"

Adam kısaca başını salladı. Biraz kibirli bir şekilde:

"Çok gerçekçi," dedi.

Sue Ann'in odayı dolduran yumuşak ve titrek gülüşü, onu mutlu etti. Onun kollarının arasında olduğu için mutluydu.

Ama Sue Ann'in bakışları daha tutkulu bir hâl alıp onun fermuarına uzandığında, o da mutlu modundan çıkıp birden kıskırma moduna döndü.

"Havai fişek falan," dedi Sue Ann. "Ben hâlâ dahasını istiyorum."

"O hâlde, dahasını almak üzeresin," dedi Adam ve koltuğuyla iç çamaşırını Sue Ann'in yardımıyla indirdi.

Sue Ann'in ereksiyonunu gördüğünde verdiği soluk ho-

şuna gitmişti. Şuna emindi ki, onun tepkisi, bacaklarının arasındaki sertliği daha da dikleştirmişti. Ve Sue Ann'in onu cesurca ellerinin arasına alması, daha da hoşuna gitti. Elinin içinde sıcacık, sımsıkı ve kusursuz bir şekilde kavrayıp okşuyordu.

"Ah Tanrım! Tatlım, bu çok güzel," diye mırıldandı Adam.

"Güzel mi?" diye takıldı Sue Ann.

Adam, kısa bir kahkaha attı:

"Harika," diye düzeltti daha sonra. "Ateşli ve harika! Gerçekten. Tümüyü kusursuz."

"Peki, eğer bu çok güzelse," diye takıldı Sue Ann. "Buna ne diyeceğini merak ediyorum." Sonra yatakta eğilip güzel ve yumuşak dudaklarını onun üzerine doğru indirirken duraksamadı. Bu, Adam'ın en çok hoşuna giden şey olmuştu şu ana dek. Yatakta uzanıp Sue Ann'i izledi. Onun ağzıyla yaptıklarını izlemenin ateşli ve yaramaz zevkine vardı.

Ama asıl en sevdiği kısım, birkaç dakika sonra vücudunu onun vücudunun üzerine getirip içine girdiği o an oldu.

"Ah, lanet olsun, şeker şey!" diye inledi. "Şu anki harika!" Çünkü vücudunda çoğalan zevkin yanı sıra burası... Adam'ın olması gerektiği, ait olduğu yermiş gibiydi.

Sue Ann, Adam içindeyken hissettiği bütünlük ve tamamlanmışlık duygusuna çok şaşırmıştı. Geçirdikleri günün, onca kahkaha ve sohbetin ardından bu, tahmin edebileceği en başarılı sondu. *Ona karşı direnmediğim için teşekkürler Tanrım.* Ve şu anda, her nasılsa... İçinde, Adam'la ilgili bir şeyler değişiyordu.

Bu sadece Adam'dan fazlasıydı, Sue Ann'le de ilgiliydi. Dünya görüşü, hayata bakışı... Aylardır görüş açısı

gölgelenmiş, tümüyle lekelenmişti boşanma yüzünden ve bir daha mutlu olabileceğine güvenini, inancını yitirdiği için. Ama Adam, onun ileriye bakmasına yardımcı oluyordu.

Sonra, bir şeylerin farkına vardı. Nerede olduklarının... Bu önemli miydi? Jeff'le onca yıl paylaştıkları yatakta ve o yatak odasında olmaları çok mu önemliydi? Hayır, değildi. Aslında, bu düşüncenin su yüzüne çıkması çok uzun zaman almıştı. Ama şimdi, yatak Sue Ann'indi. Ve burada istediği her şeyi yapmakta özgürdü.

Ve şu anda, Adam Becker'la olmak istiyordu. İçine girmesini, kaymasını, derinlere gidip kendisini inletmesini istiyordu.

Ah Tanrım, Adam için deliriyordu. Bunu başından beri biliyordu elbette. Göl evindeki o geceden beri... Ama bunu kabul edemiyordu. Adam'a güvenmek için kendisine izin vermiyordu. Bunun tam olarak nasıl olduğunu, kendilerini son olarak nasıl yatakta bulduklarını bilmiyordu ama... Burada olmak, onunla birlikte zevk almak, korkulara bulanmadan bu zevkle sarmalanmak oldukça normal geliyordu. Bedenleri birbirine bağlandıkça —Adam'ın tekrar tekrar güçlü bir şekilde içine girmesiyle— Sue Ann, yavaş yavaş kuşkularından uzaklaştığını biliyordu.

Şu anda aralarında olan şey, öncekilerden daha farklıydı. Önceleri, güzel ve ateşli bir seks paylaşıyorlardı. Ama bu kez, Adam'ın aşağıda da söylediği gibi sevişiyorlardı.

Evet, Adam'ın kendisini baştan çıkarmasına izin vermişti. Ama bu seferki sadece arzudan ve fiziksel ihtiyaçtan daha fazlasıydı. Sue Ann baştan çıkmıştı ve içtendi. Adam'ı öperken, ona olan inancının da tadını alıyordu.

Elbette o Jeff'in en iyi arkadaşıydı ve bu sorun çıkarabilirdi. Ama onun Jeff'in ricasını reddetme kararı işleri

değiştirmişti. Sonuçta, onun tanıklık etmeme kararıyla Sue Ann'in son haftalarda endişelendiği konu artık ortadan kalkmıştı. Elbette evliliklerinin bitişlerindeki benzerlikler, Sue Ann'i hâlâ biraz rahatsız ediyordu. Hâlâ başka bir ilişkiye başlamak için biraz erken geliyordu. Ama belki de böyle mantıklı düşünceleri bir yana atma zamanı gelmişti. Belki de kalbinin ve isteklerinin kendine yön vermesine izin verme zamanıydı.

Adam dışına çıktığında, Sue Ann derin bir soluk verdi ve bu ani boşluktan dolayı şaşırıp düş kırıklığı yaşadı. Ama sonra Adam'ın bakışları onun vücudunda gezinip onu diğer yana çevirdiğinde ve sertliğini kalçasına yasladığında, boğazından hafif bir inleme geldi.

"Beni daha derinde hissetmeni istiyorum," diye mırıldandı Sue Ann'in kulağına. Ve sonra yeniden, Sue Ann'in sıcaklığına doğru bastırdı kendini. Bu tamamlanmışlık duygusu yeniden belirince, Sue Ann doymuşçasına bir soluk verdi.

"Bu çok hoşuma gidiyor Sue Ann," dedi Adam, yeniden içine girmeye başladığında.

"Benim de," diye fısıldadı Sue Ann. Onunla bunu paylaşmaktan mutluydu. Noel sezonunun bu denli şok edici bir şekilde değişmesine hâlâ şaşıırıyordu. Sadece Adam'la seks yapmıyordu; onunla *özgürce ve keyifle* seks yapıyordu. Dünyaya bedel bir keyifle...

O sırada Adam, onun en çok duyarlılaştığı yere doğru gidiyordu. Sue Ann, dudağını ısırp her ateşli hamleyle iliklerine dek hissetmek için, zevk dolu hıçkırıklarına engel olmaya çalıştı.

Ardından, Adam'ın kesik kesik gelen solukları da inlemelere dönüştü. Sue Ann'in kalçasını kavrarken, *tekrar*,

tekrar, tekrar içine girdi. Tanrım, Sue Ann neredeyse havai fişekleri görüyordu.

“Ah Tanrım!” diye inledi Adam. “Geliyorum tatlım, geliyorum!”

Sue Ann gözlerini kapatıp ona bunu yaşatmaktan hoşnut oldu. Onun kendisine hayran olmasını, onun vücudundan kendi vücuduna doğru gelen gücü çok sevdi.

Bir dakika sonra, Sue Ann sırtüstü yatıp bir soluk verdi:

“Mmm, bu çok...”

“Lütfen güzeldi deme.”

“Bu olağanüstüydü,” dedi Sue Ann, gülümseyerek.

Aynı yastıkta birbirlerine doğru bakarak yatarlarken. Adam da ona seksi bir gülümsemeyle yanıt verdi:

“Benim için de inanılmaz derecede olağanüstüydü, tatlım.”

Adam’a doğru iyice dönen Sue Ann, onun göğsüne iyice sokuldu. O da tek koluyla, güvenli bir şekilde sardı onu. Bu kısmı kamyonette yapamamışlardı. O nedenle, Sue Ann’in düşünceleri yeniden göl evine gitti. Sadece... Aynı anda bu kez her şeyin daha farklı olduğunu da anımsatıyordu bu... İyi anlamda. Artık endişelenmek yoktu. Büyük sorular yoktu. Zevkten sonra gelen tatlı bir rahatlama vardı.

“Sen bu kez...” diye başladı Adam, sonra durdu. “Bilmiyorum, bu kez kendine engel olmaktansa keyif alıyor gibiydin.”

Sue Ann, dudağını ısırdı. Yanakları hafifçe kızardı:

“Ben... Ben şu anda daha farklı hissediyorum.”

Adam, ona bakmak, bakışlarıyla buluşmak için hareket etti:

“Evet, bunu görebiliyorum ama... Değişen ne?”

“Sanırım, bu fikre alışmaya başlıyorum. Sen ve ben fikrine. Birlikte...”

“Bunu duyduğuma sevindim,” dedi Adam, hem sevimli hem de seksi bir gülümsemeyle. Ama sonra gülümsemesi soldu. Yerini ağırbaşlı, duyarlı bir ifade aldı. “Bana güvenilebilirsin Sue Ann. Bunu biliyorsun, değil mi?”

Sue Ann, gözlerini kııptı. Hâlâ kendi duygularından dolayı biraz utangaçtı. Ve kendisinin:

“Güvenmeye başlıyorum. Gerçekten başlıyorum,” dediğini duyduğunda biraz şaşırmıştı.

Pazartesi günü, Adam izin kullandı. Patrondu, bunu yapabiliirdi. Chuck’ın çok da yoğun olmayan ağaç satış yerinin üstesinden gelebileceğini düşünüyordu.

Son birkaç haftadır hissettiğinden daha enerjik hissediyordu kendini. Evde biraz iş yaptı. Biraz temizlik, eskiden kalan kirli çamaşırlar... Bu işleri yaparken gülümseğini fark etti.

Sessizliği de artık fazla sorun etmiyordu. Köpekle de son zamanlarda oynadığından daha çok oynuyordu. Sevimli collie Pepper’ın patileri ona doğru parkeye her sürütüğünde, kulaklarının arkasını kaşıyordu.

Elbette bu ruh hâlini Sue Ann’e borçlu olduğunu biliyordu. Ve yine, cumartesi gecesi inanılmaz bir seks yaptıkları için olmadığını da biliyordu... Sue Ann ona inanmaya başladığı içindi. Belki daha *tümüyle* düzelmemişti ama çok yaklaşmıştı. Ve Adam, Sue Ann’e doğru kararı verdiğini, kendisini düş kırıklığına uğratmayacağını göstermeyi sürdürmek istiyordu. Sadece onu mutlu etmek istiyordu.

Joey ve Jacob’la biraz geç bir saatte, güzel bir telefon

görüşmesinden sonra ofisine gidip bilgisayarı açtı. Sue Ann'e bir Noel armağanı alması gerekip gerekmediğinden emin değildi. Ama o gece oradan ayrılıp Sophie'nin kapısının önünden sessizce geçerek pencerenin yanında hâlâ aydınlık olan ağacın önünde ilerlerken, aklına bir fikir gelmişti. Eğer elinden gelirse, ona vermek isteyeceği bir şey. Ama bunu bulmak çok kolay olmayabilirdi.

Yani, bulamazsam, belki de öyle olması gerekiyordur. Bulursam da öyle... Bu, duruma bakmak için mantıklı bir yol gibiydi.

Adam, Google'a girip arama yapmak için birkaç sözcük yazdı. Aradığı şey ekranda hemen belirmese de beş dakika içinde oradaydı. Bunun doğru şey olduğunu düşünüyordu. Ve işlemi bitirdiğinde bunun, Noel'ini biraz daha güzelleştirmesini umdu.

Sonra aklına geldi. Noel çok yaklaştı. Son zamanlarda Noel moduna pek girememiş olsa da kendini giyinip izin günü olmasına karşın kendi ağaç satış yerine, eve bir ağaç almak üzere giderken buldu.

Sonuçta çocuklar eve döndüklerinde, geç bir kutlama yapacaklardı ve onlar için bir ağaç almazsa olmazdı. Çelengi koyup süsleri asarken, bunun evde olmasından rahatsız olmayacağını düşündü. İkizler eve gelene dek kesinlikle evi neşelendirecekti.

Bir saat sonra işini bitirip pencereden dışarı baktığında, yeniden kar yağdığını gördü. *Çok güzel bir fikir*, diye düşündü. Elbette kız kardeşini ziyaretten dönen Grampy Hoskins öyle düşünmeyecekti. Çünkü bu, yaşlı adam için hatırı sayılır bir borç veriyor demek olacaktı. Ama sonra, Grampy'nin de Noel Baba gösterisi için kendisine borçlu olduğunu anımsadı.

O nedenle telefonu alıp eski tip bir bakkal olan yaşlı ada-

mın sahibi olduğu ve şehir merkezinden çok uzak olma-
yan General Merchantile'ı aramakta duraksamadı.

"Ben Adam Becker," dedi Grampy telefonu yanıtladı-
ğında. "Sanırım bana bir iyilik borçlusun."

Sue Ann, Destiny Properties'de geçirdiğı gün boyunca
neredeyse havalarda uçuyordu. Telefona mutlu bir şekil-
de yanıt verdi. Anımsatmaları, sözleşmeleri bilgisayara
yüzündeki gülümsemeyle kaydetti. Kendini daha hafif,
daha mutlu hissetti... Neredeyse şimdiye dek hiç böyle
hissetmemişti. Birden, bir erkeğe deli olunduğunda hisse-
dilen o acı ve içini kemiren duygu yok olmuştu.

*Çünkü kendini koyuverdin. Adam'la birlikte. Bunu his-
setmene izin veriyorsun. Tamamını.* Hâlâ bunun yüzde
yüz mantıklı olduğundan emin değildi. Ama cumartesi
gecesinden sonra, artık geri dönmek için çok geçti.

Çalıştığı diğer birçok günde olduğu gibi, Dolly's'den
hızlıca bir sandviç alıp ofise gelmektense, Under the Co-
vers'a uğrayıp Amy'ye, kendisiyle öğle yemeğı yemesi
için diretti.

"Nedir seni bu kadar mutlu eden?" diye sordu Amy
şaşkın bir şekilde, kışlık montlarına bürünmüş, sokakta
yürürken.

"Hımm... Noel," diye geçiştirdi Sue Ann.

Ama Amy kararlı bir şekilde üsteledi:

"Neden bu değil."

Bu Amy, bazen gerçekten çok akıllı oluyordu. Ama
Sue Ann sadece gülümseyip diretti:

"Bu benim hikâyem ve yavaş yavaş alışmaya başlıyo-
rum."

Yemekten sonra Amy, onun evi satması konusunu açtı:

"Sophie ve senin nereye taşınacağınız hakkında bir
fikrin var mı?"

Sue Ann, başını hafifçe sallarken bile içinde bir yenilenme hissetti. Gelecek için yeni bir umut... Bu duygunun bir kısmını, yakında alacağı terfiyi duyduğunda hissetmeye başlamıştı ama şu anda içinde hissettiği mutluluğu, Adam'a da bağlayıp bağlayamayacağını düşündü.

"Emin değilim," diye yanıtladı, mutlu bir şekilde. "Ama daha küçük bir yere. Ve olasılıkla onarım gerektiren bir yere. Bunu yeniden yapmak istiyorum. Eski evi yenilediğim gibi..."

Evet, o ve Jeff, Victoria tarzı evi birlikte onarmışlardı ama fikirler tümüyle Sue Ann'e aitti. Son zamanlarda, eski bir şeyi alıp ona yeni bir yaşam vermenin ne denli keyifli bir şey olduğunu anımsıyordu.

Biraz sonra emlak ofisine dönerken bile bu fikir ona enerji veriyor, taze umut dolu düşüncelerin aklında belirmesine neden oluyordu.

Öğleden sonra, yoğun bir şekilde kar yağdı. Destiny Properties'teki herkes eve giderken araba kullanacakları için sızlanıp mız mızlanırsa da o sessiz kaldı. Elbette Holly Lane'in yolu kısaydı, sadece birkaç blok ilerideydi ama kar, son zamanlarda fark ettiğinden daha sevimli göründü birden. Adam'la Bear Gölü'ndeki ilk karşılaşmalarını anımsattı.

Sophie bu gece Jeff'le olacaktı ama bu bile onun moralini bozmuyordu. Kendi başına da oldukça güzel vakit geçirebilirdi. Battaniyeyle şöminenin karşısına kıvrılıp bir kitap, belki de emlak kitabını eline alacaktı. Zaman, onun için giderek daha da önemli bir şey hâline geliyordu. O nedenle şu andan daha iyi bir zaman olamazdı, onu akıllıca kullanmak için.

Hava koşulları nedeniyle ofis çalışanlarının birçoğu erkenden çıktı. Ama Sue Ann kalıp birkaç iş daha bitir-

di. Sonra da montuna ve şapkasına sarınıp binanın karla kaplanmış verandasına adım attı. Bakışlarını kaldırdı ve soluğuna engel olamadı.

Adam, birkaç metre ileride bir sokak lambasına yaslanmış, elleri cebinde duruyordu. Belli ki onu bekliyordu. Kalın bir kış ceketine, atkıya ve bereye sarınmış olsa da her zamanki gibi ateşli ve baştan çıkarıcı görünüyordu. Soğuğa ve kara karşın, Sue Ann'in vücuduna bir sıcaklık yayıldı.

"Adam," dedi gözleri buluşurken. "Burada ne yapıyorsun?"

"Kar yağdığı için, gelip seni eve götürebilirim diye düşündüm."

Sue Ann, başını şakacı bir tavırla eğdi:

"Bu çok tatlı ama ister inan ister inanma, kötü havalarda birkaç blok ileriye gidebilecek kadar araba kullanabiliyorum."

Adam, sadece omuzlarını silkip gülümsedi. Bu, Sue Ann'in içini daha da ısıttı.

"Kamyonetin nerede?" diye sordu, sokakta ya da arabasının yanında göremediği için.

"Ben, ıı, başka bir şey getirdim," diye yanıtladı Adam. Sesi, yaramaz bir çocuğunki gibi çıkıyordu. Sonra da Sue Ann'in elini tutup köşeye götürdü. Aman Tanrım! Sue Ann'in karşısında, alanın tam ortasında, kırmızı bir atın çektiği bir kızak duruyor, Currier and Ives baskısından fırlamış gibi görünüyordu.

"Ve uzun yoldan gidiyoruz," dedi Adam.

... Küçük, dolgun ve öpülmek için yaratılmış bir ağız.
Bol bol öpüldüğüne de kuşku yoktu...

Charles Dickens, Bir Noel Şarkısı

Bölüm 16

“Bu... Grampy Hoskins’in kızağı mı?” siye sordu Sue Ann, bu manzara karşısında gözleri fal taşıgibi açılmış bir şekilde.

“Evet,” dedi Adam. Sue Ann tanıdı. Çünkü yaşlı adam, bu antika kızağı dekorasyon olarak her aralık ayında ön bahçesine çekmişti. “Bu geceliğine benim, atıyla birlikte.”

Sue Ann, gülümsemesine engel olamadı. Nabızı hızlanıyordu:

“Bunu benim için mi yaptın?”

Adam, önemli bir şey olmadığını söylercesine kısaca başını salladı:

“Yıllardır bir ya da iki kez kızağa binmenin romantik olduğunu söylediğini anımsadım. Ve bildiğim kadarıyla bunlara hiç binmedin, değil mi?”

Sue Ann’in kalbi iyice ısınmıştı. Ne kadar sevimli ve düşünceli bir jestti bu.

“Evet, hiç binmedim.”

“Peki,” dedi Adam, büyük kırmızı kızağı göstererek. “Arabanız sizi bekliyor, hanımım.” Sonra da Sue Ann’in bir elini tutup siyah deri koltuğa çıkmasına yardım etti.

Kendisi de yanına oturunca, tüylü bir battaniyeyi bacaklarının üzerine çekip dizginleri eline aldı. Sue Ann o anda, Curries and Ives baskısından daha büyük bir şeyin içinde olduğunu hissetti. Tam olarak fantastik bir masalın içindeydi. Kesinlikle aynı Destiny'deydi. Tüm yaşamı boyunca gördüğü o binalar ve sokaklar... Ama belki de kızıağın içinde, yakışıklı bir adamın yanına sokulmuşken farklı görünüyordu. Alan sessiz ve sakindi. Bugün yağan kar, insanları şimdiden evine gönderecek kadar yoğundu. Kızak sokakta itfaiye ve polis merkezlerinin yanından geçerken, alan, binalar ve mağazaların önleri beyaz bir örtüyle pırıl pırıl süslenmişti. Destiny büyüleyici görünüyordu. Ve sadece onlara ait gibiydi. İkisine ait bir kış bahçesi gibi... Grampy'nin atı, Clara adında koyu kahverengi bir kısraktı ve koşum takımının hemen üzerinde, yeni yağan karda koşarken attığı her adımda çalan çanları vardı.

Sonunda kar yağışı, kalın, yumuşak kar taneleri üzerlerine doğru hafifçe serpilene kadar azaldı. Adam kızıağı kasabanın dışına, Blue Vadisi Yolu'na doğru sürdü:

"Bu yolun karda çok sevimli göründüğünü düşünmüştümdür hep," dedi.

Gerçekten çok haklıydı. Yol boyunca uzun çam ağaçlarının dallarını kar dantel gibi örtmüştü. Bir köşeyi döndüklerinde, Blue Vadisi Gölü görüş açlarına girdi. Kıyıdaki kulübeler, üzerlerinden kadifemsi beyaz krema damlayan ufacık zencefilli çörek evlerine benziyordu. Gölün kıyısını buz, kıvrımlı şekillerle süslüyordu. Suyun yüzeyi, soğuk ve karlı bir günün loş ışığında, gece mavisi bir renkte parlıyordu.

Adam, büyük kızıağı yoldan, gölün yanındaki sessiz bir yere doğru yönlendirdi. Dizginleri çekip, "Hooo!" diyerek Clara'yı durdurdu. Manzara çok güzel olsa da Sue Ann:

“Neden durduk?” diye sordu.

“Hafif bir akşam yemeği getirdim. Kızakta ufak bir piknik yapabiliriz diye düşündüm,” dedi Adam, her zamanki baştan çıkarıcı glmsemeiyle.

Sue Ann bunu atlayamazdı. Adam tüm bunları, ona özel bir öğleden sonra verebilmek için yapmıştı. Gerçekten de çok özeldi. Aklının bir kıyısında Adam’a güvenmekle ilgili az da olsa bir kuşku kaldıysa da... Tüm bunlar, o kukuyu süpürüp atmıtı. Evet, güvenmek, şu anda onun için zordu. Ama Adam, kızıağın arka kısmındaki küçük sandıktan bir piknik sepeti çıkardığında, Sue Ann ona güvenmemek için artık bir neden görmüyordu.

Elbette aslında sevimli şeyler yapmanın, güvenilir olmakla bir ilgisi yoktu. Ama bir adam bunu nasıl kanıtlatabilirdi ki? Şu anda Sue Ann, bunun inanmakla ilgili bir şey olduğunu fark etti. Tıpkı Sophie’nin, Noel Baba’nın kendisine bir geyik getireceğine inanması gibi. Sophie’nin sonunda d kırıklığına uğrayacağını biliyordu ama Adam’ın kendisini d kırıklığına uğratmayacağına güveniyordu. Evet, tüm bunlar çok hızlı geliiyordu ama Sue Ann artık kendini buna kaptırmı ve sonunda kabul-lenip kendini tümüyle amıtı.

Adam, dizlerinin üzerine kırmızı beyaz bir piknik örtüsü örtüp kâğıt tabakların üzerinde, hindili sandviçleri servis etti:

“O gün bize gl evinde yaptıkların gibi,” diye anımsattı Adam.

Sandvilerin yanında hamurlu pretzel, patates salatası, kabak tartı ve kabaklı ekmek de vardı. Bu Sue Ann’e, Adam’la paylaştıkları kran Günü’nden sonraki karışık ziyafeti anımsattı.

Yemekleri servis ettikten sonra Adam bir termostan fin-

canlarına sıcak çikolata doldurdu. Sonra plastik bir kutu marshmallow çıkardı ortaya:

“Sevdiğin küçüklerden...”

Bunun üzerine, Sue Ann’in ağızı açık kaldı. Çünkü... “*Bunu nereden biliyorsun?*” Sue Ann, evinde hiç sıcak çikolatayla marshmallow servis etmemişti, hiç. Jeff’le Sophie, her zaman köpük kremayı yeğlerlerdi. O nedenle Sue Ann de marshmallowla uğraşmazdı.

“Bir kez söylemiştin,” dedi Adam. Sonra kutudan bir avuç marshmallow alıp Sue Ann’in elindeki fincana attı. “Yılbaşından önce buz pateni yapmaya gittiğimizde... Anımsadın mı?”

Buz pateni mi? Vay canına! Bu, yıllar önceydi. İkisinin de henüz çocukları olmadan önce. İki çift, yeni yılı karşılamadan önce, Cincinnati’ye gitmiş ve Fountain Square’de şehir merkezinde buz pateni yapmışlardı. Sue Ann o anda, Jeff’le birlikte bir ara buzdan ayrılıp yiyecek standından sıcak çikolata almaya gittiklerini ve içinde marshmallowla birlikte verildiğini görünce çok mutlu olduğunu anımsadı.

“Küçük olanların en iyisi olduğunu söylemiştin,” dedi Adam.

Sue Ann, gülümseyip fincanından bir yudum aldı:

“Öyleler.”

“Ve bunun seni ne kadar mutlu ettiğini anımsıyorum.”

Sue Ann, dudağını ısırdı. Bunu anımsayınca biraz utanmıştı.

“Sanırım, akşam yemeğiyle birkaç bira içmiştim,” deme gereği hissetti gülerek. “Marshmallows, normalde o kadar heyecandırılmaz beni.”

“Seni heyecandırıyorlarsa, bu da yeter bana.”

Adam, takılırcasına kaşlarını kaldırdı. Sue Ann’in bal-

dırlarında hissedeceği bir şekilde, kendi üst dudağındaki sıcak çikolatayı yaladı.

Sue Ann, bir yudum daha aldı. Küçük marshmallowlar eriyip fincanın üzerinde kremamsı bir köpük oluşturmuştu. Gözlerini kısarak Adam'a baktı:

"Heyecanlandırmak çok iddialı bir söz olabilir. Marshmallowlar için yani. Beni gerçekten *heyecanlandırmak* daha zordur." Sonra dudaklarını ısırdı. Sonraki sözleri daha güçlü bir şekilde çıktı ağzından, planlamadan. "Beni *sen* heyecanlandırıyorsun."

"Pekâlâ, şu anda seni öpmek zorunda olduğumu biliyorsun, değil mi?" dedi Adam, onun elindeki fincanı alıp kızıağın zeminine koymadan önce.

Sue Ann yanıt vermedi ama şu anda, dünya üzerinde hiçbir şeyi Adam Becker tarafından öpülmekten daha çok isteyemezdi.

Adam, hâlâ hafifçe yağın içinde Sue Ann'in gözlerine derin derin baktı. Sonra yüzünü ellerinin arasına alıp yukarıta doğru hafifçe kaldırdı. Yumuşak ve yavaş bir öpücük kondurdu dudaklarına. Aynen göl evinde, kar fırtınasındaki gibiydi. Çok duyarlı öpücüklerdi bunlar ve çevredeki diğer her şey önemsiz geliyordu. Sevişmek için acele etmek yoktu... Öpücükler tek başına yeterince sarhoş ediciydiler. Bu öpücükler, Sue Ann'e kendini değerli hissettiriyordu. Ya da belki de tüm bunlardı ona kendini değerli hissettiren.

Adam'ın dili Sue Ann'in ağzında dolaşmaya başladığında, soğuk akşamüzeri atmosferinde Sue Ann'in cılız inlemesi yankılandı. Öpüşmeleri bittiğinde Adam, alnını Sue Ann'e yaslayarak eğildi. Üşümüş burunları birbirine değiyordu.

"Bu, sıcak çikolatadan daha iyiydi," dedi Adam.

"Küçük marshmallowlardan bile daha iyiydi," diye ona katıldı Sue Ann.

"Teşekkür ederim," dedi Adam.

"Ne için?"

"Bana bir şans verdiğin için. Kısa sürede çok yol katettik, Bayan Küçük Şeker Şey."

"İkna yeteneğin çok iyi," dedi Sue Ann, hızlı soluklar alarak.

Pikniklerini kaldıkları yerden sürdürdüler. Sıcak çikolata ikisini de ısıtıyor ve sohbet ediyorlardı. Adam, sabahın erken saatlerinde ikizlerle yaptığı telefon konuşmasını ve bu konuşmanın kendini bir Noel ağacı alması için nasıl özendirdiğini anlatıyordu.

"Eğer bu akşama dek bekleseydin," dedi Sue Ann, "Ben de sana yardım edebilirdim."

Adam, karşılık olarak başını biraz da pişman bir şekilde yana doğru eğdi:

"Kahretsin, bu çok güzel olurdu." Gerçi daha sonra gözlerini kısıp Sue Ann'e doğru baktı ve hafifçe gülümsedi. "Ama bu gece senin için daha güzel planlarım olabilir."

Birkaç dakika sonra Sue Ann, ona bugün aklına gelen bazı fikirleri anlatıyordu. Yenileyebileceği küçük bir ev almak istediğini:

"Düşündüm de... Belki de bunu, işime ek olarak ikinci bir iş niyetine yapabilirim. Eski evlere onarım yapıp yeniden şekil vermek... Belki de yeterince param olursa bunu sürdürebilirim. Yani satın alırım, yenileyip yeniden satarım. Ben bunu son derece doyurucu buldum, sence de öyle değil mi? Bu işi hem seviyorum, hem de birilerinin yıllarca evlerinin tadını çıkaracağını bilmek de hoş olur."

"Kesinlikle çok başarılı olursun," dedi Adam, hiç du-

raksamadan. Sue Ann, bunu içten söylediğini anlayabiliyordu. “Şu an yaşadığın evde çok iyi bir iş çıkarmıştın. Eğer elinden geliyorsa, bence sevdiğin bir şeyi yapmak çok önemli.”

Bu düşünce Sue Ann’i gülümsetti:

“Biliyor musun, iki hafta önce geleceğim bana pek de esin vermiyordu. Ama şimdi, evleri ve ev almayı ne kadar çok sevdiğimi fark ettim. Birden, keşfetmeye vaktimin yetemeyeceği kadar çok fikir ve fırsat var aklımda. Yaşamımla ilgili yapacağım bir sürü heyecan verici şey var!”

Adam kaşlarını kaldırdı:

“Yine heyecanlandın, öyle mi?” diye takıldı Sue Ann’e.

“Hadi oradan,” diye Adam’ı azarladı Sue Ann, gülererek. “Sen peyzaj işini seviyor musun?”

Adam başıyla onayladı:

“Evet. Açık havada, bitkilerle, ağaçlarla ve toprakla çalışmayı seviyorum. Yıllardır çok fazla biçmiş olmama karşın, taze biçilmiş çimin kokusunu bile seviyorum,” diye ekledi, yüzünde bir gülümsemeyle.

“İşinden çok fazla söz etmiyorsun?”

Adam omuzlarını silkti:

“Sanırım yaşamımın öyle büyük bir bölümünü kaplıyor ki, üzerine pek düşünmüyorum bile. Küçüklüğümden beri Destiny’de böyle bir iş yapacağımı biliyordum.”

Birkaç kar tanesi hafifçe çevrelerinde uçuşmayı sürdürürken, Sue Ann aklına yeni bir fikir gelmiş gibi ona uzun ve güçlü bir bakış attı:

“Senle benim çok fazla benzer yanımız var. Yani, ikimiz de hep sıradan şeylere değer verdik, sıradan bir yaşamın değerini bildik. Destiny’yi terk etmeyi hiç düşünmedim. Sen de üniversiteye gittiğinde bile buraya geri döne-

ceğini biliyordun. Sheila farklı şeyler istiyordu. Eminim Jeff de içten içe farklı şeyler istiyordu.”

Adam, düşünceli bir şekilde başını eğdi:

“Sanırım ben bunu hep biliyordum. Birbirimize benzediğimizi... O nedenle yanında kendimi hep rahat hissettim.”

Sue Ann hafifçe titreyince, Adam:

“Üşündün mü?” diye sordu.

Sue Ann başıyla onayladı.

“Sıcak çikolatayı bitir,” dedi Adam, onun elindeki ılık fincanı işaret ederek. “Eve dönelim.”

Yılın en kısa günlerinin yaşandığı zamanlardı. O nedenle hava kararmıştı ama kar yavaş yavaş azalırken, parlak bir ay belirmeye başlamıştı. Karın üzerine vurarak eve dönüş yolunda, Blue vadisi yolunu romantik bir şekilde aydınlatıyordu.

Sue Ann, Adam atı yönlendirirken ona sokulmakta duraksamadı. Clara’nın çanları yol boyunca çaldı.

Sonunda kırmızı kızak Holly Lane’de durduğunda Sue Ann, Adam’ın gözlerine baktı ve:

“Gecenin geri kalanında da bu şey seninle olacak değil mi?” diye sordu.

“Evet.”

“O hâlde, hemen gitmene gerek yok. Yani içeri gelip beni ısıtabilirsin.”

Adam da öyle yaptı. Sue Ann’i ısıttı, birçok anlamda.

İçeri girince, Adam eski tuğla döşemeli şömineyi yak-tı. Sue Ann de onun sıcak çikolatasından yeni fincanlara doldurdu. Elbette marshmallowları da ekledi. Şöminenin yanına oturup havadan sudan konuştular. Adam’ın telefonu çalıp da mutfığa doğru gidene dek konuşmayı sürdürdüler.

Adam gittiğinde, Sue Ann bir kırlente sarıldı. Ergenliğinden beri ilk kez kendini tutkulu bir aşka bu denli kaptırdığını hissetti. Daha önce de deneyimlediği gibi, sorunlar olduğunda ya da istediğin gibi gitmediğinde aşkın acı verici olduğunu biliyordu. Ama şimdi işler düzene girdiğinde, aşkın ne denli heyecan verici bir şekilde etkiileyici olabileceğini anımsıyordu. Sue Ann dudağını ısırıldı. Adam'ın geri dönmesi için sızlıyordu bedeni. Yüreği de kesinlikle hareketleniyordu. Altı ay önce, bunu hayal bile edemezdi. Altı hafta önce bile hayal edemezdi, Noel'e kadar bu kadar mutlu olabileceğini.

Ama Adam içeri girip telefonunu cebine koyarken, onun sıkıntılı görüldüğünü düşündü. Ona bakmak için doğrulup fincanını iki elinin arasında tutarak sordu:

"Sorun mu var?"

Adam başım eğdi. Gözlerini hafifçe kısıp durumu değerlendiriyor gibi göründü:

"Ah... Geceyi berbat etmesini istemeyeceğim bir şey."

Sue Ann de hiçbir şeyin bu geceyi berbat etmesini istemiyordu. Ama yine de kendini sormak zorunda hissetti:

"Emin misin?"

"Evet, kesinlikle."

"Çocuklarla ilgili bir sorun yok, değil mi?"

Adam'ın ifadesi hızla yanıt verirken aydınlandı:

"Ah hayır, öyle bir şey değil. Her şey yolunda." Sonra gülümsedi. "Bu kadar endişelenmeyi bırak. Şeker Şey."

"Tamam," dedi Sue Ann, işiyle ilgili bir şeyler olduğuna karar verip rahatlayarak.

Sonra, Adam'ın gözlerinde o sevdiği bakışı gördü. Baştan çıkarmak istediğinde takındığı o çekici bakışı.

"Ama sanırım, yeterince sıcak çikolata içtik," dedi derinden bir sesle. "Yeni bir etkinliğe geçmek için hazırım."

Şöminenin yanında, ayakta duruyorlardı. Adam, onun elindeki fincanı alıp sehpayaya koydu ve onu öpmeye başladı.

Ama şu anda, ne kadar yumuşak ve kusursuz olsalar da, tek başına bu öpücükler yeterli değildi ikisi için de. Adam, onun kazağının altına ellerini kaydırmadan önce, biraz oyalandı. O anda, Sue Ann de onun kotunun düğmesine uzandı.

Başka bir şeritli kilimin üzerinde sevişirlerken Sue Ann'e, Şükran Günü'nden beri tüm bu olanlar birbirini izliyor, hiçbir soru ve kaygıya yer bırakmayacak şekilde ateşli ve harika anlara dönüşüyor gibi geldi. Sadece mutluluk vardı.

Bu ortam, Sue Ann'i karda mahsur kaldıkları o göl evine götürmüştü. Ama en güzel kısmı da şu anda olanın sadece seks değil, daha fazlası olmasıydı. Yatağındaki geçen gece gibi, kendine engel olmuyordu. Kendini bırakıyor ve tüm yasakları Adam'ın kollarında yok oluyordu.

Bu zevk çok şiddetli ve yoğundu. Sue Ann, kızına tap-sa da, bu kez sessiz olmak zorunda olmadıkları için minnettardı. Adam'la yalnız olmak, tamamen özgür hissetmek, içini büyük bir coşkuyla doldurdu. Adam baldırlarının arasını öpüp yaladığında, inleyip mırıldanabilecekti. Ve Adam, kilimin üzerinde arkasını döndürüp dizlerinin ve ellerinin üzerindeyken ateşli ve sert bir şekilde içine girdiğinde, istekle çığlık atabilecekti... Kendini tutmak yoktu.

Bitmeden önce, Adam Sue Ann'e coşku dolu iki orgazm yaşattı. İçine girdiğinde, bunun ona tamamlanmışlık duygusu verdiğini biliyordu. Artık eksiksizdi. Belki de aylardır ilk kez.

Adam, onun tamamen çıplak olan bedeninin üzerine

yığıldı ve o şekilde birkaç dakika sessizce uzandılar. Sue Ann, gülümseyerek gözlerine bakıp:

“Noel mutluluğuna tamamen yeni bir anlam katıyor-sun,” diyene kadar.

İçten ve güçlü bir kahkaha yükseldi Adam’dan. Sue Ann’in yanına geçip sıcak parmak uçlarıyla onun karnını okşamaya başlayana dek, bir süre daha öpüşüp sarıldılar.

“Yeni seni seviyorum,” dedi Adam.

“Yeni ben mi?”

“Beni kendinden uzaklaştırmayan, bunun olamayacağına bana söylemeyen yeni seni. Yeni sen daha eğlenceli,” diye Sue Ann’e takıldı Adam, göz kırparak.

Sue Ann, dudağını ısırdı. Yeni Sue Ann de daha çok eğleniyordu. Aslında yeni Sue Ann, bir ya da iki hafta önce olduğundan daha mutlu biriydi. Adam’a karşı olan duygularıyla savaşmayı bıraktığına seviniyordu.

“Sanırım... Sana karşı koymak çok zor, Becker.”

Adam, baştan çıkaran bir gülümsemeyle baktı onun gözlerine. Sonra da göğsüne bir öpücük kondurmak için eğildi.

“Çok gerçekçi,” diye mırıldandı.

Sue Ann de başını arkaya eğip o anın tadını çıkardı:

“Ve sanırım ben... Güven sorunumla çok fazla uğraşmayı kestim. Bu konuya da yeni bir açıdan bakıyorum.”

“Nasıl bir açıdan?” diye sordu Adam, dalgın bir şekilde. O sırada, sanki etkileyici bir sanat eserini incelemiş gibi onun göğsünü inceliyordu. Sonra da ufak bir öpücük daha kondurdu, tam da göğüs ucuna. Bu, Sue Ann’i titretti.

Çok güzel hissettirse de, Adam’a bakmak için yan döndü. Yoksa söylediği şeye yoğunlaşamayacaktı. Kendisini son haftalarda büyüleyen o etkileyici mavi gözlere baktı.

“Yani, artık daha olumlu bakıyorum sanırım. Çünkü ne kadar rahat davranır ve bir şeylerin olmasına izin verirsem, yaşamım o denli iyi gidiyormuş gibi. Evet, o düğünde olanları bana söylediğinde, şaşırmıştım. Çünkü şu anda aldatmanın her türüne karşı çok duyarlıyım ve senin hep kusursuz olduğunu düşünmüştüm önceleri. Ama geçen gece, senin nafaka konusunda Jeff’in lehine tanıklık etmek konusunu konuştuğumuzda, hakkımda bazı haberlerin yayılmasından korkuyordum. Ama bu da sorun olmaktan çıkan konulardan biri oldu. Bunu sana o gece söylemedim, çünkü bunun çok önemli bir şey olduğunu düşünmeni istemedim. Ama bunu yapmayacağını duy-mak, omzumdan büyük bir yük kaldırdı Adam. Bu, her şeyi değiştirdi. O nedenle daha cesur olup bundan kaçmamam ve sana güvenmem artık daha kolay.”

Adam buna yanıt ve herhangi bir tepki de vermeyince, Sue Ann kendini, onun gözlerine derin derin bakarken ve ne düşündüğünü anlamaya çalışırken buldu.

Bunun nasıl olduğunu bilmiyordu ama birden —nere-deyse kaşla göz arasında— bu, çok tuhaf bir ana dönüştü. Odayı birden huzursuz bir hava kapladı.

Belki de sadece sana öyle geliyor. Ama her şey çok güzelken, Sue Ann neden hoş olmayan bir duyguya kapıl-sın ki? Adam’ın bedeni biraz sertleşmiş miydi? Sue Ann, kendisine öyle geliyor da olsa, Adam’ın söylediklerini onaylamasını, kendisini bir aptal gibi hissettirmemesini bekliyordu.

Adam, ona doğru bakarak gözlerini kıstı. Sue Ann hâlâ onun ne düşündüğünü anlayamıyordu. Ama onun isteye-ceğinden daha kaygılı görüldüğünden endişe etmeye baş-lamıştı. Bu da neydi böyle?

Sue Ann, dirseğinin üzerine yaslanıp başını eğdi. Hâlâ

birbirlerine bakıyorlardı. Adam'ın yüzündeki artan soruları ve huzursuzluğu gördüğünden emindi.

“Sorun ne?” diye sordu sonunda. “Neden susuyorsun?”

Adam'ın ağzı hareketsizdi. Sue Ann'in karnı kasıldı.

“Tatlım, sorun şu...” Adam susup bir soluk aldı. “Bana gelen şu telefon...”

“Ne?” diye sordu Sue Ann, gergin bir şekilde. Adam ondan neyi saklıyordu?

Adam, bir saniyeliğine başını çevirip yanıt vermedi. Sue Ann, onun rahatsız bir şekilde yutkunduğunu gördü. Göğüs kafesi daraldı, boğazı kurudu.

Sonra Adam derin bir soluk verip gözlerini kapattı. Açtığında, yanıtı veriyordu:

“Arayan Jeff'ti. Eğer geri çevirirsem, avukatının beni resmi yazıyla mahkemeye çağıracağını söylemek istemiş. Yani... Görünen o ki, öyle ya da böyle tanıklık edeceğim.”

*Kız birkaç kez bunun hiç de adil olmadığını haykırdı;
zaten değildi de.*

Charles Dickens, Bir Noel Şarkısı

Bölüm 17

Sue Ann, Adam'a bakakaldı. Bu nasıl olurdu? Birileri göğsüne ağır bir şeyler indirmiş gibi hissediyordu. Zorla fıslıdadı:

"Jeff'e tanıklık ediyorsun... Bana karşı?"

"Sana karşı değil," diye belirtti Adam, başını sallayarak. "Şu anda başka şansım yok. Ama bunun seninle hiçbir ilgisi yok, endişelenme."

Sue Ann, afallamış bir şekilde derin bir soluk verdi:

"Bunun benimle ilgisi olmadığını nasıl söylersin? Bunun tümüyle benimle ilgisi var. Eğer benimle ilgili soru sorarlarsa, yanıt vermek zorundasın. Ve Tanrı bilir, neler ortaya çıkacak; insanlar beni nasıl görecektir..."

Adam, o mantıksız konuşuyormuş gibi başını eğip kaşlarını çatı:

"Seni kötü görmelerine neden olabilecek hiçbir şey söylemem, Sue Ann. Bunu nasıl düşünebilirsin?"

"Çünkü avukatın ne soracağına sen karar veremezsin! Ben Jeff'in kindar olduğundan çok bencil olduğunu düşünsem de, bunu kim bilebilir? Eminim ki Sophie'yi benden almak için elinden geleni yapar!"

“Bu çok saçma... Jeff bunun peşinde değil.”

Sue Ann, Adam’dan daha yukarıda olma isteğiyle yanında oturdu:

“Bu saçma değil. Sophie’nin velayetinin riskte olmasıyla ilgili çok ufak bir olasılık bile olsa, bu saçma değil. Ve bunu bana şimdi mi söylüyorsun? Lanet olsun, neden daha önce, o aradığında söylemedin? Her şeyin yolunda olduğunu söylemiştin? Bunu benden nasıl saklarsın?”

Adam, derin bir soluk daha verdi:

“Çocuklarla ilgili her şey yolunda demiştim... Bana sorduğun oydu. Ve ikimizin de şu an bunu düşünmemizi istememiştim. Bunu gözünde çok büyüttüğünü biliyordum ve üzülmeni istemedim.”

Sue Ann, şaşırmış ve nutku tutulmuşçasına oturuyordu yanında. Bir dakika önce ona çok yakın hissediyordu ama birden bu duygu yerini neredeyse aldatılmışlık duygusuna bırakmıştı. Kendini yavaş yavaş Adam’la bir ilişkiye hazırlıyordu; neredeyse bu gerçekleşmişti de. Ve şu anda, seks sırasında ona kendini tümüyle açmıştı. Kendini tümüyle ona vermişti. Çünkü ona çok güvenmeye başlamıştı. Ve Adam da odaya gelip ona telefon görüşmesinden söz etmemişti...

“Daha çok, beni yatağa atamayacağını düşündüğün için söylememiş gibisin,” diye mırıldandı Sue Ann, alçak bir sesle.

Adam sinirlenmiş görünüyordu:

“Kahretsin! Böyle düşündüğümü mü sanıyorsun? Seni yatağa atmak?”

Sue Ann, bunun sert olduğunu, doğru olmadığını biliyordu ama yine de...

“Benim gözümde büyüttüğümü bildiğin bir haberi, başka hangi nedenle benden saklamış olabilirsin ki?”

Bakışlarını Adam'dan başka yöne doğru çevirdi. Vücudunu da ondan biraz uzaklaştırıp dizlerini göğsüne doğru çekti. Kendini biraz örtmek istiyordu. Kafasının karışmasından, tüm bunları çözmeye çalışmaktan yorulmuştu ama kendine engel olamıyordu.

Adam yanıt verdiğinde, sesi çok cılız çıkıyordu. Sanki Sue Ann kadar bitkin ve yorgun gibiydi o da:

"Çünkü güzel bir akşam geçiriyorduk. Bunu berbat etmek istemedim. Sana bunu bir ya da iki saat sonra söylememin bir şey değiştirmeyeceğini düşündüm."

Sue Ann, zorlukla soluk aldı. Vücudunda dolaşan tüm bu duygularla yavaş yavaş titremeye başladığını hissetti:

"Bana daha önce söylemeliydin. Çünkü şimdi, bunu öğrendiğin anda benimle paylaşmadığın için, bana karşı dürüst olmadığını hissediyorum."

Adam'ın soluğu da çok yorgun geliyordu:

"Sadece bir saat, Sue Ann. Lanet olası bir saat... Ve kahrolası *güzel* bir saat de denilebilir."

Evet, gerçekten güzel bir saatti ama şu anda bunun Sue Ann için bir önemi yoktu. Şimdi önemli olan, kendini Adam'a ne kadar teslim ettiğiydi. Çünkü yaşama aynı açıdan baktıklarını hissetmeye başlamıştı. Önemli olan, bunun Sue Ann için "ne kadar önemli olduğunu" bildiği hâlde, bir süreliğine bile olsa böyle önemli bir şeyi kendine saklamış olmasıydı. Önemli olan, Adam'ın yemin altındayken Sue Ann'le ilgili şeyleri anlatacak olmasıydı. Önemli olan kızıydı. Yaşamıydı. Yüreğiydi.

Gözlerini sıkıca kapayıp gözyaşlarına engel olmaya çalıştı. Adam Becker'ın kendisini ağlarken görmesini istemiyordu.

Şu son iki gecede, kendini ona karşı fazlasıyla açmış-

tl, birçok açıdan. Şu anda çok duygusaldı ve kendini ona daha da fazla açmak istemiyordu.

Adam, onun yanına oturup koluna dokundu. Sue Ann, onun seksi misk kokusunu alıyordu ama gözlerini kapalı tuttu.

“Sue Ann, senin için delirdiğimi bilmelisin. Bu işe yarar mı, bilmiyorum.”

Sue Ann’in boğazında bir şeyler düğümlendi. Bu şiddetli duygusallık, onu yoğun ve boğucu bir şekilde, battaniye gibi sarıyordu. Çıplak olması, işleri iyice zorlaştırıyordu.

“Bu... Aslında her şeyi daha da kötü yapıyor,” dedi Sue Ann.

“Bu çok saçma,” dedi Adam, yumuşak bir sesle.

Evet, öyle. Seni daha da önemsememe neden oluyor. Birlikte yaşayabileceğimiz o harika şeyi aklımda canlandırmama neden oluyor. Ama artık bu görüntü bulanıklaşmıştı. Adam, daha en başından ona karşı tümüyle dürüst olmuyorsa, ileride ondan neleri saklardı? Neleri Sue Ann’in “gözünde çok büyüteceğini” düşünürdü? Bunu değerlendirmek zordu. Belki de yaşamının diğer zamanlarında böyle bir hata çok da önemli olmayabilirdi. Ama şu anda önemliydi. Ona güvenmiş ve o da hemen bunun bir hata olduğunu Sue Ann’e göstermişti.

“Sanırım gitmelisin,” dedi Sue Ann sonunda, sakın bir sesle. En azından sesi titrememişti. *Ağırbaşlılığını korumayı sürdür.* Adam’ın bu konudaki önceki gözlemine karşın, ağırbaşlılığının çoğunu boşanmayla yitirdiğini düşünüyordu. Daha fazlasını yitirmeye dayanamazdı.

Adam, derin bir soluk verdi:

“Bunu konuşamaz mıyız? Çözemez miyiz?”

Sue Ann, kısaca başını salladı:

"Sanmıyorum. Yalnız kalmak istiyorum."

"Daha önce de seni asla incitmeyeceğimi söylemiştim. Bunu söylerken gerçekten emindim."

Sue Ann. bunun üzerine bakışlarını yavaşça Adam'a çevirdi:

"Daha şimdi incittin..."

"Sue Ann!" Adam, yeniden koluna dokundu ama bu kez, Sue Ann kolunu çekti. Adam belli ki ürkmüştü.

"Lütfen Adam," diye tersledi onu Sue Ann. "Lütfen, sadece git."

"Gerçekten mi?" diye sordu Adam. "Bu konuyu benimle konuşmayacak mısınız?"

Sue Ann sadece başını salladı.

Adam durdu ve sustu. Birkaç saniye sonra da, "Peki," dedi. Kalkıp giyinmeye başladığında, Sue Ann kanepeye çıktı. Arkasındaki bir battaniyeyi alıp altına saklandı ve Adam giyinirken ona bakmamaya çalıştı. Dudağını ısırarak bekledi. Hâlâ gözyaşlarına engel olmaya çalışıyor, kendine, Adam'a ve tüm duygularına kızıyordu, üstesinden gelebileceğini düşündüren duygularına. Ama işte şimdi tüm o duygular, ona acı veren bir nehir gibi akıyordu tüm vücudunda.

Bir dakika sonra ön kapı Adam'ın arkasından kapandığında, ağlamaya başladı. Ona içinden gelen her şeyi dürüstçe söylemişti. Her yakınlaştıklarında, ona kendinden çok derin ve özel bir şeyler vermişti. Ancak şu an fark ediyordu, bunu gerçekten yapmak istediğine karar vermeden ona ne çok güvendiğini ve kendini ona ne kadar çok teslim ettiğini. Onunla yavaş ve dikkatlice bir şeylere başladığını düşünüyordu ama birden bitmişti. Bu durumdan zarar görmeden çıkabilmek için, kendini çok fazla kaptırmış olduğunu şimdi fark ediyordu.

Ah Tanrım, neden bunun seksten öteye gitmesine izin verdim? Neden ona karşı bu kadar derin ve içten duygular duymaya başladım? Bu kadar kısa sürede, yeniden incinmeme nasıl izin verdim?

Adam, bir eliyle eğri büğrü kesilmiş kardan adam süslerini tutuyor, diğer eliyle de banttan bir parça koparmaya çalışıyordu. Ama bantı koparmayı başarana dek kâğıt kaymıştı. Hafifçe homurdandı ve Pepper koşarak odadan çıktı. Kahretsin, bu işlerde gerçekten çok "beceriksizdi".

"Pepper," diye seslendi. Sonra hafifçe ılık çaldı. "Odaya gelebilirsin oğlum, sana kızmadım." Hayır, Pepper'a kızgın değildi, diğer her şeye kızgındı. *Ama ruh hâlim, insanoğlunun en iyi arkadaşını, köpeğimi bile kaçırıyor...* Lanet olsun, bu, huysuz'likte yeni bir noktaydı.

Collie, ürkerek Adam'ın yerde oturup çocukların armağanlarını paketlemeye çalıştığı oturma odasına yenden girdi. Adam yorulmuştu. Bu işi bırakıp köpeğin kulaklarını kaşıdı:

"Bu doğru. Sen uslu bir çocuksun, değil mi?" diye mırıldandı. "Elbette öylesin. Sen olmasaydın, olasılıkla şim diye dek tümüyle delirmiş olurdu."

Çünkü onu bu hâle getiren nedenlerden biri de evin bomboş oluşuydu. Evet, geçen gün bu artık sorun değilmiş gibi görünüyordu ama şu anda yeniden, evin çocuklar olmadan ne denli sessiz olduğunu fark ediyordu. Ve şu anda evdeki tek ses, şöminedeki ateşin çıtırtısıydı. Elbette son birkaç gündür, diğer odalardaki ışıkları, müziği ya da televizyonu açmaya gerek duymamıştı. Belki de bu onun suçuydu.

Bu yüzden kendine de çok kızgındı. Jacob'la Joey gittiğinden beri böyle davrandığı için, geçen gece Sue Ann'le

olanların ardından yine o huysuz tavırlarına döndüğü için...

Neden telefon gelir gelmez Sue Ann'e söylememiști ki? Geriye dönüp baktığında, bu yaptığı dürüst ve güvenilir bir adamın yapmayacağı bir şeydi. Ama o anda, bu kadar ayrıntılı düşünmemiști.

Aslında, bir anlık bir karardı bu. Odaya girip Sue Ann'in sevimli yüzünü gördü ve daha güzel şeyleri düşünmeye karar verdi. Sonuçta, resmi yazıyla mahkemeye çağırılacak olması, Adam için de keyifli bir şey değildi. Ama belli ki Jeff'in avukatı, Jeff'in tüm yaşamı boyunca en iyi arkadaşı olan Adam Becker'in mahkemede tanıklık etmesine karar vermiști. Çünkü Adam halk arasında çok saygı görüyordu. *Bu kadar tanınmam ne büyük şans, lanet olsun.*

Bir yandan, Sue Ann'in olanları abarttığını düşünüyordu. Aslında bu Adam'ın suçu olmasa da Sue Ann, onun tanıklık edecek olmasına kızmıști. Ama kahretsin, belki de baştan Jeff'in önerisini geri çevirseydi, bunca zaman kem küm etmeseydi şimdi bu çıkmazda olmazdı. Sue Ann'in, konu güven olduğunda şu anda ne denli duyarlı olduğunu biliyordu. Son bir aydır bunu kaç kez söylemiști? Diğer yandan da onun gözüyle bakmaya çalışıyordu. Belki de yanıt o kadar kolay görünmüyordu.

"Tamam oğlum, tamam," dedi Adam, Pepper'ın gönlünü aldıktan sonra. "Birkaç dakika gidip yat, ben de şunu bitireyim. Sonra sana bir sürprizim var."

"Sürpriz" sözcüğü, her zamanki etkisini göstermiş ve köpek, şöminenin karşısındaki kilime çekilmiști.

"Uslu çocuk," diye övdü onu Adam. Sonra da paketlemeye çalıştığı yeni oyun sisteminin çevresindeki kırışmış kâğıda baktı. "Armağan paketlemeyi öğrenirsen," dedi

dalgın bir şekilde köpeğe. “O zaman, insanoğlunun *gerçekten* en iyi arkadaşı olabilirsin.”

Sonunda Adam, oyun sistemiyle olan işini baştan savma bir şekilde bitirip içinde iki tane oyun montu olan iki büyük kutuya uzandı. Biri kırmızı, diğeri maviydi. *Ah Tanrım*, bunları *paketlemek eğlenceli bir şey olmalı*. Bir soluk alıp üzerinde kayak yapan Noel Baba resimleri olan rulo kâğıda uzandı. Bunları mağazadan alırken, çocuklar artık usta kayakçılar oldukları için severler diye düşünmüştü.

Tanrım, Sue Ann’le önce yatağında, sonra da şöminenin karşısında sevişmek çok güzeldi. Kahretsin, harikaydı. Tüm bunları bir anda mahvetmiş olması, Adam’ı öldürüyordu. Tek bir hata, birlikte bir gelecekleri olabileceğini düşündüğü kadına mal olmuştu. Ve gece öyle bir hâl aldıktan sonra, o lanet kızağı Sue Ann’in evinden Grampy’nin evine götürdüğü için kendini çok gülünç hissetmişti.

İlk mont kutusunu paketlemek için kâğıdı ölçerken, kızdığı biri daha olduğunu fark etti. Sue Ann’e kızıyordu. Açıklama yapmak istediğinde kendisini dinlemediği için... Kendisinin lanet olası iyi bir adam *olduğunu* fark etmediği için. Hatasını görmezden gelmeye çalışmadığı için. Sonuçta ikisi de başka hiç kimseden daha kusursuz olmadıkları konusunda hem fikir olmamışlar mıydı?

Ama aynı zamanda, Sue Ann’in Adam’la, onun istediği şekilde birlikte olması için —gerçek bir şeyler yaşamak için— tüm kalbiyle ona güvenmesi gerekiyordu. Adam, bunu Sue Ann için olanaksız hâle getirmişti.

Büyük bir parça Noel Baba’lı kâğıttan makasla kestikten sonra —elbette istediğinden daha tırtıklı bir şekil-

de— kâğıdı kutunun çevresine sardı. O sırada da kâğıdın yeterince büyük olmadığını fark etti.

Harika! Lanet olsun, bu çok güzel!

Bir kez daha homurdanıp Pepper'ı odadan kaçırdı.

Jenny, Under the Covers'ın yanındaki kaldırımında, Betty Fisher'in ittiği bebek arabasına bakmak için Mick'in elini bıraktı:

“Tanrım, bu kim?” diye sordu.

Betty, her yıl çiftliklerinde kocası Ed'le birlikte “Dört Temmuz” pikniği veren eski bir aile dostuydu. Jenny ara sıra, yıldızlara bakmak için onun teleskobunu alıp büyük ve geniş bahçelerine getirirdi. Jenny'nin sorusu üzerine, Betty gülümsedi:

“Torunum... Kızım ve eşi dün kasabaya geldiler. Şimdi büyükannenin Noel'den sonraki güne dek, bu harika ufaklığı şımartmaya vakti var.”

Jenny, eğildi ve bembeyaz bir battaniyeyi kaldırıp uyan ufacık kız bebeği gördü. Koyu renk saçlarının üzerine kırmızı bir bant takılmış, üzerine de “*Noel Baba'yı seviyorum!*” yazan bir kazak giydirilmişti. Bu yumuşak ve ılık bebek kokusunu içine çekince, Jenny içinin sızladığını hissetti. Sonra karnı kasıldı, son zamanlarda Mick'le aralarındaki gerginlikten dolayı. Çünkü Jenny bir bebek istiyordu ama Mick istemiyordu.

“Çok güzelmiş Betty,” dedi Jenny, Mick'in arkasında bir yerlerde durduğunu fark ederek. Elleri cebindeydi. Bakmak için tek bir adım bile atmamıştı.

Normalde bu Jenny için sorun olmazdı. Mick bebeklerle hiçbir zaman ilgilenmemişti. Ama şu anda birden, bu çok kaba ve umursamaz bir tavır gibi geldi ve Jenny'yi biraz utandırdı.

Ama Betty fark etmemiş gibiydi. Ya da önemsememişti:

“Teşekkürler Jenny,” dedi, Jenny nazıkçe battaniyeyi yeniden örterken. “Size iyi akşamlar.”

Belki de sorun Jenny'deydi, Mick'te ya da bir başkasında değil. Değişenin kendisi olduğunu inkâr edemezdi; Mick değildi değişen. Ama her nasılsa bu durum, Tessa ve Lucky'yle buluşup sıradan bir akşam yemeği yiyecekleri Dolly's'e doğru yolda ilerlerken, giderek daha fazla kırdı Jenny'nin kalbini.

Mick yeniden elini tuttuğunda, Jenny kasıldı. Sonra da ne yaptığını fark edip soluğunu tuttu. Birbirlerine hiç kızmaz, hiç tartışmazlardı. Daha nce Mick'in dokunuşuna bu şekilde karşılık verip vermediğini anımsamıyordu.

O nedenle elini Mick'in avucunda rahat bıraktı ama artık çok geçti. Mick fark etmişti; Jenny'ye bakmak için geri çekildi. Koyu gözlerinde incinmiş, belki biraz da rahatsız olmuş bir bakış vardı.

Jenny, bir şeyler söylemek istedi ama doğru sözcükleri bulamadı. şu anda hiçbir şey doğru olmazmış gibiydi. O nedenle bir soluk verdi ve arkalarına bakıp Mick'i soğukta ileri doğru çekiştirdi:

“Hadi, gecikiyoruz.” Yine de onu tutarken. vücuduna yayılan gerginliğin hissedilmesinden korkuyordu.

Mick, birdenbire durup kendisini de durdurduğunda yanılmadığını anladı. Jenny, arkasına dönüp ona baktı:

“Ne?”

“Jenny,” diye başladı Mick yavaşça. “Bu konuda ben-den hissetmemi istediğin şeyleri hissetmediğim için zgnm.”

Nedense, Jenny anlamazlıktan geldi:

“Hangi konuda?” Belki de şu anda bu konudan söz et-

mek istemiyordu. Sonuçta, kafeden sadece birkaç adım uzaktaydılar.

“Ne olduğunu biliyorsun.”

Pekâlâ, bu da demek oluyordu ki, Jenny tartışmadan kaçamayacaktı. Bir soluk daha verdiğinde, içi acıdı. Dudağını ısırıp sözcükleri seçmeye çalıştı. Kalbini dinliyordu. Yaşamda her şeyden çok sevdiği adamın gözlerine baktı:

“Ama sadece deneyemez miyiz?” diye sordu. Olasılıkla bu, söylenecek doğru söz değildi ama ağzından bu çıkmıştı.

“Neden sadece senle ben yetmiyoruz?” diye sordu Mick. “Sen, ben ve Trouble? Bu zamana dek bu yeterliydi. Ve bunun sonsuza dek yeterli olacağı konusunda anlaştığımızı düşünmüştüm. *Benim* için hâlâ yeterli. Yaşamımızı bu şekliyle seviyorum.”

Jenny bunu nasıl açıklayabilirdi? Mick’in söyledikleri doğrudu. Bu zamana dek bu konuda hemfikirler. Mick çocuk istemiyor, Jenny de bu konuda herhangi bir şey hissetmiyor; olayları yazgıya bırakıyordu. Yazgı da kesinlikle doğru olanı yapıp yanlış bir adam olduğu için, ilk evliliğinde ona bir çocuk vermemişti. Ama artık doğru adamla birlikteydi...

“Ben sadece... Annelik dürtüleri hissediyorum.” *Güçlü dürtüler*. “Daha önce hiç hissetmezdim ama şimdi... İşte buradalar ve beni yalnız bırakmıyorlar. Mick,” diye sürdürdü, uzanıp Mick’in ellerini yumuşak bir şekilde kendi eldivenli ellerinin arasına alarak. “Bebek istememin bir nedeni de seninle bir çocuğumuz olmasını istemem. Senin ve benim birlikte yaptığımız bir bebek istiyorum. İkimizin de parçası olan... Bunu anlıyor musun?” diye sordu.

Mick, Jenny’nin elini sıktı. Aynı zamanda da yere ba-

kıp bir soluk verdi. Ve Jenny'nin umutları parçalandı. Onu ikna edemediği belliydi. Mick'in bu konudaki duyguları, her zamanki Jenny'yi mutlu etme isteğinin önüne geçmişti:

“Jenny, tatlım, ben sadece... Çocuk istemiyorum. Üzgünüm ama istemediğim bir şeyi istiyormuş gibi yapamam.”

“Biliyorum ama...” *Artık çocuğum olmadan bir daha kendimi tamamlanmış hissedebilir miyim, emin değilim. İçimdeki her şey değişiyor. Neden sen de aynı şeyleri hissetmiyorsun? Neden bunu benimle paylaşmak istemiyorsun?*

“Ama?” diye sordu Mick, anlamlı bir şekilde, Jenny'yi cesaretlendirerek.

“Neden bunu düşünmüyorsun? Dikkate almıyorsun? Belki iyice düşünürsen, artık farklı hissettiğini fark edebilirsin.” Jenny'nin sesi umutsuz geliyordu. Bunu fark edip sustu. Mick ona, saçmalıyormuş gibi bakıyordu; sanki Jenny onu korkutuyormuş gibi.

Jenny, eşinin belirgin bir şekilde yutkunduğunu gördü. Sonra Mick yavaşça yeniden Jenny'nin elini tuttu. Bu kez konuştuğunda, sesi alçak ve derinden geliyordu:

“Jenny, seni seviyorum, bunu biliyorsun. Ama... Hayır. Yapamam. Söylenebilecek tek şey bu. Sadece... Hayır.”

Jenny, hiçbir şey söylemeden öylece durdu. Ağlamak için alt dudaklarını ısırırdı.

Bu şekilde hissetmek Mick'in hakkıydı. Ama yine de nedense Jenny bunu kabul edemiyordu. Birden, birinin annesi olamayacağını ve Mick'in bunu denemek bile istemediğini kesin olarak bilirken, bir daha nasıl gerçekten mutlu olabileceğini merak etti. Ya bu nedenle Mick'e

kırılırsa? Ya da Mick ona kırılırsa? Nasıl olmuştu da bir zamanlar harika olan evliliği bu şekilde bozulmuştu?

“Hadi,” dedi Mick daha sonra, sessiz ve biraz da ruhsuz bir şekilde. “Tessa’yla Lucky bizi bekliyorlar.”

Sophie yere oturmuş, yeni Lionel treninin Noel ağacının çevresinde dönüşünü izliyordu. Sue Ann’in annesi, bunu Sophie’ye birkaç gün önce, erken bir Noel armağanı olarak vermek için directmişti. “Yoksa,” demişti Sue Ann’e. “Bu yıl ağacın çevresinde gezdiremeyecek. O nedenle neden şimdiden vermiyoruz.” Sue Ann bunun, annesinin Sophie’nin aklından bu Noel her şeyin farklı olduğu düşüncesini uzaklaştırmak için yaptığı bir yardım olduğunu biliyordu.

Dışarıda alacakaranlık iyiden iyiye karanlığa dönerken, Sophie en sevdiği oyuncak bebek evindeki küçük insanları boş bir vagona yerleştiriyordu. Sue Ann, kendi oyuncak bebek evi sevgisini ve aynı zamanda birkaç bebek evini de kızına vermişti. Arkasına yaslanıp emlak çalışma kitabı kucağında açık dururken, kanepede rahatlamaya çalışıyordu. Sophie, treni yeniden çalıştırıyordu.

Son birkaç haftadır Noel hazırlıkları, etkinlikler ve Adam yüzünden çalışmaya çok az zaman ayırmıştı. Hâlâ vaktini akıllıca kullanmaya çalışıyordu. Artık Noel’le ilgili tüm işler bitmişti; yeniden çalışmaya odaklanmak için iyi bir zamandı. Adam da yaşamından çıkmıştı — hem duygusal hem de cinsel anlamda—. O nedenle artık onun için ne zaman ne de duygularını harcamasına gerek yoktu.

“Adam gelip treni görebilir mi?” diye sordu Sophie.

Ah Tanrım, iyi insan sözünün üzerine gelir. Adam tam olarak buradaki iyi insan olmuyordu ama...

“Ah, sanmıyorum tatlım. Yoğun olduğuna eminim. Sonuçta, Noel’e birkaç gün kaldı sadece.”

“Bizim için de Noel’e birkaç gün kaldı ama biz yoğun değiliz.”

Bu doğruydı. Sadece Sue Ann *daha* yoğun olmayı diliyordu. Şükran Günü’nden sonra göl evinde dilediği gibi... Ama yine her şey bitmişti. Armağanlar alınıp paketlenmişti. Kartlar ve paketler gönderilmişti. Şu anda, çalışmak dışında, oturup beklemekten başka yapacak hiçbir şey yoktu. Noel Baba’nın Sophie’ye bir geyik getirmemesini beklemekten başka... Sue Ann, bir soluk verdi:

“Peki, benim ders çalışmam gerek ve senin de genç bayan, ödevlerin var.” Noel tatili henüz başlamamıştı. “Senin sınıf partin için de biraz kurabiye yapmamız gerek... Belki yarın öğleden sonra. Buna ne dersin?”

Sophie gülümsedi:

“Eğlenceli.”

“Güzel. Şimdi gidip kitaplarını getir. Çözülecek matematik problemlerin ve hazırlaman gereken bir yazı testin var.”

Ama ikisi de oturup çalışmaya başladıklarında bile. Adam aklından çıkmıyordu. Ve bu, Sophie az önce ona anımsattığı için değildi. Artık çoğu zaman aklıdaydı. Sue Ann’in onu zihninden göndermek için elinden geleni yapmasına karşın.

Sadece kısa bir süreliğine kendine, ona güvenmesi için izin vermişti. Sadece bu bile Sue Ann’i daha öncekinden daha savunmasız hâle getirmişti. O gece seksten sonra yaptıkları o konuşmadan sonra, kendini ayağı kaydırılmış gibi hissediyordu. Bu, sandığından daha çok içini acıtıyordu.

Belki de baştan beri bunların olacağını biliyordu. Bırakmalarına kısa sürede güvenmek tehlikeliydi ve Sue Ann şu anda, bir ilişkiye başlamak için duygusal olarak çok kırılmıştı. Zaten bu belliydi. En başından beri... Sonunda da böyle olmuştu.

Ama eğer bu başından beri belliyse... Sue Ann, tüm bu olaylardan dolayı neden deli gibi perişandı?

Sue Ann, bir süre daha birkaç santimetre yüksekliğindeki yeni yağmış karın içinde durup Sophie'yle diğer ikinci sınıfların, sınıf penceresinin dışındaki küçük ağacı süslemelerine yardımcı oldu. Mısır ve yabanmersini şeritlerini astıktan sonra grup, yenilebilir malzemeleri asmaya başladı. Küçük yıldız şekli verilmiş incecik doğranmış meyveler, kardan adam şeklinde kesilmiş ekmek, parlak görünmeleri için üzerlerine şeker dökülmüş çilekler, kuşyemi ve mısır ununa bulanmış pound kek parçaları.

Yukarı uzanmak için bir merdivene ihtiyaç vardı. Kaygan olmasına karşın, birkaç veli merdivene çıkmakta bir sakınca görmedi. İşlerini tamamladıklarında, büyükler de çocuklar da böyle basit ve doğal bir ağacın nasıl olup da bu kadar sevimli görünebildiğine şaşırdılar. Okul bahçesindeki karlı zemine konan soluk kesici güzellikteki bir erkek kardinal kuşu da tüm bu çalışmalarına ödül gibi olmuştu.

Bugünün sonuy, sınıf partisinin de son etkinliğiydi. Sue Ann, bu öğleden sonra boyunca çok eğlenmişti. Kurabiyelerle, armağanlarla ve oyunlarla dolu geçmişti. Beklediğinin tersine, iş programını yeniden yapıp burada olduğu için hoşnut olmuştu. Diğer velilerden hiçbiri de boşanmasından söz etmemişti.

Yine de saat üçte, Jeff Sophie'yi almak için geldiğinde, Sue Ann bu anımsatmayla her şeyi anımsamış oldu. Bu akşam için kendini yalnız ve mızız hissetmekten kurtaracak planları olduğuna sevindi. Bu gece, kız arkadaşlarıyla geleneksel Noel yemeği yiyeceklerdi.

Birkaç saat sonra, Jenny Sue Ann'i evden aldı. Rachel'in anneannesi Edna'nın ev sahipliği yapıp onlara koca ve eski tarz bir ziyafet vereceği Farris/ Romo ailesinin elma bahçesine gittiler.

Birbirlerine armağan almak için çekiliş yapmışlardı. O nedenle evden çıkarken Sue Ann, Rachel için bir düğün planlama defteri kapıp kırmızı parlak bir pakete sardı. Edna'ya da ev sahipliği yaptığı için zencefilli çörek kokulu bir mumun olduğu küçük bir armağan paketi hazırladı.

Hımm, zencefilli çörek... Benim zencefilli çörek adam külotum gibi. Elbette her giydiğinde Adam'ı anımsıyordu. Ve artık belli ki sadece zencefilli çörek bile onu anımsamasına yetiyordu. Aslında, ona Adam'ı anımsatmayan bir şey var mıydı ki?

Arabaya doğru giderken, arkasını dönüp evine attığı bir bakış bile onu anımsatıyordu. Elbette çatı ve pencerelerdeki ışıkları yerleştirdiği içindi bu. Sophie'yle birlikte yaptıkları kardan kedi de belli belirsiz bir kütle gibi hâlâ birkaç metre ileride duruyordu. O gecenin ilerleyen saatlerinde olanları özlemle anımsadı.

Tanrım, onu düşünmeyi bırak!

"Selam," dedi Sue Ann, arabaya binip kapısını kapatırken neşeli görünmeye çalışarak.

"Selam," diyerek ona baktı Jenny ama gözleri alışık olmadık bir şekilde hüzünlüydü ve çok huysuz geliyordu sesi.

"Hımm, neden bu kadar suratsız görünüyorsun?" diye

sordu Sue Ann. "Suratsız olması gereken benim, öyle değil mi?"

Arabayla geri geri giderken Jenny, garaj girişine doğru omuzlarından arkaya baktı:

"Sen, son zamanlarda daha az suratsızsın. Yani öyle sayılır. O nedenle suratsızlık nöbetini ben devralıyorum."

O zaman Sue Ann anımsadı:

"Mick yüzünden mi? Hâlâ çocuk sahibi olmak istemiyor mu?"

"Evet," diye yanıtladı Jenny, arabayı yola çıkararak. "Ve bunun onun suçu olmadığını biliyorum. Sözümden dönmemin adil olmadığını biliyorum ama yine de hâlâ ona kızıyorum. Buna engel olamıyorum."

Sue Ann, bir süre düşündükten sonra:

"Bunları yaşadığın için çok üzgünüm Jen," dedi.

"Onun haklı olduğunu düşünüyorsun, değil mi? Bu konuda beni geri çevirmesinin sorun olmadığını düşünüyorsun?" diye sordu Jenny.

Sue Ann, dudaklarını büzüp düşüncesini söylemek için hazırlandı. Jenny'den, Adam'la ilgili birkaç şeyi saklayabilirdi ama onun dışındaki hiçbir şeyi saklamazdı:

"Bak, bir çocuk sahibi olmayı istemek ama olamamak berbat bir şey. Ama henüz çok erken. Çocuk istediğine, daha bir ya da iki hafta önce karar verdin. Zamanla Mick fikrini değiştirebilir. Ya da sen kararını değiştirebilirsin. Mick, iyi bir adam. Yani tümüyle sana kendini adanmış. Bu dürüst bir adamla ilgili söylenecek çok fazla şey var."

Sue Ann, Mick'in başka bir kadına göz ucuyla bile baktığını görmemişti. Mick için, Jenny her şey demektir. Sonra birden, Jenny'nin Jeff ve Mick'i kıyasladığını düşünebileceği geldi aklına. Aslında o Adam'ı düşünüyor-

du. Ona en yakın hissettiği anda kendisini düş kırıklığına uğratan Adam'ı.

Jenny, Holly Lane'den şehir merkezine, bu saatte tek ışıltının alandaki kocaman ağacın üzerinde yanan ışıklar olduğu yere doğru sürdü arabayı. Sonunda da:

"Bunu kabul etmekten nefret ediyorum ama bu konuda çok haklısın," dedi.

"Evet, öyleyim. Ve bunu kabul ettiğin için hoşnut olmalısın. O zaman artık rahatlayıp normal davranabilirsin."

"Haklısın," dedi Jen. "Öyle yapacağım. Rahatlayıp normal davranacağım."

"Güzel."

Ama sonra, Sue Ann'e doğru yüzünü buruşturarak bir bakış attı:

"Ama içten içe hâlâ normal hissetmiyorum. İçimde hâlâ o korkunç sızı var. Ondan kaçamayacak gibiyim." Sesi, bir dakika önce olduğu kadar duygusal geliyordu yine.

Sue Ann, derin bir soluk verdi:

"Dinle Jen, bana inan. İçten içe nasıl hissedersen hisset, normal davranmaya çalış. Gerçekten işe yarıyor. Hiç değilse, ağırbaşlılığını korumuş oluyorsun."

Jenny başıyla onaylayıp kabul etti:

"Sen, tüm bu olanlar boyunca çok ağırbaşlıydın. İnsanlara karşı yani..."

"Teşekkür ederim," dedi Sue Ann. Gerçekten hissederrek söyledi bunu. Eğer hem Jenny hem de Adam böyle düşünüyorsa, belki de bu doğrudu. Ağırbaşlılık bazen kolay olmuyordu ama birçok açıdan yavaş yavaş işler yoluna girmeye başlamıştı. Özellikle de kendi kendini dışarı çıkarmak için zorlamaya başladığından beri.

“Pekâlâ. Adam’la nasıl gidiyor?” diye sordu Jenny, sonra.

Ah, işte Sue Ann’in en sevmediği konu... Adam sürekli aklında olsa bile.

“Hımm, bitti. Kesinlikle bitti,” dedi kararlı bir şekilde ve kendiyle gurur duydu.

Destiny’den elma bahçesine giden daha geniş yola girdiklerinde, Jenny karanlık arabada Sue Ann’e baktı:

“Başka şeyler oldu, değil mi? Bilmediğim bir şeyler?”

Tamam, belki de inandırıcılık konusunda biraz aşırıya kaçmıştı. Ama Jenny’ye her şeyi anlatmıştı, o istese de istemese de:

“Yani, yeniden seks yaptık. Birkaç kez daha... Gerçekten çok güzeldi,” diye itiraf etti, hem tatlı hem acı bir duygu hissederek. “Ve bu arada, ona karşı fark ettiğimden daha güçlü duygular hissetmeye başladım.”

“Gerçekten mi?” diye sordu Jenny, sevindiğini belli ederek. Ama henüz geri kalan kısmı bilmiyordu.

“Evet. Hatta Adam, Jeff için tanıklık etmeyeceğine karar verdi,” dedi Sue Ann, bunun kendini ne kadar mutlu ettiğini anımsayarak. “Ama sonra, resmi yazıyla duruşmaya çağırılacağını öğrendi. Bunu bana hemen söylemedi; sevişmemizin bitmesini bekledi. Ve tüm bu olanları biraz fazla büyüttüğümü de düşünüyor.”

“Ah Tanrım, şaka yapıyorsun!” dedi Jenny. Sue Ann, onun dudak büzerek kendisine doğru bakmasından hoşnut oldu.

“Keşke öyle olsaydı ama ne yazık ki değil.” O sırada, aklındaki endişe tüm bedenine yayıldı —Adam’ın tanıklığının bir şekilde Sophie’yi yitirmesine neden olması—. Bunun pek olanaklı olmadığını biliyordu. Sonuçta, onun için ufukta yeni bir iş vardı ve birileri ahlaktan söz ede-

cekse, Jeff'in davranışları da yargılanmalıydı. Adam ona hafif bir şekilde ihanet etmişti. Ve şu anda, hafif bir ihanet bile Sue Ann'e fazlaydı. Ayrıca Sue Ann'e kendisini, abartılı tepkiler veren bir kaçık gibi hissetmesine neden olmuştu.

"Bunun için bir açıklaması var mıydı?" diye sordu Jenny.

"Pek de elle tutulur bir açıklama değildi," diye yanıtladı Sue Ann. Şu anda ayrıntıya girecek hâlde değildi. "Sonuç olarak, haklı olduğumu ve bir adama güvenmeye başlamak için çok erken olduğunu anladım. Ama her nasılsa, yine de Adam tarafından incitilmeyi başardım." Kaşlarını çattı. Uzun zamandır hissetmediği o acıyı hissetti içinde. "Bu kadar kısa sürede kontrolü nasıl kaybettiğimi bilmiyorum."

Jenny kısaca yanıt verdi:

"Sanırım aşk yüzünden. Sinsice yanaşır."

Ama aşk? Jenny onun Adam'a âşık olduğunu mu düşünüyordu? Elbette değildi. Elbette birine âşık olmak daha uzun sürerdi. Yine de şu anda böyle bir konuyu tartışacak hâlde değildi. O nedenle susup yanıt vermemeyi yeğledi.

Arabadan inerlerken, Edna'nın küçük karla kaplı kura-biye kalıbıyla yapılmış gibi görünen beyaz çiftlik evi. Sue Ann'in içi acısa da yüzüne bir gülümseme yaydı. Çünkü Jenny'ye söylediği şey doğrudu. Normal davranmak, bazen normal *hissetmeye* en yakın şeydi. Ve Jenny'nin de öyle yaptığını hissetti.

Bir dakika sonra, Edna'nın arka kapısına doğru yürüyorlardı. Edna'yı tanıyan herkes, doğal olarak eve arka taraftan girilmesi gerektiğini bilirdi. Eve girer girmez, içerinin çok kalabalık ve canlı olduğunu gördüler. Rachel, Tessa, Amy gelmişlerdi. Edna da döktürmüş ve içe-

riyi zengin ve mis gibi kokularla doldurmuştu. Oturma odasının köşesinde uzun, eski süslerle bezenmiş bir ağaç duruyordu. Eski pikaptaki plaktan cızırtılı bir şekilde Bing Crosby'nin "White Christmas" şarkısı çalıyor, oda da yankılanıyordu.

"Kızlar, umarım iştahınız yerindedir," dedi Edna. "Bizim için ev yapımı sosla birlikte but, patates püresi, bezelye, mısır, tarçınlı elma, yabanmersini sosu ve pasta olarak da üç çeşit tart yaptım. Ve buzdolabımı, bugünden artanlarla doldurmak da istemiyorum."

O sırada kızlar gülerек birbirleriyle sarılıp selamlaşıyorlar, getirdikleri armağanları ağacın altına yerleştiriyorlardı.

Sue Ann, her şeyin ne kadar sevimli görüldüğünü; Jenny de birbirlerini oldukça sık görmelerine karşın, herkesi görmenin ne kadar güzel olduğunu söylüyordu. Ve Sue Ann, Jenny'nin bu sözlerine katılıyordu. Onları görmek gerçekten çok güzeldi. Bu hareketli ve neşeli partide bulunup kendini iyi hissetmek çok güzeldi. Kızlarla böyle bir araya geldikleri zamanlarda normal davranmaya çalışması, genellikle normal hissetmeye dönüşürdü. *Tanrım, dostlarım olduğu için teşekkür ederim.* Onlar olmasaydı, son zamanlarda neye tutunurdu bilmiyordu.

Gerçi, tüm bu Noel kutlamaları bitip aklını dağıtabileceği fırsatlar tükendiğinde neye tutunacağından pek de emin değildi. Boşanmadan sonra, sonunda toparlanmaya başlamıştı. Ama şimdi Adam için kalbini kemiren sızı, dikkatli olmazsa yeniden aşağı doğru bir düşüş yaşayacağı konusunda uyarıyordu.

Bu çok saçmaydı.

Ama aşk her zaman çok mantıklı olmazdı.

Sonra, orada durup Noel ağacındaki ışıklar karışın-

caya kadar onları izlerken, birden aklından ne dediğini fark etti. Aşk... Adam'a âşık mıydı? Şimdiden? Bu kadar çabuk? Boğazında oluşan düğümü yutmaya çalıştı. Ah, Tanrım! Evet, öyleydi. Âşıktı Adam'a. Bu kadar çabuk...

Tamam. Toparlan. Yeniden düşün. Yaşamımda hiç olmadığımı kadar kırılgan ve duygusal olduğum bir dönemde, güvenebileceğimi hissetmediğim bir adama âşığım. Ve birkaç gün sonra, kızım Noel sabahına kalbi kırık bir şekilde uyanacak. Benim onaramayacağım kadar büyük bir kırgınlık olacak bu. Ve bunların üstesinden nasıl geleceğimle ilgili en ufak bir fikrim bile yok.

"Pekâlâ, yemekler hazır," diye seslendi Edna, yemek odasından.

Sue Ann, yapabileceği tek şeyin dikkatini dağıtmaya çalışmak —şu anda arkadaşları ve yiyeceklerle— ve normal davranmayı sürdürmek olacağını biliyordu. Şu anda tüm bunlara verebileceği tek yanıt buydu.

"... Duy beni! Ben o eski ben değilim."

Charles Dickens, Bir Noel Şarkısı

Bölüm 18

Adam, oturma odasında bir sallanan sandalyede oturuyordu. Çevresindeki her şey tozluysa ve oda çok eski kokuyordu. İçerisi soğuktu. Soğuk ve karanlık... Ateş yakmalıydı. Ama kalkmaya çalıştığında eklemleri ağrıdı; tüm kemiklerini çok yorgun hissetti. Belki de ateş biraz bekleyebilirdi. Belki de biraz daha burada oturabilirdi.

Dışarıda gri bir kış günü vardı. Pencereleden içeriye gün ışığı girmiyordu, odada hiçbir ışık yanmıyordu. Ama içerideki loş ve kasvetli ışıktaki bile, Adam'ın gözleri şömine rafındaki bazı resimlere takıldı.

Oğulları ve aileleri... Artık koca adamlardılar. Bu, nasıl olmuştu? Adam, onların oğulları olduğunu biliyordu, bundan emindi bir tek bakışla bile. Ve o sırada fark etti: Yaşlanmıştı. Yaşlı ve yalnızdı.

Sekize beşlik çerçevelerin içindeki bu fotoğraflara bakarken, iki oğluyla da gurur duydu. İkisinin de eşleri ve çocukları var gibi görünüyordu. O fotoğraflardan birinde, tüm aile beyaz giymiş, güneşli bir yaz gününde dışarıda poz vermişlerdi. Bir diğerinde, herkes hırka ya da uzun kollular giymiş, tuğla bir şöminenin çevresinde toplanmışlardı. Hepsi mutlu görünüyordu.

Adam, oğullarını bir süredir görmemenin, belki de on-

ların çocuklarını neredeyse tanımamanın mutsuzluğunu hissetti hafiften. Belki de torunlarının tanımayı isteyeceği bir büyükbaba değildi. İçten içe biraz sinirlendi. Belki torunları da böyle düşünüyorlardı?

Mutfakta bir ses duyunca, bağırdı:

"Kim var orada?"

"Benim Adam amca, Sophie," dedi bir kadın sesi. "Haftalık yiyeceklerini hazırlayıp kaplara koyuyorum. Bağırmanı kessen iyi olur, yoksa ben de senin için bunu yapmayı bırakırım."

Sophie... Küçük güzel Sophie. Ama artık o da büyü-müştü. Ve Adam için yiyecek mi hazırlıyordu? Adam kaç yaşındaydı Tanrı aşkına? Ya da kendine bakıp kendi yiyeceklerini hazırlayamayacak kadar düşkün müydü?

"Ben sana bağırarak istemedim," dedi yumuşak bir şekilde.

"Gerçekten mi? Pekâlâ, bu bir değişim. Genellikle bağırılmaktan çekinmezsın."

Öyle miydi? Öyle biri mi olmuştu? Herkese bağırarak yaşlı bir adam?

Oğullarını uzun süredir görmediğine kuşku yoktu. Tolu, unutulmuş ve soğuk bir evde yalnız başına oturduğuna da. Sophie'yi saymazsak, yalnızdı.

Bir dakika sonra, Sophie ellerini bir mutfak havlusuna kurularak içeri girdi. Ah, çok sevimliydi. Tıpkı, gençliklerinde annesinin olduğu gibi. Adam'ın bu düşünceyle kalbi biraz çarptı ama sonra kaskatı kesildi. Sue Ann'le işlerin nereye vardığını anımsayamıyordu ama yine de içgüdüsel olarak kötü bir şeyler olduğunu hissediyordu.

"Sophie, neden buradasın? Neden bana yardım ediyorsun?" diye sordu.

Sophie, Adam aklını yitiriyormuş gibi baktı ona. Gerçekten de yitiriyordu galiba. Öyle olmasa, sormazdı.

"Pekâlâ," dedi Sophie, gerçekçi bir şekilde. "Birileri yapmak zorunda. Ve kimse de istemiyor. Ama küçükken bana çok iyi davranırdın. Ve ne kadar kaba olursan ol, sanırım sana karşı hep iyi bir şeyler hissettim."

"Çok kibarsın," dedi Adam, bu unuttuğu yıllar içinde pürüzlü çıkmaya başlamış olan sesini yeni yeni fark ederek.

Karşısındaki sevimli genç kadın, bu sözleri duyduğuna şaşırmıştı:

"Haklısın, çok kibarım. Bunu daha önce hiç söylememiştim. Teşekkür ederim."

Adam utanmıştı, böyle kötü biri olduğu için. Öyle kötü ki kimse onunla olmak istemiyordu. Öyle kötü ki, herkesi kendinden uzaklaştırmıştı. O yüzden, sadece başını salladı.

"Pekâlâ, haftaya hazırsın ve benim gitmem gerekiyor."

"Telefon nerede?" diye sorarken buldu Adam kendini. "Belki de Mike'ı ararım. Ya da Logan'ı. Ya da belki babam. Belki toplanıp kart oynar, bira içeriz."

Yine Sophie başını eğdi. Yüzünde, kafası karışmış gibi bir ifade vardı:

"Adam amca, Mike, Logan ve babamla yıllardır görüşmüyorsun."

Adam, gözlerini kırıştırdı. Şaşkınlıktan afallamıştı:

"Öyle mi?"

Sophie, başını salladı. Hâlâ Adam'ın aklını yitirdiğinden kuşkulanıyordu.

"Ben küçükken onlarla aran açıldı, anımsamıyor musun? Senin davranışlarından bıktılar."

Adam bir soluk aldı. Çok bitkin hissediyordu. Ama yine de burada oturmayı sürdürmek istemiyordu. Bunu çok uzun bir süredir yapıyormuş gibi hissediyordu:

"Pekâlâ, o hâlde... Bir süre işe gidebilirim. Biraz temiz hava alırım."

Sophie'nin kafası biraz daha karışmış gibiydi:

"Adam amca, peyzaj alanında uzun süredir çalışmıyorsun."

"Öyle mi?"

"Jacob'la Joey, işi yıllar önce devraldılar. Ve seni bu evde oturttukları, seni doyurdıkları için çok şanslısın." Sophie sustu. Üzgün görünüyordu. "Gerçi onlara söylemem gerek," derken, daha çok kendi kendine konuşuyor gibiydi.

"Neyi?" diye sordu Adam, Sophie'nin sesi alçalınca.

Sophie, kısa ve kaygılı bir şekilde başını salladı:

"Bugün pek iyi görünmüyorsun. Bunu son birkaç yıldır düşünüyorlar ama belki de seni şeye götürmenin vakti gerçekten gelmiştir..."

Sophie yine tamamlamadı. Ama Adam, onun söylemediği sözleri çok net duymuştu. Yaşlanmıştı. İşe yaramazdı. Kabaydı. Ve artık kendini de bilmiyordu. Oğulları, onu huzur evine göndermek istiyorlardı.

Adam, tartışma isteği duyuyordu ama Sophie'yle konuştuğça, yaşamındaki insanlara ne kadar acı verdiğini anlamaya başlıyordu.

Tüm bunları anlamak ve hissetmek çok zordu ama yine de... Yüreğini sıkı o kızgın yumruk o kadar uzun zamandır oradaydı ki, artık o bile bunun nedenini anımsamıyordu. Sadece hiçbir yere gitmiyordu ve Adam, bunun kontrolünü onlarca yıl önce yitirmişti. Merhameti hak ettiğinden emin değildi.

"Haftaya görüşürüz," dedi en son Sophie, gitmek için dönerek.

"Sophie bekle," dedi Adam, telaşla onu durdurarak.

Sophie girişte durup arkasına baktı.

"Annen... Annen nasıl? Ne yapıyor? Yeniden evlendi mi? Mutlu mu?"

Büyümüş olan Sophie, daha önce söyledikleri arasından en çok buna şaşırmış gibi görünüyordu:

"Anımsamıyor musun?"

Adam, "hayır" anlamında başını sallarken bile yorulmuştu.

"Annem iyi," dedi Sophie ama büzülen dudakları, gölgelenen gözleri ona daha fazlasını söylüyordu. "Hala Destiny Properties'i işletiyor ve iyi para kazanıyor. Kasa-bada bir tane daha Victoria tarzı ev alıp yeniledi. Şimdiye kadar yedinci oldu bu. Ama hayır, hiç evlenmedi. Yıllar boyunca birçok erkek peşinden koşsa da... Babamla boşanmalarından beri hiç mutlu olamadı. Ama komik olan şu ki... Büyürken, annemin mutsuzluğunun nedeninin babamdan çok sen olduğunu düşünmüştüm."

Adam'ın yüreği acıdı. Sue Ann'in mutlu olduğunu, tutku ve aşkla dolu bir yaşam sürdüğünü duymayı çok istemişti.

"Ona selamımı söyler misin?" diye sordu.

Ama bu dilek üzerine, Sophie'nin gözleri daha da karardı:

"Sanmıyorum Adam amca. Adını duymak bile onu üzüyor."

Adam, kanepenin üzerinde korkarak uyandı. Sonra çevresine, odaya baktı. Karşıda, şöminenin içinde küçük alevler vardı. Antika gibi ya da ilgilenilmiyor gibi görünen hiçbir şey yoktu. Çam ağacından gelen koku —ikizler eve geldiklerinde geç Noel kutlaması için getirmişti bu ağacı— duyularını harekete geçirdi.

Vay canına! Sadece bir düştü. Yaşlı değildi. Çok geç değildi. Kimsenin yanında olmak istemeyeceği yaşlı, huysuz bir bunak olmasına engel olmak için çok geç de-

ğildi. Son zamanlarda gördüğü diğer düşler gibi, bu da şaşırtıcı bir şekilde gerçek gibiydi. Adam, yine de her yerin düzenli olduğundan, tozlu olmadığından ve her şeyin olması gerektiği yerde olduğundan emin olmak için başını kaldırıp çevreye bir baktı. Şömine rafının üzerinde, oğullarının ikinci sınıftaki resimlerini gördü. Tamam, güzel. Pencerenin dışında da kapısında "*Becker Peyzaj*" yazan kamyoneti gördü. Bugün işten eve onunla gelmişti. Çünkü annesiyle babası, eve yeni bir yatak götürmek için kamyonetini almışlardı. Pekâlâ, bu da güzel. Hâlâ otuz üç yaşındaydı. Önünde hâlâ uzun bir yaşam ve çevresindeki insanlara iyi davranacağı bir sürü zamanı vardı.

Bu da demek oluyordu ki, bu huysuz tavrından hemen kurtulması gerekiyordu. Belki Noel dönemi umduğu gibi gitmemişti ama bu, tüm bunları başkalarına yansıtabileceği anlamına gelmiyordu. Ve sorunlarını öfkeyle karşılaması, onlarla yüzleşmediği anlamına geliyordu.

Oturup başını salladı, tamamen uyanmaya çalıştı. Tek sorun, hâlâ kendini çok huysuz hissediyor olmasıydı.

Elbette huysuz ve yalnız bir ihtiyar olduğunu düşündüğü bir dakika öncesinden daha mutluydu. Ama bazen, bir ruh hâliinden sırf istediğin için kurtulmak çok olanaklı değildi. *Tamam, bundan nasıl kurtulurum? Gerçekten nasıl kurtulurum? Bu kez kesin olarak?*

İlk yapması gerekenin evden çıkmak olduğuna karar verdi. Şu anda, insanların yanında olmak istiyordu. Kafalarını kemirmemeye çalışacağı insanların. Çünkü insanlarla birlikte olmak, sallanan bir sandalyede oturup duvarın soyulan boyalarını izlemekten daha iyiydi.

Anahtarlarını ve montunu alıp nereye gittiğini tam olarak bilmeden kapıdan dışarı doğru yürüdü. Sue Ann'e mi? Hayır, bu kötü bir fikirdi. Onun için hâlâ deliriyordu ama Sue Ann, kendisini evden kovduğundan beri onunla

görüŖmemiŖti. Ŗu anda da pek hoŖ karŖılanacađını dűŖűn-műyordu. İŖ yerine mi? Hayır, ofiste yapacađı iŖler olabi-lirdi ama hava kararıyordu ve orası da burası kadar sessiz olabilirdi.

Sonunda, garaj yolundan geri geri giderken tűm Des-tinylilerin hava karardıktan sonra sohbet etmek için takıl-dıđı Dew Drop Inn'e gitmeye karar verdi.

On dakika sonra, çakıllı ve bűyűk bir kısmı da karla kaplı park yerine arabasını çekti. Tek katlı bina, kasaba-nın biraz dıŖındaydı. Camındaki Noel ıŖıklarıyla çatıdan sarkıp kenarlarda sarkıtlar oluŖturan karla ŖaŖırtıcı bir Ŗe-kilde davetkār görűnűyordu.

Park yeri kısmen doluydu. İçeri girdiđinde, birkaç ma-sanın dolu olduđunu ve barda da birkaç kiŖini oturduđunu gűrdű. Kapının yanındaki műzik kutusunda, Springste-en'in "Santa Claus Is Coming to Town"ı çalıyordu.

Ve ne yazık ki, normalde tanıdıđı birçok insana rastla-sa da, bu gece Dew Drop'ta oturup bir Ŗeyler içen ya da çene çalan kimseyi gűrmedi.

Tamam, sosyalleŖmek için bu biraz fazlaydı. Becker Peyzaj'ın műŖterisi olan birkaç kiŖinin selamlarına kar-Ŗılık vermek için hālā eli havadayken, bir bar taburesine oturdu. Sonra barın arkasındaki aynada asılı parlak kırmızı sűs Ŗeridini gűrdű. Bir Ŗekilde tanıdık geldi.

Sonra neden olduđunu fark etti. DűŖűnde kiyle aynıy-dı. ArkadaŖlarının Dew Drop'ta kendisini ekiŖtirdiđi dűŖte kiyle... Ŗűkran Gűnű'nden beri buraya gelmemesine karŖın, aynı sűstű bu. Pekālā, bu resmen saçmalıktı. Ama Adam, o anda bunun űzerine daha fazla dűŖűnmemeye karar verdi. Yoksa *son* dűŖűnde olduđu gibi aklını yitir-meye baŖladıđını dűŖűnecekti. Tam da amacı onu geri ka-zanmakken...

"Ne içersin tatlım?" diye sordu Anita Garey.

Her zamanki gibi bar sahibi kadın, vücudunu tümüyle ortaya çıkaran dar bir bluz giymişti. Bu seferki, yeşil ve parlıtlıydı. “Noel olduğu içindir,” diye düşündü Adam. Anita, gösterişli bir kadındı; Destiny ölçülerinde değildi ama buradaki insanlar, birkaç yıl önce buraya geldiğinden beri ona sempati duyuyorlardı —özellikle de Emniyet Müdürü Tolliver’la çıkmaya başladığından beri—... Adam da onlardan biriydi.

“Bud Light,” dedi Adam.

Anita, barın altına uzanıp bir şişe aldı. Yavaşça yukarı kaldırıp Adam’ın önüne koydu:

“Neşelen,” dedi. “Neredeyse Noel geldi.”

Kahretsin, bu ruh hâli o kadar yerleşmişti ki üzerine, farkında bile olmadan yüzünde de o ifade vardı.

“Deniyorum,” dedi Anita’ya dürüstçe. “O yüzden buraya geldim. Dışarı çıkıp insanların arasında olmak bana iyi gelir diye düşündüm.” Sonra Anita’yla buluştu bakışları. “En iyi aralık ayını yaşamıyorum da...”

“Duydum,” dedi Anita.

Adam, biraz daha dik oturdu:

“Duydun mu?”

Anita başını salladı:

“Yani, senin son zamanlarda kendin gibi davranmadığını duydum. Çocuklarının tatil süresince uzakta olmaları nedeniyle mi?”

Adam anımsamıştı. Daha önce herkesin sessiz sessiz konuştuğu şeyi anımsamıştı: Anita Garey’in bir zamanlar küçük bir oğlu olduğunu ve yirmi yıldan fazla bir zaman önce eski kocası tarafından kaçırıldığını... Ve eğer bu doğruysa, yıllarca katlandığı acıları düşündü Adam.

Sue Ann’in, o gece göl evindeyken oğullarıyla ilgili söylediği sözler —“En azından geri döneceklerini bili-

Toni Blake

yorsun”— aklında bambaşka bir şekilde yankılandı, bir çanın çınlaması gibi.

Tanrım, kendisi çok bencil ve kötüydü. Ve huysuz tavrının sadece ikizleri özlemenin de ötesine geçtiğinden emindi —boşanma ve yaşamının genel durumu yüzündendi; ayrıca Sue Ann’le olanlar yüzündendi bir de—. Ama yine de Sue Ann haklıydı. Çocukları yakında evde olacak, yaşamı normale dönecekti. Ve evet, Sue Ann’in yaşamında olmayacağı fikri, onu deli gibi isterken, Adam’ı öldürüyordu. Ama barın arkasındaki kadının yaşadıklarını ve yaşamakta olduklarını düşününce, her şeye yeni bir açıdan baktı.

“Hımm, evet,” dedi sonunda ama Anita’nın çocuğu eve hiç gelmemişken, bundan dert yanmaktan bile utandı. “Ve bir kaç şey daha. Ama hâlime şükredip kendime gelmem gerektiğini düşünüyorum.”

Anita, onu anlarcasına başını salladı:

“Ben yaşamın, yüzde doksan senin bakış açınla ilgili olduğuna inanırım. Başını dik tutup olumlu olana odaklanmalısın.”

“Haklısın,” dedi Adam, ona tahmin edemeyeceği kadar büyük bir hayranlık duyarak. “Kesinlikle haklısın.” Eğer o çocuklarını yitirecek olsaydı? Tanrım, bunu hayal bile edemiyordu. Ama ona mucize gibi gelen bir şey olmuştu az önce. Anita’nın oğlunu anımsadığı anda, kendi ruh hâinden kurtulmuştu. Şu son düşle başlamıştı her şey kesinlikle. Ama bunun ötesine geçmişti. Çocukları yakında evde olacaklardı. Ve o zamana kadar ikisi de sağlıklı, güvende, mutlu ve güvendiği insanlarla birlikte olacaklardı. Herkesin bu şansı yoktu. Anita’nın yoktu. Birçok açıdan ne kadar şanslı olduğunu hissedince, omuzlarından büyük bir yük kalkmış gibi oldu.

Anita kollarını büyük göğüslerinin önünde birleştirdi:

“Bu çok kolaydı. Genellikle birilerinin dertlerini unutturmam daha uzun sürer.”

“Pekâlâ,” dedi Adam, birden kendi gibi hissetmeye başlayarak —Sue Ann’leyken olduğu gibi, insanların tanıdığı ve bildiği Adam gibi—... “Sanırım ben tam sınırdaydım. Ve o son adımı atmam gerekiyordu.”

Barın ön kapısı yeniden açıldığında Adamı, Mike’la Logan’ın içeri girdiklerini gördü. Mike, soğuk havadan içeri girip ceketinin fermuarını açarken, ikisi de Adam’la göz göze geldiler. Ve sadece ellerini sallayıp onun uzağında, ilerideki bar sandalyelerine oturdular.

Adam, sinirlenmeye başladı ama sonra anımsadı.

“Hâlâ bir sorunum daha var gerçi,” dedi, dikkatini yeniden Anita’ya çevirerek. “İnsanlara çok kötü davranıyorum. Yani baksana, arkadaşlarım buraya geliyor ve benimle konuşmak bile istemiyorlar.”

Anita yeniden omuzlarını silkti:

“O zaman bunu gider...”

“Nasıl?”

Anita, başını laubali bir şekilde eğip:

“Erkekler çok kolaydır tatlım... Birer bira yolla onlara. Erkekler, o şekilde özür dileyip kendilerini bağışlatırlar,” dedi.

“Ne? Tamam... Dostlarıma iki Bud Light.”

Birkaç dakika sonra Anita biraları götürdü ve Mike’la Logan, biralarını Adam’a doğru kaldırdılar. Karşılığında Adam da yarısı boşalmış şişesini kaldırdı ve barın diğer ucundaki arkadaşlarına katıldı.

“Bira için teşekkürler dostum,” dedi Logan.

“Bunu bir barış önerisi olarak düşünün,” diye yanıtladı Adam.

Mike, ona doğru bir bakış attı:

“Bu, yeniden normale döndün mü demek oluyor?”

Adam. omuzlarını silkti:

“Öyle olmaya çalışıyorum.”

Mike. gözlerini kısarak ona doğru bakıp sordu:

“Peki, son zamanlarda sorunun neydi?”

Adam. birkaç farklı yanıt verebilirdi. Ama nedense, en son sorununu söylemeye karar verdi:

“Kadın konuları...”

Arkadaşlarının ikisi de kalakaldılar. Biriyle görüştüğü-nü bilmedikleri için, belli ki şaşırmışlardı. Logan:

“Hangi kadın?” diye sordu.

“Söylesem inanmazsınız.”

“Dene,” dedi Mike.

Adam birden, paylaşmak için yanlış sorunu seçtiğine karar verdi. Çünkü evet, Sue Ann’le olan ilişkisini söylemesinde bir sakınca yoktu ama bu, Sue Ann’e komik gelebilirdi, bu çocuklara hiçbir şey söylemeyeceklerine ilişkin güvenmesine karşın. Ve o, duygusal zorlukları hep kendine saklamıştı şimdiye dek. Bu ona özel geliyordu. O yüzden sonunda:

“Neyse, hadi başka şeylerden konuşalım. Noel’e hazır mısınız beyler?” dedi.

Ertesi gün, peyzaj alanının Noel’den önce açık olduğu son gündü. Bir sonraki gün Noel arifesi olduğu için, Adam erken kapatmayı planladı. Müşterilerin az olmasının yanı sıra —sadece şömine rafı için, bir son dakika çelengine ya da ağacına ihtiyacı olan tek tük müşteriler kalmıştı— Chuck’ın da kendine ayırabileceği bir yarım günü olmasının iyi olacağını düşündü. Kendisinin tersine, Chuck’ın Noel’de vakit geçireceği büyük bir ailesi vardı. Ağabeyi de ordudan izinli olarak birkaç gün önce kasabaya gelmişti. Ama Adam artık kendi tatiliyle ilgili o kadar

huzursuz değildi. Chuck'ın kendi Noel'inin tadını çıkarmak oluşuna seviniyordu, Chuck bunu hak ediyordu.

O nedenle Chuck, öğlen üzeri park yerini süpürdükten sonra ofise gelip:

“Öğle yemeğimi şimdi alabilir miyim?” diye sorduğunda, Adam:

“Günüñ kalan yarısında da evine gidebilirsin aslında,” dedi.

Chuck'ın göz kapakları kapandı:

“Gerçekten mi?”

“Gerçekten. Gidip ağabeyinle geçir öğleden sonranı.”

“Tamam, teşekkür ederim,” dedi Chuck. Yüzü soğuktan kızarmıştı.

Adam, oturduğu masanın çekmecesine uzandı ve bir zarf çıkarıp Chuck'a uzattı.

“Bu ne?” diye sordu Chuck, zarfı Adam'ın elinden alırken temkinli ve ikircikli bir şekilde.

Adam hafifçe başını salladı:

“Önemli bir şey değil. Sadece ufak bir Noel ikramiyesi diyebiliriz.” Daha önce hiç Noel ikramiyesi vermemişti. Çünkü işler kış aylarında azalırdı, tutumlu olmak gerekirdi. Bu yıl da işler az olacaktı ama çalışanlarına onları takdir ettiğini göstermesi gerekiyordu. Özellikle de bu son aydan sonra...

Adam, zarfı hemen açmasını beklemiyordu ama Chuck zarfı açtı ve Crestview'deki büyük marketten yüz dolarlık armağan kartını çıkardı. Ağzı açık kalmıştı:

“Vay canına, Adam! Bu... Çok bonkörce.”

Belki öyle sayılabilirdi. Ama Adam, Chuck'ın hâlâ ailesiyle kaldığını ve ailesinin son yıllarda maddi sıkıntı yaşadığını biliyordu. Adam da Chuck'ın annesinin onlar için güzel bir Noel yemeği hazırlayabilmesini istemişti. O nedenle sadece:

“Sen iyi bir çalışansın. Her zaman vaktinde gelirsin. Hiçbir zaman yakınmazsın. O nedenle sana minnetimi göstermek istedim,” dedi.

Chuck’ın ağzı hâlâ şaşkınlıktan açıktı. Adam ona uzun zamandan beri olmadığı kadar kibar davrandığı için de şaşkındı:

“Yani şey, teşekkürler.”

O sırada, Tyler Fleet ofise girdi. Bugün izin günüydü ama Adam bu sabah onu arayıp ofise uğramasını söylemişti.

“Selam,” dedi Tyler, eliyle selam vererek.

“Selam... Bu kadar çabuk geldiğin için teşekkürler,” dedi Adam ve bir tane daha zarf çıkarmak için aynı çekmeceye soktu elini. “Noel ikramiyesi,” dedi zarfı Tyler’a uzatarak.

“Gerçekten mi? Vay canına, çok havalı!” dedi Tyler, zarfı açarken. Zarfın içinde, Xavier Üniversitesi’nin yakında gerçekleşecek olan basketbol maçına iki bilet vardı.

Okul birkaç saat uzaklıktaydı ama Adam, onun bu takımın taraftarı olduğunu ve sürekli NCAA turnuvalarını izlediğini biliyordu. Ayrıca onun, daha önce bu takımın hiçbir maçını izlemediğini de biliyordu.

“Aman Tanrım!” dedi Tyler, biletleri görünce. “Bu inanılmaz!”

“Son zamanlarda, patron olarak pek de kolay biri olmadığımı farkındayım. Aslında, kendi kişisel sorunlarımı size yansıttım çocuklar. Ve bir sürü başka insana daha... Bu, çok berbat bir duygu. O nedenle, umarım bu kendimi bağışlatmama ve sizin gibi iyi çalışanlarım olduğu için hoşnut olduğumu göstermeme yardım eder.”

“Şey... Elbette,” dedi Tyler. Hâlâ biletler için çok heyecanlıydı.

Chuck da:

“Herkesin başına gelebilir ahbap,” dedi ve armağan kartını kaldırdı. “Bu, annemi gerçekten çok sevindirecek. Benle ağabeyim, ona sürpriz yapmak için gidip büyük bir hindi alacağız.”

Birkaç dakika sonra Chuck’la Tyler ofisten ayrılınca, Adam ayağa kalktı. n kapıyı kilitleyip asılı olan “Açık” levhasını “Kapalı”ya çevirdi. İte, yeniden sessizlik kmt. Yeniden yalnızdı. Dıarıdaki kapalı hava —kahretsin yine kar yağacak gibi görünüyordu— ofisi lo bir şekilde aydınlatıyordu.

Ama tuhaf bir şekilde, son zamanlarda hissettiği o yalnızlık duygusunu hissetmiyordu. Bu komikti. Birileri için bir şeyler yapmak ve arasını düzeltmek, Adam’ın ruhunu iyi yönde değitirmiti. Belli ki sadece kendisine odaklanmaktansa başkalarıyla ilgilenmek ona iyi gelmişti. Bunu eskiden beri bildiğine emindi ama bir anımsatıcıya ihtiyaç duymuştu galiba.

Telefonu kotunun cebinde çalınca, ona uzanıp hızla baktı ve ekranda çocukların, büyükanne ve babalarının kaldığı Colorado’daki evin numarasını gördü. Ve telefonu yanıtladığında, telefonun diğer ucunda Sheila’nın babasını duydı.

“Planlarda bir değişiklik yaptığımızı haber vermek istedim,” dedi eski kayınbabası.

“Ah? Ne gibi?”

“Eve biraz erken dönüyoruz... Yarın sanırım.”

Yarın mı? Yarın Noel arifesiydi.

“Gerçekten mi?” dedi, sesi çok heyecanlı çıkmasının diye uğraarak. En azından, şimdiden öyle çıkmasa iyi olurdu.

“Evet, ocuklar seni ve annelerini çok zlediler. Sanırım Noel’i evlerinde geçirmek istiyorlar. Bu tatili planlar-

ken, sanırım bunu da hesaba katmalıydık ama yedi yaşında neler hissedileceğini unutmak kolay oluyor.”

“Pekâlâ, çok şaşırdım,” dedi Adam. Çocukların kendisini gezilerini kısa kesecek kadar çok özlemesi, içini acıtmıştı. “Sizin başınızı biraz ağrıtacağı için üzgünüm ama ne yalan söyleyeyim, Noel’de yanımda olacakları için çok sevindim.”

“Bunun için seni suçlayamam,” dedi yaşlı adam.

Adam, bir dakika sonra telefonu kapatıp sandalyede arkasına yaslandı. Yüzüne koca bir gülümseme yayıldı. Oğulları Noel’de eve geliyorlardı. Yaşamındaki insanlarla arasını düzelttiği için Tanrı onu ödüllendiriyor gibiydi. Ama bu belki de sadece taşların yerine oturduğu, işlerin yoluna girip olması gerektiği gibi gittiği anlamına geliyordu.

Elbette yaşamında hâlâ yoluna girmeyen bir kısım vardı. Belki de Sue Ann’i düş kırıklığına uğrattığı için, ondan uzak durmayı sürdürmesi gerekiyordu. Ama diğer yandan, onunla da arasını düzeltmek istiyordu.

Adam, bir koltuğunun altında Jacob diğerinde Joey, kanepeye rahat rahat oturuyordu. Çocukların ikisi de onun anne ve babasının Noel için diğer birçok armağanın yanı sıra onlara aldığı yeni Bengal takımının futbol temalı pijamalarını giymişlerdi. Her yıl olduğu gibi, Noel arifesini Adam’la ve Noel gününü de Sheila’yla geçireceklerdi. Üçü, büyük bir kutlama yemeği ve armağanlar için Adam’ın ailesinin evine gitmişlerdi. Ablasının küçük ailesi de gelmişti; daha sonra eve döndüler. Ve Adam’ın Noel Baba’nın erkenden getirdiğini söylediği armağanları açmak için ağacın çevresine oturdular. Aslında, çocukların Noel sabahına dek onunla kalması gerekiyordu ama

uzun süreden beri uzakta oldukları için, Sheila'nın da onları özlemiş olduğunu düşünüp gecenin ilerleyen saatlerinde çocukları ona götürmeyi önerdi. Sheila'ya gittiklerinde, çocuklar çoktan pijamalarını giymiş olacaktı.

Armağanlardan sonra, şöminede *marshmallow* kızarttılar. Onları bisküvilerin arasına koyup *s'more* yaptılar. Adam, çocukların kaçırdığı Blue Vadisi gezisini anımsatan bir şeyler olsun diye yapmıştı bunu. Ve şimdi tüm gözler, DVD oynatıcıdaki son birkaç yıldır gelenek hâline gelen "Rudolph the Red-Nosed Reindeer"a kilitlenmişti. Şu anda geyik oyunları vardı ekranda ve elbette Adam kendini ne denli rahat ve mutlu hissetse de bu, ona Sue Ann'le oynadıkları çok farklı tarzdaki geyik oyunlarını anımsattı.

Onu düşünmeyi bırakmalısın. O nedenle Adam çocuklara biraz daha sıkı sarılıp Sue Ann'i aklından çıkarmaya çalıştı.

Ama birazdan, Rudolph Clarice ile buluşuyordu ve Adam'ın karnı komik bir şekilde kasılıyordu, sonradan fark etti. *Ah Tanrım. O benim Clarice'im. Sue Ann, benim Clarice'im.*

Ama Sue Ann onun Clarice'i olamazdı. Çünkü Clarice Rudolph'a güveniyor, ondan hiç kuşku etmiyordu. Ama bu, Adam'la Sue Ann için geçerli değildi.

Ulu Tanrım! Derin bir soluk al dostum. Çocuklarının animasyon filmine bu kadar bağlanmayı kes. Çocuklarından söz etmişken, onlara odaklan. Evet, iki ufaklık sonunda kollarının arasındaki yerlerini aldılar.

Ve Adam da öyle yaptı. Clarice yeniden ekranda görünene dek, sonra üzülse de tüm çabaları boşa gitti. Son bir ayda yaşananları düşündü. Sue Ann'in içinde olduğu tüm güzel anları... Onunla birlikte olmak, Adam'ın haysuz tavırlarını yok eden tek şeydi. Birkaç gün önce aklı

başına gelene kadar ve aralarındaki sorunlara karşın son haftalarda çıldırmamış olmasını Sue Ann'e bağlamaktan vazgeçemiyordu. Ve dün fark ettiği gibi, ona yaptıklarını bağışlatmanın bir yolunu bulmalıydı. Ama henüz bir yol bulamamıştı. Onun için bir armağan kartı ya da biradan fazlasını düşünmesi gerekiyordu.

Bir ara, Jacob'ın tuvalete gitmesi için Rudolph'u durdurmaları gerekti. Sonra da Noel Baba'nın getirdiği armağanlardan ve yarın sabah annelerinin evine koca adamın ne getirmesini umduklarından söz ettiler.

Konuşmaları bitmeden, Adam'ın aklına, Sophie'nin Noel Baba'dan istediği şeyin gerçekleşemeyeceği geldi. Kendisi burada çocukları eve geldiği için harika zaman geçirirken, Sue Ann'in Noel arifesinin, ertesi sabah olacakları düşündükçe daha az mutlu geçtiğini düşündü.

Rudolph'un devamını izlerken karnı kasıldı. Bu konuda sorumluluk duyduğu için değil... Sophie'nin bu yıl bir daha düş kırıklığı yaşayacağını düşünmekten hoşlanmadığı için.

"Baba, sence Noel Baba'nın geyikleri Noel sabahı ne yapar?" diye sordu Joey, Rudolph'un takımı Misfit Toys Adası'na yumuşak bir iniş yaparken.

"Uyurlar," dedi Adam ve hep birlikte güldüler.

Ama filmin son dakikalarını izlerken, Adam bu soruyu ve uydurabileceği diğer yanıtları biraz daha dikkatli bir şekilde düşünmeye başladı. Ve aklında bir fikir şekillenmeye başladı. Belki işe yaramazdı. Belki de Sophie'nin kendisi için bir geyik dilemesi kadar olanaksızdı. Ama... Belki de öyle değildi.

Kafasına koyar ve tanıdıkları araya sokarsa, belki de Sue Ann'le Sophie'ye hiç unutamayacakları bir Noel sabahı yaşatabilirdi.

*"... Çünkü ara sıra çocuklaşmak iyidir ve
çocuklaşmak için
Noel'den daha uygun bir zaman da yoktur."*

Charles Dickens, Bir Noel Şarkısı

Bölüm 19

Birilerinden yardım istenmesi gereken bir hafta gibiydi bu hafta.

Bir saat sonra çocukları Sheila'nın Crestview'deki evine teslim ettikten sonra, Adam kamyonetine atlayıp klimayı açtı. Cep telefonunu çıkarıp bir numara aradı. Aramak için saatin geç olduğunu biliyordu. Noel zamanı bile olsa... Ama neyse ki Charlie Hopper, Adam onu neden rahatsız ettiğini anlattığında, ona hak verecek kadar rahat bir adamdı.

"Merhaba?"

"Charlie, ben Adam Becker." Charlie, her yıl ona ağaç sağlayan, Destiny'nin bir saat batısındaki Noel ağacı çiftliğinin sahibiydi. Ve çiftliğinde yetiştirdiği tek şey ağaç da değildi.

"Bu güzel Noel arifesinde senin için ne yapabilirim Adam?" diye sordu Charlie. Sesi rahatsız olmuş gibi gelmiyordu. Adam, bu nedenle ona minnet duydu. Çünkü şu anda huysuzlanması gereken biri varsa, o da Charlie'ydi. Adam, derin bir soluk aldı. İşte şimdi şansını deneyecekti:

Toni Blake

“Charlie, senden büyük bir iyilik isteyeceğim. Bana yardımcı olabileceğini umuyorum.”

Noel sabahı gün ağarırken, Sue Ann oturma odasında pijamaları, tozpembe rengi havlu sabahlığı ve kalın tüylü çoraplarıyla oturmuş, Noel ağacına bakıyordu. Annesinin evindeki büyük aile yemeğinden sonra, Noel Baba için Sophie'yle birlikte kurabiyelerle sütü yerine yerleştirmişlerdi. Sonra Sophie'yi yatırıp “The Night Before Christmas”ı okumuş ve 2.00'ye kadar oturup içinde pelüş ge-yiğin de olduğu Sophie'nin armağanlarını yerleştirmişti. Kızının isteğine karşı tek verebileceği buydu.

Kahretsin, inadımdan vazgeçip o kedi yavrusunu Amy'den almalıydım. Harika bir armağan olurdu. Hem, Adam'ın da dediği gibi Sophie'ye, odada canlı bir geyik olmadığını unutturmaya yetebilirdi. Ama bunun için çok geçti. Şimdi tek yapması gereken, olacakların üstesinden gelmeye çalışmaktı.

Tanrım, bu yanılttı, çok yanılttı! Noel, çocuklar için büyülü bir dönem olmalıydı. Sue Ann küçükken hep öyle olmuştu. Ailelerin bir arada olduğu, dileklerin gerçek olduğu ve mucizelerin yaşandığı zamanlar olmalıydı. *Tamam Soph, sana mutlu bir Noel verebilmem için bir mucizeye ihtiyacım var ve ne yazık ki elimden bir şey gelmiyor.*

Bazı yıllar, Noel sabahı Jeff'le Sue Ann, Noel Baba'nın getirdiği armağanlara bakmak için aşağı koştururken, Sophie'nin yüzündeki neşe ve heyecanı görmek için sabırsızlanarak odasına gidip onu uyandırırıldardı. Bu yılsa Sue Ann, Sophie'nin o merdivenlerden inmesinden neredeyse korkuyordu. Noel Baba'nın onu neden düş kırıklığına uğrattığını, Sophie'ye nasıl anlatacağıyla ilgili bir

fikri yoktu. Noel Baba'nın tüm geyiklerine ihtiyacı olduğu ve sadece deneyeceğini söylediği gibi şeyler dışında...

Adam, deneyeceğini söylemişti. Adam'ı düşününce, bir yalnızlık duygusunun tüm bedenine yayıldığını, içinin acıdığını hissetti. Onu özlemişti. Birlikte yaşamaya başladıkları şeyi özlemişti. Ama biliyordu ki, eğer ona bir adım daha yaklaşırdı, kuşkusuz şu an olduğundan daha çok âşık olacaktı. Bu da nasıl düzeleceğini bilmediği kadar çok incinmesine izin vermesi demek olurdu. Dünyasını altüst eden tek bir kalp kırıklığı, bir ömür ona yeterdi.

Ve duygusal huzurunu, yaşamında bir erkeğin varlığına değişmekten daha önemli işleri vardı.

Bir de harika sekse elbet...

Bunların ikisi de önemliydi ama Sophie'nin mutluluğuna, yeni işine ve kendisini tümüyle güçlü ve bağımsız hissedeceği ev alma fikrine odaklanmak, bunlardan daha önemliydi.

Dün akşam yemediği için, içinde tek kurabiye kalmış tabağa uzanıp sarı şeker kaplı bir yıldız kemirmeye başladı. Kırıntılar sabahlığına dökülüyordu. Eliyle kırıntıları temizlerken, üzerinde, o gün göl evinde giydiği kar taneli pazen pijaması ve askılı bluzunun olduğunu fark etti.

Ve kendi yatak odasında seviştikleri gece, üzerindeki kar taneli balıkçı yaka bluzu çıkarırken, Adam'ın kendisine kar meleği dediğini anımsadı.

Vay canına, sevişmek! Adam öyle söylemişti. Yaşadıkları şey, tam olarak buydu. Sue Ann'in şöminenin yanında oldukları o gece düşüncesizce söylediği gibi, yatmak değildi bu. Kızmış ve incinmişti o sırada. Gözlerini kapattı, anıları unutup baldırlarının arasında oluşan kıpırtıya engel olmaya çalıştı. *Ağlama. Adam için ağlama. Gerçekleşmeyen geyik dileği için ağlama.*

Birkaç dakika sonra gözlerini açtığında, pencerenin dışında gün artık sabahın ilk ışıklarıyla parlamaya başlamıştı. Gece boyunca daha çok kar yağmış, bahçeyi taze ve el değmemiş bir örtüyle kaplamıştı. O sırada büyük ve eski evde, yukarıdan günün ilk kıpırtılarını duydu ve o anın geldiğini anladı. Sophie uyanmıştı.

Uyanmış ve koşuyordu. Sue Ann, merdivenlerden koşarken küçük ayaklarının çıkardığı “tak, tak, tak” sesini duyuyordu. Kızını parıldayan gözlerle pembe şeker desenli pijamalarının içinde, ağızları kulaklarına varacak kadar gülümserken gördü.

“Geldi mi? Geldi mi?” diye heyecanla bağırdı Sophie.

Sue Ann’in, gülümsemeye çalışırken yüreği ağzına gelmişti neredeyse:

“Elbette geldi... Her zaman olduğu gibi.”

Sophie koşarak odaya girdi, manzaraya, ağacın çevresindeki armağanlara baktı. Şimdilik üzgün görünmüyordu. Onun yerine, istediği şeyi orada bulamayınca bahçeye bakan geniş pencereye çevirdi dikkatini. Elbette orada da geyik yoktu. Sessizlik odayı kaplarken, kızının yüzündeki ifade Sue Ann’in kalbini deldi.

Sophie’nin dikkatini dağıtmak için Noel müzikleri açmalıydı.

Ama sonra, tüm tatil dönemi boyunca kendisi ve Sophie’nin dikkatini dağıtmaya çalıştığını fark etti. Bu, bazen işe yarıyordu da. Zorlu anları atlatıp yollarına devam etmelerine yardım ediyordu. Ama müzik gibi basit bir şey, bu durumu unutturamazdı. Biraz bile olsa... Sophie bunu yaşamalıydı, hepsi bu. Acıyı hissetmeli, düş kırıklığını tatmalıydı. Tıpkı Sue Ann’in, Adam’ın küçük ihanetinin acısını yaşayıp onu gönderirken tattığı gibi.

Sophie, konuştuğunda sesi ıslık gibi çıkıyordu:

“Bunu yapacağını düşünmüştüm. Bana bir geyik getireceğini düşünmüştüm.”

Sue Ann soluk alıp güçlü durmaya, mantıklı bir anne olmaya çalıştı:

“Deneyeceğini söyledi tatlım, eminim denemiştir. Bu, herkesin başına gelebilir. Sürüden bir geyiğin ayrılmasına bir şeyler engel olmuştur, yoksa eminim yapardı.”

Sophie derin bir soluk aldı ve Sue Ann armağanları gösterirken gülümsemeye çalıştı.

“Ama Noel Baba’nın senin için bıraktığı diğer armağanlara bak. Eminim güzel şeyler vardır! Neden açıp bakmıyoruz?” Sonra neşeyle, Sophie’ye de eline uzatarak aydınlanan ağaca doğru gitti.

Dün gece parçalarını bir araya getirmek için çok uğraştığı yeni bir oyuncak bebek evini gösterdi hemen. Kendi oyuncak bebek evlerinden bazılarını Sophie’ye vermiş olsa da, bu Sophie’nin yeni ilk bebek evi olacaktı.

“Ah, şuna bak! Noel Baba, senin bebek evlerini sevdiğini biliyor olmalı. Vay canına, ne kadar sevimli, şuna bak!”

Sophie, biraz olsun parıldayan bakışlarını, minyatür mobilyalarla dolu küçük Victoria tarzı eve çevirdi:

“Evet... Kızın odasına bak.”

İçeri bakmak için eğildi. Belli ki genç odası olarak tasarlanan odanın pembe dekorundan etkilenmişti.

“Belki bir gün, senin odanı da böyle yaparız,” dedi Sue Ann. Sophie gülümsedi.

“Bu, çok güzel olurdu...”

Oyuncak bebek evini biraz daha inceledikten sonra, Sophie, armağan paketlerini tek tek açmaya başladı. Sue Ann, bunun bir başarı olduğunu düşünüp sevinerek paket-

lerin ne kadar sevimli olduğuyla ilgili saçma sapan şeyler söyledi. Belki de dikkatini dağıtmak burada işe yarardı.

Ama köşedeki pelüş geyiğe sıra geldiğinde, Sophie'nin bakışları yeniden hüznünlendi ve Sue Ann hatasını fark etti. Geyikleri hiç karıştırmamalıydı.

"Çok sevimli, değil mi?" diye sordu. "Ona sarılmalısın."

"O bir pelüş oyuncak," dedi Sophie. Sesi yedi yaşındaki bir çocuk için fazlasıyla yaşamdan bıkmış gibi geliyordu. Bunun, eksikliği doldurmak için boşuna bir çaba olduğunu bilmesine karşın, bu armağanın da bir fiyasko olduğunu duymak Sue Ann'in içini acıttı.

"Eminim Noel Baba bunu seveceğini düşünmüştür, bu gerçek bir hayvan olmasa da. Bu, senin ne istediğini anımsadığını gösteriyor, değil mi? Şuna bir baksana," dedi Sue Ann, geyiği işaret ederek. "Bence çok sevimli. Eğer onu istemezsen, benim odama gelip benimle kalabilir."

Sue Ann, son kısmı biraz alaycı bir şekilde söyledi. Bu, Sophie'nin toparlanmasını sağladı. Bir an telaşlanmış göründü. Sonra da gülüp:

"Hayır, o benim," dedi.

Sue Ann, çenesini indirip kızına baktı:

"Onu sevmediğini düşünmüştüm."

"Hayır, onu çok sevdim," diye directti Sophie. Pelüş geyiği sarılmak için kendine doğru çekti.

"Bence, bunun içinde gerçek bir geyik ruhu var," diye, aklına yeni gelen bu fikri söyledi Sue Ann.

Ama Sophie, bunu duyunca geyiğe baktı ve:

"Belki de," dedi. Ve yeniden yüzüne o üzgün ifade yerleşti. "Onu sevdim. Ama gerçek olmasını dilerdim. Gerçekten gerçek. Geçen yıl hayvanat bahçesinde gördüklerimiz gibi..."

Sue Ann yorgundu, ne yapacağını şaşırmıştı. Ama belki de bir başka dikkat dağıtıcı işe yarardı:

“Noel Baba’nın çorabına ne bıraktığına neden bakmıyoruz?”

Elbette, ayağa kalkıp şöminenin rafına doğru ilerlerken, Sue Ann daha önceki Noellerde üç tane olan çorapların, iki tane kaldıkları için ne kadar yalnız göründüklerini fark etti. Yine de Sophie’ninki şekerler ve Sue Ann’in, onun dikkatini çekmesini umarak içine doldurduğu ufak armağanlarla doluydu.

Ama Sophie şömineye doğru giderken, Sue Ann çorabın kendisinin yatağa giderken bıraktığından biraz farklı göründüğünü düşündü. O, Noel Baba şapkasından başını uzatmış ufak bir ayıcık bırakmıştı ama ayıcık ortada görünmüyordu. Bu da neydi böyle? Onun yerine, kırmızı kadife çorabın içinde, içinde tahıl benzeri şeylerin olduğu plastik bir poşet ve üzerinde de yeşil bir etiket vardı.

“Hımm,” dedi Sue Ann, gerçekten merak ederek. “Bu ne böyle?”

Sonra Sophie poşeti açarken Sue Ann, dışındaki el yazısıyla yazılmış etiketi gördü: *Geyik Maması*. Gergin bir şekilde yutkundu. Bundan ne anlaması gerektiğinden emin değildi. Bu da nereden gelmişti? Ve neden gelmişti?

O sırada Sophie, poşete asılı katlanmış büyük yeşil etiketi açıp soluk soluğa Sue Ann’e:

“Anne, bak! Okumama yardım et!” dedi.

Sue Ann, poşeti Sophie’nin elinden alıp her sözcüğüyle biraz daha şaşıracak etiketin içindekileri okudu:

“Sophie’ye... Dancer’dan. Seni arka bahçede bekliyorum. Seni çok kısa bir süreliğine ziyaret edebildim ama sana mutlu Noeller dilemek istedim.”

Sue Ann’le Sophie, kafaları karışmış bir şekilde bakış-

tılar. Sue Ann, mantık yürütmeye çalıştı. *Tamam, gerçekte bir Noel Baba olmadığını ve bir geyiğin not yazamayacağını biliyorum. O nedenle, arka bahçemde gerçekten bir geyik olamaz. Değil mi?*

Ama Sophie çoktan elindeki geyik mamasını kapmış, arka kapıya koşmuştu. Sue Ann'in de onu izlemekten başka şansı yoktu. Mutfağa doğru gittiler. Sue Ann, kızının çoraplarıyla kapıdan neredeyse uçarak çıktığını gördü. Kapı kapanmadan arkasından koşup yeni yağan karın kapladığı verandaya çoraplarıyla adım attı. Tam o sırada Sophie'ye kar botlarını giymesi gerektiğini söyleyecekti ki, gördüğü şey onu susturdu.

Bir geyik...

Gerçek, canlı, capcanlı bir geyik arka bahçesinde duruyordu.

Bu nasıl olabilirdi? İki de ıslanan ve donan ayaklarını unutup ağızları açık, orada kaldılar.

Belli ki Noel'de gerçekten mucizeler oluyordu. Sophie'nin olanaksız olan Noel dileği, bir şekilde gerçek olmuştu! O anda geyik bir adım atıp merhaba dese bile, Sue Ann şaşırılmazdı.

Hayvan, depo olarak kullanılan kulübenin yanında, çok uysal duruyordu. Sue Ann o sırada onun, kulübenin yanındaki çalılıklara uzanan kısa bir iple sıkıca bağlı olduğunu fark etti. Pekâlâ, güzel. Geyik buraya kendi iradesiyle gelmemiş, Noel Baba da onu arkasında bırakmamıştı. Sue Ann aklını yitirmiyordu.

"Anne! Bunu Noel Baba yaptı! Noel Baba bana bir geyik getirdi!"

"Öyle görünüyor," diye mırıldandı Sue Ann. Hâlâ korku içindeydi.

Sonra, aynı çalılıarın içine sinmiş olan Adam'ı gördü.

Ah Tanrım, bunu yapan oydu. Sophie'nin Noel'ini kurtaran, mucizeyi gerçekleştiren oydu!

İnce dalların arasından bakışları buluştuğunda, Sue Ann'in boğazına doğru bir düğüm yükseldi. Bu zamana dek kendisi ya da Sophie için birilerinin bu kadar özel bir şey yapıp yapmadığından emin değildi.

Dakikalar uzun, altın dakikalara dönüşürken, Sue Ann'in gözlerinde yaşlar birikti. Çünkü bu, küçük bir şey değildi. Daha çok inanılmaz bir şeydi. Adam'ın bunu nasıl yaptığını bilmiyordu ama bildiği, bunu yapmak zorunda değildi. Adam bunu, iyi bir insan olduğu için yapmıştı. Kasabada herkesin bildiği o iyi adamdı Adam. Öylece birbirlerine bakmayı sürdürdüler. Sue Ann yüreğinin kasıldığını, ezildiğini, özlediğini ve istediğini hissetti.

Sophie, Adam'ı görmedi. Karlı bahçede, on beş yirmi metre ilerideki tüylü ren geyiğiyle ilgileniyordu. Verandanın ucuna gidecek kadar şoku atlatınca Sue Ann, Sophie'nin küçük omuzlarından tutup onu geri çekti:

"Bekle."

Sonra içeriden, arka kapının yanındaki küçük kilimin üzerine bırakılmış küçük kar botlarını getirdi.

Sophie ıslanmış olan çoraplarının üzerine telaşla botlarını giymeye çalışırken, Sue Ann içerideki askıdan kızının eski oyun montuyla, kendine de bir spor ayakkabı aldı.

Sophie geyiğe yaklaşmaya başladığında Adam, Sue Ann'e hafifçe başını sallayıp tehlikesiz olduğunu işaret etti. Geyik, yanına gittiklerinde bile hareket etmedi. Sue Ann, hayvanın nazik bakışlarıyla kızının hayranlık dolu bakışlarının bir süre kilitlendiğine yemin edebilirdi.

"Dikkatli ol," diye seslendi Sue Ann. Sophie geyiğin boynunu okşamak için uzanınca.

Ama çok güzel bir manzaraydı ve gerçektir. Sue Ann'in korkmasına gerek yoktu. Şu an harikaydı.

"Poşetin üzerindeki kurdeleyi çöz," dedi Sue Ann, geyiğin Sophie'nin elindeki tahıla baktığını görünce. "Sonra da eline biraz alıp uzat. Hayvanat bahçesinde onları beslediğimiz gibi, anımsadın mı?"

Sophie arkasına bakıp başıyla onayladı. Sue Ann hızla koşup içeriden bir fotoğraf makinesi getirdi.

Sophie'nin, Dancer'ı beslemekten ve onu okşamaktan ne kadar keyif aldığı belliydi. Geyiğin kulağına, Sue Ann'in duyamadığı ama yine de yürek parçalayıcı bulduğu bir şeyler fısıldayarak onu besleyip okşamayı sürdürdü. Ve geyik maması tümüyle bittiğinde Sophie, veranda da duran Sue Ann'e baktı ve koca bir gülümsemeyle:

"Bu, yaşadığım en güzel Noel!" diye çılgılık attı.

Sue Ann hâlâ ağılamamaya çalışıyordu. Boğazındaki düğümle yutkunmaya çalıştı. Ah Tanrım! Adam, olanaksızı başarmıştı. Bugünü, Sophie'nin en berbat Noel'i olacakken, en iyi Noel'e dönüştürmüştü.

Biri Noel mucizeleri mi demişti? Bu geyik ziyareti — Noel Baba'dan geldiğini düşündüğü — babasıyla normal bir Noel geçirememenin tüm üzüntüsünü silip atmış gibi görünüyordu.

Sue Ann, birkaç dakika daha izleyip Sophie'nin yeni arkadaşıyla fotoğraflarını çekti. Sonunda kendisi kemiklerine dek üşüyüp Sophie'yle Adam'ın da öyle olduğunu düşününce seslendi:

"Hoşça kal deyip içeri gelmelisin tatlım. Notta sadece birkaç dakika kalabileceği yazıyordu, unutma. Sanırım, onun için gitme vakti geldi."

Sophie, bu anımsatmayı duyduğuna üzölmüş gibiydi. Soğüğün farkında bile değildi. Ama yine de:

“Tamam,” deyip arkasını döndü. “Dancer,” bu kez ona gerçekten sarılmıştı. Sue Ann, bu dokunaklı manzara karşısında dudağını ısırdı. Sonra bakışlarını, hâlâ çalılıkta saklanan Adam’a çevirdi. Gözleri buluştuğunda, Adam’ın gözlerindeki bakış... Ah Tanrım, neredeyse Sue Ann’i ağlatacaktı.

Adam hâlâ onu istiyor ve önemsiyordu. Ve içi de acıyordu. Sue Ann tüm bunları, onun yakışıklı ve şu anda tıraşsız yüzündeki ifadeden anlayabiliyor, iliklerine değin hissediyordu. O ifade yüzündeydi, saklaması olanaksızdı. Tuhaf ama Sue Ann daha önce hiç bu açıdan bakmamıştı... Kendi korkularını, sinirini, duygularını düşünmüş ama Adam’ın kileri pek düşünmemişti.

Ama bu hiçbir şeyi değiştirmmez. Seni daha güvende kılmaz. Kendini korumalısın.

“Hoşça kal Dancer,” dediğini duydu Sophie’nin. Dikkatini yeniden arka bahçede duran kızına ve geyiğe çevirdi. Kendi hayal gücünün bir oyunu gibiydi bu.

“Beni görmeye geldiğin için teşekkür ederim. Bu, başıma gelen en güzel şey. Seni sonsuza dek seveceğim!”

Geyik, yanıt verirmiş gibi burnunu çekti. Sonra Sophie, onu son kez okşamak için burnunun üzerine uzandı:

“Hoşça kal,” diye fısıldadı yeniden ve verandaya doğru yavaşça yürüdü. Omzunun üzerinden arkasına bakarken, hâlâ bakışları birbirine kilitlenmiş gibiydi.

Sophie merdivenleri çıkınca Sue Ann, ona sarılmak için eğildi. Ve kulağına fısıldadı:

“Gördün mü? Noel Baba bu işin üstesinden geldi. Seni düş kırıklığına uğratmadı.”

Sophie, geri çekilip gülümseyerek başını salladı. Bu kez gözlerinde yaşlar vardı.

Sue Ann, kızını bir kez daha sıkıca sardı ve sonra:

“İçeri girip ısın. Bir dakika sonra geliyorum,” dedi.

Sophie güvenli bir şekilde eve girdikten sonra, bir cesaretle karlı merdivenlerden inip çalılıkların arasından çıkan Adam’a doğru ilerledi. Adam’ın yanakları soğuktan kızarmıştı. Montunun içinde o kadar sevimli duruyordu ki, Sue Ann ona sarılmamak için kendini zor tuttu. Bu isteğe direndi ve onun yerine:

“Teşekkür ederim. Çok çok teşekkür ederim. Bunun, Sophie için ne demek olduğunu bilemezsin,” dedi.

Adam, başını hafifçe eğip:

“Aslında, sanırım ne demek olduğunu biliyorum. O nedenle yaptım bunu. Sizin kötü bir Noel geçirmeniz fikrine dayanamadım,” dedi.

Sue Ann, dudağını ısırdı. İfade edebileceğinden daha çok etkilenmişti bundan. Sonra da apaçık ortada olan soruyu sordu:

“Ama... Bunu nasıl yaptın? Nasıl oldu da bir geyikle çıkageldin?” Birkaç metre ileride duran hayvana hâlâ şaşkınlıkla bakıyordu.

Adam, ona şakacı bir bakış attı:

“Hadi ama... Geyik bağlantılarım olduğunu biliyorsun.”

Sonra da, onlar yatağa gittikten sonra Sophie’nin çorabına geyik mamasını koyması ve geç saatte gizlice eve girmesi için Sue Ann’in annesiyle anlaştığını, ağaç satış yerine ağaç sağlayan adamın çiftliğinde birkaç da geyik yetiştirdiğini anlattı.

“Gerçi bunu, dün geceye kadar tümüyle unutmuştum.” Sonra da geyiğe bakarak sürdürdü. “Sen ve ben, artık çok daha yakınız, değil mi?” Sue Ann anlamaz gözlerle bakınca, “Gerçek şu ki, tüm geceyi bu ahbapla geçirdim,” dedi.

“Ne?” Sue Ann şaşırmış bir şekilde başını eğdi.

Adam omuzlarını silkti:

“Bir geyiği kamyonete yüklemek, biraz zaman alıyor. Bir geyiği sessizce tek başıma kamyonetten indirmek, daha da uzun sürüyor. Tanrıya şükür, bu ahbab çok nazik. Ve birkaç saattir buradayız.”

Sue Ann geri çekildi. Gözleri iyice açıldı:

“Biraz saattir mi?”

“Sophie’nin ne kadar erken kalkacağından emin olmadım. E, bu Noel sabahı. Benim çocuklar, bazen gecenin bir yarısında bile kalkarlar. Hazır olamama riskine girmek istemedim.”

Sue Ann, tüm bu olanları dinlerken, onun karşısında küçük dilini yutmuş gibi duruyordu:

“Bitkin olmalısın. Ve donuyorsundur.”

Adam, bir kez daha omuzlarını silkti:

“Gün boyunca uyuyabilirim.”

Ah Tanrım, ne kadar üzücü.

“Noel günü m?”

Adam, Sue Ann’in düşüncelerini okumuş olmalıydı:

“Hey, endişelenme. Ben Noel’imi çoktan yaşadım. Çocuklar eve erken, dn döndüler. Onlarla annemlere yemeğe gittik ve tüm akşamı da birlikte geçirdik.”

Sue Ann, mutlu bir şekilde soluk verdi. Adam için de Sophie için olduğu kadar heyecanlanmıştı şu anda:

“Gerçekten mi?”

“Evet.” Adam’ın yakışıklı yüzüne koca bir gülümseme yayıldı. “O iki ufaklığı görmek, acaba hiç bu kadar güzel olmuş muydu?”

“Tahmin edebiliyorum,” dedi Sue Ann gülümseyerek. “Senin için çok sevindim. Noel’de burada olmaları çok güzel.”

“Evet, en azından Noel’le ilgili işler yoluna girdi. Ve huysuz tavırlarımı da artık geride bırakıyorum.”

Sonra Sue Ann, Adam’ın kendisine baktığını fark etti. Bir dakika öncekinden farklı bakıyordu. Az önceki, iki ebeveyn arasındaki keyifli bir sohbetti. Ama birden, birkaç dakika önce gözleri buluştuğundaki bakışlar geri gelmişti Adam’ın gözlerine. Sue Ann’i ne kadar özlediğini anlatan bir ifadeydi bu.

Bu, Sue Ann’in soluğunu kesti. Öyle ki, daha fazla uzatmak istemedi. Biraz yumuşak bir şekilde:

“Pekâlâ, güzel.” dedi.

Adam’ın bu istekli bakışları vücuduna yayılırken, Sue Ann bir an, onun kendisini öpeceğini düşündü, arka bahçede pembe sabahlığına sarınmış hâldeyken. Ve şu anda buna karşı koyup koyamayacağını merak etti. Sonuçta, kızının Noel dileğini gerçekleştirmişti. Ve çok da yakışıklı görünüyordu.

Ama Adam, birden ciddileşti ve daha dik durarak:

“Bu ahbabı kamyonete geri yüklemem iyi olur,” dedi.

“Evet, doğru, elbette,” diye mırıldandı Sue Ann.

“Bir süre Sophie’yi pencereden uzak tutarsın, değil mi?”

“Sorun yok. Jeff gelip onu almadan önce, Noel krepleri yapacağız. O nedenle, sizin gittiğinize emin olana dek onu mutfakta tutarım.”

“Bu güzel,” dedi Adam. Sonra da Sue Ann’in çalılık-taki kalın bir dala bağlı olduğunu yeni fark ettiği geyiğin boynundaki ipe doğru elini uzattı.

“Adam,” dedi Sue Ann, uzanıp montunun üzerinden Adam’a dokunma isteğine engel olmaya çalışarak. “Tekrar teşekkür ederim. Bu çok...”

Adam gülümsedi:

“Sadece güzel olduğunu söyleme.”

Adam’ın konuşması onu seks sonrası konuşmalarına götürürken, ağzından çıkan kahkahaya engel olamadı:

“Bu, olağanüstüydü,” dedi ona takılarak. “İnanılmazdı. Harikaydı.”

“Yer yedinden oynadı,” diye yardımcı oldu Adam ona.

“Ve havai fişekleri gördüm,” dedi Sue Ann gülümseyerek.

Ama sonra şaka birden kayboldu ve yerini, içlerini kemiren bir arzuya bıraktı yeniden. Bu kez konuyu değiştirip Adam’ın Sophie’ye yaptıklarına getiren, *Sue Ann* oldu:

“Bu... Sophie’ye yapılabilecek en özel şeydi. Bunu asla unutmayacak. Ben de öyle.”

Yine de Sue Ann, Adam’ın gözlerinin sıcaklığı karşısında eriyordu:

“Bunu yaptığım için mutluyum Sue Ann. Ve... Bunun seni mutlu ettiğine de sevindim.”

Yine biraz uzun bir süre orada kalakaldılar. Sonra Adam:

“Pekâlâ, şu geyiği eve götürsem iyi olacak. Sen de ayakların donmadan içeri girsene iyi edersin,” dedi.

Sonra da Sue Ann’in ayağındaki bez tenis ayakkabılarını işaret etti.

“Evet,” dedi Sue Ann. “Çok üşüdüler. Eminim sen de üşümüştündür. Tekrar teşekkürler.”

Adam sadece başını salladı. Ve Sue Ann gitmek için döndü. Yüreği çok hızlı atıyordu, son zamanlarda Adam’la birlikteyken hep olduğu gibi.

Sue Ann verandaya ulaşınca, arkasına dönmesi için kendisine izin verdi. O sırada Adam’ın hâlâ kendisini izlediğini fark etti. İçeri girmeden önce eliyle selam verdi

ve kapıyı kapatıp sırtını kapıya yasladı. *Ah Tanrım! Çok tatlı. Çok ateşli. Ve kahretsin, hâlâ çok seksi.*

Ama şu an Noel. Noel'e geri dön. Sophie... Armağanlar... Krepler...

Kızını oturma odasında tek koluyla pelüş geyiğine sarılmış, diğeriyle de oyuncak bebek eviyle oynarken buldu. Aylardır gördüğünden çok daha mutlu görünüyordu.

"Krep için hazır mısın tatlım?"

Sophie, gülümseyerek ve hâlâ pelüş hayvana sarılarak ayağa fırladı:

"Evet."

Ama mutfağa doğru giderlerken Sophie:

"Hey! Anne, baksana... Sanırım Noel Baba senin çorabına da bir şeyler bırakmış," dedi.

Sue Ann arkasına bakınca, kendi kırmızı kadife çorabının da boşken olduğundan daha farklı durduğunu ve içinin dolu olduğunu fark etti. "Hmm," dedi, belki de hain annesi, gecenin bir yarısı evinde gizlice dolanırken, Sue Ann'e de küçük bir armağan daha bırakmanın doğru olacağını düşünmüş olabilirdi.

"Bakalım ne varmış?" dedi, şömineye doğru sessizce ilerleyerek.

Sonra da çorabın içine uzanıp eski model camdan bir Noel Baba süsü çıkardı. Kırılan süsün aynısıydı. Yüreği hızla atmaya başlamışken, süsün üzerinde, Sophie'nin geyik mamasındaki gibi bir etiket olduğunu gördü: *Mutlu Noeller, Şeker Şey. Sevgiler, Adam*

"Bana çok düşkündü."

Charles Dickens, Bir Noel Şarkısı

Bölüm 20

O gün elbette Jenny, Rachel ve Tessa aile toplantılarıyla uğraşıyorlardı. Ama Amy, Sue Ann'in yapacak bir şeyi olmayacağını bildiğinden, Noel filmleri izleyip bir önceki akşam aile yemeğinden kalanları atıştırmak için Sue Ann'i kitabevinin üzerindeki evine çağırdı.

Sessiz olan alana arabasını park edip Noel Günü Amy'nin evine çıkıyor olmak, Sue Ann'e tuhaf geldi. Normalde, Noel arifesinde kendi ailesine, Noel günü de Jeff'in ailesine giderlerdi ve şu anda Sophie de oradaydı. Noel günü olması gereken herhangi bir yer olmadığında yaşamın ne kadar boş geldiği duygusunu üzerinden atamadı. Adam'ın da evde uyuyor olduğunu düşününce, onu da arayıp çağırmayı bile düşündü.

Ama bu sadece herhangi bir gün. Buna alışacaksın. Ve belki de bunun kolaylığını seveceksin.

Adam'ın kesinlikle biraz uykuya ihtiyacı vardı, o nedenle ona izin vermelisin. Ayrıca, onunla vakit geçirmen gerekmiyor. Bugün yaptığı şey çok etkileyici, güzel ve özel olsa bile, bu şekilde kendini kaptırmana izin veremezsin. Çünkü Adam, Jeff'in önerisini geri çevirse de, resmi yazıyla çağırılma işini ilk öğrendiğinde kendisine söyleme-

mişti. Hem de kendisini ona en yakın hissettiği anda... Adam'a karşı beslediği güven sorunu hâlâ geçerliydi.

Ayrıca, Adam'ın aklını çelmeye *çalıştığını* düşünmüyordu. Ama eğer dikkatli olmazsa öyle olabilirdi. Ve olaylar gelişirken, kendini koruması, gözden kaçırmaması gereken önemli bir konu hâline gelmişti.

Şu antika süse gelince... Büyükannesinin armağanının bire bir aynısına yeniden sahip olduğu için çok etkilenmiş, sevinmişti. Öyle olmasını istemese de Adam'ın o kadar uğraşmış olması, onu çok duygulandırmıştı. Adam'ın kendisini ve kızını mutlu etmek için bunca çaba harca-yışını inkâr edemezdi. Ama süsü ağaca asarken, bu düşüncelelere engel olmaya çalıştı. Etiketi çıkardıktan sonra elbette... "*Sevgiler, Adam*" yazıyordu. *Sevgiler...*

Ama birçok insan kartlarının üzerine "*Sevgiler*" yazardı. Ve bu sadece "sevgiler" anlamına gelirdi. Sadece... Erkekler de bunu öylesine yazarlar mıydı?

Neyse, bunun bir önemi yoktu. Sophie'nin Noel Baba'dan gelen armağanlarının paketleriyle birlikte etiketi de çöpe attı.

Elbette bu, annesinin de olanları bildiği anlamına geliyordu. Yani en azından, Adam'ın kendisine "Şeker Şey" dediğini biliyordu. Bu da olasılıkla annesine *bir şeyler* olduğuna ilişkin ipucu vermişti. Bu biraz tuhaftı. Acaba, Adam ona ne söylemişti? Annesi tüm bu olanlar için ne düşünmüştü?

Her neyse, Adam'ın annesine aralarında olan şeyin bittiğini de söylemiş olmasını umdu.

Bu akşam belediye binasında, her yıl gerçekleşen büyük Destiny Noel Partisi vardı. Emniyet Müdürü Tolliver'ın yıllar önce, Jenny daha on üç yaşındayken, eşi ölünce başlattığı bir gelenektir bu. Bu etkinliğin asıl nedeni, Noel günü herkesin gidecek bir yerinin olmasını sağ-

lamaktı. Artık kimse bu geceyi kaçırmıyordu. O nedenle, annesiyle önceden konuşmamış olsa da, orada karşılaşırlardı nasıl olsa. Adam'ın da orada olacağını düşündü. Ama Sue Ann, gitmemek için bir bahane uyduracaktı. Yüreğinin hatırına... Bu sabah, neredeyse Adam'ı öpecekti, bunu çok istemişti.

Bir dakika sonra Amy, onu sarılarak karşılayıp eve aldı. Sahip olduğu değerli Noel filmleri koleksiyonunu gösterdi. Kısa bir süre sonra, kanepeye yayılıp *It's a Wonderful Life*'ı izlemeye başladılar. Önlerindeki sehpa da bir sürü yiyecek vardı. Kabak tartı, fudge şekerlemesi, Amy'nin atkestanesi şekerlemeleri, Sue Ann'in Noel kurabiyeleri ve krakerlerle birlikte yarım bir peynir topu vardı.

George Bailey kardeşi Harry'yi buzdaki delikten kurtarmak üzereyken, kedi yavrusu Dickens, Sue Ann'in ayakkabı bağcıklarının iyi bir oyuncak olduğuna karar verdi. Amy'nin sevgili evcil hayvanı Bay Knightley, kanepenin diğer ucunda zaten onlarla birlikte kıvrılmıştı. Sue Ann, Dickens'ı gördüğüne şaşırdı:

“Burada ne yapıyor?” diye sordu.

Amy, Sue Ann aklını yitirmiş gibi baktı ona:

“Noel günü onu aşağıda tek başına bırakamazdım.” Sanki gri kedi yavrusu takvimi anlayıp bugünün tatil olduğunu anlayabilecekmiş gibi...

Sue Ann, ayağını aptal kediden kaçırdı:

“Yani, o çok sinir bozucu da...”

Amy gözlerini devirdi:

“Oyun oynamayı seviyor ve biraz da yaramaz. Ama bu da onun tatlılığı.”

“Sen buna tatlılık mı diyorsun?” diye sordu Sue Ann. duyusuz bir şekilde. Hâlâ ayakkabısını kurtarmaya çalışıyordu. Sonunda, ayakkabısını fırlatıp ayaklarını kanep-

penin üzerine çıkardı. “Al işte, sana gününü gösterdim,” dedi, zafer kazanmışçasına kediye bakarak.

Dickens, bunun üzerine kalkıp onun kanepenin kenarından sarkan parmak uçlarına vurdu. Sue Ann, ona uyarırcasına bir bakış atıp parmağını salladı:

“Tam bir baş belasısın, dostum.”

Dickens, kendini savunurmuş gibi hafifçe miyavladı. Sonra da Sue Ann’in çantasının sapının kanepeden sallandığını gördü. Birkaç saniye içinde, çantanın sapı yeni oyuncağı hâline geldi. Sue Ann, bir soluk vererek çantanın sapını çantanın altına doğru itti:

“Al bakalım,” dedi sertçe.

Amy de:

“Şşşşt! Film izlemeye çalışıyorum,” dedi.

Sue Ann, Amy’ye doğru bir bakış attı:

“Evet, otuz kez izlediğin bir filmin hiçbir anını kaçırmamak çok önemlidir.”

“Şşşşt!” dedi Amy bir kez daha.

George’la Mary havuzun ortasında Charleston yaparken Dickens, kanepenin üzerine çıkıp sanki Sue Ann de mobilyanın bir parçasıymış gibi üzerinde yürümeye başladı. Sue Ann:

“Yok artık!” diyerek Dickens’ı kanepenin orta tarafına koydu.

Ama George’la Mary “*Buffalo Gals*”i evin önünde söylerken, gri kedi yavrusu kendisine yerleşecek bir yer bulmuştu: Sue Ann’in dizinin tam üzeri. Ve Sue Ann, ona dokunmamaya karar verdi. Belki de, belki de o kadar da kötü değildi. Belki de bu ufaklık gerçekten çok sevimliydi, kendisi bunu kabul etmek istemese de.

Tam da Mary’nin “*Eve hoş geldin Bay Bailey*,” dediği sırada Sue Ann, Dickens’ı dalgın bir şekilde okşamaya başladığını fark etti. “Hımm,” dedi ona doğru bakarak.

“Hımm ne?” diye sordu Amy, gözlerini hâlâ televizyona dikerek.

“Hımm, belki de Sophie’nin bu kedide ne bulduğunu anlamaya başlıyorumdur. Biraz da olsa.” Sonra da sesli düşündü. “Belki de... Fikir değiştirmem gerekir.”

“Ne fikri?”

“Belki de Sophie bir kediyle ilgilenebilir. Bu kedi, pahalı bir baş ağrısı olmayabilir. Belki de yeniden düşünmem gerekir.”

Amy, dikkatini televizyondan ayırıp gülümseyerek bakarken, Sue Ann ona doğru parmağını salladı:

“Ama umutlanma... Bunu düşünmem gerekiyor.”

“Sorun değil, umutlarımı kontrol altında tutarım.” Hâlâ gülüyordu. “Sophie’nin Noel sabahı nasıl geçti?” Herkes Sue Ann’in bu konuda ne denli kaygılı olduğunu biliyordu.

Kolay yanıt “çok güzel geçti” olmasına karşın, bu yanıtı verirse bir sürü açıklama yapması gerekeceğini ve Amy’nin de ayrıntı vermezse didikleyip duracağını bildiği için, onun yerine:

“Film izlediğini sanıyordum?” dedi Sue Ann.

“İzliyorum,” dedi Amy, kumandaya uzanarak. “Ama durdurabiliriz. Zaten tuvalet molasına ihtiyacım var.”

Ekrandaki görüntü dondu. Odayı sessizlik kapladı.

“Evet, Sophie’nin Noel’i... Ağacın altında bir geyik olmadığını görünce ne yaptı?”

“Çok iyi olmadı,” dedi Sue Ann, istese de istemese de hikâyeyi anlatması gerektiğini fark ederek. “Ama *arka bahçede* bir geyik *olduğunu* anlayınca, işler düzeldi.”

Amy, gözlerini kırptırdı:

“Arka bahçede bir geyik mi vardı?”

“Evet,” dedi Sue Ann, hâlâ o anı düşününce şaşkınlıkla doluyordu. Ya da onu asıl şaşırtan, Adam’ın da bu işin içinde olmasının tatlılığıydı. “İnanılmaz ama gerçek...”

Amy, ağzı açık bir şekilde Sue Ann'e baktı:

"Ayrıntıları anlatacak mısın? Yani... Eminim, bir geyik Noel sabahı Holly Lane'de rahatlıkla dolaşıp senin evine gelmez."

Tamam, bu kısım biraz karmaşık olacaktı ama Sue Ann bunun üstesinden gelebilirdi:

"Adam getirdi. Noel Baba kılığındayken ona söz verdiği için. Ve elbette Sophie'nin vaftiz babası olduğu için." Sonra Adam'ın, geyiği olan birini tanıdığından söz etti, "Doğal olarak Sophie, bunun başına gelen en güzel şey olduğunu düşündü. Gerçekten çok güzeldi. Yani... Adam günü kurtarmış oldu."

"Başka?" diye sordu Amy.

"Ne demek istiyorsun, başka derken?"

Amy, başını eğip onun tanıdığı kuşkulu bakışlar attı:

"Dahası var... Bana söylemediğin bir şeyler."

Ah, Tanrı aşkına! Genellikle o ve Jenny, karşıdaki bir şeyleri sakladığında anlarlardı. Ama Amy'nin... Aşk için çalışan bir altıncı duyusu vardı. Bu da Amy'nin, Sophie'nin annesinin öğrendiği şeyi hissettiği anlamına geliyordu. Adam ve kendisi arasında bir şeyler olduğunu... Yine de Sue Ann, Amy belki inanır umuduyla yalan söyledi:

"Hayır, yok."

Ama bu yanıt yeterli değildi.

"Adam'ı seviyorsun," diye özetledi Amy, biraz durduktan sonra. "Sevmek gibi sevmek... Artık arkadaş gibi değil."

Sue Ann, bir soluk verip gözlerini kırıştırdı:

"Bahçeme bir geyik getirdiği için mi vardın bu kaniya?"

"Bunu söylerken gözlerindeki bakışlardan dolayı vardım bu kaniya."

Kahretsin!

“Umursamaz ama minnettar bir şekilde söz etmeye çalışıyordum Adam’ın yaptıklarını...”

“İlk kısımda başarısız oldun. Yani konuşman normaldi. Eğer telefonda olsak, bunu asla anlayamazdım. Ama yüzündeki ifade... Ve gününü kurtardığını söylerken biraz kızardın.”

Bu kez Sue Ann, daha derin bir soluk aldı:

“Kimseye söyleme, olur mu? Sadece Jenny biliyor. Bu konuda çok tuhaf hissediyorum kendimi.”

“Sorun değil, sır tutabilirim. Ama bu, bir süredir devam ediyor, değil mi? Çünkü Rachel bana Adam’la takılmamı önerdiği gün bile senin biraz tuhaf davrandığını düşünmüştüm.”

Sue Ann inanamayarak ağzı açık bir şekilde kalakaldı:

“Tanrım, bu tür şeyleri anlamak için gizemli bir yeteneğin var!”

“Bu bir armağan,” dedi Amy, omuzlarını silkerek. Sonra da daha yakma yanaşıp gözlerini açtı ve umutla, “O da seni seviyor mu? Ciddi bir şey mi?” diye sordu.

Ah, kahretsin! Artık yalan söylemesine gerek kalmış mıydı? Amy nasıl olsa eninde sonunda anlayacaktı.

“Evet, o da beni seviyor. Ve evet... Bu bana korkunç bir şekilde ciddi geliyor. Sanırım ona da. Sadece...” Başını salladı. Hâlâ tüm bu olanlara üzülyordu. “Birlikte olamayız.”

Amy, şaşırmış görünüyordu:

“Neden?”

“Çünkü boşanmamın üzerinden çok az zaman geçti. Ve güven sorunu da var. Ayrıca benim yaşamımda olan biten bir sürü şey var. Yaşamımı tümünden değiştirecek büyük şeyler.”

“İyi bir adamın sevgisi sayesinde bunların üstesinden daha rahat gelebileceğini düşünmüyor musun?”

Tanrım, Amy ve Jenny, sanki bu çok kolaymış gibi konuşuyorlardı. Ama öyle değildi.

"Amy, bunu uzun uzun ve çok fazla düşündüm. İnan bana, şu anda bununla başa çıkamam. Yani, yaşamımdaki son adamı daha yeni unutmaya başladım."

"Korkuyorsun," dedi Amy, yumuşak bir sesle.

Hımm, komik! Sue Ann, tüm gün Adam'la birlikte olmamasını gerektiren nedenleri sıralayabilirdi ama evet, Amy doğrudan konuya girmişti. Bu, tek bir sözcük kadar basitti.

"Evet, korkuyorum," diye kabul etti.

Amy, bir dakika kadar sessiz kaldı. Belli ki bu durumu düşünüyordu. Sonra kendine yardım etmesi için atkesteni şekerlemelerine uzandı. Şekerlemeyi yedikten sonra:

"Korkularını görmezden gelmek istemiyorum," Sue Ann. Yani anlıyorum ve şu anda uğraşman gereken bir sürü şey olduğunu biliyorum. Ama..."

Sue Ann, dudağını ısırdı:

"Ama ne?"

Amy, ona bakıp birden son derece ciddileşti:

"Ben, yaşamımda sadece bir kez âşık oldum. Çok uzun zaman önceydi ve yeterince uzun sürmedi."

Sue Ann anımsadı. Liseden sonra birkaç yıl boyunca, Amy'nin diğer bir kasabadan bir erkek arkadaşı olmuştu. Herkes evleneceklerini düşünüyordu ama öyle olmadı. Ayrıldılar. Sue Ann'in bildiği kadarıyla, Amy o zamandan beri kimseyle birlikte olmadı. Bunu düşünmek, Sue Ann'i hep üzerdi.

"Gençliğimizden beri sen hep aynı adamla birlikteydin," diye sürdürdü Amy. "O nedenle belki bunu bilmiyorsundur ama aşk ve gerçek tutku, insanın karşısına her gün çıkmaz. Bir zamanlar Jeff'e bir şeyler hissederken, bu duyguları şimdi Adam'a karşı hissetmeye başladın.

Ama bu duyguları yeniden hissetmen yıllar alabilir ya da hiç gerçekleşmeyebilirdi. Korktuğun için bu fırsatı tepmek, çok büyük bir kabahat. Çok büyük bir kayıp. İkiniz için de.”

Vay canına! Sue Ann, orada oturup arkadaşının az önce söylediklerini kavramaya çalıştı. Amy genellikle çok neşeli, mutlu ve eğlenceliydi. Ama şu anda, kendisinin uzun zamandan beri onu görmediği kadar hüznüldü.

Sue Ann ikisinin de söylemediği şeyi biliyordu: Amy’nin, Adam gibi iyi bir adamın ona âşık olması için her şeyi yapabileceğini...

“Ben... Ben bunu biliyorum. Ama zamanlama...”

“Biraz kötü bir zamanlama, evet. Ya da belki de harika bir zamanlamadır. Her neyse, bunun önemi yok. Bence, sırf korkun yüzünden kaçırılmayacak kadar değerli ve özel bir fırsat bu. Ayrıca, eğer onu seviyorsan...” Amy durdu. “Öyle mi? Onu seviyor musun?”

Sue Ann, soluk almaya çalışırken yüreğinin sıkıştığını hissediyordu. Ne soruydu ama!

“Ben... Ben bilmiyorum.”

“Pekâlâ, kendi sınırlı deneyimlerimden yola çıkarak, onu seviyorsan, sırf öyle istediğin için ondan vazgeçemeyeceğini söyleyebilirim. Aşk bu şekilde işlemiyor. Bu kadar kolay değil.”

Lise yılları ile yetişkinliği arasındaki, çok havalı olduğunu düşündüğü birkaç yıl dışında, Adam hiç aksatmadan belediye binasındaki yıllık Destiny Noel Partisi’ne katılmıştı. Yoğun geçen tatil sezonundan sonra, toplulukta herkesle arayı kapatmanın yanı sıra, genellikle partide çok iyi vakit geçirilirdi.

Elbette bu yıl partide kar yağıyordu. Yine... “Tanrı aş-

kına.” diye mırıldandı. kamyonetine gitmek için evden dışarı adımını attığında, gökyüzüne bakarak. Gün boyunca birkaç santimetre kadar yağmıştı. Havanın durumuna göre, gündeğümüne kadar da sürecekti. Yaşamı boyunca aralık ayında bu kadar kar görmemişti.

Ama insanların beyaz Noelleri sevdiğini ve çoğunun Noel’de yağın karın dert olmaksansa mucizevi olduğunu düşündüklerini anımsamaya çalıştı. Örneğin, oğulları da öyleydi. Jacob ve Joey’le erken saatlerde konuşmuştu. Çocuklar annelerini, tüm öğleden sonra onun geniş ailesiyle oturmaksansa yakınlarda kızakla kaymaya gitmek için ikna etmişlerdi. Ve Adam’ın bir yanı orada onlarla olabilmeyi, karda oynamayı diliyordu ama son zamanlarda bunun artık yaşamında sıradan bir durum olduğunu kabullenmeye başlamıştı. İsteddiği her an oğullarıyla birlikte olamazdı. Bu da birlikte geçirdikleri anları özel kılmaları gerektiği anlamına geliyordu. Ayrıca, eve döndükleri için çok mutluydu. Bu gece partide olmayabilirlerdi ama yarın onları birkaç günlüğüne alacak ve yılbaşına kadar onlarla olacaktı.

Şu an karla uğraşma konusunu düşünecek olursa, bu gece bir sürü insan partiye gelmekte zorluk çekecekti ama arazi aracı olanlar yardım etmek için uğraşıyorlardı. O da onlardan biriydi.

Şu anda, hem Edna’yı hem de Edna’nın kendisine bir saat önce telefonda söylediği “bir sürü elmalı tartı” almak için yoldaydı. “*Beni oraya tek parça olarak götürürsen, üzerinde senin adın olan koca bir tart verebilirim sana.*”

Edna’nın elmalı tartlarının ne kadar güzel olduğunu düşününce, “*Bu, geri çeviremeyeceğim bir öneri,*” demişti.

Ondan sonra da Willie Hargis ve Grampy Hoskins’le, arayıp da ihtiyacı olduğunu söyleyen herkese yardım etmek için bir sefer daha yaptı.

Kalın ve yoğun taneler şeklinde yağan karla mücadele etmek için sileceklerini çalıştırdığında, kendisine birkaç hafta önce gelecek olan yardım aramalarının kendisi tarafından homurtu ya da öfkeyle, huysuz tavırlarıyla yarıntılanacağını düşündü. Bu da Tanrıya şükür, bu hâlden sonunda gerçekten kurtulduğunu gösteriyordu. Çünkü yardım ettiği için mutluydu, yardım *edebildiği* için.

Bunun bir nedeni elbette çocuklarının eve dönmüş olması ve her şeye karşın Noel'in güzel bir şekil almasıydı. Bir nedeniyse, bu sabah Sophie'ye geyiği götürmesiyle ilgiliydi. Aslına bakılırsa, bu çok fazla emek gerektirmiş ve Sue Ann'in kuşkulandığı kadar yorulmuş ve üşümüştü. Ama bundan hiç rahatsızlık duymadı. Özellikle de Sophie'nin gözlerindeki bakışı gördüğünde. Sophie'nin Noel'ini özel kılmak gerçekten çok sevindiriciydi.

Ve... Sue Ann'in hâlâ onu ne kadar çok istediğini açığa çıkarmak...

Sue Ann bunu söylememişti ama söylemesine de gerek yoktu. Bir şekilde, üzerinde bir sabahlık ve darhadağın bir saçla bile olsa, Adam o ana dek parmaklarını hissetmiyor olsa da... Sue Ann'in yüzündeki ifade, onun içini ısıtmıştı. Bu duyguları hisseden tek kişinin kendisi olmadığını, tek acı çekenin kendisi olmadığını göstermişti.

Evet, Adam bunu daha önce anlamıştı ama belki de son görüşmelerinde Sue Ann kendisini evden kovduğu için, bunu yeniden anımsamaya ihtiyacı vardı. Belki de onun aralarındaki görünmez çekimi hissettiğinde nasıl seksi ve sevimli bakabileceğini unutmuştu. Belki de önemseyenin iki taraf da olduğunu unutmuştu.

Ama şimdi anımsamıştı. Bugün, geyik yüzünden yaşadığı yorgunluğun üzerine yattığında, tuhaf bir düş de görmemesine karşın... Kendisini mutlu hissederek uyanmıştı. Neden olduğunu bilmiyordu. Hâlâ burnunda tüten

kadına kavuşamamıştı sonuçta. Ama belki de... Belki de içinde beklemediği bir şeyler olmuştu.

Son birkaç gündür, bu ay boyunca birinci sınıf bir pislik olmasını bağışlamışlardı. Aynı zamanda, bugüne dek fark etmemiş olsa da, *Adam* kendini de sonunda bağışlamıştı. Huysuz tavırları yüzünden değil, düğünde yaptıkları yüzünden.

Tanrı biliyordu ya, bunun yükünü uzun zamandır taşıyordu. Üç uzun yıldır... Geçen birkaç hafta içinde olan birçok şeyin yanında, kendisiyle zihinsel olarak savaşmaya bir son vermeye hazır olduğunu fark etti. Bu da Jeff'in avukatından gelen ve Sue Ann'i velayet konusunda sakinleştireceğini düşündüğü aramanın da içinde olduğu, son günlerde olan güzel şeylerin yanı sıra, karlı Noel gecesinde mutlu bir adam olması için gerçekten yeterliydi.

Tüm bunlar, ona temkinli bir şekilde, bir olasılık Sue Ann'in de kendisini bağışlayabilip bağışlayamayacağını merak ettiriyordu.

Adam cezalandırılmaya doymuyor olabilirdi ama Sue Ann'den gelecek bir hayır yanıtına hazır değildi. Bu sabah onun gözlerinde gördüğü duygu, aralarında olanları ve bunların bitmesine izin verilemeyecek kadar özel olduğunu anımsattı.

Sue Ann, kendisine güvenmeye hazır olmadığını mı düşünüyordu? Bunu anlayabilirdi.

Ama onun fikrini değiştirmesi gerekiyordu.

Bu gece.

Kadınla her açıdan uyumlu bir çifttiler.

Charles Dickens, Bir Noel Şarkısı

Bölüm 21

Adam, montunu asıp partiye adımını attığında, “*Run, Run Rudolph*” şarkısının Bryan Adams versiyonu belediye binasının toplantı salonunda yankılanıyordu. İçerisi beyaz minik ışıklarla aydınlatılmıştı. Noel’i kutlayan Destiny sakinleriyle doluydu. Uzun masalar, yeni yapılmış ve evdeki kutlamalardan kalmış kurabiyeler, şekerlemeler, fudge şekerlemeleri, hindi içleri, yabanmersinleri ve patates püreleriyle doluydu. Emniyet Müdürü Tolliver, Jenny’nin bugün için pişirdiği bir hindiyi tırtıklıyordu. Adam, insanlara kesinlikle armağan olarak geldiğini düşündüğü ve onların da buraya getirerek kurtulmak istedikleri bir çift meyveli kek bile görmüştü.

Küçük çocuklar, dışarıda yağan karı izleyebildikleri, geniş ön pencerenin yanında parıldayan bir Noel ağacının çevresinde dans ediyorlardı. Kadınlar birbirlerinin giydiklerini çekiştirirken, erkekler ayakta bira içip birbirlerinin sırtına vuruyorlardı. Belli ki birçoğu bugün aldıkları kazaklarının içinde pek de rahat değillerdi.

Adam, Tyler Fleet’in, Cara Collins’i duvardaki aplikten sallanan bir ökseotu dalının altında öprüğünü gördü. Bu karlı Destiny gecesinde, her şey olması gerektiği gibiydi. Bunu fark etmek, Adam’ın içini ısıttı.

Sadece... Pekâlâ, her şey olması gerektiği gibi değildi. Gece kusursuz değildi. Henüz... Ama birazdan, Sue Ann'le birlikte bunu değiştirmek için uğraşacaktı.

Plastik bir tabak alıp içini doldurmaya başladığında, Mike'la Rachel ona doğru geldiler:

"Büyükanne getirdiğin için teşekkürler Adam," dedi Rachel. "Bunu biz de yapabiliirdik elbette ama Romo nüfusunun yarısını ilçeye getirmemiz gerekiyordu."

Adam, patatesleri tabağına yerleştirip kaşığı kâseye koyunca gülümsedi ve:

"Yardım etmekten hoşnut oldum. Edna da buna karşılık olarak eve bir tart yollayacak," dedi.

Mike, kafasını hafifçe sallayarak konuşmaya katıldı:

"Normale döndüğüne çok sevindim dostum. Senin çevrede şey gibi dolaşmana dayanamıyordum..."

"Senin gibi davranmasına mı?" diye sözünü kesti Rachel.

"Onun gibi bir şey," dedi Mike, bir soluk vererek. "Benden bir tane yeter."

Adam güldü:

"Bence de..."

İkili ilerleyip Edna'ya baktılar. Adam da öğle yemeği sırasında uyuduğu için çok açtı. Tabağını doldurmayı sürdürdü ama bir gözü de Sue Ann'le Sophie'yi arıyordu. Sue Ann'le bir kez daha duygusal bir bakışma yaşamak için değil... Ya da duruşmayla ilgili haberi vermek için de değil... Sophie için bir tane daha Noel sürprizi planladığı için bekliyordu.

Onları da partiye kendisi getirmek isterdi ama Mike'la telefonda konuşurken, Mick ve Jenny'nin onları getireceğini öğrenmişti. Mike, Rachel ve Logan'la yemeğini yemek için oturduğunda, hâlâ gelmemişlerdi.

Biraz sonra CD çalar sustu ve herkes, odanın köşesindeki Caroline Meeks'in çaldığı piyanonun başında toplanıp Noel şarkıları söylemeye başladı. Adam, Sue Ann ve Sophie'nin içeri adım attıklarını, Jenny ile Mick'in de hemen arkalarında olduğunu fark ettiği anda, "*Hark the Herald Angels Sing*" havada yankılanmaya başladı. Sue Ann odanın diğer ucunda atkısını çözmeye başladığı anda gözleri kesişti ve Adam, o tanıdık güçlü duyguyu kalbinden kasıklarına dek hissetti. Kahretsin, Sue Ann ona aynı anda tüm duyguları yaşıtıyordu. Duygulu ve sevimli olan... Ayrıca ateşli ve seksi olan tüm duyguları.

Adam, onu görünce, yerinden fırlamamak için kendini zor tuttu. *Sakin ol dostum!* İçeri adım attığı anda onu utandırmamak, ayrıca Sheila'yla ayrıldıklarında olduğu gibi kişisel haberleri insanlara yaymamak için ve bir de onun tüm kasabanın aralarında olanları anlamasını istememesi nedeniyle... Sue Ann'in boşanmasının, ona kişisel şeyleri kendine saklaması gerektiğini öğrettiğini anlayabiliyordu.

O nedenle, sakın bir şekilde yemeğini bitirdi. Ama bu sırada, her saniye onun odanın neresinde olduğunu izliyordu. Bu da kendisini on altı yaşında gibi hissetmesine neden oluyordu. Ama buna engel olmaya çalışmadı. Bu duyguyu uzun süreden sonra ilk kez hissediyor olmak, şaşırtıcı bir şekilde onu neşeliyordu.

Birkaç dakika sonra ayağa kalkıp tabağını atmak için mutfığa doğru gitti. Arkasını döndüğünde, Sue Ann parlıtlı beyaz kazağı, koyu renk kotu ve çizmesiyle karşısında duruyordu. Sıcak ve hüzünlü görünüyordu. Adam birden, onunla birlikte bir şöminenin karşısında, bir battaniyeye sarılı olmak istedi.

"Selam," dedi Adam, hafifçe gülümseyerek ve gözle-

rindeki hâlâ ona âşık olduğunu gösteren ifadeye engel olmaya çalışmadan.

“Selam,” dedi Sue Ann de. Sarı saçlarını yüzünün gerisine atmıştı. Böylece Adam, güzel kahverengi gözlerini, soğuktan hafif pembeleşmiş yanaklarını daha net görebiliyordu.

Sonra birden, ikisi de konuşmaya başlayıp ikisi de durdular. Adam:

“Sen başla,” dedi.

“Pekâlâ, sadece sana tekrar teşekkür etmek istedim. Sophie’nin Noel’ini bu kadar güzelleştirdiğin için. Jeff’in evinden kısa bir süre önce döndü ve hâlâ geyikle ilgili konuşup duruyor. Kalbinin kırılacağı bir Noel’i alıp onun için en güzel Noel’e dönüştürdün.” Eğilip Adam’a sarıldı. Bu, uzun sürmedi. Tutkulu da değildi ama yine de Adam’ın içini ısıtan bir sarılmaydı ve bittiğinde daha uzun sürmesini istedi.

Belki de onu kazanmak sandığı kadar zor olmayacaktı. Belki de geyik sayesinde onu kazanmıştı. Amacı bu değildi ama bu kendisine ikinci bir şans vermesi için yeterli olduysa, onun için sorun değildi.

“Bunu başarabildiğime sevindim,” dedi Adam. “Sophie’yi sorunlardan uzaklaştırdığı için de sevindim.”

“Ve süs... Çorabımdaki... Onu nereden bulabildin?”

Adam omuzlarını silkip gülümsedi:

“Bari doğru süs mü? Ben öyle olduğunu düşündüm ama...”

Sue Ann başıyla onayladı:

“Tıpatıp aynı. Bu, inanılmaz. Ve onu yeniden ağaca asmak çok güzel.”

“Hımm, dinle... Bu öğleden sonra yaptığım bir şeyi sana söylemek istiyorum. Yaptığım bir telefon konuşmasını...”

Tam o sırada Edna geldi:

“Sue Ann, senin küçük kızın, bu sabah evinizde bir geyik olduğunu ve bunu kanıtlamak için senin fotoğraf çektiğini söylüyor. Yani normal bir geyiği anlarım ama Noel Baba’nın geyiklerden birini sizin bahçeye düşürdüğüne inanmam için görmem gerek.”

Edna’nın sözleriyle kafası dağılan Sue Ann, gülümsemişti:

“Doğru, gerçek bir geyikti. Fotoğraf makinem çantamda, sana hemen gösterebilirim.”

Sonra Edna, Sue Ann’in koluna girip onu çekti. Edna onu çekerken, Sue Ann arkasını dönüp Adam’a el salladı.

Kahretsin, Edna... Ne zamanlama! Ama Adam, homurtusuna engel oldu. Çünkü yenilenen Noel modunu—ya da planlarını—bozmaya bu yetmezdi. Noel şarkılarını söyleyenler “Up on the Housetop”a geçtiklerinde Adam, Sophie’ye diğer sürprizini vermenin vaktinin geldiğini düşündü. Ve Sue Ann’in buna kızmamasını umdu. Bu, belki Adam’ın küstahlığıydı ama parti için yolcuları alırken, Amy’yi arayıp Sue Ann’in fikrini sormuş, o da bunun harika bir fikir olduğunu düşündüğünü söylemişti.

Amy’nin Noel ağacının yanında Tessa Sheridan ve Lucky Romo ile konuştuğunu görünce, eliyle ona işaret etti. Amy de ona doğru geldi:

“Ne oldu?” diye sordu, her zamanki arkadaşça gülümsemişiyle.

“Dickens operasyonunu başlatmaya hazırım,” dedi Adam.

“Sophie’nin özel Noel armağanını duydum.”

Sue Ann, Lettie Gale ve Lee Ann Turner’le yaptığı sohbetten dönüp sevgili annesinin karşısında bir Cheshire kedisi gibi pis pis sırtıttığını gördü:

“Ben de gecenin bir yarısı evimde sinsi sinsi dolaştı-

ğını duydum,” dedi Sue Ann, anlamlı bir şekilde. “Sana hiç yakışmıyor.” Annesinin vücudunda tek bir sinsi hücre bile yoktu. Ya da en azından Sue Ann öyle düşünüyordu.

“Pekâlâ, Adam’ın sürprizini berbat etmek istemedim.”

“Sürpriz Sophie’yeydi, bana değil. İkiniz de bana haber verebilirdiniz.”

“Bir kısmı sanaydi,” dedi annesi, bilmiş bir tavırla. Elbette Sue Ann bunun farkındaydı ama gerçekçi olmaya ve bunu görmezden gelmeye çalışıyordu.

Şu anda, annesine verecek kısa bir yanıtı bile yoktu. Ama görünen o ki, vermesi de gerekmiyordu. Çünkü annesi konuşmayı sürdürüyordu:

“Adam iyi bir insan...”

Ah Tanrım, işte buyurun!

“Öyle olduğunu biliyorum,” diye yanıtladı Sue Ann, duygusuz bir şekilde.

“Ve hiç söylememiş olsa da, bence senden etkilendiği çok açık ortada.”

Bu neden, Sue Ann’in soluğunu kesti. Belki de çok kez yüksek sesle dile getirilmediği içindi. Belki de böyle olunca daha gerçek geliyordu kulağa.

“Anne,” dedi sonunda. “Şu an çok erken, biliyorsun.”

Sue Ann’in hiç beklemediği bir şekilde, her zaman tutucu ve temkinli olan annesi omuzlarını silkti:

“Her zaman olan biteni biz yönlendiremeyiz tatlım. Bazen de kendimizi akışına bırakmamız gerekir.”

Bu, Sue Ann’e bugün Amy’nin verdiği dersin bir özeti gibi geldi. Belki de bu, Sue Ann’e evrenin bir şeyler anlatmaya çalıştığını gösteriyordu. Ama o, bunu duymaya hazır olup olmadığından emin değildi.

Aslında, herkesin onu Adam’a doğru itmesinden yorulmaya başlıyordu. Önce Jenny, sonra Amy ve şimdi de

kendi annesi... Bu konuyla ilgili hırpalanmaktan, eleştiri-
rilmekten yorulmuştu. Adam'la yollarını ayırmaya o gece
şöminenin karşısında karar vermişti. Ve geyik, süs falan...
Hiçbir şey kalbini birilerine bu kadar kısa sürede vere-
bileceğine ikna edemeyecekti onu. Adam bile. Belki de
özellikle de Adam.

Çünkü Adam'ın kusursuz olduğunu fark etmişti. Ken-
disini incitmesinin dışında... Ve o, kusursuz adamlarca
yeterince incitilmişti. Belki de Adam bunu çok kısa süre-
de yaptığı için ona minnet duymalıydı.

Partiden on dakikalığına gizlice uzaklaştıktan sonra,
Adam'la Amy, Under the Covers'dan ayrıldılar. Amy
ışıkları söndürüp kapıyı arkasından kilitledi. Adam, Di-
ckens'ı sıcak tutmak için montunun cebine koydu ve
Amy'nin, onun çok yaramaz olduğuyla ilgili uyarılarına
karşın, şimdilik yavru kedi hâinden çok hoşnuttu. Birlik-
te Destiny alanından geçip hareketli partiye geri döndüler.

Adam Amy'ye, sadece Sophie'nin Noel'ini tamamlama-
mak istediğini ve Sue Ann'in de bu fikre kızmayacağını
umduğunu söyledi.

"Dancer"ın ziyaretinin Sophie'yi ne kadar mutlu et-
tiğini görünce, Adam kendi çocuklarının Pepper'a nasıl
bağlandıklarını, boşanma sırasında odaklanıp sevecekleri
bir evcil hayvanın onları nasıl rahatlatıldığını anımsadı. Ve
bu sabahtan sonra, belki de Sue Ann de bu fikrine katılır
diye düşündü.

Elbette tüm planı bu değildi. Önce, Sue Ann'e bugün
Noel döneminde şans eseri telefonuna yanıt veren Jeff'in
avukatıyla yaptığı konuşmayı anlatacaktı. Sonra da... Sue
Ann'e, ona âşık olduğunu, üzgün olduğunu söyleyecek
ve onun hatasını bağışlamasını dileyecekti. Bunu dene-
yecekti. Çünkü yapmak zorundaydı. Çünkü ruhu öyle

yapmasını söylüyordu. Ve ruhu, yaşamında pek bir şey yapmasını söylememişti daha önceleri ona. Genellikle oturup ruhunu dinleyecek bir adam değildi. Ama bu kez, bunu yapmasını söylüyordu ve bunun kesinlikle bir anlamı vardı.

O ve Amy yollarını ayırmak üzereyken, Amy fısıldadı: “İyi şanslar...”

Sonra Adam odayı gözleriyle taradı. Sophie, Noel ağacının yanında diğer çocuklarla oyun oynuyordu. Sue Ann de Jenny ve Tessa’yla sohbet ediyordu. Ama şanstın, o sırada arkadaşlarından uzaklaşıp tuvalete doğru yürüdü.

Adam cebine uzanıp açtı ve içeriye bakarak gri kedi yavrusuna:

“Hazır ol, başlıyoruz. Bu işin üstesinden gelirsek senin yeni bir evin, benim de yeni bir sevgilim olacak.”

“Miyav,” dedi kedi karşılık olarak. Adam cebini kapatıp hızla ilerledi ve cesaretle Sue Ann’le buluştu. Neredeyse yolunu kesmişti...

“Hey, bir dakikan var mı?”

Sue Ann, biraz şaşırdı ama durdu:

“Elbette... Ne oldu?”

Tamam, işte şimdi! O kalabalık odada bile birbirlerine oldukça yakın duruyorlardı. Birden Adam, belki de ne söyleyeceğini bilse iyi olurdu, diye düşündü. Çünkü hiçbir fikri yoktu. Ama onunla, hiç planlamasa da bir sürü güzel şey olmuştu. Belki bu kez de öyle olurdu. Maske yoktu, farklı kılık yoktu, sadece kendisiydi.

“Pekâlâ, en baştan başlayalım. Bugün Jeff’in avukatını aradım. Ve ona, Jeff’le benim artık çok yakın olmadığımızı anlattım. Dilekçesini desteklemediğimi, o yüzden de benim tanıklığımın duruşmaya daha çok olumsuz etki edeceğini söyledim. Ve mucize eseri, bana kendisini bil-

gilendirdiğim için teşekkür edip resmi yazıyla duruşmaya çağırmamaya karar verdi.”

Adam, Sue Ann’in ağzının açık kaldığını, gözlerinin iyice aralandığını gördü:

“Gerçekten mi?”

“Gerçekten.”

“Ah Adam, bu harika... Teşekkür ederim! Vay canına, bu kadar kolay olduğuna inanamıyorum.”

“Ben de. Ama bunu düşündüm. Söylediklerim doğru olduğundan, adamı bilgilendirirsem fikrinin değişeceğini düşündüm. Öyle de oldu. Bunu daha önce düşünmediğim için üzgünüm. Ama sanırım, bu sabah seni gördükten sonra, bunu yapmak için biraz daha motive oldum.”

Sue Ann hâlâ ona gülümsüyordu. Gözlerini kırpıştırarak:

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu.

Pekâlâ, işte şimdi başlıyoruz... Gerçekleri söyleme zamanı.

“Sue Ann, ilk birlikte olduğumuzda, bu senin için olduğu kadar benim için de tam bir sürprizdi. Ama şimdi daha çok yazgı gibi görünüyor. Sanki yazgı yüzümüze bir tokat atıyor ve gözlerimizi açıp karşımızdakine bakmamızı söylüyor. Çünkü seni şu anki kadar önemseyeceğimi hayal bile edemezdim. Ama aynı zamanda seni *hep* önemsedim, biliyorsun. Sen hep yaşamımın bir parçası oldun ve sanırım bu nedenle aramızdaki şey bu denli çabuk ve doğal bir şekilde gelişti. Bana kızgın olduğunu biliyor ve nedenini anlıyorum. O zaman bunun neden bu denli önemli olduğunu anlamasam da şimdi anlıyorum ve...”

“Dur,” dedi Sue Ann.

Bu, Adam’ı hazırlıksız yakalamıştı. Birden sustu. Sue Ann’e baktı:

“Ne?”

Derin bir soluk verirken, Sue Ann’in göğsü yükselip alçaldı. Ve gözlerine baktığında, Adam görebiliyordu onun gözlerini kaplayan acıyı. Sue Ann sessiz konuşsa da, sözleri üzgün bir kararlılıkla çıktı:

“Adam, bu sabah Sophie için yaptığın şey harikaydı. Noel Baba süsü de çok düşünceli bir armağandı. Mahkemeye gitmeyecek oluşun da kafamı rahatlatacak. Ama bunların hiçbirisi duygularımı değiştiremez.”

Adam derin bir soluk alıp gözlerine baktı:

“Ne hissediyorsun? Tam olarak?” diye sordu. “Çünkü istediğini söyleyebilirsin ama senin de beni önemsediyini biliyorum. Bu sabah gözlerinde gördüm bunu.”

Sue Ann, dudakları aralanmış bir şekilde gözlerini kırparak orada durdu ve üzgün olduğu kadar çaresiz de göründü:

“Ne hissettiğimi öğrenmek istiyor musun?” diye sordu sonunda. “Sanki... Boğuluyormuşum gibi hissediyorum.”

“Ne?” diye sordu Adam şaşırarak.

“Tamam, senden bazı şeylerle ilgili dürüstlük istedim. Benim de tümüyle dürüst olmam gerekir, değil mi? İşte dinle... Seninle her yakınlaştığımızda, kendimi sana biraz daha fazla açtım. Bu beni deli gibi korkutuyor. Bu yüzden de her seferinde kendimi geri çekiyorum.”

Adam, onun gözlerine bakıp olaylara kendisinin baktığı gibi bakabilmesini umdu:

“Ama benimle ilgili hiçbir şeyden korkmana gerek yok. Söz veriyorum.”

“Evet, var. Yaşamımda bir sürü şey çok hızlı bir şekilde değişiyor. Bu çok fazla ve bazen soluk bile alamayacağımı düşünüyorum. Sonra sen geliyorsun ve sana kendimi çok yakın hissetmemi sağlıyorsun. Sonra da...”

Başını salladı. “Ben buna hazır değilim. Denedim ama yapamam. Üzgünüm.”

“Ama...”

“Aması yok,” dedi Sue Ann. Sesi artık daha sert ve kontrollü çıkıyordu. “Aslında, artık birbirimizi görmeliyiz. Aynı kasabada yaşasak ve ortak arkadaşlarımız olsa da, en azından elimizden geldiğince. Artık Noel de bitmek üzere olduğuna göre, bu daha kolay olacaktır.”

Kahretsin, Adam bunu beklemiyordu. Onu düş kırıklığına uğrattığını biliyordu. Ama belki de o bir anlık olayın onu ne kadar derinden etkilediğini şimdiye dek bilmiyordu. Onun gözünden inen sessiz bir gözyaşını silmesi de bu durumu doğruluyordu. Lanet olsun!

Birilerine içini dökmek kolay değildi ama Adam tam olarak öyle yapıyordu. Ona bunu *birkaç* kez yapmıştı. Ama bu kez, öncekilerden farklı olarak Sue Ann, Adam’ı kendi fikrini değiştiremeyeceği konusunda ikna etmişti. Adam, aklına gelen her yolu denemişti —kalbinden geçen her yolu— ve belli ki bu yeterli değildi.

“Tamam,” dedi Adam sonunda. Boğazı düğümlenmişti. “Anladım. Üzgünüm Sue Ann.” Sonra da arkasını dönüp yürüdü.

Tanrım, yüreğine bir iğne saplanmış gibi hissediyordu. Hatta iğneden daha fazlası... Sanki yüreğine bir buz kıracağı saplanmış gibiydi.

İçi acıyordu. Gözleri öyle yanıyordu ki, birkaç saniye kapattı ama sonra kapıya doğru yürüdüğü ve önünü görmesi gerektiği için açtı. Dışarı çıkmalıydı. Birileri kendini görüp sorunun ne olduğunu sormadan önce, bir dakikalığına yalnız kalmalıydı.

Bir dakika sonra, Adam dışarıda, ayakta dikiliyordu. Yağan kara bakıp Tanrı’dan bir tür yanıt ya da mantıklı

bir neden istiyor gibiydi. İçten içe, gerçekten geçmişteki hatalarının bedelini ödediğini hissediyordu ama bu kadarı da fazlaydı. Ve şimdi Sue Ann çıkagelmmişti... Lanet olsun, onunla özel bir şeyler, sağlam bir şeyler yaşayabileceğine, yaşamında eksik olan şeyi onunla tamamlayabileceğine gerçekten inanmaya başlayacak kadar aptaldı.

Kalçasında nazik bir kıpırtı hissedince, cebinde bir kedi yavrusu olduğunu anımsadı. Kahretsin, o kısma geçememişti bile. Sanırım, *Sophie'nin hatırına kedi kısmını önce halletmeliydim.*

Montuna uzanıp minyatür kediye çıkardı, iki elinin arasında tuttu:

"Sana bir öğüt vereyim mi ahbap? Âşık olma. Kendi rızanla, kendi yaşamını mahvetmiş olursun..."

"Miyav," dedi gri kedi yavrusu.

"Şu anda, göl evindeki o gecenin hiç yaşanmamış olmasını diliyorum, biliyor musun?" dedi Dickens'a. "Keşke onunla kendimi yatakta bulmasaydım. Onu bu şekilde önemseyebileceğimi fark etmeye başlamasaydım. Onu böyle sevebileceğimi görmeseydim." Bunu bilmeden önce, şu an bunu bilip de ona sahip olamadığında hissettiğinden daha mutlu hissediyordu. "Ve sana gelince ahbap, sanırım kitabevine geri dönüyorsun. Seni umutlandırdığım için üzgünüm."

Hemen sonra, ileride, binanın köşesini el ele dönen bir çift gördü. Kimseyle konuşacak durumda olmadığı için, kenarda durup kimseye görünmek istemedi. Bu, önceki gibi değildi; yeniden huysuzluğa dönmeyecekti. Sadece tükenmiş ve üzgün hissediyordu.

Çift, belediye binasının önündeki ışıkların altından geçince, Adam onların Jeff'le Veronica olduğunu fark etti. Lanet olsun!

Jeff, onu buraya getirmemeliydi. Sonuçta bu Noel'di. Sue Ann'in de Sophie'nin de içeride iyi vakit geçirmeye çalışıyor olacağını biliyordu. Aile yaşamlarındaki son değişiklikleri herkese göstermek istemeyeceklerini de...

Ve Jeff olasılıkla, bu gece buraya gelişinin başkalarını etkileyeceğini düşünmemişti bile. Büyük olasılıkla buradaki diğer insanlar gibi Noel'in tadını çıkarmak istiyordu. Ama Adam, yine de bunun çok yakışsız olduğunu düşündü. Bu boşanma, yaşamdaki en iyi arkadaşını bencil bir pisliğe çevirmiş gibiydi. Neden duruşma konusunda kendini zorunlu hissetmişti ki?

Adam önce ilerleyip önlerini kesmek ve Jeff'in kararının doğruluğunu sorgulamak, belki de bu gece için Ronni'yle başka bir yer bulmalarını önermek istedi. Ama sonra, birkaç dakika önce Sue Ann'in yoluna çıktığında olanları düşündü. Konuya hâkim olduğunu, tümüyle anladığını ve ne umması gerektiğini bildiğini düşündü. Ama belli ki kendine biraz fazla güvenmiş, kesinlikle Sue Ann'in az önce kendine sarılmasını yanlış yorumlamıştı.

Ve şu anda da Jeff'in buraya gelişine burnunu sokması gerektiğini düşündü. Dürüst olmak gerekirse, o ve Jeff artık gerçekten arkadaş değillerdi. O ve Sue Ann de artık *hiçbir şey* değillerdi. O yüzden, belki de atacağı en iyi adım, tüm bu olanlardan uzak kalmak olacaktı.

Bana inanıyor musun, inanmıyor musun söyle?"

Charles Dickens, Bir Noel Şarkısı

Bölüm 22

"İyi bir akşam geçiriyor musun Bayan Ellie?" diye bağırdı Sue Ann, tüm yaşamları boyunca Jenny'ye Blue Vadisi Gölü'nde komşuluk yapmış olan yaşlı kadına doğru. Seksenlerinde olan Bayan Ellie, zorlukla duyuyordu. Ve herkesin gelip selam vereceği bir yerde, odanın bir köşesindeki sandalyede oturuyordu. Bir elini kulağına götürdü:

"Ne dedin?"

"Dedim ki, eğleniyor musun?" diye bağırdı Sue Ann, biraz daha yüksek bir sesle.

Yanıt olarak Bayan Ellie başını salladı:

"Ah, iyi geceler dilemek için çok erken ama gidiyorsan, kara dikkat et."

Sue Ann, sadece soluk verdi. Bayan Ellie'yle konuşmalar genelde böyle geçerdi ve buna katlanmak zorundaydı.

"Tamamdır, dikkatli ol," dedi Sue Ann. Yaşlı kadına değil de daha çok kendine söylemişti bunu.

Sue Ann, daha sonra kazağının ucunda bir çekiştirme hissedip döndü ve Sophie'yi gördü. Yüzü biraz buruşmuştu.

"Sorun ne tatlım?" diye sordu ve daha Sophie yanıt vermeden bu bakışı tanıdı.

“Babamla Ronni buradalar!”

Lanet olsun! Jeff, daha saatler önce, bu akşam Veronica’nın ailesiyle Crestview’de kutlamada olacaklarını söylemişti. Sue Ann de Sophie durumu kabullenmeye başlamış olsa da, bunun hâlâ duyarlı bir konu olduğunu ve artık bir aile olmamaları ya da babasının bir eşi olduğu gibi konularla onu yzleştirmemeleri gerektiğini düşünüyordu.

Ve Sue Ann, Jeff’in Ronnie’yle canı nereye isterse oraya gitmesine son altı aydır katlanıyordu. Çünkü burası zgr bir ülkeydi, bunu içine atmaktan başka bir seçeneği yoktu. Kişisel olarak, artık bu hiç umurunda değildi. Belki hâlâ biraz utanıyordu. Çünkü onların burada olmaları insanlara, Jeff’in Sue Ann’i başka bir kadın için terk ettiğini anımsatıyordu. Ama onun dışında, Sue Ann artık bundan incinmiyordu.

Sophie içinse bu hâlâ önemliydi. Ronni’nin evine gidip onlarla kalmaya alışmıştı. Ama onları dışarıda. Sue Ann’in de olduğu bir yerde birlikte görmek onu hâlâ üzüyordu.

Sue Ann’in içi acıdı. Hâlâ Adam’la yzleşmelerinden sonraki duygularını bastırmaya çalışıyordu. Birlikte olmamaları konusunda Adam’ı ikna etmeye çalışırken, *kendisini* de ikna etmeye çalışmıştı. Ama olan olmuştu. Bu olanlar, içinde sakladığı duygularını ortaya samıştı.

evresine baktı ve Jeff’le Ronni’yi kapının yakınlarında gördü. İlgisiz ve gülümseyen yüzlerine doğru gözlerini kısarak bir bakış attı. Sophie’ye:

“Sen gidip diğer çocuklarla oyna tatlım,” diyerek eski kocasına doğru hızla ilerledi.

Neredeyse göz göze, hatta burun buruna olacak kadar

yakınına gitmekten çekinmedi. Yumruklarını sıkıyordu. O konuşmadan önce, Jeff biraz şaşırılmış görünüyordu.

“Buraya gelerek ne halt ettiğini sanıyorsun?” diye kestirip attı sertçe. “Noel Günü, Jeff? Gerçekten?”

Jeff’in gözleri şaşkınlıkla açıldı. Ronni’nin de yanında rezil olarak ezilip büzüldüğünü hissetti ama bu hiç de umurunda değildi. Gözlerini öfkeyle eski kocasına dikmeyi sürdürdü.

“Planlarımız değişti... Senin sorunun ne?” diye sordu Jeff, sanki kaba olan Sue Ann’miş gibi.

“Sorunum, öncelikle benden boşanman. Diğeri de sürekli yeni kız arkadaşının, eşinin, her neyinse işte, kasa-banın dört bir yanında reklamını yapman ve şu an, Noel gününde, tanıdığımız herkesin içinde bile aynısını yapıyor olman.”

Jeff tiksiniş gibi görünüyor, belli ki hiçbir şey anlamıyordu. Sonra genellikle sessiz olan Ronni konuşup Sue Ann’e çok mantıklı gelen bir şey söyledi:

“Bunun kötü bir fikir olduğunu biliyordum, Jeff. Hadi gidelim.”

Ama Jeff, onu duymazdan gelerek Sue Ann’e odaklanmayı sürdürdü:

“Bak! Ben de burada büyüdüm,” diye karşı çıktı. “Destiny, senin olduğu kadar benim de yuvam.”

“Yuva sözcüğünün anlamını bildiğinden artık emin değilim. Ama onun dışında, kaçırdığın önemli nokta şu ki —her zaman kaçırdığın— bu, Sophie’yi rahatsız ediyor.”

Jeff, sonra bakışlarını Sue Ann’den çevirip aşağı doğru baktı. Sue Ann de o sırada, Sophie’nin kendisini odanın diğer yanına dek izlediğini fark etti, kahretsin.

“Bu doğru mu Sophie?” diye sordu Jeff, kaba bir şekil-

de. "Ronni ve benim burada olmamız seni rahatsız ediyor mu?"

Jeff'in sesi sinirli çıkıyordu. Bu sinirin nedeni Sue Ann olsa da, Sophie bunu bilmiyordu elbette. Korkmuş görünüyordu. Bu da Sue Ann'i birden anne ayı moduna soktu:

"Onu bu şekilde arada bırakamazsın! Nasıl olur da dü-rüst olabilir bu şekilde?"

Ve Sophie o sırada dönüp koşmaya başladı.

Jenny, yükselen sesleri fark etti. Tartışanlardan birinin Sue Ann olduğunu gördü ama Sophie odanın diğer yanına doğru ağlayarak koşana dek ne olduğunu tam olarak anlayamadı. Ne yapacağını bilemeden olduğu yerde kalakaldı. Sonra da yanında duran Mick'in eğilip Sophie'yi kucağına alışını ve onu hızla bağırtilardan uzağa götürüşünü izledi. Jenny de onu izledi. Sue Ann'in küçük kızını sakinleştirmek için acele etti.

Mick, ana salonun uzağındaki küçük bir ofise götürünce, Sophie'yi yere indirdi ama kendisi sandalyeye oturup onun yüzüne bakarken, bileğinden elini ayırmadı:

"Hey tatlım," dedi sakinleştirici bir şekilde. "Neden ağlıyorsun?"

Sophie burnunu çekerek gözyaşları arasında konuşmaya çalıştı:

"Babamla Ronni buradalar. Ve şu anda annemle babam kavga ediyorlar. Babam bana kızdı."

Jenny söze karışıp bir şeyler söylemek istedi ama Mick ondan önce davrandı:

"Ah pekâlâ, kimsenin sana kızmadığına eminim. Kimse senin gibi sevimli birine kızamaz." Sophie'nin karnını gıdıkladı. Bunu yaparken de Pillsbury hamurundan yapıl-

mış bir bebeğin karnına dokunur gibiydi. Bu, Sophie'yi gözyaşlarının arasında biraz güldürdü.

"Yetişkinler bazen aptal olurlar," diye sürdürdü Mick. "Her zaman bağırarak bir şeyler bulabiliriz. Ama bunun seni böyle özel bir günde üzmesine izin vermemelisin."

"Neden?" diye sordu Sophie burnunu yeniden çekip gözyaşlarını silmek için uzanarak.

Mick ona daha da yaklaşıp:

"Çünkü sen en güzel Noel armağanını aldın, unuttun mu?" diye sordu. Sophie onlara Holly Lane'den gelirken o kısa yolda Noel Baba'nın kendisine getirdiği sürprizi anlatmış ve Sue Ann de bundan kimin sorumlu olduğunu fısıldamıştı. Adam'ın gerçek bir geyikle gelmesi, Jenny'yi hâlâ şaşırtıyordu. "Öyleyse Noel Baba'nın sana geyik getirdiği gün nasıl üzülebilirsin? Yani, Noel Baba bana bir geyik getirmedi hiç. Bu nasıl bir duygu?"

Bu elbette Sophie'nin gözlerini parlattı. Ve Mick'e geyik ziyaretinin ayrıntılarını, onunla nasıl konuştuğunu, onu nasıl sevdiğini, annesinin nasıl bir sürü fotoğraf çektiğini anlatmaya başladı.

Jenny, tüm bu konuşmaları hayranlıkla izledi. Mick, yardıma ihtiyacı var gibi durmuyordu. Tanrım, neden bunu anlayamıyor ya da göremiyordu? O, çok iyi bir baba olabilirdi. Şu anda Sophie'nin buna ihtiyacı varken ve Mick farkında bile değilken, içinde bir yerlerden bu duygu fişkırıyordu.

Ama Jenny derin bir soluk alıp verdi. İstese de istemese de, Mick bunu istemiyordu ve bu olmayacaktı.

"Kalamadı ama," diye sürdürdü Sophie, geyikle ilgili konuşmasını. "Kuzey Kutbu'na geri gitmesi gerekiyordu. Ama bu sorun değil. Çünkü en azından beni görmek için geldi. Bu, başıma gelen en güzel şeydi, şimdiye kadar!"

“O fotoğrafları görmek için sabırsızlanıyorum,” dedi Mick, Sophie’ye gülümseyerek.

Bu koşullar altında bile Jenny bu gülümsemeyi çok seksi buldu. Sophie de gülümseyip:

“Annemin makinesinde. Sana sonra gösteririz,” dedi.

Hemen sonra, Sue Ann’in annesi kafasını odadan içeri soktu:

“İşte buradasın,” dedi Sophie’ye. Tartışma, kapının arkasından hâlâ duyulabiliyordu. Jenny, büyükannesinin Sophie koştığında endişelenmiş olacağını tahmin etti.

“Mick’e Dancer’dan söz ediyordum,” dedi Sophie.

“Çok heyecanlı bir konu,” diye ekledi Mick.

Bayan Kinman da gülümsedi:

“Gerçekten heyecanlı.” Sonra yeniden Sophie’ye odaklandı. “Benimle yürüyüşe gelir misin, arabama kadar? Bir kutu kurabiyeyi orada unutmuşum.”

Jenny, Bayan Kinman’ın burada işler durulana kadar, birkaç dakikalığına Sophie’yi dışarı çıkarmanın en iyisi olduğunu düşündüğünü biliyordu. O nedenle kapının yanındaki askıdan Sophie’nin montunu almak için koştu.

Bir dakika sonra, arkasındaki Mick’e baktı ama onun hâlâ ofiste, tam karşısına bakarak oturduğunu fark etti. İfadesinden bir şey anlayamadı ama, “Sophie’yle hari-kaydın Mick,” dedi.

Mick, omuzlarını silkip bir soluk verdi:

“Sanırım bu şirin ufaklığa bağlandım.”

Jenny, bir haftadır son zamanlardaki sorununu atlatmak ya da bunu kabullenmek için elinden geleni yapı-yordu. Bunun Noellerini berbat etmesine izin vermek istemedi ve öyle de olmadı. Ama belki de çözülmeyen bu konu hâlâ orada duruyordu. Belki de şu anda söylenmesi

gereken şeyi söylemesi gerekiyordu, söyleyecekleri kendi kalbini kırarak olsa bile.

“Öyle bile olsa,” diye başladı Jenny. “Çocuk sahibi olma konusunda hâlâ ne hissettiğini biliyorum. Sana söylemek istediğim bir şey var. Seni anlıyorum ve elimden geleni yapacağım. Çünkü haklısın. Sen, en başında nasıl hissettiğini söyledin ve ben de bunun benim için sorun olmadığını düşündüm. Şimdi... Bununla başa çıkmak zorundayım. Yani seni bu konuyla ilgili artık rahatsız etmeyeceğim, konu kapandı.” Konuşması bitene dek, boğazında oluşan düğümü görmezden gelmeye çalıştı.

Mick, bir dakika kadar yanıt vermedi. Hiçbir tepki de vermedi. Sadece boşluğa bakmayı sürdürdü. Ve Jenny, Mick bakışlarını kaldırdığında, neler olduğunu merak etmeye başladı. Mick:

“Ya ben yanılıyorsam?” dedi.

Jenny, kafası karışmış bir şekilde gözlerini kırıştırdı:

“Hangi konuda?”

Jenny, Mick’in ikircikli bir şekilde soluk verdiğini gördü.

“Belki de ben... Bilmiyorum, belki de fikrim değişiyordur?”

Jenny’nin ağzı açık kaldı. Yüzü duygusuzlaştı. Mick ne diyordu?

“Hangi konuda?”

“Bu konuda... Çocuklar, bebek sahibi olmak,” dedi Mick. Birden sesi biraz bitkin çıkmaya başlamıştı.

Bunun üzerine Jenny’nin dili tutuldu. Tam olarak ne olmuştu şu an? Neyse ki Mick sürdürdü. Çünkü Jenny’nin bunu soracak cesareti yoktu. Mick, başını salladı:

“Bilmiyorum... Az önce Sophie’yle olanlar... Bunu açık-

layamıyorum ama kahretsin Jenny, belki de bunu daha çok istiyordumdur. Bu duyguyu, ben sanki... Onunla ilgilenmek istiyor gibiyim, onu korumak falan. Aynı zamanda da ona daha yakın hissettim. Bir saniyeliğine, onun *bizim* küçük kızımız olmasını istedim,” dedi. Bu kez başını daha güçlü bir şekilde salladı. “Tanrım, bunu söylediğime inanmıyorum. Ama kahretsin, belki de bilmiyorum, bu duygu bir yerlerde vardı ve ben onu görmeyi reddediyordum.”

Jenny, yüzüne yayılmak üzere olan gülümsemesini engellemek için dudağını ısırdı. Sonra Mick’e sessizce:

“Bazen işler değişir,” dedi. Bu olanaksız gibiydi —tümüyle olanaksız— ama Mick, *Jenny’nin* istediği şeyi istemeye başlıyordu. Bu konuda o kadar katıydı ki, Jenny bunun olabildiğine inanmamıştı. Sue Ann öyle olabileceğini söylediğinde bile. Ama şimdi, Adam’ın Sophie’nin dileğini gerçekleştirdiği gibi, Mick de Jenny’nin Noel dileğini gerçekleştiriyordu.

“Pekâlâ, hiçbir şey için acele etmek istemiyorum ama belki de değişiyordur,” dedi Mick, yumuşak bir şekilde.

Ayağa kalkarken hâlâ ikircikli geliyordu sesi. Ama Jenny için, Mick’in sözleri durumu onaylamıştı. Bu gece gökyüzünden karın düşeceği kadar emindi buna. Kollarını Mick’in boynuna dolayıp:

“Mick, bunun beni ne kadar mutlu ettiğini tahmin bile edemezsin. Emin olmasan bile, bunu düşünmeye istekli olman bile benim için dünyalara bedel,” dedi. Sonra da onu öptü. Önce ufak bir öpücük olarak başladı ama sonra daha derin ve tutkulu bir hâl aldı.

Mick de onu öptü. Ona doğru yaklaşıırken, elleri kalçalarında kıvrıldı. Vücudunu ona doğru bastırdı:

“Sanırım artık biliyorum,” diye diretti, dudaklarının karşısında.

Jenny de bunun doğru olabileceğini düşündü. Son zamanlarda ne kadar duygusal olsa da, asıl üzerlerinden ağır bir yük kalkmış gibi olduğu için öyle düşündü. Sanki son birkaç haftanın tüm gerginliği, gereksiz bir armağan paketi gibi üzerlerinden sıyrılıp gitmişti.

“Biliyor musun,” dedi Jenny. “Destiny Noel Partisini seviyorum ama... Buradan ayrılıp eve gitmeye ne dersin?”

Mick’in gözleri tutkuyla yarı aralık bile olsa, olanları bildiğini ima eden bir kahkaha attı:

“Fikrimi değiştirmeme fırsat vermeden işe koyulmak istiyorsun?”

Jenny, yanıt olarak hafifçe güldü. Hâlâ Mick’in kendisini sarhoş eden kollarının arasındaydı.

“Belki de sadece ateşli ve seksi kocamla yatağa gitmek istiyordumdur? Çünkü sana deli gibi âşığım ve sana son bir Noel armağanı vermek istiyorum... Bir de öyle düşün.”

Mick, şakayla omuzlarını silkti:

“Hangi nedenle olursa olsun, benimle birlikte olma isteğine karşı koyamam. Hadi buradan gidelim, Bayan Brody.”

Sonunda Adam kedi yavrusunu —ki bu kedi, hakkındaki dedikodulara göre daha uysal görünüyordu— cebine tekrar koydu. Soğuk havadan binaya doğru adım attı. İlk duyduğu şey mi? Sue Ann ve Jeff’in tartışmasıydı... Kahretsin!

Yanlarında kimse yoktu. Belli ki insanlar onlara özel bir alan ayırmak istemişler ya da belki de onların ağız dalaşının partiyi zehir etmesini istememişlerdi. Piyanonun çevresinde söylenen şarkılar sürüyordu. Gerçi o dakika-

da acemi koro, ironik bir şekilde "*Silent Night*" şarkısını söylüyordu. Gerçi tartışmayı bastırabilmek için bu kez öncekinden biraz daha sesli söylüyorlardı.

Sonra Sophie'yle Bayan Kinman içeri girdiler. Adam, birkaç dakika önce onların çıktığını görmüştü ve şimdi nedenini anlıyordu. Bayan Kinman, olasılıkla Sophie'yi tartışmanın bitmesi için yeterince dışarıda beklettiğini düşünmüştü. Ama Sophie'nin küçük sevimli yüzü birden üzüntüyle buruştu.

Kahretsin Jeff, bu gece buraya neden geldin sanki? Adam, onun kendi mutluluğunu Sue Ann'in yüzüne çarpmak için böyle yaptığı düşüncesine engel olamıyordu.

Ve evet... Adam hâlâ Sue Ann'in kendisini az önce reddetmesinden dolayı üzgündü. Ama yine de onun mutlu olmasını istiyordu. Sue Ann'in *kendisiyle* mutlu olabileceğini düşünmüştü ama o böyle düşünmese de, yine de onun mutlu olmasını dilerdi. Şu anda durumun hiç de öyle olmadığını görebiliyordu.

Adam, tartışmada söylenenlerin çoğunu anlayamıyordu. Noel şarkıları söyleyenler, tartışmayı bastırmak için hâlâ ellerinden geleni yapıyorlardı ama sonra Jeff, sesini müzikten çok daha fazla yükselterek:

"Gerçekten bir fahişeden farksız davranıyorsun. Sue Ann!" dedi.

Ve hepsi buydu.

Adam'ın kanı köpürmeye başlamıştı. Özellikle de birkaç adım atıp da Sue Ann'in ağlamak üzere olduğunu gördüğü anda. Geride durmaya, kendi işine bakmaya çalıştı ama buna daha fazla dayanamazdı. Çenesi kasıldı, kasları gerildi, yumruklarını sıktı.

Ne yapması gerektiğini düşünmeden sadece içgüdüle-

rini izledi. Gidip ikisinin arasına girdi ve sessizce, gözdağı verircesine Jeff'in yüzüne bakarak:

"Dinle! Geri çekilip Sue Ann'le bu şekilde konuşmayı bıraksan iyi olur!" dedi.

Jeff'le uzun süredir süren dostluğundan geriye kalanları da bu şekilde yok ettiğini biliyordu ama bunun bir önemi yoktu. Jeff, geri çekildi. Belli ki şaşırmıştı:

"Sana ne oluyor?"

Adam, sesini yükseltme isteğine engel olmadı:

"Öncelikle, apaçık kızını üzüyorsun! Diğer nedeni de, ben bu kadını seviyorum!"

Odada herkes aynı anda şaşkınlıkla soluk verince, Adam ne söylediğini fark etti.

Vay canına! Peki, işte söylemişti. Artık sözlerini geri alamazdı. Zaten odadakilerin tamamı söylediğini duyduğu için, herkesin duyacağı kadar yüksek sesle sürdürdü. Söylenen şarkılar bile kesilmişti.

"Bu doğru," dedi Adam. "Sue Ann'e âşığıyım! O çok tatlı, komik ve harika, kusursuz bir anne ve bu şekilde davranılmasından çok daha iyisini hak ediyor."

Sonra Sue Ann'e döndü ve zaten herkesin dikkatini yeterince çektiği için, sesini biraz alçalttı:

"Bu şekilde söylemek, ağzımdan kaçırmak istemezdim... Üzgünüm. Şimdi seni yalnız bırakacağım. Ama buna, seninle bu şekilde konuşmasına seyirci kalamadım."

"Adam," diye bir soluk aldı Sue Ann. Bakışlarını bir noktaya indirdi. Belli ki utanmıştı. Ama şimdi, uzun ve güzel kirpiklerinin ardından, utangaç bir güzellikle Adam'a bakıyordu. "Ben... Ben sadece..." Sustu, başını salladı. Sonra yine o sakın sesle sürdürdü. "Ben sadece

korkuyorum. Bir gün senle de burada durup bu şekilde davranırız diye korkuyorum... Tam da böyle.” Arkasını dönüp Jeff’i ve kendisini işaret etti.

“Bu asla olmayacak. Asla!” diye söz verdi Adam. Şu anda Jeff’in ne yaptığıyla, nasıl tepki verdiğiyle ilgili hiçbir fikri yoktu. Umurunda da değildi. Şu anda sadece ellerini tuttuğu kadınla ilgileniyordu. “Sana çok fazla güvence veremem Sue Ann. Yaşam bunun için fazla belirsiz. Ama sana bunun sözünü hiç duraksamadan verebilirim.” Çünkü ne olursa olsun, bir zamanlar önemseydiği bir kadına asla böyle davranmazdı.

Sue Ann, orada öylece durdu; bir şey söylemedi. Dudağını ısırdı ve belki de Adam’ın kendisini etkileme olasılığı varmış, o ışığı kendisi de görmeye başlamış gibi hissetmeye başladı. Adam, konuşmayı sürdürdü:

“Seni ve Sophie’yi mutlu etmek istiyorum, Sue Ann. Ne olursa olsun, seni bir daha düş kırıklığına uğratmayacağıma, incitmeyeceğime söz veriyorum. İhtiyacım olan tek şey, şeker şey, bana güvenmen ve inanman. Tek eksik bu.” Sustu, bir soluk verdi. Sözlerinin ne kadar doğru olduğunu, Sue Ann’le ikisinin de arzuladıkları şeyi yaşamaya ne kadar yakın olduklarını fark etti. “Sadece seni sevmem için bana bir şans ver tatlım, hak ettiğin gibi sevilmene.”

Sue Ann, onun gözlerine baktı. Tüm bu olanları değerlendirmeye çalışıyordu, son altı aydır olanları. Sen istemesen de yaşamın bazen nasıl değişebildiğini görmek tuhaftı. Her şeyi bildiğini sanıyorsun ve sonra —bum— her şey birden mahvolmuş... Beklenmeyen bir olayın diğeri-ne yol açması, bir *insan*ınsa diğer insana onu yönelmesi çok tuhaftı.

Adam'a nasıl âşık olmuştu? Hem de bu kadar çabuk. Bu tümüyle rastlantı mıydı, yoksa her zaman inandığı gibi, olan her şeyin bir nedeni mi vardı? Artık bunların hiçbirinden emin değildi. Yaşamında işler iyi ve yolunda gittiğinde, her şeyi kontrol edebildiğinde, yazgıya inanmak daha kolaydı.

Ama bir şeyleri kontrol etmenin, çoğunlukla bir aldatmaca olduğunu öğrenmişti Sue Ann. Ve şu anda... Gerçekten kontrol edebildiği tek şeyin kendi mutluluğu olduğunu fark ediyordu. Arzularını reddetmeyi, Sophie'ye, kariyerine ve daha başka milyonlarca şeye odaklanması gerektiğini söylemeyi sürdürebilirdi. Umutsuz olmayı, bu şekilde daha birçok gününü harcamayı sürdürebilirdi. Ya da... Mutlu olmayı seçebilirdi. İnanmayı seçebilirdi. Adam'a... Sophie'ye ve o kediye kafa patlatırken, gözünü de karartabilirdi. Risk alıp Adam'a inanabilirdi.

Ona gerçekten inanabilirdi. Şu andan başlayarak... Kızak turunda başladığı şekliyle.

Sue Ann, aptallık etmek, kolayca incinmek istememişti. Uzun zamandır, yapabileceği tek mantıklı şey, tek desteği, yüreğini korumaktı. Ama şu anda birden, bu netlik ona bu adımı atmasını, ona inanmasını ve korkularının arkasına saklanmayı bırakma cesaretini göstermesini söylüyordu. Ve cesur olmak istiyordu. Cesur ve kontrolü eline almış bir kadın olmak istiyordu.

Bu, gerçekten yeni aklına geliyordu... Bu adam, evine bir geyik getirmişti! Kızını mutlu etmek için! Boşanmadan beri Sophie'nin mutluluğu, Sue Ann'in bir numaralı önceliğiydi. Adam da bunu görüp gerçekleştirmişti. Sue Ann için de özel bir süs, kızakla bir gezi, küçük marsmallowlar... Bunların hiçbirisi çok büyük şeyler değildi

ama yine de... Sue Ann için öyleydiler. Çok büyüktüler. İnanılmazdılar. Belki de şu ana dek bunu görmemeye, hissetmemeye çalışmıştı.

Bazen kontrolü eline almak... Yüreğini izleyip cesaretle bir şeyleri yapmak, birilerine güvenmek anlamına geliyordu. *Güçlüsün, yeteneklisin ve her şey güzel olacak.*

“Sana inanıyorum Adam,” diye fısıldadı Sue Ann. “Bize... İnanıyorum.”

Adam, gözlerini kırttı. Çok şaşırılmış görünüyordu: “Gerçekten mi?”

Sue Ann, başıyla onaylayıp gülümsedi. Ve Adam’ın neşesini görünce, kendini çok özgür hissetti. O sırada Adam, onu elinden çekiştirip kapının dışına, hâlâ yağan kara doğru götürdü.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Sue Ann gülerek.

“Yakınlaşmamızı halka sunmamıza engel oluyorum. İçeride göreceklerini gördüler,” dedi Adam. Sue Ann’i öpmeden hemen önce.

Sue Ann onu öpmeyi, vücudunun sıcaklığını hissetmeyi ne kadar özlediğini fark etmemişti. O da ona karşılık verdi ve bundan pişman olmayacağını iliklerine dek hissetti. Adam birkaç hata yapmıştı ama onun dışında. Sue Ann’in tanımayı umacağı en kusursuz adamdı. Adam’ın dili Sue Ann’in ağzında gezinirken, elleriyle saçlarını okşuyordu. Ve Sue Ann kendini tümüyle Adam’a bıraktı. Her anlamda...

Adam’ın vücudu o anda birden kaskatı kesildi. İkisi de bunu fark ettiler. Kendilerine özel bir alan bulmak istemişlerdi ama belediye binasının dökme cam penceresinin önünde duruyorlardı ve tüm Destiny şu anda onları izliyordu.

Ama en azından Adam'ın sağduyulu davranmaya çalışmış olması —Jeff tüm sorunları insanların önünde bağırırken— Sue Ann'e, onun kendisine ve Sophie'ye iyi davranacağını gösteren bir başka işaretti. Tüm bunların üzerine, partidekilerin ağızları açık bir şekilde kendilerini izlediğini görünce, Sue Ann güldü. Adam daha sonra, kar saçlarında ve omuzlarında birikirken, Sue Ann'i öpmek için pencerenin önünden başka bir yere çekti.

Sue Ann kendini tam Adam'ın öpüşüne kaptırmıştı ki, montunda kıpırdayan bir şey fark edip geri çekildi:

“Bu da nesi?”

“Cebimde bir kedi var,” diye mırıldandı Adam, hâlâ onu öpmeye çalışarak.

“Cebinde bir kedi mi var?” diye sordu Sue Ann. “Bu şey demenin... Tuhaf, edebi bir yolu mu?”

“Hayır,” dedi Adam gülerek. “Cebimde gerçekten bir kedi var. Tüm bu heyecanın içinde, onu unuttum sadece.” Sonunda Sue Ann'i öpmeyi bıraktı. Cebine uzanıp çıkardı. Bu, Dickens'tı! “Onu Sophie'ye vermek istedim. Bu kötü bir fikir olabilir ama bu sabah geyiği ne kadar sevdiğini gördükten sonra, evcil bir hayvanın ona şu anda gerçekten yardımcı olacağını düşündüm. Hâlâ bir kedi istemiyorsan, onu Amy'ye geri verebilirim. Ya da kendim falan alırım.”

Sue Ann, Adam'ın elindeki şu anda kendisine bakıp miyavlayan gri kedi yavrusuna baktı. Nasıl hayır diyebilirdi?

“Evet, kediyi istiyorum,” dedi. Adam'ın elindeki kediyi okşamak için uzandı. En sonunda da elleri Adam'ın ellerinin üzerine kapandı.

Sonra da Adam'ın karlı havada, ortalığı aydınlatmak

için uğraşan sokak lambalarının loş ışığında bile inanılmaz görünen güzel mavi gözlerine bakıp gülümsedi:

“Sanırım bu Noel’de, istediğimin farkında bile olmadığım bir sürü şeye sahip oluyorum,” dedi.

"Tanrı hepimizi korusun."

Charles Dickens, Bir Noel Şarkısı

Son

Sue Ann'le Adam, sakın bir cumartesi günü öğleden sonra, Sophie ve oğlanları izleyerek keyif yapıyorlardı. Çocuklar, şöminenin yanında yere oturmuş, hızla büyümekte olan Dickens'la oynuyorlardı. Sophie, yeni kedisine bakma konusunda takdire değer bir iş çıkarmış ve Adam haklı çıkmıştı. Bir evcil hayvan sahibi olmak, Sophie'nin bir şeylere odaklanması için güzel bir fırsat olmuştu. Ve evet, küçük kedi yavrusu kesinlikle bir baş belasıydı — Adam onu hep savunuyor olsa da—. Ama gerçek şuydu ki Sue Ann, Sophie Jeff'le birlikteyken kedinin tüm sorumluluğu kendine kaldığı zamanlarda bile Dickens'ın çevrede olmasını seviyordu.

Sophie artık daha mutlu görünmeye, yaşamındaki değişiklikleri kabul etmeye başladıkça Sue Ann, kızına karşı aşırı korumacı tavrını azaltmak için elinden geleni yapıyordu. Elbette Jeff'in Noel'deki patlamadan sonra, Sue Ann'in ve Sophie'nin alanına daha fazla saygı gösteriyor olması da işe yarıyordu. Sophie de Adam'la ikizlerin çevresinde olmasından çok keyif alıyordu.

"Mutfakla yarın ilgileniriz," dedi Adam, Sue Ann'in dikkatini çocuklardan ve kediden başka bir konuya çekerek.

Yeni işine yoğunlaşmasının yanı sıra Sue Ann, emlak lisansını almayı da geçen hafta başarmıştı. Ve Adam, satışa çıkarması için evin onarımına yardım ediyordu. Sue Ann, kendi kendinin ilk müşterisi olmuştu. Mutfağı boyamayı erteliyorlardı, çünkü köşeleri ve kuytu yerleri çok fazla olan bir odaydı. O yüzden Sue Ann, yüzünü buruşturarak yanıt verdi:

“Haklısın.”

“Çocuklar gitmiş olacak... Bunun için iyi bir zaman olur.”

Gerçekten, başladıkları anda Sue Ann bu projeyi seveceğini anlamıştı. Aslında, o ve Sophie taşınıp yerleştiklerinde, ek iş olarak evleri yeniden tasarlamaya başlamayı planlıyordu, vakit bulabildikçe.

Sıradışı bir şekilde karlı bir kış sürmüştü ve Adam’la Sophie, Jacob’la Joey’in de yardımlarıyla sık sık ön bahçede kardan kedi yapmışlardı. Sue Ann’in bakışları şöminenin üzerindeki rafta duran çerçevelere kaydı. Birinde, Sophie ve ilk kardan kedisi vardı. Biraz daha büyük olan diğerinde Sophie’yle Dancer, en sonuncusundaysa Destiny Noel Partisi’ndeki tüm heyecan sonra erdikten sonra Sue Ann’le Adam’ın karda el ele çekildiği bir fotoğraf vardı.

“Çocukların gitmesinden söz edince,” dedi Sue Ann. “Artık götürmeye başlasak iyi olmaz mı?” Oğlanlar Sheila’ya, Sophie de Jeff’e bırakılacaktı.”

“Evet,” diye yanıtladı Adam. “Tüm bu ilgiyi Dickens’tan koparmaktan nefret ediyorum ama geç oluyor.”

“Ama bunun iyi bir yanı da var,” dedi Sue Ann yumuşak bir sesle, parmak uçlarını Adam’ın avucuna nazikçe sürterek.

Adam da seksi mavi gözleriyle ona bakınca, Sue Ann ürpererek dudaklarını ısırırdı.

“Bana sulanıyor musun, şeker şey?”

“Tam olarak evet,” diye fısıldadı Sue Ann.

O sırada. Adam çocuklara döndü:

“Tamam çocuklar, gitme zamanı.” Acele etmeleri için ellerini çırpı. “Hadi bakalım, kıpırdayın.”

Sue Ann, Adam’ın çocuklara sürü hâlinde montlarını giydirmelerini izlerken güldü. Sonra da dışa doğru çıkıntılı pencereden, kalan son kar kalıntılarına ve aylardan sonra ilk kez eriyen karın açığa çıkardığı toprağa baktı. Mart ayı gelmişti. Hava durumu, önümüzdeki günlerde güneşli ve ilkbahar sıcaklığında günler tahmin ediyordu. O nedenle Sue Ann, bu yıl, sonunda artık karın bitiyor olduğunu düşündü.

Destiny’deki çoğu kişi bu kış, yaşamları boyunca yetecek kadar kar görmüş olsa da, Sue Ann bunu özleyecekti. Kar, öncelikle Adam’la onu bir araya getirmişti. Sonra da onları birden fazla kez birleştirmişti. Ama diğer yandan Sue Ann, Adam’la tüm mevsimlerde vakit geçirmek istiyordu. Onunla, ilkbaharın ılıkliğinden sonra da uzun süre birlikte olacaklarını biliyordu.

“Biz olmadan bu gece siz ne yapacaksınız peki?” diye sordu Joey, hepsi kapının dışında toparlanırken. Aslında üçünden biri ya da ikisi, hep Sue Ann’le Adam’ın yanında oluyordu. “Sıkılmayacak mısınız?”

Adam’ın gözleri, çocukların başının üzerinden Sue Ann’in gözleriyle buluştu. Gözleri kışkırtıcı bir şekilde parıldadı:

“Ah, bizi merak etmeyin. Eminim vakit geçirmenin bir yolunu buluruz.”

Ve Adam ağzıyla, sessizce bir şeyler söyledi: *Sen ve ben. Birazdan. Geyik oyunları.*

İşte tüm yıl keyfini çıkarmayı düşündüğüm bir şey daha, diye düşündü Sue Ann, Adam'a gülümseyerek.

Yeni bir eve taşınmak için artık bu evi terk etmeye, yepyeni bir yaşama ve aşka başlamaya hazır olsa da Sue Ann, Adam ve kendisinin bir araya gelmesine yardım eden Holly Lane'deki bu evde geçen birçok anıyı her zaman sevgiyle anacaktı.

